

DAVID DUKE

Trezirea la realitate

Capitolul unu

Problema evrească

În ultimul deceniu al secolului XX, orice critică la adresa poporului evreu, a religiei sale sau a statului Israel este considerată cea mai cumplită crimă morală. Evreii sunt cea mai sacră dintre toate vacile sacre și oricine are de spus un cuvânt negativ despre ei se pomeneste etichetat ca „antisemit“. O dată ce un om primește acest calificativ, adevărat sau nu, nimic nu-l mai poate exonera de vina pe care mass-media o echivalează cu păcatul suprem. Prin urmare, irecuperabil cum sunt, am libertatea de a scrie și a vorbi deschis despre un tabu pe care puțin îndrăznesc să-l abordeze. Nu sunt antisemit și resping acest epitet. Totuși, trebuie să atac „principala problemă a lumii“, cum a numit-o Henry Ford¹, o problemă critică pentru supraviețuirea și libertatea poporului nostru.

În lumea noastră saturată de Holocaust este aproape imposibil să rostești cuvântul „evreu“ fără a trezi emoții. Acesta este rezultatul acțiunii întreprinse de mass-media lumii occidentale, care a experimentat și reexperimentat la nesfârșit rețeta „Holocaustului“. După cum spune respectabilul istoric britanic David Irving, «Se scrie „Holocaust“ cu „H“ mare marcă înregistrată.»² Holocaustul a evoluat de la statutul de adnotare a celui de-Al Doilea Război Mondial până la situația în care Al Doilea Război Mondial a devenit o notă istorică de subsol a Holocaustului. Pe parcursul anului dinaintea publicării acestei cărți, care a avut loc la peste cincizeci de ani după încheierea războiului, ziarul meu local (de fapt, „local“ este o denumire greșită, întrucât proprietarii lui sunt newyorkezii), „The Times-Picayune“, a publicat zeci de reportaje și articole de fond explorând diversele aspecte ale Holocaustului. În anul acela, același ziar abia dacă menționase lagărele sovietice în care au murit între douăzeci și patruzeci de milioane de oameni și publicase numai un singur material care menționa cele trei milioane de victime ale crimelor din Cambodgia. Nu a apărut nici un articol despre masacrarea a treizeci-patruzeci de milioane de oameni în China Roșie.

Cercetând arhivele ziarului, am descoperit că la sfârșitul anilor 1990 au apărut de cel puțin zece ori mai multe articole de presă despre Holocaust decât la sfârșitul anilor patruzeci și pe tot parcursul anilor cincizeci. Rareori se întâmplă ca un eveniment să devină tot mai comentat, în presa scrisă și vorbită, pe măsură ce rămâne tot mai departe în timp. De exemplu, subiectul celui de-Al Doilea Război Mondial ocupa o proporție mult mai mare în filmele artistice, emisiunile de televiziune, documentarele, cărțile și articolele de presă de la sfârșitul anilor cincizeci decât în cele dinaintea anului 2000. Nu la fel s-au întâmplat lucrurile și cu Holocaustul: cu cât ne îndepărtăm mai mult de acest eveniment, cu atât el ne agresează mai tare, pe măsură ce industria Holocaustului se dezvoltă și se extinde.

Ar fi o muncă herculeană să numărăm, măcar, toate reportajele și emisiunile speciale de televiziune dedicate Holocaustului, filmele documentare și „istorice de ficțiune“, cărțile (atât de ficțiune cât și documentare), articolele din reviste și ziare, piesele de teatru. Povestirile despre victimele Holocaustului, despre rude, supraviețuitori, crime de război, criminali, daune, literatura și arta dedicate Holocaustului, amintirile și memorialele ne bombardează aproape zilnic. În Washington D.C. există un muzeu al Holocaustului, în valoare de milioane de dolari. Se află pe cel mai sacru sol al Pantheonului american, în apropiere de Institutul

Smithsonian de pe lângă Mall, finanțat în mare proporție cu dolarii contribuabililor noștri. În mod interesant, a fost construit cu mult timp înainte de a se fi făcut orice efort real pentru înălțarea unui memorial al celui de-Al Doilea Război Mondial. Este o masivă versiune modernă a „Camerei ororilor“ din „Muzeul statuiilor de ceară al lui Madame Tussaud“.

Holocaustul nu este singurul traumatism al evreilor pe care trebuie să-l deplângem cu toții, căci vedem multe relatări istorice dureroase și producții dramatice hollywoodiene și despre alte persecuții istorice ale evreilor. Evreii sunt victimizați de teroriștii arabi din Orientul Mijlociu, de fasciștii din Europa și chiar și de membrii Ku Klux Klan-ului din Statele Unite. Există resurse virtualmente inepuizabile de cărți, articole, filme și piese de teatru despre evreii individuali care au avut de suferit din vina antisemiților.

În fiecare an, zeci de mii de scenarii despre evrei inteligenți, generoși, altruști, creatori, morali și curajoși inundă ecranele de șaiszeci de centimetri ale televizoarelor și ecranele de zece metri ale cinematografele, ziarele, revistele și cărțile noastre, teatrele, estradele și amvonurile, undele radio și transmisiunile prin satelit. Există mii de portretizări ale evreilor persecutați ca fiind nevinovați, nobili și eroici, câtă vreme adversarii lor sunt reprezentați ca niște întruhipări ale răului. Nici un grup omenesc de pe Pământ nu are un sistem de public relations mai eficient decât poporul evreu.

Indiferent dacă vedem armata Faraonului, cu săbiile scoase din teacă, fugărindu-i pe israeliți, cazacii antisemiți ai Țarului, ofițerii SS ai lui Hitler îmbrăcați în negru, un terorist palestinian fără nume încercând să răpească elevi israelieni sau povestea mai intimă a unui evreu sensibil maltratat de un om de afaceri antisemit, cu toții am văzut stereotipul antisemitului, am văzut trupurile scheletice și am împărtășit durerea evreiască. O știu din proprie experiență, căci mi s-a întâmplat și mie în tinerețe.

La vârsta de doisprezece ani, citind Jurnalul Annei Frank în biblioteca școlii, am fost oripilat de inumanitatea antisemitismului. Când am terminat cartea, aveam senzația că pierdusem niște membri ai propriei mele familii. Mi-am șters pe furie, cu mâneca, lacrimile care-mi umpluseră ochii.

Nu am discutat decât de câteva ori cu tatăl meu despre evrei, pentru care el avea numai cuvinte de laudă. Vorbea despre unchiul meu, Nathan, un pastor metodist care se convertise de la confesiunea mozaică și se însurase cu sora bunicului meu, mătușa mea Gussie. Tata îl respecta enorm pe Nathan și extindea aceste sentimente și asupra celorlalți oameni pe care-i numea „ebraici“, considerând că acest termen inspira mai multă demnitate decât cuvântul „evrei“. În felurite momente, el i-a descris pe „ebraici“ ca fiind muncitori, inteligenți, economi și realizați. Atributul de „economy“ mi-a făcut o impresie deosebită, întrucât știam că tata considera această calitate drept una dintre cele mai importante. Detesta risipa de orice fel. Am învățat de o sută de ori această lecție, la masa de cină, unde trebuia să mănânc totul din farfurie înainte de a mă putea ridica. Eu crezusem că acumularea era o trăsătură la fel de scoțiană ca familia Duke, dar am fost impresionat să aud că era evreiască.

Relatările despre Holocaust și povestirile biblice au conturat primele mele impresii despre poporul evreu. Filmele clasice ale lui Cecil B. DeMille, cum ar fi „Cele zece porunci“, m-au făcut să-i identific pe evreii contemporani cu „israeliții“ eroici din Vechiul Testament. Mi-am format o profundă admirație față de „Neamul Ales“.

Și-atunci, cum am ajuns ca, după primele mele opinii despre evrei, să fiu calificat în cele din urmă ca un „antisemit“ periculos, de către puternica organizație de propagandă evreiască, A.D.L. (Liga Anti-Defăimare a B'nai B'rith, cu denumirea ei ciudată)? Nici un evreu nu-mi făcuse vreodată un rău, în mod direct; n-am fost influențat în spirit antisemit de părinți sau prieteni, nici nu-i învinuiesc pe evrei pentru crucificarea lui Iisus Christos. Deși resping categoric calificativul de antisemit, consider cu fermitate că evreii, la fel ca oricare alt popor, merită laude pentru realizările lor și, totodată, nu trebuie să fie imuni la criticile față de neajunsuri. Singura problemă este aceea că, în lumea de după Al Doilea Război Mondial, orice critică la adresa evreilor ca grup este considerată un echivalent moral al justificării omorurilor în masă.

Dacă cineva critică orice parte a istoriei sau conduitei evreiești, ori aspectele intolerante ale religiei mozaice, sau fie și numai politica sionistă a Israelului, dobândește inevitabil eticheta de „antisemit“, un termen care presupune mai multe prejudecăți și daune decât oricare altul. Dacă, însă, vorbește despre maltratarea curentă a indienilor pe parcursul istoriei americane, nimeni nu-l acuză că ar fi „anti-american“. Cei care-și exprimă oroarea față de excesele Inchiziției spaniole nu sunt declarați nici „anti-creștini“ și nici „anti-spanioli“.

Aceleași mijloace de informare care interzic până și cea mai modestă critică a evreilor nu se codesc să înjosească alte grupuri. Sudiștii albi, germanii și creștinii evanghelici sunt numai trei dintre colectivitățile care au parte cu vârf și îndesat de ridiculizare și umilire. Portretul Sudistului Alb, reprezentându-l ca un țărănoi fălcos, cu dinții stricați, ignorant, rasist, ucigaș și plin de ură, a devenit un stereotip al filmelor hollywoodiene. Una dintre cărțile cu cel mai mare succes de la sfârșitul anilor nouăzeci este Călăii benevoli ai lui Hitler 3, cea atât de trâmbițată în mass-media, o carte care spune că germanii sunt caracterizați de o răutate inerentă, o trăsătură care-i face să fie vinovați cu toții de atrocitățile Holocaustului. Printr-un contrast accentuat, ori de câte ori evreii sunt menționați ca grup, acest lucru se face într-un fel de șoaptă reverențioasă. Ce anume are poporul evreu ca să evoce o asemenea adulație deșănțată și ură viscerală?

După ce m-am convins că rasa era importantă și că populațiile de origine europeană trebuie să-și apere moștenirea și cultura, am devenit un tânăr membru al Consiliului Cetățenesc. Adeseori, după cursuri, în zilele ploioase de vară, mă duceam la biroul de pe Carondelet Street, în New Orleans, pentru a presta muncă voluntară.

Biroul era năpădit de numeroase publicații fascinante de la sute de organizații de Dreapta de pe tot cuprinsul Statelor Unite. Într-o zi, când terminam de ajutat la o corespondență a consiliului, am găsit niște exemplare dintr-un ziar de senzație numit „Bun simț”; logică, rațiune. Era o publicație conservatoare de Dreapta, după modelul clasicului periodic al lui Thomas Paine; dar mesajul arăta cu totul altfel decât cel al lui Paine. „PORTIUNEA CONDUSĂ DE EVREI DIN PLANUL COMUNIST AL N.A.A.C.P. (National Association for the Advancement of Colored People = Asociația Națională pentru Progresul Oamenilor de Culoare) PENTRU AMERICA!” proclama un titlu. „COMUNISMUL ESTE EVREIESC!” trâmbița altul. Am găsit și câteva numere mai vechi. Într-unul dintre ele, un titlu enorm prezicea: „DICTATURA ROȘIE, CEL TÂRZIU ÎN 1954!” La drept vorbind, un asemenea avertisment nu prea avantaja credibilitatea ziarului, când era citit în 1965! Aceste titluri gen „National Enquirer” mi se păreau hilare, însă mi-era greu să mă abțin de la a citi ceva atât de scandalos, fie și numai ca să mă amuz.

Cuvintele tăioase ale lui Mattie Smith

Una dintre persoanele care făceau cu regularitate muncă voluntară, Mattie Smith, o doamnă în etate, cu rochie înflorată și pălărie excentrică, m-a văzut râzând pe înfundate de titlurile ridicole și a spus doar atât:

– Dar e adevărat, să știi.

– Dictatură Roșie în 1954? am replicat eu, zâmbind.

– Nu, a răspuns ea, dar comunismul este evreiesc. Ei sunt cei care stau la baza lui.

M-am gândit să-i fac placul bătrânicii, discutând politicos cu ea.

– Cum să fie comunismul evreiesc, doamnă? am întrebat eu. Comuniștii sunt atei; nu cred în Dumnezeu. Evreii cred în Dumnezeu, deci cum ar putea ei să fie comuniști?

– Știi cine e Herbert Aptheker? mi-a întors-o ea, răspunzându-mi tot printr-o întrebare.

– Nu, am răspuns, prefăcându-mă nepăsător.

Doamna Mattie Smith părea un arc încordat, gata să plesnească.

– Are rolul oficial de teoretician principal al Partidului Comunist din S.U.A. și figurează în „Ghidul personalităților din evreimea mondială” 4. Leon Troțky, comunistul care a subjugat Rusia împreună cu Lenin, era inclus și el în „Ghidul personalităților din evreimea americană” 5. Adevăratul lui nume era Lev Bronstein. Amândoi sunt comuniști atei și amândoi apar cu mândrie ca mari evrei în aceste cărți publicate de cele mai importante organizații rabinice ale lumii.

Umil, am îndrăznit să spun:

– Poate au fost incluși pentru că au fost odată evrei.

– Mai ai încă atâtea de învățat, a oftat Mattie Smith. Conform Legii Întoarcerii din Israel, chiar dacă ești comunist ateu, poți totuși să emigrezi în Israel. Și ca ei mai sunt atâtea alții. Nu te poți califica pentru emigrare decât dacă ești evreu, iar a fi evreu nu înseamnă altceva decât să te fi născut din părinți evrei. Vezi, prin urmare, că poți să fii evreu și, în același timp, să rămâi ateu și comunist îți spun eu, comunismul este evreiesc!

– Și toți evreii sunt comuniști? am replicat eu, sarcastic.

– Nu, nu, nu, a răspuns ea cu emfază și într-un ritm foarte răbdător. Nu toți evreii sunt comuniști, cum de asemenea nu toți șerpii sunt veninoși. Dar majoritatea evreilor americani cu funcții de conducere sunt comuniști, precum și cei mai mulți dintre spionii ruși

condamnați în America și liderii Noii Stângi. Și, în plan istoric, majoritatea revoluționarilor comuniști din Rusia au fost și ei evrei!

Ceea ce spunea Mattie Smith mă făcea să mă simt foarte stânjenit. Deși încă nu era timpul să plec, am susținut că trebuia să prind autobuzul spre casă. Am ieșit grăbit din birou. Nu se putea ca Mattie Smith să aibă dreptate, dar eu nu dețineam suficiente date concrete pentru a-i contrazice afirmațiile. M-am hotărât să cercetez problema, ca să-i dovedesc că se înșela. Și mă mai deranja încă ceva, căci mă simțeam puțin cam vinovat că discutasem, măcar, cu o persoană care spunea asemenea lucruri despre evrei. Eram un anticomunist feroce, iar a sugera că evreii se aflau la baza ororilor comunismului era, pentru mine, o afirmație atât de cumplită încât inima îmi spunea că pur și simplu așa ceva nu putea fi adevărat. Mi se întâmplase pentru prima oară să stau față în față cu o persoană pe care o presupuneam antisemită. Nu peste mult, fugeam să prind autobuzul.

În următoarele două zile, am evitat să mă mai gândesc la acea problemă și nu m-am mai dus la biroul Consiliului Cetățenesc. În cele din urmă, am deschis și am citit cele două numere din „Common Sense” pe care le luasem cu mine acasă. Într-un exemplar se susținea că N.A.A.C.P. era o organizație de tip front comunist angajată să răstoarne în cele din urmă modul nostru de viață. Articolul afirma că frontul N.A.A.C.P. fusese înființat de doisprezece evrei și un negru și că toți membrii fondatori erau marxiști devotați, cu antecedente de afiliere comunistă, atestate documentar, de zeci de ani. În articol se mai spunea că singurul fondator negru important al N.A.A.C.P., W.E.B. Dubois, era membru juruit al partidului comunist care emigrase în Ghana comunistă (unde a și fost înmormântat, în cele din urmă). Mai mult, scandaloasa publicație declara că N.A.A.C.P. era finanțat cu bani evreiești și avusese întotdeauna un președinte evreu. Mai spunea că actualul președinte al organizației era tot un evreu, Kivie Kaplan, acesta fiind adevăratul lider al frontului, nu „omul de față”, negrul Roy Wilkins. Deși publicul îl credea pe Wilkins conducătorul N.A.A.C.P., ziarul afirma că de fapt el deținea funcția inferioară de secretar național.

Celălalt număr din „Common Sense” era la fel de surprinzător. Conținea un lung articol în care se proclama că și comunismul internațional era tot o creație evreiască și că revoluția rusă nu fusese, în realitate, deloc rusească. Evreii, chipurile, finanțaseră și conduseseră comunismul încă de la începuturi, și dominau complet mișcarea comunistă din Statele Unite.

Acest „National Enquirer” al Dreptei cita numeroase nume, date și surse, pentru a-și susține incredibilele afirmații. Eram foarte sceptic față de niște aserțiuni ca acestea, dar informațiile erau prea impresionante ca să le ignor. Căci învățasem, încă de la începuturile cercetărilor mele pe teme rasiale, să nu resping cu prea multă ușurință opiniile nepopulare.

În pofida documentației lor aparent serioase, articolele mi se păreau pur și simplu prea bizare ca să fie adevărate. Cum ar fi fost posibil ca organizația cea mai numeroasă și mai puternică a negrilor din America să fie fondată, finanțată și condusă de evrei, ba chiar evrei marxiști, pe deasupra și nu de negri înșiși? Cum se putuse ține sub tăcere un lucru atât de incredibil, astfel încât majoritatea oamenilor să nu aibă habar de el? Dacă revoluția rusă era cu adevărat o revoluție condusă de evrei, nu de ruși marxiști, cum se putea ca un fapt istoric atât de enorm să fie necunoscut în cărțile noastre de istorie și în mijloacele de informare populare? Mai mult, nu puteam înțelege de ce evreii bogați și puternici ar fi cultivat amestecul raselor și comunismul.

Tatăl meu îmi vorbise de multe ori despre relele comunismului, iar eu eram cu desăvârșire anticomunist, de când citisem cărți cum ar fi Conștiința unui conservator de Barry Goldwater⁶, Nimeni să nu cuteze a o numi trădare, de John A. Stormer⁷, și Puteți avea încredere în comuniști (că sunt comuniști), de Frederick Charles Schwarz⁸. Aceste cărți, și altele, îmi relevaseră penetrarea ideologiei comuniste în societatea, guvernarea și mijloacele noastre de informare.

Criza Rachetelor Cubaneze avusese loc cu doar trei ani în urmă, iar planurile tatei de a construi un adăpost antiatomic îmi erau încă proaspete în minte. Cumpărase chiar și alimente și alte provizii pentru supraviețuire. În acea perioadă, ideea războiului nuclear trecuse de la faza de concepție abstractă la realismul pregătirilor practice. La începutul anilor șaiszeci, majoritatea comunităților verificau starea de funcționare a sirenelor antiaeriene, sunând din ele zilnic, la amiază. Uneori, când eram la școală și pierdeam noțiunea timpului, iar sirenele antiaeriene începeau să sune, ne întrebam un moment dacă nu cumva începuse războiul.

În timpul Crizei Rachetelor Cubaneze, majoritatea adulților considerau că războiul termonuclear nu va avea loc, pentru că nu trebuia să aibă loc fiindcă însăși ideea era pur și

simplicu prea monstruoasă pentru a te gândi măcar la ea. Un copil de unsprezece ani este mult mai predispus să creadă că cineva ar putea să apese pe buton. Peste ani de zile, lumea a descoperit că de fapt ne clătinaserăm mult mai aproape de războiul nuclear decât știau în acea perioadă majoritatea americanilor. Faptul că familia mea fusese cu adevărat în pericol să piară arsă de explozii atomice, din vina comuniștilor, contribuise enorm la viscerală mea atitudine anticomunistă.

Unul dintre exemplarele din „Common Sense” menționa un articol de-o pagină întreagă, scris de Winston Churchill, cu titlul „Sionism versus bolșevism: O luptă pentru sufletul poporului evreu”. Articolul apăruse inițial în numărul din 8 februarie 1920, al ziarului „Illustrated Sunday Herald”. Churchill susținuse că evreii din lume oscilau între devotamentul față de comunism, pe de o parte, și cel la adresa sionismului, pe de altă parte. Churchill își exprima speranța ca evreii să adopte sionismul ca alternativă la ceea ce el numea bolșevismul „diabolic” și „sinistru”. În acest articol contemporan cu primii ani ai revoluției ruse și foarte bine scris, Churchill descria comunismul ca pe o „confederație sinistru” a „evreilor internaționali”, care „i-a înșfăcat pe ruși de păr și au devenit practic stăpânii necontestăți ai acelui enorm imperiu”.⁹

Articolul m-a șocat destul de tare pentru a mă face să mă simt dator să-i verific autenticitatea. A reieșit că era veritabil. Mai mult, am găsit și câteva referiri evreiești la el, deplângând faptul că lucrarea lui Churchill le dăduse apă la moară antisemiților din întreaga lume. În continuare urmează un citat din acest uluitor articol:

„În opoziție violentă cu toată această sferă a eforturilor evreiești se profilează planurile evreilor internaționali. Adepții acestei confederații sinistre sunt în marea lor majoritate oameni care au crescut în rândurile nefericite ale populației din țările unde evreii sunt persecutați din motive de rasă. Cei mai mulți, dacă nu toți, au renegat credința înaintașilor și și-au alungat din minte toate speranțele spirituale la lumea de Apoi. Această mișcare nu este nouă printre evrei. Încă de pe vremea lui Spartacus-Weishaupt și până în epoca lui Karl Marx, ajungând până la Troțky (Rusia), Bela Kun (Ungaria), Rosa Luxembourg (Germania) și Emma Goldman (Statele Unite), această conspirație mondială pentru răsturnarea civilizației și pentru reconstruirea societății pe bazele dezvoltării oprite, a invidiei răuvoitoare și a imposibilei egalități a crescut permanent (...) iar acum, în sfârșit, această bandă de personalități extraordinare din lumea subterană a marilor orașe europene și americane i-a înșfăcat pe ruși de păr și au devenit practic stăpânii necontestăți ai acelui enorm imperiu.

Nu este necesar să exagerăm rolul jucat în crearea bolșevismului și punerea în aplicare a revoluției ruse de acești evrei internaționali și, în cea mai mare parte, ateii (...).”¹⁰

Oricât de important era Churchill ca personaj istoric, el reprezenta totuși doar un singur glas. Am judecat că se putea înșela cu privire la natura revoluției ruse. Unul dintre articolele pe care le-am citit în „Common Sense” se referea la o serie de documente explozive (cu tot cu numerele de înregistrare) din Arhivele Naționale ale Statelor Unite. I-am scris congresmanului meu local, F. Edward Hebert, întrebându-l dacă în numele cabinetului său îmi putea obține unele exemplare ale documentelor. Peste două săptămâni, întorcându-mă acasă de la școală, am găsit așteptându-mă un plic mare de manila de la congresman.

Atestate cu sigiliul Statelor Unite ale Americii, documentele proveneau din Arhivele Naționale. Se refereau la rapoarte informative de la guvernele străine și rapoarte extinse de la principalii noștri ofițeri de informații din Rusia, în perioada Războiului Civil de la începuturile revoluției comuniste. În anii douăzeci mai era mult până să se înființeze O.S.S. și C.I.A. Pe-atunci, munca informativă cădea în sarcina armatei S.U.A. Unul dintre ofițerii noștri militari de informații din Rusia, în această perioadă revoluționară, fusese Căpitanul Montgomery Schuyler. Schuyler a trimis cu regularitate în țară rapoarte pentru șeful de stat-major al Informațiilor din Armata S.U.A., care apoi i le-a transmis Secretarului de Război și Președintelui Statelor Unite.

„Nu este necesar să exagerăm rolul jucat în crearea bolșevismului și punerea în aplicare a revoluției ruse de acești evrei internaționali și, în cea mai mare parte, ateii (...).”

Winston S. Churchill

SIONISM versus BOLȘEVISM - O LUPTĂ PENTRU SUFLETUL POPORULUI EVREU

Lectura rapoartelor detaliate m-a ajutat să înțeleg mai bine o perioadă istorică despre care foarte puțini americani au cunoștințe. Documentele raportau masacrarea oribilă a mii de aristocrați și intelectuali ruși, asasinați pur și simplu pentru că puteau asigura o conducere eficientă, în opoziție cu comuniștii. Numeroși americani știu măcar aproximativ că Stalin a omorât peste douăzeci de milioane de oameni. Totuși, multe milioane de ruși au fost măcelăriți și la începuturile bolșevismului, sub conducerea lui Lenin și a lui Troțky, căci acești doi oameni au fost cei care au inițiat primele ucideri în masă și Gulagul.

De asemenea, rapoartele declarau fără echivoc natura evreiască a revoluției. Într-unul dintre rapoartele oficiale ale lui Schuyler, scos de sub regim confidențial în anul 1958, la aproape cincizeci de ani după redactarea și expedierea lui, Schuyler afirmă:¹¹

„Probabil ar fi neînțeles să spunem pe față acest lucru în Statele Unite, dar mișcarea bolșevică este și a fost, încă de la începuturile ei, orientată și controlată de către evreii ruși de cea mai sordidă teapă...”

Citând limbajul pitoresc al acestui document oficial, nu intenționez să jignesc pe nimeni; dar raportul lui Schuyler spune ceea ce spune, indiferent dacă ne convine sau nu. Într-un alt raport, scris cu patru luni mai târziu, Căpitanul Schuyler trece la citarea probelor despre Robert Wilton, care pe-atunci era principalul corespondent de presă din Rusia al prestigiosului ziar „London Times”. Ulterior, Wilton a semnat mai multe best-seller-uri despre revoluție, inclusiv celebrele *Agonia Rusiei* și *Ultimele zile ale Romanovilor*.¹² La data de 9 iunie 1919, Schuyler îl citează pe Wilton cu următorul paragraf:

Un tabel întocmit în 1918, de Robert Wilton, corespondentul din Rusia al ziarului „London Times”, arată că în acea perioadă existau 384 de comisari, incluzând 2 negri, 13 ruși, 15 chinezi, 22 de armeni și peste 300 de evrei. Dintre aceștia din urmă, 264 veniseră din Statele Unite, după căderea Guvernului Imperial.¹³

Din raportul oficial al Căpitanului Schuyler, ofițer de Informații al Armatei americane în Rusia.

Desigur, nu exista nici un motiv de a pune la îndoială veridicitatea ziarului „Times”, sau pe aceea a Căpitanului Schuyler. Nu-mi venea să-mi cred ochilor, în timp ce parcurgeam hârtiile răspândite peste fața de masă de plastic din sufrageria mea. Mă întrebam cum era posibil ca „revoluția rusă” să fi fost făcută de numai 13 militanți de etnie rusă, dintre cei 384 de membri ai principalului grup de conducere. Formula folosită de Churchill, despre „înșfăcărea de păr a rușilor”, se trezea la viață în paginile pe care le promisem de la propriile noastre Arhive Naționale.

După ce am început să verific indiciile pe care le putusem obține din lectură, Arhivele Naționale au continuat să-mi trimită cele mai incredibile documente. Nu numai principalul nostru ofițer de Informații îi scrisese Președintelui Statelor Unite despre natura evreiască a comunismului, ci același lucru îl făcuse și ambasadorul Statelor Unite în Rusia, David R. Francis. Într-o cablogramă trimisă guvernului nostru în luna ianuarie a anului 1918, Francis anunța:

Liderilor bolșevici de aici, dintre care majoritatea sunt evrei, iar dintre aceștia nouăzeci la sută sunt exilați reîntorși, puțin le pasă de Rusia sau de oricare altă țară, ei fiind internaționaliști care încearcă să declanșeze o revoluție socială la nivelul întregii lumi. — David R. Francis, ambasadorul american în Rusia din perioada revoluției.¹⁴

De asemenea, Arhivele Naționale mi-au trimis copii după documentele din dosarele Comunicațiilor cu Scotland Yard-ul și Intelligence Service-ul britanic. Directorul britanic al Informațiilor a trimis în America și în alte țări un raport amănunțit, cu data de 16 iunie 1919, despre răspândirea bolșevismului în alte țări. Era intitulat „Trecere lunară în revistă a evoluției mișcărilor revoluționare în străinătate”. Acest lung raport enumeră mișcările comuniste din principalele națiuni ale lumii. Prima propoziție a primului paragraf de pe prima pagină din acest raport al guvernului britanic afirmă că evreii controlează comunismul internațional.¹⁵

Peste ani de zile, fiind student la Louisiana State University, am urmat un curs dedicat în întregime revoluției ruse. Nici profesorul meu, în cadrul prelegerilor, și nici manualul „Izbânda sovietică”¹⁶ nu făceau nici o referire la conflictul ruso-evreiesc și la dominația evreiască din partidul comunist.

Rolul evreilor în revoluția comunistă a fost, însă, menționat în numeroase publicații evreiești importante, cum ar fi „Enciclopedia evreiască” și „Enciclopedia evreiască universală”. Am descoperit cu uimire că evreii se laudă efectiv cu rolul lor de pivot din cadrul revoluției ruse. Ba chiar scot în evidență efortul evreilor comuniști de a deghiza rolul evreiesc, un efort încununat de succes întrucât majoritatea goyimilor din America și Europa nu îl cunosc nici acum.

„În prezent există probe concludente că bolșevismul este o mișcare internațională controlată de evrei.”

– Directorul Serviciului Britanic de Informații, către secretarul de stat al S.U.A.

Mișcarea și ideologia comunistă au jucat un rol important în viața evreilor, mai ales în anii douăzeci, treizeci și în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, precum și după încetarea acestuia (...). Evreii individuali au jucat un rol important în etapele timpurii ale bolșevismului și ale regimului sovietic (...). Marea atracție a comunismului pentru evreii ruși și, mai târziu, occidentali, a apărut numai o dată cu instituirea regimului sovietic în Rusia (...).

Prin urmare, mulți evrei din întreaga lume considerau concepția sovietică asupra soluționării „problemei evreiești” o atitudine intrinsec pozitivă (...). Comunismul s-a răspândit în virtualmente toate comunitățile evreiești. În unele țări, evreii au devenit elementul conducător al partidelor comuniste legale și ilegale, iar în unele cazuri au fost chiar instruiți de Internaționala Comunistă să-și schimbe numele cu sonoritate evreiască și să se dea drept non-evrei, în scopul de a nu confirma propaganda aripii drepte care prezenta comunismul ca pe o conspirație străină, evreiască.¹⁷

Cartea lui Troțky, Stalin, scrisă în exil, încerca să arate că Stalin jucase doar un rol nesemnificativ în primele zile ale victoriei comuniste. Troțky a încercat să ilustreze acest aspect reproducând o carte poștală ilustrată care se bucurase de o largă circulație în lunile imediat următoare revoluției. Ilustrata îi reprezenta pe cei șase lideri ai revoluției. Se văd Lenin (care era cel puțin pe sfert evreu, vorbea acasă limba yiddish și era căsătorit cu o evreică), Troțky (pe adevăratul său nume evreiesc: Lev Bronstein), Zinoviev (pe adevăratul său nume evreiesc: Hirsch Apfelbaum), Lunacearsky (ca goyim), Kamenev (pe adevăratul său nume evreiesc: Rosenfeld) și Sverdlov (Edgar).¹⁸ Cartea poștală nu numai că demonstrează dominația evreiască a revoluției, ci și ilustrează faptul că liderii comuniști evrei reprezentați își schimbaseră numele, întocmai cum se spune și în Enciclopedia iudaică.

Deși adevărul privitor la ascendența evreiască a lui Lenin a fost ținut secret ani de zile, în prezent scriitorii evrei iau notă de el. David Shub, autorul cărții „Lenin Biografie” declara într-o scrisoare trimisă ziarului rusesc de emigrație „Novyi Zhurnal”¹⁹ că mama lui Lenin era evreică cel puțin după tată, probabil și după mamă.²⁰

În plus, un periodic evreiesc francez, „Revue du Fond Social Juif”²¹, relatează că o romancieră sovietică, Marietta Shaguinian, a fost împiedicată de cenzura sovietică să publice dovezi despre ascendența evreiască a lui Lenin. Un număr de publicații evreiești din ultimii ani au dezvăluit moștenirea evreiască a lui Lenin, inclusiv „Cronica evreiască”.²²

„Cronica evreiască”, 26 iulie 1991

O revistă moscovită scrie despre originile evreiești ale lui Lenin de Zeev Ben-Shlomo

Correspondent în Europa de Est

Vladimir Ilici Lenin, creatorul Uniunii Sovietice, adeseori lăudat oficial ca întruchipare a geniului național rusesc, a avut un bunic evreu, potrivit săptămânalului moscovit cu tiraj de masă „Ogonyok“.

Au circulat zvonuri cu privire la această (...)

Ceka, sau poliția secretă, era condusă de un evreu, Moses Uritzky, iar majoritatea celorlalți comandanți erau de asemenea evrei, inclusiv Sverdlov și Genrikh Yagoda (forma rusească a cuvântului „Yehuda“ „evreul“), care a coordonat masacrele soldate cu zeci de milioane de victime. Ministrul sovietic al propagandei în timpul războiului era un evreu, Ilya Ehrenburg, care s-a distins în mod notoriu prin îndemnurile adresate trupelor sovietice în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial să violeze și să asasineze femeile și copiii din Germania.²³ Anatol Goldberg îl citează pe Ehrenburg în cartea sa, Ilya Ehrenburg, ca spunând: „...germanii nu sunt ființe omenești... nimic nu ne dăruiește atâta bucurie ca hoiturile germanilor“.²⁴

Poliția secretă comunistă, a cărei denumire a suferit multe schimbări, trecând prin formele Ceka, O.G.P.U., G.P.U., N.K.V.D., N.K.G.B., M.G.B. și K.G.B., a fost cea mai temută agenție polițienească din istoria lumii, închizând, torturând sau ucigând peste patruzeci de milioane de ruși și est-europeni. Până și istoricii sovietici mai conservatori din anii șaizeci situau numărul victimelor asasinate între treizeci și cinci și patruzeci de milioane, cifre care nu includ milioanele de oameni deposezați, încarcerati, exilați, torturați și dislocați. Scriitorul Alexandr Soljenițin, laureat al Premiului Nobel, estimează în opusul său Arhipelagul Gulag, folosind cercetările unui statistician sovietic care avea acces la dosarele secrete ale guvernului, pe nume I.A. Kurganov, că între 1918 și 1959 au murit cel puțin șaizeci și șase de milioane de oameni, victime directe ale conducătorilor comuniști ai Rusiei. În volumul II al Arhipelagului Gulag, Soljenițin afirmă că evreii au creat și administrat sistemul sovietic organizat al lagărelor de concentrare în care au murit zeci de milioane de oameni. La pagina 79 a volumului II din Arhipelagul Gulag figurează principalii administratori ai celei mai mari mașini de ucis din istoria lumii.²⁵ Aceștia sunt: Aron Solts, Yakov Rappoport, Lazar Kogan, Matvei Berman, Genrikh Yagoda și Naftaly Frenkel. Toți șase sunt evrei.

Interesant însă este că pe tot parcursul acestei perioade de haos și omoruri evreii au rămas o clasă protejată, ajungându-se până la situația în care partidul comunist a luat măsura fără precedent de a echivala exprimările antisemite cu o ofensă contrarevoluționară, pasibilă astfel de pedeapsa cu moartea.²⁶

Numărul din ianuarie 1942, al revistei „The Jewish Voice“ declara: „Poporul evreu nu va uita niciodată că Uniunea Sovietică a fost prima țară și, până în prezent, singura țară din lume în care antisemitismul este o crimă.“²⁷ „The Congress Bulletin“ (publicație a Congresului Evreiesc American) afirmă:^{28, 29, 30}

Antisemitismul era catalogat ca însemnând contrarevoluție, iar pedepsele severe aplicate pentru actele de antisemitism erau mijloacele prin care ordinea existentă își proteja propria siguranță.

Codurile Penale rusești din 1922 și 1927 au mers până la a declara antisemitismul un delict pasibil de pedeapsa cu moartea. Cartea Rusia sovietică și evreii, de Gregor Aronson, publicată de Liga Evreiască Americană Împotriva Comunismului (1949, N.Y.), îl citează pe Stalin ca remarcând, cu privire la această politică, în cadrul unui interviu dat în anul 1931 pentru Agenția Telegrafică Evreiască:

...Comuniștii nu pot fi altceva decât dușmani declarați ai antisemitismului. În Uniunea Sovietică, luptăm contra antisemiților cu ajutorul celor mai puternice metode. Antisemiții activi sunt pedepsiți, potrivit legii, cu moartea.³¹

Începutul unui război etnic

În școală, am adus aceste fapte fascinante în atenția unora dintre profesorii mei. Și ei, la rândul lor, au fost la fel de neîncredători cum fusesem eu însumi. Unul a sugerat că implicarea evreiască în revoluția comunistă ar fi putut să fie rezultatul îndelungatelor persecuții istorice ale evreilor de către țări și, mai mult, de o mare parte a inteligenței ruse. De exemplu, Tolstoi, Dostoievski și mulți alți scriitori ruși celebri au criticat în cărțile și articolele lor mașinațiile evreiești. Rușilor nu le plăcea faptul că evreii foloseau limba rusă

pentru a face tranzacții printre goyimi, dar între ei vorbeau în limba yiddiş. De asemenea, evreii erau acuzați că aveau o mentalitate de genul „noi contra lor“, în loc de a se asimila în majoritatea creștină.

Între ruși și evrei a existat o feudă continuă, secole de-a rândul, iar aceste conflicte au generat „pogromurile“ pentru suprimarea evreilor. Acest război fără frontiere poate fi ilustrat de reacția evreilor din anii 1880 față de legile antisemite ruse din luna mai. Legile din Mai 1882 încercau să îngreuească accesul evreilor la anumite profesii și sancționau reșezarea majorității evreilor în zona originală a imperiului, Tărâmul Așezării (o regiune imensă, delimitată inițial în anul 1772, care cuprindea o zonă mare cam cât jumătate din Europa de Vest, întinzându-se din Crimeea până la Marea Baltică, în care era restrâns dreptul de locuire al evreilor).

Ca represalii, marii financiari internaționali evrei și-au dat toată silința să distrugă economia rusească. Encyclopaedia Britannica descrie evenimentele în felul următor:

Legile din Mai ruse au fost cel mai ostentativ monument legislativ realizat de antisemitismul modern (...). Rezultatul lor imediat a fost o criză economică devastatoare ale cărei efecte s-au simțit în tot imperiul, afectând profund creditul național. Ministrul rus de Finanțe nu mai știa cum să facă rost de bani. S-au inițiat negocieri cu Casa Rothschild pentru un mare împrumut și s-a semnat un contract preliminar, când (...) ministrul de Finanțe a fost informat că, dacă persecuțiile la adresa evreilor nu încetau, marea Casă bancară avea să fie nevoită să se retragă din operațiune (...).³²

Ca reacție la presiunile economice și de alte feluri exercitate asupra Rusiei, Țarul a emis în ziua de 3 septembrie 1882, un edict care declara:

De câțva timp, guvernul a acordat atenție evreilor și relațiilor acestora cu restul locuitorilor imperiului, având în vedere să aprecieze trista condiție a locuitorilor creștini determinată de conduita evreilor în chestiunile de afaceri (...).

Cu câteva excepții, ei și-au îndreptat atenția, toți ca unul, nu spre îmbogățirea sau propășirea țării, ci spre înșelarea prin vicleșuguri a locuitorilor ei și mai cu seamă a locuitorilor săraci. Această conduită a lor a provocat proteste din partea oamenilor, (...) [astfel încât] am socotit o chestiune de urgență și dreptate să adoptăm măsuri stringente în scopul de a pune capăt opresiunii practicate de evrei asupra locuitorilor și să eliberăm țara de malversațiunile lor, care au fost, cum se știe, cauza agitațiilor.³³

Prin urmare, evreii aveau cu prisosință motive să răstoarne guvernarea țaristă a Rusiei și există probe concludente că au făcut tocmai acest lucru. „The Jewish Communal Register of New York City 1917-1918“, redactat și publicat de comunitatea evreiască, îl prezintă pe Jacob Schiff, care în acea perioadă era unul dintre cei mai bogați oameni din lume, în fruntea enormei Case bancare Kuhn, Loeb & Company. În articol se arată cum firma Kuhn, Loeb & Company „a girat marile împrumuturi japoneze de război din 1904-1905, astfel făcând posibilă victoria Japoniei asupra Rusiei“. În continuare, articolul spune:

Domnul Schiff și-a folosit întotdeauna averea și influența în interesul poporului său. El i-a finanțat pe dușmanii Rusiei autocratice și și-a folosit influența financiară pentru a ține Rusia la distanță de piața banilor din Statele Unite.³⁴

Practic, Jacob Schiff a dat în total o sumă cuprinsă între șaptesprezece și douăzeci și patru de milioane de dolari pentru a-i finanța pe revoluționarii comuniști evrei din Rusia, sumă care ar echivala cu multe sute de milioane de dolari, la valoarea zilei de azi. Rabbi Marvin S. Andelman citează, în cartea sa Pentru a elimina narcoticul, două surse care atestă documentar sprijinul financiar acordat de Schiff revoluției comuniste și compensația finală din partea comuniștilor.

Jacob Schiff și Leon Troțky, două personaje-cheie din revoluția rusă, și-au găsit baza de sprijin în New York City.

Jacob Schiff este creditat cu o donație de douăzeci de milioane de dolari pentru revoluția bolșevică. La un an după moartea lui, bolșevicii au depus peste șase sute de milioane de ruble la firma bancară Kuhn & Loeb a lui Schiff.^{35, 36}

Mă nedumerea faptul că violent anticapitalistul partid comunist era sprijinit de unul dintre cei mai proeminenți capitaliști din lume. În cele din urmă, însă, mi-am dat seama că

revoluția rusă nu se referea, în ultimă instanță, la triumful ideologiei economice, ci la punctul culminant al secularei lupte dintre două popoare puternice evreii și rușii, într-un război etnic care s-a sfârșit în mod tragic prin tirania totalitară a dictaturii comuniste. Mai rău chiar, finalmente socotelile s-au încheiat în teroarea catacombelor însângerate ale Ceka și în moartea înghețată din Gulag.

Faptul că niște super-capitaliști ca Jacob Schiff au putut susține un regim socialist declarat cum este comunismul m-a făcut să mă întreb dacă acest sistem politic nu ascundea ceva mai mult decât se vedea cu ochiul liber. Ce anume avea comunismul ca să fie atât de atrăgător pentru evrei, în mare măsură non-proletari instruiți, când comunismul era presupus a fi, ca să folosim cuvintele lui Lenin, o „dictatură a proletariatului”? Evident, evreii nu erau nici pe departe, în mare, „muncitorii lumii” despre care vorbea Marx, căci nici un grup nu a fost mai implicat în capitalism sau în manipularea și folosirea capitalului decât comunitatea evreiască.

Am cercetat personalitățile comuniste despre care Mattie Smith îmi spusese că figurau în Who's Who in World Jewry. Ateul Leon Troțky, precum și ateul Maxim Litvinov, ministrul sovietic al Afacerilor Externe, sunt enunțați cu mândrie pe lista evreilor celebri compilată de principalele grupuri rabinice din lume.

Winston Churchill, în elocventul său articol „Sionism versus bolșevism: O luptă pentru sufletul poporului evreu”, argumentase că sionismul și comunismul erau două ideologii distincte aflate în concurență, cum se exprima el, „pentru sufletul poporului evreu”. Dar în această luptă titanică ceva nu părea tocmai cușer, întrucât reieșea că mulți sioniști susțineau și comunismul, iar mulți comuniști, cel puțin în primii ani, simpatizau cu sioniștii. Milioane de evrei, chiar și super-capitaliști ca Jacob Schiff, au sprijinit revoluția comunistă din Rusia. Lupta părea să semene cu aceea între doi frați care pot uneori să se certe între ei, dar întotdeauna fac front unit în fața dușmanilor comuni.

În 1975, am citit o carte intitulată Troțky și evreii, scrisă de Joseph Nedava și publicată de Jewish Publication Society (Philadelphia, 1971). Cartea subliniază că, înainte de revoluția rusă, Leon Troțky (născut cu numele de Lev Bronstein) obișnuia să joace șah cu Baronul Rothschild, din celebra familie de bancheri Rothschild.

Un ziarist evreu (M. Waldman), care-l cunoștea pe Troțky din perioada șederii acestuia la Viena („când obișnuia să joace șah cu Rothschild în Cafeneaua Centrală și frecventa cafeneaua zilnic pentru a citi acolo presa”) (...).37

Ce putea să aibă în comun familia Rothschild, cea mai mare Casă bancară din Europa, cu un lider care urmărea să distrugă capitalismul și proprietatea privată? De asemenea, de ce era un comunist înveterat prieten apropiat cu cel mai puternic „opresor capitalist” din lume? Era oare posibil ca și unul și ceilalți să considere comunismul și sionismul două căi foarte diferite spre atingerea aceluiași scop de putere și răzbunare împotriva țărilor?

Se ridicau mai multe întrebări: 1) Era posibil ca pur și simplu comunismul să fi fost un instrument pe care l-au adaptat pentru a-i învinge și domina pe antagoniștii lor ruși? 2) Existau și alte popoare cu care evreii considerau că se aflau în conflict? 3) Făcuse parte inițial comunismul dintr-un imperativ strategic care se extindea cu mult dincolo de granițele Rusiei sovietice? Toate aceste întrebări erau deosebit de importante. Mă așteptam să le găsesc răspunsurile în originile filosofice ale comunismului.

M-am hotărât să investighez rădăcinile ideologice ale comunismului. Am găsit la biblioteca publică Capitalul 38 și Manifestul Partidului Comunist 39. Cărțile lui Karl Marx erau obtuze, în special fragmentele care dezvoltau dialectica hegeliană, dar aveau o anumită logică, dacă presupuneau că omenirea ar avea o natură de mașină ca aceea descrisă de Marx. Unul dintre profesorii mei a emis neinspiratul comentariu că comunismul este minunat în teorie dar deficitar în practică. După părerea mea, o idee bună în teorie trebuie să se aplice și în practică, ceea ce e clar că nu se întâmplă în cazul comunismului. Niciodată nu a existat o teorie care să promită mai multă fericire omenească și totuși să genereze mai multă sărăcie, opresiune mintală și fizică și mai multă nefericire și moarte.

Până când am studiat fundamentele comunismului, crezusem întotdeauna că Marx a fost german. De fapt, citisem că tatăl lui Karl Marx fusese creștin. A reieșit că tatăl lui, un avocat de succes, era evreu convertit la creștinism după emiterea unui edict care le interzicea evreilor să practice dreptul. Mult mai târziu, în 1977, am citit un articol din „Chicago Jewish Sentinel” care dezvăluia faptul că Marx fusese nepotul unui rabin și „descendentul multor generații de cărturari talmudici”.40 Un excelent articol din „Barnes Review” evidențiază „Rasismul lui Marx și al lui Engels”.41

Karl Marx nu numai că făcea parte dintr-o lungă genealogie de cărturari talmudici, dar îi și ura pe ruși cu o pasiune care nu poate fi descrisă decât ca patologică. L-am căutat pe Karl Marx în enciclopediile evreiești și am descoperit, spre marea mea uimire, că omul care-l învățase multe dintre principiile comunismului a fost Moses Hess. Oricât de incredibil ar putea să pară, liderii sioniști contemporani îl venerază pe Moses Hess ca fiind „întașul” sionismului modern. În Enciclopedia sionismului din Israel, la rubrica Moses Hess, se găsește următorul paragraf:

Pionier al socialismului modern, filosof social și întaș al sionismului (...) Hess a fost astfel un precursor al sionismului cultural și politic și în special al sionismului socialist. S-a implicat profund în mișcarea socialistă în ascensiune. Karl Marx și Frederick Engels au recunoscut faptul că învățaseră mult de la el, în anii de formare a mișcării (...) The Encyclopedia of Zionism in Israel 42

După luni de lectură din numeroase surse creditabile, mi-am dat seama că doamna vârstnică din biroul Consiliului Cetățenesc avusese în esență dreptate, cel puțin cu privire la originile revoluției comuniste. Aveam senzația că stăteam pe marginea craterului unui vulcan. Fiecare nouă informație părea să confirme și să clarifice și mai mult problema.

În Ultimele zile ale Romanovilor, Robert Wilton, care a lucrat în Rusia pentru „The London Times” timp de șaptesprezece ani, rezumă „revoluția rusă” cu aceste cuvinte:

Întreaga istorie a bolșevismului în Rusia poartă pecetea de neșters a unei invazii străine. Asasinarea Țarului, planificată cu deliberare de evreul Sverdlov și executată de evreii Goloșekin, Sîromolotov, Safarov, Voikov și Yurvski, nu este fapta poporului rus, ci a invadatorului său ostil.⁴³

În 1990, o importantă editură din New York, Free Press, divizie a companiei Simon & Schuster, a publicat o carte scrisă de istoricul israelian Louis Rapoport, cu titlul Războiul lui Stalin împotriva evreilor. În cuprinsul volumului, autorul recunoaște cu dezinvoltură un lucru pe care noi, goyimii, n-ar trebui să-l știm:

Mulți evrei erau euforizați de numeroasa lor reprezentare în noul guvern. Primul Politburo al lui Lenin a fost dominat de persoane cu origine evreiască (...).

Sub conducerea lui Lenin, evreii s-au implicat în toate aspectele revoluției, inclusiv cele mai murdare acțiuni. În pofida jurămintelor comuniștilor de a eradica antisemitismul, acesta s-a răspândit rapid după revoluție parțial datorită proeminenței atât de multor evrei în administrația sovietică, precum și în traumatizantele și inumanele elanuri de sovietizare care au urmat. Istoricul Salo Baron a remarcat că un număr de evrei disproporționat de mare s-au înrolat în noua poliție secretă sovietică, Ceka (...). Și mulți dintre cei pe care Ceka nu-i vedea cu ochi buni aveau să fie împușcați de anchetatorii evrei.

Conducerea colectivă care s-a conturat în ultimele zile ale lui Lenin îl avea în frunte pe evreul Zinoviev, vorbăreț și cu părul cârlionțat (...).⁴⁴

Cunoașterea cândva larg răspândită a rolului jucat de evrei în conducerea „revoluției ruse” a dispărut din conștiința celor mai mulți oameni. Un exemplu se poate găsi în numărul din mai 1907 al „National Geographic Magazine”. Un articol intitulat „Revoluția din Rusia” descrie conducerea evreiască a teroristei revoluții comuniste.

ÎNVERȘUNAREA EVREILOR

(...) liderii revoluționari fac parte aproape în totalitate din rasa evreiască, iar cea mai eficientă agenție revoluționară este organizația evreiască Bund, (...). Guvernul a suferit de pe urma acestei rase mai mult decât din cauza tuturor celorlalți supuși ai săi la un loc. Ori de câte ori are loc o faptă disperată, aceasta este comisă de un evreu, și în tot imperiul nu există aproape nici un membru loial al acestei rase.⁴⁵

Faptele erau indiscutabile. O enormă realitate a istoriei fusese eradicată din conștiința intelectuală a Occidentului la fel de complet pe cât poate fi șters un fișier de pe hard disk-ul unui computer de birou. În romanul său clasic 1984⁴⁶, George Orwell a scris despre adevărul istoric care „dispare în Gaura memoriei”, cum a fost și soarta adevărului privitor la adevărații autori ai „revoluției ruse”.

Mi-am pus două întrebări: „De ce a fost suprimat adevărul istoric despre revoluția comunistă?” și „Cum s-a putut realiza această suprimare, într-o lume liberă?” Prima întrebare își găsește un răspuns evident în faptul că forțele evreimii internaționale nu vor să se știe, în general, că evreii au fost principalii autori ai celui mai represiv și mai ucigaș regim

din istoria omenirii: comunismul. Evident, cunoașterea acestui fapt nu creează public relations avantajoase pentru evrei.

Răspunsul la întrebarea a doua, „cum“, este mai greu perceptibil. Mi-am dat seama că numai niște forțe foarte puternice pot suprima părți importante din trecutul istoric, creând falsa impresie a unei „revoluții ruse“, când de fapt la cele mai înalte niveluri ale guvernării bolșevice nu au existat decât numai treisprezece etnici ruși. Evident, evreii au avut multă putere pe plan istoric după cum dovedește cazul lui Jacob Schiff, al familiei Rothschild și altele, mai puțin puterea de a schimba percepția istoriei, așa ceva părând ridicol. Și totuși, cu numai câteva luni în urmă, când Mattie Smith îmi spusese, la Consiliul Cetățenesc, că revoluția rusă a fost evreiască, eu însumi considerasem că o asemenea idee era ridicolă. Acum eram de altă părere și știam că tocmai începeam să descopăr o nouă realitate din lume.

Faptele pe care ajunsesem să le cunosc generau noi întrebări interesante:

- Faptul că accept realitatea istorică a „revoluției ruse“ ca nefiind de fapt o acțiune a rușilor, ci o cucerire a Rusiei țariste de o naționalitate non-rusă, ostilă, face din mine un antisemit?

- Există un naționalism istoric între evrei care este ostil față de alte popoare?
- Interesele evreiești și interesele Occidentului creștin corespund sau contravin?
- Dacă aceste interese intră uneori în conflict, efortul mondial bine coordonat al evreilor de a lupta cu ferocitate pentru interesele lor declarate în Rusia are implicații asupra Europei de Vest și asupra Americii?

- Cum a creat puterea lor organizată „relația specială“ dintre noi și Israel, în epoca modernă?

- Și, în sfârșit: formularea oricăreia dintre aceste întrebări are ceva în comun cu „ură“?

Când vedeam la televiziune emisiuni despre antisemitism, cuvântul „ură“ era folosit aproape întotdeauna pentru a descrie orice opinie negativă despre evrei. Eu, unul, nu simțeam nici un fel de ură la adresa evreilor. Investigațiile mele constituiseră strict un exercițiu intelectual. Eram un neofit care examina o lume unde nu-și avea locul, dar lumea aceea mă intrigă. Analizând chestiunea „urii“, am întrebat o profesoară din școală de ce mass-media nu foloseau niciodată cuvântul „ură“ pentru a descrie motivația asasinării în masă a milioane de creștini ruși din Uniunea Sovietică. Desigur, era nevoie de foarte multă ură pentru a fi comis asemenea crime monstruoase. Profesoara nu a avut nici un răspuns, iar eu mai aveam încă destule întrebări.

O dată ce am descoperit rădăcinile comune ale comunismului și sionismului, m-am hotărât să examinez istoria poporului evreu, atât a iudaismului istoric, cât și a dezvoltării sionismului modern. Simțeam că, pentru cercetările mele, aveam acces la cele mai competente surse de informații din lume. Și am început cu trei excelente și exhaustive enciclopedii evreiești.

Capitolul doi

Spiritul supremației evreiești

Puternic și enigmatic, inteligent și creator, idealist pe de o parte și materialist pe de altă parte, poporul evreu m-a fascinat dintotdeauna. Puțini tineri care au cunoscut vârsta adolescenței la jumătatea anilor șaizeci, ca mine, au putut evita formarea unei imagini pozitive despre Israel și poporul evreu. Datorită anilor mei de școală duminicală, am avut despre evrei o concepție mai idealizată decât ale multor altora. La vârsta de unsprezece ani, am văzut filmul clasic „Exodus” 47. Mi-a lăsat o impresie atât de durabilă, încât pentru luni de zile frumosul său leit-motiv muzical a devenit melodia mea favorită, pe care o cântam sau o fredonam adesea.

Îmi amintesc un episod jenant când sora mea, împreună cu prietenele ei adolescente, m-au surprins cântând cu voce tare emoționantele cuvinte: „Aceasta este țara mea, Dumnezeu mi-a dăruit-o”. Eroicul neam al lui Israel mă inspira. Era ca și cum israeliții din Biblie s-ar fi transpus în epoca modernă, pentru a-și retrăi aventurile din Vechiul Testament. Imaginea mea despre Israel mi-a întărit cu putere acceptarea ideii că îndolența goyimilor fusese cauza tuturor conflictelor istorice cu evrei.

După ce am descoperit extinsa implicare evreiască în apariția comunismului, despre care sperasem că era doar o pată accidentală pe trecutul evreilor, am început să pun întrebări pe care nimeni nu îndrăznește să le formuleze într-o societate bine-crescută, despre acest interesant popor și religia lui. Citisem despre numeroasele persecuții la adresa evreilor de-a lungul istoriei, inclusiv marile lor suferințe înscrise acum sub denumirea de Holocaust (la jumătatea anilor șaizeci, acest termen încă nu fusese însușit de evrei, cu aplicare exclusivă la calvarul lor din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, Holocaust însemnând pe-atunci, ca întotdeauna, ucidere pe scară largă, mai ales prin foc).

Mark Twain a scris: „Toate națiunile se urăsc între ele, dar toate la un loc îi urăsc pe evrei”. Cumva, mi-am găsit impertinența de a întreba de ce. În context istoric, aproape fiecare națiune importantă a Europei i-a expulzat, uneori în repetate rânduri, după valori reînnoite de emigrație evreiască. Ce anume avea poporul evreu, mă întrebam, încât inspira o asemenea ură ?

În mod normal, când studiem conflictele istorice dintre națiuni sau popoare, o facem fără patimă. De exemplu, la examinarea oricărui război de demult, enumerăm cât se poate de obiectiv suferințele și justificările ambelor tabere adverse. Când studiază Războiul pentru Independența Sudului, orice elev de școală american învață care au fost argumentele Sudiștilor pentru secesiune și argumentele Nordiștilor în sprijinul uniunii forțate. Dimpotrivă, când se studiază disputele istorice dintre poporul evreu și altele, nu este acceptabil decât punctul de vedere evreiesc.

La începutul anului 1995, kongresmanul Newt Gingrich, Purtător de Cuvânt al Camerei Reprezentanților, a concediat-o pe bibliotecara sa parlamentară recent angajată, Christina Jeffrey⁴⁸ pentru că nu făcuse altceva decât să sugereze ca studenților la istorie, când învață despre Holocaust, să li se expună și punctul de vedere al germanilor. Doamna Jeffrey a fost concediată în pofida solidului ei prestigiu profesional și trecând peste relațiile ei strânse, de durată, cu puternica A.D.L. evreiască (Liga Anti-Defăimare a B’nai B’rith). Simpla sugestie că orice problemă care-i afectează pe evrei ar putea fi privită din mai multe puncte de vedere este condamnată ca fiind „antisemită”. Atât în mijloacele de informare, cât și în cele de divertisment, singura opinie permisibilă este aceea că evreii sunt întotdeauna victimele nevinovate persecutate de creștinii intoleranți și alți „antisemiți”. Poate că au fost întotdeauna nevinovați, și toate celelalte popoare ale lumii au fost întotdeauna nedrepte, mi-am spus eu. Dar în revoluția rusă n-au fost la fel de nevinovați. Mi-am dat seama că nu puteam evalua corect această problemă până nu cunoșteam ambele ei laturi.

Căutând răspunsurile, am revenit la sursa de unde deprinsesem pentru prima dată respectul față de evrei: Sfânta Biblie. Am revenit asupra Vechiului Testament, citind din nou, cu cea mai mare atenție, fragmentele privitoare la relațiile dintre evrei și non-evrei. În contrast cu spiritul universalist al Noului Testament, Vechiul Testament este extrem de etnocentric. Numeroșii săi autori fac mari eforturi să-i identifice pe israeliți ca pe un „popor deosebit” sau un „Neam Ales”, urmărind cu meticulozitate descendența genealogică a Copiilor lui Israel. Multe pasaje incitante interzic căsătoria mixtă între evrei și alte triburi. În cartea Exodului, Moise le răspunde israeliților care avuseseră relații sexuale cu femeile moabite ordonând executarea moabiților. În Ezra, Dumnezeu le poruncește celor care s-au

căsătorit cu femei non-israelite să-și alunge nevestele și chiar copiii rezultați de pe urma unor asemenea uniuni.⁴⁹ Unele dintre cele mai sângeroase scrieri pe care le-am citit vreodată descriu în amănunt modul cum își anihila poporul evreu inamicii tribali.

Masacrele canaaniților, iacobiților, filistenilor, egiptenilor și ale altor zeci de popoare sunt consemnate în Biblie cu o elocvență sinistă. În terminologia zilelor noastre, măcelărirea unor popoare întregi se numește genocid. Evreii din Vechiul Testament nu cruțau nici bărbații, nici femeile, copiii și chiar animalele agricole sau de casă ale inamicilor.⁵⁰ Iată numai câteva dintre zecile de paragrafe similare care se găsesc în Vechiul Testament:

Și au dat pieirii tot ce au găsit în cetate: bărbați și femei, tineri și moșnegi, boi și asini, tot au trecut prin ascuțișul săbiei. (Joshua, 6:21)⁵¹

Iar Domnul a dat Lachișul în mâna lui Israil, care l-a cuprins a doua zi și l-a trecut prin ascuțișul săbiei, împreună cu toate sufletele din cetate, la fel cum făcuse cu Libna.

Atunci Horam, regele Ghezerului, a venit să dea ajutor celor din Lachiș, dar Joshua l-a înfrânt pe el și pe oastea lui, astfel că n-a mai scăpat nici un fugar cu viață.

Apoi Joshua și tot Israilul cu el au trecut de la Lachiș la Eglon și au tăbărât în fața lui și au pornit război împotriva-i.

Și l-au cuprins în ziua aceea și l-au trecut prin ascuțișul săbiei cu toate sufletele care erau în cetate, nimicindu-i pe toți în aceeași zi, întocmai cum făcuseră și cu Lachișul. (Joshua, 10:32-34)⁵²

În urmă, Joshua împreună cu tot Israilul s-au suit de la Eglon la Hebron și au pornit lupta cu el.

Și au pus mâna pe cetate și au trecut-o prin ascuțișul săbiei împreună cu regele ei și cu toate târgurile și toate sufletele care se găseau în ea, nelăsând să scape nimeni, întocmai precum făcuseră cu Eglonul și dând-o pieirii împreună cu toate sufletele care trăiau în ea. (Joshua, 10:36-37)⁵³

Căci întăritat este Domnul împotriva noroadelor, aprins de mânie împotriva oștirii lor. El le dă pieirii și hotărăște pentru ele zi de măcel.

Morții lor fi-vor aruncați pe câmp, stârvurile lor greu vor mirosi și de sângele lor munții se vor topi și se vor desface toate colinele. (Isaia, 34:2-3)⁵⁴

Din cetățile acestea pe care Domnul Dumnezeuul tău ți le va da ca moștenire, să nu scape cu viață nici o suflare (...). (Deuteronomul, 20:16)⁵⁵

În calitate de creștin, nu puteam să-mi explic aceste pasaje care păreau adevărate celebrări ale genocidului. Recunoșteam că Dumnezeu are căi nebănuite și neînțelese, dar nu-mi puteam stăpâni compasiunea față de cei masacrați, printre care mii de bărbați, femei și copii nevinovați. Nu este deloc greu să ne imaginăm ce simțeau puținii supraviețuitori ai acestor masacre la adresa „evreilor”. Desigur, evreii nu sunt singurii care urmăresc purificarea etnică; multe alte popoare din vechime și-au măcelărit în masă inamicii.

O dată cu apariția lui Iisus Christos și predicarea iubirii și a milosteniei de către El, așa cum se consemnează în Noul Testament, bisericele moderne au încetat aproape complet să mai amintească de învățătura și genocidurile înregistrate în Vechiul Testament. Când, întâmplător, un creștin al zilelor noastre dă peste pasajele din Vechiul Testament care proslăvesc genocidul, trece peste el ca peste tristele întâmplări ale unei epoci biblice îndepărtate și ispășite prin Noua Învățătură a iubirii pe care a adus-o Christos.

Antecedentele israelite de integritate și supremație rasială sunt cât se poate de clare: (...) să nu închei cu ele legământ, nici să-ți fie milă de ele.

Și să nu te încuscrești cu ele: pe fiica ta să nu o măriți după fiul lui și pe fiica lui să n-o iei pentru fiul tău. (Deuteronomul, 7:2-3)⁵⁶

Căci tu ești popor sfânt al Domnului tău și pe tine te-a ales Domnul Dumnezeuul tău ca să fii popor al său, din toate popoarele de pe fața pământului. (Deuteronomul, 7:6)⁵⁷

Pentru aceasta nu dați de soții pe fiicele voastre feciorilor lor și nici pe fiicele lor să nu le ia feciorii voștri. Și de-a pururi să nu năzuiți după fericirea și bunăstarea lor, ca să fiți tari și să mâncați bunătățile țării și să o lăsați de-a pururi moștenire pentru feciorii voștri. (Ezra, 9:12)⁵⁸

Membrii grupurilor rasiale se pot contrazice cu privire la istoria, spiritualitatea sau capacitățile lor comparative. Dar să sugerezi că Dumnezeu favorizează un singur popor în detrimentul tuturor celorlalte mergând până la a susține și scuza genocidul pentru a le face loc celor „Aleși”? Cu siguranță, acesta nu poate fi decât apogeul supremației rasiale.

Creștinismul modern tratează fragmentele etnocentrice și favorabile genocidului din Vechiul Testament concentrându-se asupra aspectelor iubitoare ale scripturii. Un exemplu îl oferă felul în care Iisus Christos a moderat legile Vechiului Testament, ca „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”, sub forma „întoarce și celălalt obraz”. Religia evreiască, însă, nu a avut nici o personalitate comparabilă care să atenueze etnocentrismul extrem din Vechiul Testament. Poate că profesorul evreu care a prezentat cea mai mare moderare față de goyimi a fost Maimonides, considerat de mulți evrei cea mai prestigioasă personalitate a iudaismului european. Însă chiar și Maimonides a decretat ca medicii evrei să nu salveze viața unui creștin decât dacă, nesalvându-i-o, ar „cauza răspândirea ostilității față de evrei”.⁵⁹

Propagarea timpurie a creștinismului de către Apostolul Pavel îi încuraja pe creștini să devină mai toleranți cu diferitele grupări etnice. Pavel însuși era un fariseu evreu care s-a convertit la creștinism și o mare parte din viață le-a predicat goyimilor de diverse naționalități. Credința creștină era intolerantă față de alte confesiuni și alți Dumnezei, dar nu și față de alte triburi. Înșiși evangheliștii din Antichitate proveneau din popoare diverse și au predicat prin întreaga lume cunoscută. Desigur, creștinii puteau nutri și manifestau adesea tendințe xenofobe, dar atitudinile lor naționaliste și etnocentrice își găseau originile în propriile lor culturi, nu în învățăturile Noului Testament. Epistola Sfântului Apostol Pavel către Galateeni expune foarte clar ideea că popor ales este acum acela care acceptă mântuirea lui Iisus Christos „nici Iudeu, nici Elin”.⁶⁰ Mântuirea se bazează pe acceptarea credinței, nu numai pe sânge.

Religia evreiască a avut o evoluție cu totul diferită de aceea a creștinismului timpuriu. Poporul evreu și religia lui se întrepătrundeau. Credința în Dumnezeu era necesară pentru a conserva tribul, în aceeași măsură în care protejarea tribului era importantă pentru salvagardarea religiei. Totuși, conform Statului Sionist al lui Israel, rasa este mult mai importantă decât credința religioasă. Un emigrant de perspectivă nu e obligat să practice iudaismul sau să creadă în el pentru a emigra în Israel; ba chiar, poate fi ateu sau comunist declarat. Nu trebuie decât să-și dovedească originile evreiești. Protejarea identității etnice a poporului evreu a devenit principalul motiv pentru existența iudaismului.

În Orientul Mijlociu (și, ulterior, în întreaga lume), evreii s-au amestecat cu multe popoare și totuși și-au conservat moștenirea și principalele datini. Ei constituie singura minoritate etnică din țările occidentale care, după mii de ani, încă nu a fost asimilată. În Babilon au trăit ca sclavi, iar în următoarele sute de ani sub dominație, și și-au elaborat un cod care-i ajuta să supraviețuiască și chiar să prospere în timp ce existau ca minoritate într-o societate străină. Când au scăpat din robia babiloniană, erau mai puternici, mai organizați și mai etnocentrice decât oricând în trecut.

Talmudul: o doctrină a supremației evreiești

Respingându-l pe Iisus Christos, împreună cu iubirea și toleranța predicate de el, iudaismul și-a continuat drumul în direcția șovinismului. Punctul culminant a fost atins în paginile Talmudului, o expunere enciclopedică a legilor și tradițiilor evreiești, compilată de sute de rabini de-a lungul secolelor. „American Heritage Dictionary” o descrie ca „reprezentând baza autorității religioase pentru iudaismul tradițional”. Talmudul a fost transcris pentru prima oară în epoca babiloniană, iar tradiția orală este mai veche cu numeroase secole. Prin secolul al VI-lea î.Ch. a fost formulat în scris, devenind cel mai important text religios al poporului evreu, principalul canon al religiei sale. În Talmud, evreii își codificau în sfârșit cele mai șovine tendințe.

Herman Wouk, un scriitor evreu extrem de popular⁶¹, ilustrează influența Talmudului în modul următor:

Talmudul a rămas până în zilele noastre sângele cardiac în mișcare al religiei evreiești. Indiferent ce legi, cutume sau ceremonii respectăm, indiferent dacă suntem ortodocși, conservatori, reformați sau doar sentimentaliști spasmodici urmăm Talmudul. El constituie dreptul nostru comun.⁶²

La vârsta de șaisprezece ani, în timpul uneia dintre vizitele mele la birourile Consiliului Cetățenesc, găsisem o carte intitulată Religia evreiască. Influența ei astăzi, de Elizabeth Dilling.⁶³ Cartea m-a interesat pentru că, fiind tipărită în format mare, conținea fotocopii după pagini întregi din Talmud, compilate în mod oficial de cărturarii evrei. Îmi amintesc că

am sărit peste comentariile doamnei Dilling, trecând direct la traduceri. Unul dintre primele fragmente pe care le-am citit m-a surprins foarte tare. Spunea următoarele:

Un păgân [goi] care fură cu ochiul în Torah [și alte Scripturi evreiești] este condamnat la moarte, căci scris este că e moștenirea noastră, nu a lor. (Sanhedrin 59a)⁶⁴

Dacă un băiat de șaisprezece ani citește așa ceva, putem fi siguri că va citi mai departe. Pasajul era totalmente străin de tot ceea ce înțelesesem vreodată despre religie. De ce nu voiau ca toți oamenii să citească cuvântul scris, în același fel în care creștinii vor să răspândească „bunavestire”? Ce anume din acele scripturi îi obliga pe evrei să-l omoare pe goyimul care le citea? De ce ar fi fost periculoasă pentru evrei cunoașterea publică a scripturilor ebraice? M-am dus la bibliotecă și am găsit niște traduceri vechi ale unor părți din Talmud. N-a trecut mult și am găsit alte fragmente, și mai uluitoare, cum ar fi acesta:

Balaam [Iisus] a înviat din morți și a fost pedepsit prin fierberea în sămânță clocotită. Cei care batjocoresc cuvintele înțelepților evrei și păcătuiesc împotriva lui Israel sunt fierți în excremente clocotite. (57a Gittin)⁶⁵

Întrucât cărturarii creștini obțineau periodic exemplare din Talmud, scribii talmudici sperau să-i inducă în eroare, referindu-se la Iisus cu numele de Balaam. În „Enciclopedia evreiască”, la articolul „Balaam”, scrie: „(...) pseudonimul Balaam atribuit lui Iisus în Sanhedrin 106b și Gittin 57a”.⁶⁶ Talmudul folosește în repetate rânduri cuvinte obscure cu privire la goyimi, plus un bogat sortiment de denumiri cum ar fi egipteni, păgâni, cutheani și idolatri. În cea mai populară traducere engleză a Talmudului, numită ediția Soncino, această practică este ilustrată prin cea de-a cincea notă de subsol a cărții Sanhedrinului. Scrie astfel: „[termenul] cuthean (samaritean) a substituit aici inițialul goyim [goi] (...)”⁶⁷ Uneori, creștinii sunt pomeniți sub denumirea codificată de „Min” sau „Minim”.⁶⁸ Notele de subsol din ediția Soncino a Talmudului, precum și diverse paragrafe din „Enciclopedia evreiască”, menționează în mod flagrant această înșelătorie. În alte pasaje ale Talmudului am descoperit un posibil motiv pentru care unii dintre scriitorii talmudici le interziseseră goyimilor să-l citească. Frazele din Talmud sunt vitriolante:

- Numai evreii sunt oameni. [Goi] sunt animale. (Baba Mezia 114a-114b.)⁶⁹
- Pentru omor, fie al unui cuthean [goi] de către un cuthean, fie al unui israelit de către un cuthean, se aplică o pedeapsă; dar uciderea unui cuthean de către un israelit nu se pedepsește cu moartea. (Sanhedrin 57a.)⁷⁰
- Chiar și cei mai buni dintre [goi] trebuie să fie uciși. (Talmudul Babilonian.)⁷¹
- Dacă un evreu este ispitit să facă rele, el trebuie să se ducă într-un oraș unde nu e cunoscut și să facă relele acolo. (Moed Kattan 17a.)⁷²
- Carnea goyimilor este asemenea cârnii de măgar iar progenitura lor e ca progenitura cailor.⁷³
- Dacă un păgân [goi] lovește un evreu, goyimul trebuie să fie ucis. Lovirea unui evreu este lovirea lui Dumnezeu. (Sanhedrin 58b.)⁷⁴
- Dacă boul unui israelit împunge un bou al unui canaanit, nu se cere nici o plată; dar dacă boul unui canaanit [goi] împunge un bou al unui israelit (...) paguba trebuie să fie plătită în întregime. (Baba Kamma 37b.)⁷⁵
- Dacă un evreu găsește un obiect pierdut de un păgân [goi], nu trebuie să-l înapoieze. (Baba Mezia 24a; afirmat și în Baba Kamma 113b.)⁷⁶
- Dumnezeu nu va cruța un evreu care „își mărită fata cu un bătrân sau ia o nevastă pentru fiul lui încă mic sau înapoiază un articol pierdut unui cuthean [goi] (...)” (Sanhedrin 76a.)⁷⁷
- Ceea ce obține un evreu prin furtișag de la un cuthean [goi] se poate păstra. (Sanhedrin 57a.)⁷⁸
- [Goi] sunt în afara protecției legii iar Dumnezeu le-a „expus banii pentru Israel”. (Baba Kamma 37b.)⁷⁹
- Evreii pot folosi minciuni („subterfugii”) pentru a amăgi un [goi]. (Baba Kamma 113a.)⁸⁰
- Toți copiii [goi] sunt animale. (Yebamoth 98a.)⁸¹
- [Goi] preferă sexul cu vacile. (Abodah Zarah 22a-22b.)⁸²
- Nu-i așa că vasele [goilor] dau o aromă urâtă mâncării gătite în ele? (Abodah Zarah 67b.)⁸³

Am fost uimit să găsesc o ură atât de totală exprimată în cel mai important text scris al religiei evreiești. Era evident că toate aceste citate erau autentice, întrucât copiile pe care le citisem eu fuseseră publicate de organizații evreiești. Nu puteam găsi nici o explicație

rațională pentru prezența unor asemenea scrieri în cărțile sfinte evreiești; ba chiar, înțelegeam tot mai clar că majoritatea americanilor nici măcar nu știu de existența lor.

Îmi era greu să dau crezare unor asemenea citate, după cum știu că și multor cititori le va fi la fel de greu. Oricum, dacă cineva se îndoiește de autenticitatea lor, o cale foarte ușoară pentru a confirma ura extremă a Talmudului la adresa goyimilor este aceea de a citi „Enciclopedia evreiască”. În cuprinsul articolului „goi”, ura talmudică față de non-evrei este exprimată foarte clar. Paragraful subintitulat „Discriminarea împotriva goyimilor”, de la paginile 617-621, discută liber atitudinea Talmudului. Iată câteva extrase:

(...) susțin că numai israeliții sunt oameni, (...). Goyimii sunt clasificați nu ca oameni, ci ca barbari. (B.M. 108b) (...) Un alt motiv al discriminării era caracterul infam și vicios al goyimilor (...) „a căror carne este asemenea cârnii de măgar, iar progenitura lor e ca progenitura cailor” (...). Goyimii erau atât de puternic suspectați de crime contra naturii, încât a fost necesar să se interzică ținerea vacilor în grajdurile lor. (Ab. Zarah ii. 1) (...) „Torah a scos în afara legii chestiunea unui goyim ca pe aceea a unui animal (...)”. Atotputernicul a oferit Torah și națiunilor de goyimi, dar întrucât acestea au refuzat s-o accepte, El și-a retras strălucitoarea protecție legiuită și le-a transferat drepturile de proprietate în seama lui Israel (...) prezumția este aceea că goyimul a obținut posesiunea prin acaparare, (...). Proprietatea este considerată proprietate publică, la fel ca pământul nerevendicat din Deșert.⁸⁴

În ediția din 1907 a Enciclopediei evreiești de Funk și Wagnall se menționează un pasaj din Rabbi Simon Ben Yohai (un gigant al literaturii talmudice) care este „adesea citat de antisemiți”. Fragmentul spune: „Tob shebe-goyim harog” „Cei mai buni dintre goyimi trebuie să fie uciși”. Se afirmă că îndemnul rabinului este rezultatul persecuțiilor, descriind această declarație anti-goi ca aparținând unui rabin „ale cărui experiențe de viață pot furniza o explicație a animozității sale”. Totuși, în continuare, pasajul spune: „În conjunctura în care se află, importanța acestei observații este similară cu aceea a altora două: ‘Cea mai pioasă femeie este dedată vrăjitoriei’; ‘Celui mai bun dintre șerpi trebuie să i se sfărâme capul’.”⁸⁵

Citatele talmudice pe care le-am reprodus aici nu sunt în nici un caz desprinse din context. Este adevărat că Talmudul a fost compilat din textele multor scriitori și e împănate pe tot parcursul cu numeroase „comentarii”. De asemenea, uneori chiar pune în dispută anumite chestiuni. Totuși, nu se poate confunda tonul anti-goi categoric care îl domină de la cap la coadă. Instigarea ca „goiul cel mai bun să fie ucis”, de exemplu, se găsește în cel puțin trei locuri diferite.

Imaginați-vă ce reacții s-ar stârni dacă un creștin de prestigiu ar declara că „evreul cel mai bun trebuie să fie ucis”. O asemenea afirmație n-ar fi condamnată cu înverșunare? Imaginați-vă oprobiul mass-media care ar inunda ofensivele cuvinte și pe autorul lor și pe bună dreptate. În mod pervers, dacă cineva demască intoleranța din Talmud, chiar acel om însuși riscă să se confrunte cu acuzații de intoleranță și prejudecăți religioase.

Când am căutat prima oară să citesc Talmudul, am observat un lucru ciudat. Mi-a fost foarte greu să găsesc un exemplar. Nu se vinde în librării, iar majoritatea bibliotecilor nu îl au în depozite. Desigur, Talmudul este de câteva ori mai gros decât Biblia, dar nu încapă nici o îndoială că ar putea fi tipărit, în tiraj de masă, cu preț redus și în condiții asemănătoare cu ale Bibliei pe hârtie subțire, în volume cu legătură ieftină. În calitatea sa de supremă sfântă scriptură a uneia dintre principalele religii ale lumii, trebuie să prezinte un mare interes. Atunci de ce, în majoritatea cazurilor, trebuie să ne ducem la sinagogă sau să plătim sute de dolari pentru o ediție Soncino originală? Nu putem să nu ne întrebăm de ce Talmudul nu stă la dispoziția publicului, pentru lectură. Răspunsul s-ar putea găsi în faptul că organizațiile evreiești care supervisează scrierile de acest fel nu vor să fie citite de multă lume, iar când răsfoim cărțile talmudice, le putem înțelege foarte bine temerile.

În calitatea mea de adolescent idealist, eram complet nepregătit pentru această latură mai întunecată a unei credințe pe care o respectasem întotdeauna. Avusesem impresia că religia iudaică nu cultiva nici o animozitate față de Iisus Christos. Mi se spusese întotdeauna că evreii îl respectau mult ca profet, sau cel puțin ca mare învățător, însă pur și simplu nu-l acceptau ca Mesia. Am fost tulburat să găsesc în Talmud descrierile de o obscenitate violentă ale Mântuitorului și ale creștinilor. Printre altele, Christos este calificat drept șarlatan, seducător și răufăcător. Talmudul îl acuză pe Christos că a avut relații sexuale cu măgarul lui⁸⁶, iar pe Fecioara Maria o descrie ca pe o târfă.⁸⁷

Când am citit pentru prima oară fragmente extinse din Talmud, chiar și având în fața mea traduceri publicate de evrei, am refuzat să cred că erau autentice. Am interpellat un cunoscut evreu, Mark Cohen, și i-am dat o pagină cu asemenea citate. Și el a părut la fel de

răscolit de ele. După expresia de pe fața lui, mi-am dat seama imediat că era complet nefamiliarizat cu scrierile talmudice și nu le privea deloc cu bunăvoință. Mark Cohen s-a oferit să-l întrebe pe rabinul lui despre autenticitatea lor. Rabinul a confirmat faptul că citatele erau veritabile, susținând însă că acele opinii nu mai sunt împărtășite de majoritatea evreilor din zilele noastre.

Am fost dispus să cred acest lucru și încă mai consider că este valabil, pentru evreul de categorie medie. În același timp, însă, faptul de a ști că asemenea pasaje există m-a ajutat să înțeleg de ce au circulat atât de multe sentimente anti-evreiești de-a lungul secolelor. De asemenea, mi-a prilejuit o mai bună asimilare a animozității anti-goi care domina iudaismul. Trebuie să se rețină că toți rabinii studiază Talmudul. Cum ar reacționa evreii dacă pastorii creștini ar studia Mein Kampf ca pe un fragment al sfintelor lor scripturi, scuizându-l numai sub pretextul că nu are nici un efect asupra atitudinilor lor actuale? Orice cititor cu vederi largi care citește atât Mein Kampf, cât și Talmudul, va constata că acesta din urmă este mult mai intolerant.

Când am căutat antisemitismul în enciclopediile importante, am constatat că toate încercau să explice antisemitismul istoric exclusiv ca pe o formă a intoleranței creștine la adresa evreilor non-creștini. Uneori, se sugera chiar că evreii au fost persecutați de creștini numai fiindcă Evangheliile îi acuză de crucificarea lui Christos. Nicăieri nu se sugera că una dintre sursele antisemitismului ar putea să fi fost atitudinile etnocentrice și pline de ură ale evreilor înșiși față de goyimi, exprimate în propriile lor legi religioase.

Chiar și în timpul vieții lui Iisus Christos, forțele evreimii organizate i se opuneau acestui învățător bun la inimă, care vorbea despre puterea iubirii și a reconcilierii, cu mai multă înverșunare decât măsurile militante anti-romane pe care le sperau fariseii. Noul Testament consemnează cu fidelitate intensă teroare evreiască folosită pentru a suprima credința creștină timpurie. Într-unul dintre cele mai cutremurătoare versete se spune:

„Totuși, de frica iudeilor, nimeni nu vorbea de El [Christos] pe față.“ (Sfânta Evanghelie cea de la Ioan 8:13)88

Încă din primele secole ale creștinismului, unii cărturari goyimi au învățat să vorbească fluent limba ebraică. Pornind de la conținutul scrierilor talmudice, li s-a format o ostilitate înverșunată față de evrei. Pe tot parcursul secolelor ulterioare, zeci de papi au emis edicte și enciclice care condamnau iudaismul. Își exprimau indignarea nu pentru că evreii l-au crucificat pe Christos, ci din cauza veninoaselor pasaje anti-goi și anti-creștine. În continuare urmează o culegere de opinii ale papilor față de evrei:

Grigore al IX-lea. A condamnat Talmudul ca text care conținea „tot felul de infamii și blasfemii împotriva doctrinei creștine.“

Benedict al XIII-lea. Bula lui despre evrei (1450) declara: „Ereziile, deșertăciunile și erorile din Talmud îi împiedică pe evrei să cunoască adevărul.“

Inocențiu al IV-lea. A ars Talmudul în 1233, ca pe o carte malefică.

Ioan al XXII-lea. A interzis Talmudul în 1322.

Iulius al III-lea. Bula Papală Contra Hebreos retinentes Libros (1554) ordona ca Talmudul să fie ars „pretutindeni“.

Pavel al IV-lea. Bula Cum Nimis Absurdum (1555) condamna categoric cămătăria și activitățile anticreștine ale evreilor.

Pius al IV-lea. A condamnat scrierile evreiești favorabile genocidului.

Pius al V-lea. I-a expulzat pe toți evreii din statele papale (1569).

Grigore al XIII-lea. A spus într-o Bulă Papală din 1581: „Mișcați de o intensă ură contra membrilor lui Christos, continuă să plănuiască oribile crime împotriva religiei creștine, cu o îndrăzneală crescândă pe zi ce trece.“

Clement al VIII-lea. A condamnat scrierile evreiești favorabile genocidului.

Nu numai că fondatorii Bisericii Catolice aveau această opinie tulbure despre evrei, dar am fost uimit să constat că marele reformator și fondator al protestantismului, Martin Luther, împărtășea aceeași opoziție pătimașă la adresa lor.

În adolescență, îl admirasem mult pe Martin Luther și eram curios să aflu ce avea de spus despre evrei fondatorul creștinismului protestant. Într-un catalog comandat prin poștă al cărților despre problema evreiască, pe care l-am găsit în biroul de la Consiliul Cetățenesc, figura traducerea unei cărți scrise de Martin Luther, cu abraziul titlu Evreii și minciunile lor.⁸⁹ Marele Martin Luther fusese un cărturar biblic, care citea în ebraică. Cercetase din scoarță-n scoarță cărțile Talmudului în limba originală și reacționase cu repulsie față de ele.

Citind în continuare o serie de compilări după predicile și scrierile lui Luther, am fost uimit de pățimașul lor ton anti-evreiesc.

Au fost învățați să nutrească o asemenea ură de moarte contra goyimilor, de părinții și rabinii lor, încă din cea mai fragedă pruncie, și continuă să-și alimenteze ura în toți anii de viață, iar această ură le-a saturat însuși sângele și carnea, le umple însăși măduva oaselor și a devenit inseparabilă de toată făptura lor. (Weimar 53, pag. 482-483)

Talmudul și rabinii lor îi învață că un omor nu trebuie să fie socotit un păcat dacă un evreu ucide un goyim, ci numai dacă un evreu ucide un frate întru Israel. Nu este păcat nici să calce jurământul legat față de un goyim (...). Evreii din zilele noastre încă mai respectă aceste doctrine și urmează exemplul părinților lor, profitând de fiecare prilej pentru a-și practica interpretarea intenționat falsă a Cuvântului Domnului, avariția, cămătăria, furțișagurile, uciderile și învățarea copiilor de a face la fel ca ei. (Weimar 53, pag. 489-490-491)

Poate creștinii blânzi și blajini la inimă vor crede că sunt prea sever și aspru față de sârmanii evrei năpăstuiți, vor crede că îi iau în răs și sunt nedrept tratându-i cu un asemenea sarcasm. Pe cuvântul meu, sunt mult prea slab pentru a putea lua în răs o asemenea spiță satanică. (Weimar 32, pag. 286)

Ar trebui să știți că evreii pângăresc și siluiesc numele Mântuitorului nostru zi de zi (...) ei sunt inamicii noștri publici și neconținut îl defăimează pe Domnul nostru Iisus Christos, pe Binecuvântata noastră Fecioară Maria o numesc târfă și pe Sfântul ei Fiu bastard, iar nouă ne dau epitețe ca avortoni și copii schimbați la naștere. Dacă ne-ar putea ucide pe toți ar face-o cu bucurie, cum de altfel mulți dintre ei chiar omoară creștini (...). (Ultima predică a lui Luther, cu câteva zile înainte de moartea lui, în luna februarie a anului 1546) (Erlanger 62, pag. 189)

Au existat foarte multe triburi, naționalități și secte religioase în conflict care au migrat spre marile orașe ale Imperiului Roman. Totuși, dintre toate aceste grupuri, numai tribul evreiesc a trezit o asemenea ostilitate neabătută de-a lungul secolelor. Numai tribul evreiesc nu s-a lăsat niciodată asimilat în rândurile populației romane. Era posibil ca propriile lor practici talmudice și disprețul la adresa non-evreilor să aibă vreo legătură cu dușmănia pe care o provocau? Mi se părea logic ca aceste lucruri să fi contribuit la sentimentele antievreiești din Occident.

Contrastul între zilele sfinte evreiești și cele creștine

Contrastul dintre sărbătorile religioase ale creștinismului și cele ale iudaismului ilustrează perfect dicotomia între cele două religii. Crăciunul și Paștele celebrează teme universale, care oferă speranță și mântuire pentru întreaga omenire. Crăciunul marchează oficial nașterea Mântuitorului și sărbătorește dorința de „pace pe Pământ și bunăvoință față de oameni”. Paștele, o ocazie mai sumbră, reprezintă făgăduiala mântuirii universale prin Învierea lui Christos. Câtă vreme creștinii proslăvesc în zilele lor sfinte bunele sentimente universale, evreii aniversează victoriile militare istorice împotriva dușmanilor lor goyimi.

În preajma Crăciunului, evreii sărbătorească Hanukkah, o comemorare a victoriei lor militare din anul 165 î.Ch. contra unui inamic detestat, regele de origine greacă Antiochus al IV-lea al Siriei. Victoria este aniversată prin miracolul lămpilor cu ulei care au ars un timp peste măsură de lung în templul recucerit. Când creștinii intră în Postul Mare și se pregătesc să celebreze mântuirea dăruită de Christos, evreii sărbătorească Paștele lor, o ceremonie care se bazează din nou pe un conflict străvechi între israeliți și goyimi. Paștele evreiesc constituie o referire lipsită de ambiguitate la noaptea când spiritul morții a „trecut peste” casele evreiești, inofensiv, pentru a se coborî în casele dușmanilor lor egipteni, unde i-a ucis pe toți primii născuți de sex masculin, de la copiii din leagăn și până la bătrâni, din toate familiile egiptene. O asemenea exprimare poate părea șocantă, dar în realitate Paștele evreiesc este omagierea unei pruncucideri în masă.

O altă sărbătoare evreiască importantă este Festinul Sorților, numit Purim. Random House Dictionary of the English Language o descrie după cum urmează:

Purim Festival evreiesc caracterizat în special prin lectura din cartea Estherei și consumul de hamantaschen, care se sărbătorește în ziua a paisprezecea a lunii Adar, pentru a comemora salvarea evreilor din Persia de distrugerea de către Haman.90

Petrecerea sărbătorește masacrarea de către evrei a mii de persani, împreună cu primul lor ministru, Haman, și cei zece fii ai acestuia. Festinul include până și mâncatul simbolic al urechilor antisemiților (urechile lui Haman hamantaschen) sub forma unor mici prăjituri cu trei laturi. Altul dintre alimentele favorite de Purim este Kreplach, colțunași de aluat în formă triunghiulară simbolizând tot urechile lui Haman, dar aceste gustări sunt umplute cu carne

tocată, simbolizând trupul stâlcit în bătaie ale lui Haman. Un alt ritual de Purim presupune ca evreii să agite ramuri de salcie în sinagogă, simbolizând biciuirea lui Haman. Următoarea descriere a acestor practici provine de la o organizație culturală evreiască numită „Arta evreiască în context“, dar se găsește și în numeroase cărți despre cultura și sărbătorile religioase ale evreilor. A doua descriere face parte dintr-o carte de bucate evreiască intitulată Bon Appetit.

c. Delicatese speciale

1. „Haman Taschen“ (Oznei Haman = urechile lui Haman).

2. „Kreplach“: carne tocată acoperită cu aluat, tot de formă triunghiulară. Denumirea a primit o etimologie populară: „Kreplach se consumă numai în zilele când are loc și lovire, și mâncare: ajunul de Yom Kippur datina de Kaparot; Hoshanna Rabba lovirea cu ramuri de salcie; Purim baterea (simbolică) a lui Haman.“⁹¹

Motivul pentru care de Purim se consumă Kreplach este interesant (deși cam forțat). Kreplach este de asemenea un aliment tradițional pentru Yom Kippur (...) și pentru Hoshannah Rabah (a șaptea zi a lui Sukkot).

În aceste zile, tradiția cerea să aibă loc o bătaie de un fel sau altul. În vechime, de Yom Kippur, bărbații erau biciuiți înaintea Yom Kippur-ului, iar noi batem cu crengile de salcie la Hoshannah Rabah. De Purim, batem numele lui Haman. Prin urmare, Kreplach a devenit un aliment tradițional de Purim.⁹²

Aflând aceste lucruri, mi-am dat seama că dacă oricare alt grup etnic ar fi avut asemenea ceremonii, ele ar fi fost numite barbare și pline de ură. Imaginați-vi-i pe membrii Ku Klux Klan-ului oficiind un ritual în care ar prepara și mânca fursecuri în forma urechilor lui Martin Luther King și ar ține o ceremonie sfântă cu biciuirea lui simbolică! Purim este sărbătorit anual încă de mult dinainte de Christos și, cu siguranță, a jucat un rol important în cultivarea urii și a suspiciunii față de goyimi, în inimile și mințile copiilor evrei. Această ceremonie repulsivă ar fi analogă cu situația în care bisericile noastre creștine i-ar învăța pe copii să-i bată simbolic pe fariseii evrei care l-au condamnat pe Iisus și apoi să mănânce alimente simbolizând părți din trupurile sfârtecate ale preoților evrei. Desigur, așa ceva ar contraveni total spiritului creștin, și totuși atitudinile răzbunătoare de acest fel reprezintă însăși esența iudaismului.

Sionismul ca rasism

După două mii de ani de conflict, rugăciunea evreiască „La anul în Ierusalim“ și-a găsit în sfârșit expresia într-o mișcare politică declarată, cu denumirea de sionism. În anul 1862, Moses Hess, profesor al lui Karl Marx și părinte spiritual atât al sionismului cât și al comunismului, a scris Roma și Ierusalimul. În acest text, Hess exprima familiarele valori talmudice:

Noi, evreii, vom rămâne întotdeauna străini printre goyimi [goi] (...). Este un fapt cert că religia evreiască este mai presus de orice naționalism evreiesc (...). Fiecare evreu până la ultimul, fie că o dorește fie că nu, este automat, în virtutea nașterii lui, legat solidar de întreaga națiune (...). Trebuie să fii evreu mai întâi și abia după aceea om.⁹³

Dacă Adolf Hitler ar fi rostit vreodată cuvintele „Trebuie să fii german mai întâi și abia după aceea om“, n-ar fi fost repetate foarte des aceste cuvinte ca dovadă a depravării lui? Din cine știe ce motiv irezistibil, nimeni nu îndrăznește să condamne asemenea cuvinte când ele îi aparțin omului care a pus atât bazele sionismului, cât și pe cele ale comunismului.

Am început să parcurg literatura sionistă, de la scrierile lui Moses Hess și până în zilele noastre, și am întâlnit în repetate rânduri același spirit al supremației exprimat în Talmud.

Un reputat istoric sionist, Simon Dubnow, a scris în 1906 lucrarea Fundamentele iudaismului național. În această carte, Dubnow exprima sentimente care, cu siguranță, ar fi fost calificate drept antisemite dacă ar fi provenit de la un goyim.

Asimilarea este cea mai comună trădare a stindardului și idealurilor poporului evreu (...) Dar nimeni nu poate „deveni“ vreodată membru al unui grup natural, cum ar fi familia, tribul sau națiunea (...). Un evreu, pe de altă parte, chiar dacă întâmplător s-a născut în Franța și încă mai locuiește acolo, în ciuda tuturor acestor lucruri, rămâne un membru al națiunii evreiești și, indiferent dacă-i convine sau nu, dacă este sau nu conștient de acest lucru, el poartă pecetea evoluției istorice a națiunii evreiești.⁹⁴

În 1965, Moise Menuhin, un israelian care se născuse în sânul unei foarte proeminente familii hasidice, a îndrăznit să scrie un expozeu despre ipocrizia evreiască. Menuhin a realizat o carte fascinantă, intitulată Decadența iudaismului.⁹⁵ Era absolvent al unei yeshiva din Ierusalim și tată al celebrului violonist Yehudi Menuhin.

Menuhin citează cu documente cuvântarea influentului scriitor sionist modern Jakob Klatzkin adresată lumii în anul 1921, în cartea sa scrisă în germană Criză și decizie. Klatzkin scrie:

Nu suntem evrei naturalizați; suntem evrei fără calificări sau rezervări. Suntem pur și simplu străini; suntem un popor străin în mijlocul vostru și subliniem că așa vrem să rămânem. Între voi și noi se cascadează o prăpastie adâncă și atât de largă încât nici o punte nu o poate trece. Spiritul vostru ne este străin; miturile voastre, legendele, obiceiurile, datinile, tradițiile și moștenirea națională, religiile și altarele voastre naționale [creștinismul], duminicile și sărbătorile voastre religioase (...) toate ne sunt străine. Istoria victoriilor și a înfrângerilor voastre, cântecele voastre războinice și imnurile de luptă, eroii voștri și faptele lor de vitejie, ambițiile și aspirațiile voastre naționale, toate acestea ne sunt străine. Hotarele țărilor voastre nu ne pot îngredi mișcările, iar ciocnirile voastre de frontieră nu ne privesc și pe noi. Mult mai sus și mai presus de granițele și fruntariile pământurilor voastre stă unitatea noastră evreiască (...). Oricine numește țara străină [a goyimilor] patrie este un trădător al poporului evreu (...). Un evreu loial nu poate fi niciodată altceva decât un patriot evreu (...). Recunoaștem o unitate națională a evreilor din Diaspora, indiferent în ce țări locuiesc. Prin urmare, nici un fel de frontiere nu ne pot împiedica să ne aplicăm propria politică evreiască.⁹⁶

Înainte de Al Doilea Război Mondial, Nahum Goldman, președintele Organizației Mondiale Sioniste, i-a îndemnat pe evreii germani să emigreze în Palestina, folosind următoarele cuvinte directe:

Iudaismul nu poate avea nimic în comun cu germanismul. Dacă aplică standardele de rasă, istorie și cultură, (...) germanii au într-adevăr dreptul să-i împiedice pe evrei să se amestece în afacerile volk-ului lor (...). Același lucru îl cer și eu volk-ului evreu față de cel german (...). Evreii sunt împărțiți în două categorii, cei care recunosc că fac parte dintr-o rasă distinctă printr-o istorie veche de mii de ani și cei care nu recunosc acest lucru. Aceștia din urmă se expun acuzației de necinste.⁹⁷

Până și judecătorul Louis Brandeis, sionistul care a făcut parte din Curtea Supremă Americană, a spus succint: „Evreii sunt o naționalitate distinctă, oricare i-ar fi țara, poziția sau coloratura politică, evreul este obligatoriu un membru al acesteia.”⁹⁸

Theodor Herzl, părintele sionismului modern, exprimă adevăratele cauze ale fenomenului numit de el Chestiunea Evreiască:

Chestiunea Evreiască există oriunde se găsesc evrei în număr mare. Fiecare națiune în sânul căreia trăiesc evrei este, fie pe ascuns fie pe față, antisemită (...). Antisemitismul se intensifică zi de zi și ceas de ceas în rândurile națiunilor; și este inevitabil să se intensifice, întrucât cauzele dezvoltării lui există și nu pot fi înlăturate (...). Cauza sa imediată este producția noastră excesivă de intelecturi mediocre, care nu-și pot găsi o orientare în jos sau în sus altfel spus, nici o orientare clar definită, indiferent în ce direcție. Când ne scufundăm, devenim un proletariat revoluționar, ofițerii subordonați ai tuturor partidelor revoluționare; în același timp, când urcăm, o dată cu noi se ridică și irezistibila noastră putere a pungii.⁹⁹

Exclusivismul evreiesc, rezistența evreilor față de asimilare, tradițiile și datinile lor străine, toți acești factori au contribuit la o reacție din partea lumii creștine care, în unele momente, a luat forme extreme. Cu fiecare persecuție suferită de evrei, propria lor neîncredere și antipatie față de goyimi s-a intensificat în propriile lor scrieri și în modalități de comportament care la rândul lor au provocat noi persecuții. A început un ciclu al recriminărilor, care încă mai continuă, în timp ce ne apropiem de sfârșitul secolului XX.

În prezent, o generație întreagă de evrei crește inundată cu povești despre perfidia goyimilor. Nu numai germanii și est-europenii sunt acuzați de Holocaust, ci au început să apară multe cărți scrise de autori evrei care susțin că și națiunile occidentale au o parte din vină, precum și Președintele Franklin D. Roosevelt, Biserica Catolică, ba chiar întreaga lume creștină.¹⁰⁰

Am descoperit că atragerea atenției asupra scrierilor talmudice, citând textual chiar cuvintele folosite de liderii și scriitorii evrei moderni, atrage acuzația de antisemitism. Părerea mea era că, dacă repetarea cuvintelor unor lideri evrei înseamnă antisemitism, atunci trebuie să existe elemente dezgustătoare chiar în acele cuvinte. Poate că, atunci când analizăm cauzele antisemitismului, ar fi bine să ținem seama și de atitudinea istorică a evreilor față de goyimi.

Bernard Lazare, un popular intelectual evreu din Franța secolului al XIX-lea, a investigat rolul jucat de poporul său în secolul conflict cu celelalte popoare. În cartea lui de largă circulație *Antisemitismul*, Lazare a scris:

Dacă această ostilitate, această repugnanță s-ar fi manifestat față de evrei numai la un moment dat sau într-o singură țară, ne-ar fi ușor să explicăm cauzele locale ale unor asemenea sentimente. Dar această rasă a făcut obiectul urii din partea tuturor națiunilor în mijlocul cărora s-a așezat vreodată. În măsura în care dușmanii evreilor fac parte din rase diverse (...) reiese că toate cauzele generale ale antisemitismului au rezidat întotdeauna în Israel însuși, nu în cei care i se opuneau.¹⁰¹

Unii ar putea susține că tonul anti-goyim al Talmudului și al sioniștilor fondatori are prea puțină relevanță pentru evreii din zilele noastre. Există însă dovezi că nucleul evreimii, iudaismul ortodox, dobândește în mod constant o atitudine tot mai extremistă față de goyimi, în comparație cu generațiile anterioare. Însăși *Encyclopedia Judaica* 102 spune acest lucru, în articolele sale pe tema respectivă.

Poate că așa ceva ar fi de așteptat, o dată cu apariția filmului modern. Cinematograful și televiziunea exercită o influență enormă asupra emoțiilor omenesci. Relatările în serial ale persecuțiilor suferite de evrei, de la Torah și până la Holocaust, sunt acum propagate într-un format irezistibil. În mii de filme lucrate profesionist, de la „Cele zece porunci”¹⁰³ și până la „Lista lui Schindler”¹⁰⁴, evreilor li se reamintește despre perfidia goyimilor, în timp ce goyimii sunt atrași să simpatizeze cu cauza evreiască. Povestirile de groază repetate la nesfârșit ale Holocaustului nu pot servi decât la a intensifica suspiciunile evreului de categorie medie față de goyimi, subliniind totodată necesitatea solidarității evreiești.

Spiritul modern al supremației evreiești

Pe măsură ce citeam tot mai multe relatări istorice despre etnocentrismul evreiesc, mă întrebam în ce măsură se aplică acesta în zilele noastre. Am început să devorez cărțile și periodicele evreiești moderne. Alegeam cele mai populare și respectabile ziare, reviste și cărți ale comunității. Întrucât începeam să întrezăresc o realitate cu două fețe, căutam probe care să se confirme reciproc, iar ceea ce găseam era fascinant. De fapt, dovezile erau și încă mai sunt foarte ușor de găsit. Toate suspiciunile și condamnările la adresa goyimilor, diatribele anticreștine și antieuropene, accentuarea superiorității morale, spirituale și genetice evreiești, chiar și recunoașterea fără tăgadă a faptului că evreii controlează majoritatea posturilor-cheie din mass-media și guvern, figurează în literatura lor. Orice cititor al publicațiilor destinate consumului evreiesc va găsi materiale nu mai puțin anti-goyim decât scripturile talmudice vechi de o mie cinci sute de ani pe care le-am citat. Rareori sunt la fel de agresive ca materialele vechi, dar temele de bază sunt prezente în mod inevitabil, iar uneori ura nedisimulată pur și simplu dă pe dinafară.

Multe exemple despre ideile pe care le enunț aici se pot găsi în cel mai mare ziar evreiesc din afara Israelului, „The Jewish Press”¹⁰⁵ care dă tonul atitudinilor religioase și culturale evreiești într-un mod mai categoric decât oricare altă publicație. Una dintre principalele sale autorități religioase este Rabbi Simcha Cohen, care deține o rubrică permanentă instructivă de tip „Dear Abby”, intitulată „Întrebări halachice”. Nu demult, Rabbi Cohen și-a instruit cititorii în sensul că Talmudul îi denunță pe goyimi ca „animale” (așa cum o subliniază scrierile talmudice din Gemara Kiddushin 68a și Metzia 114b).¹⁰⁶ Într-un alt articol, Rabbi Cohen discută despre modul în care o femeie evreică nu este catalogată ca prostituată dacă are relații sexuale premaritale cu un evreu, dar devine târfă dacă are contacte cu un goyim, chiar dacă este măritată.

Căsătoria cu un goyim nu poate fi niciodată sanctificată sau tolerată, o asemenea legătură clasificând-o pe femeie ca „zona” (...) limbajul comun interpretează termenul „zona” ca însemnând „prostituată” (...).

Mai mult, activitățile sexuale pre-maritale ale unei femei evreice cu un bărbat evreu nu stigmatizează automat femeia ca „zona” (...). O femeie evreică devine prostituată sau „zona” în ochii Talmudului numai atunci când se mărită sau are relații sexuale în orice condiții cu un non-evreu.¹⁰⁷

O altă publicație evreiască „Jewish Chronicle”, într-un articol intitulat „Unele cuvinte alese cu și fără grijă”, a dezvăluit faptul că termenul evreiesc pentru femeia goyim este cuvântul ofensiv din limba yiddish shiksa însemnând „târfă”, de la rădăcina ebraică sheiget (,,infamie”). De asemenea, se subliniază că o fetiță goyim este numită shikselke, cu sensul de

„mică infamie femelă“.108 Cum ar reacționa evreii dacă goyimii le-ar numi în limbajul curent pe femeile și fetițele evreice „târfe“ și „curvistine“?

Mai mult, nu numai creștinii, ci și non-creștinii de toate rasele sunt considerați „rebuturi divine“ (gunoaie) de către învățătorii talmudici cum ar fi fondatorul mișcării Habad-Lubavitch, Rabbi Shneur Zalman. Habadul este o mișcare puternică din cadrul Hassidimului. Revista „New Republic“, care are un colectiv redacțional compus în majoritate din evrei, a publicat câteva mărturisiri foarte revelatoare într-un număr din luna mai a anului 1992.

(...) există unele ironii puternice în noul universalism mesianic al Habadului, în misiunea sa față de goyim; și, cu siguranță, cea mai neplăcută dintre ele se referă la disprețul de altminteri nedisimulat și chiar rasial al Habadului la adresa goyimilor.

Cât despre goyim (...) atitudinea lui Zalman [a fost]: „Sufletele goyim sunt de un ordin complet diferit și inferior. Sunt complet malefice, fără nici un fel de calități care să le reabiliteze.

(...) În consecință, referințele la goyim din învățăturile lui Rabbi Shneur Zalman sunt în mod invariabil invidioase. Belșugul lor material [al non-evreilor] rezultă din rebuturile divine. Mai mult, ei înșiși sunt rezultate ale deșeurilor, motiv pentru care sunt mai numeroși decât evreii, la fel cum firele de pleavă sunt mai multe decât boabele de grâu (...). Toți evreii sunt buni din naștere, toți goyimii sunt răi din naștere.

(...) Mai mult, această caracterizare a goyimilor ca fiind răi în mod inerent, ca fiind inferiori evreilor pe plan atât spiritual cât și biologic, nu a fost revizuită în nici un fel în scrierile habadice ulterioare. („New Republic“).109

Este adevărat că nu toți evreii împărtășesc viziunile extremiste ale Habadului, care face parte integrantă din Religia Ebraică Ortodoxă. Imaginați-vă însă dacă ar exista în cadrul Bisericii Catolice sau metodiste o mișcare care să afirme că evreii sau negrii sunt gunoaie „complet malefice“ și nu au „nici un fel de calități care să-i reabiliteze“. N-ar ieși un scandal îngrozitor? Evreii au cerut ca Biserica Catolică să elimine din liturghie tot ceea ce ei consideră că e ofensiv, iar catolicii, precum și membrii altor confesiuni creștine, s-au conformat. Totuși, nimeni nu îndrăznește să insiste ca și credința evreiască să excludă referirile la goyimi ca fiind „răi din naștere, cu suflete inferioare“.

Pe măsură ce începeam să examinez toate aceste chestiuni dintr-o perspectivă nouă, am observat că în centrul iudaismului se află conservarea moștenirii evreiești și propășirea intereselor evreiești.

Cercetând unele dintre enciclopediile și lucrările de referințe biografice compilate de autoritățile rabinice, am găsit nominalizați evrei de prestigiu care se autodeclarau atei și comuniști așa cum am arătat în capitolul anterior. Leon Troțky, unul dintre principalii autori atei ai revoluției ruse, și Herbert Aptheker, principalul teoretician „ateist“ al partidului comunist din S.U.A., figurează cu mândrie pe listele evreiești ca Who's Who în World Jewry 110 și Who's Who în American Jewry 111. Aceste cărți sunt compilate de principalele organizații rabinice din America.

Religia evreiască, așa cum o codifică Talmudul, se referă mai puțin la viața de Apoi și mai mult la supraviețuirea și puterea poporului evreu. Animat de credința că evreii sunt „Poporul Ales“, iudaismul este comentat de recitățile sub formă de cronici ale persecuțiilor din trecut. Într-o lume care renunță la rasism, iudaismul este singura confesiune de pe Pământ lăudată pentru cultivarea excluderii genetice, a elitismului, etnocentrismului și spiritului de supremație. Israelul modern este singurul stat occidental cu o teocrație declarată, care se auto-proclamă cu nerușinare o națiune al cărei scop este acela de a împinge înainte o singură religie și un unic popor. Israelul definește iudaismul ca religie de stat, cu o separație foarte redusă între biserică și stat la nivelul legilor religioase și civile. În pofida statului lor religios, majoritatea evreilor din Israel se consideră „laici“. Însă chiar și evreii mireni din Israel și America susțin statul israelian de conducere ortodoxă și sprijină numeroasele organizații conduse de evreii ortodocși din întreaga lume, ca pe un mecanism pentru conservarea moștenirii lor culturale și rasiale.

Cei mai mulți dintre noi nu observăm niciodată realitatea șovinismului și a puterii evreiești pentru că nu am organizat faptele dispersate într-un ansamblu coerent. Ca într-un joc de copii în care punctele trebuie să fie unite printr-o linie, cei mai mulți dintre noi încă nu am completat imaginea. Mass-media șterg din conștiința noastră cât de multe puncte pot și oricine care reușește să unească toate punctele este lovit cu arma morală supremă: acuzația de antisemitism.

Date fiind puternicele influențe evreiești care au atâta forță în mass-media și finanțele acestei țări, este uimitor că unii goyimi mai îndrăznesc să li se împotrivescă. Omul acuzat de antisemitism se confruntă cu un inamic greu de identificat, organizat prin întreaga lume, un dușman gata să facă orice pentru a-l discredita, intimida și distruge.

După ce am încheiat o trecere în revistă a lecturilor din Talmud și din scriitori sioniști moderni, mi-am dat seama că europenii nu au fost singurii practicanți istorici ai intoleranței rasiale și religioase. De fapt, și evreii înșiși au făcut-o cu mult succes. O dată ce am acceptat existența etnocentrismului evreiesc, am formulat din nou întrebarea care se ridicase după revelațiile mele despre „revoluția rusă”: de ce ne era interzis să cunoaștem toate aceste lucruri?

Un evreu poate obiecta pe bună dreptate față de criticile calomnioase din partea creștinilor. De ce să nu mă supăr și eu, creștin fiind, pentru criticile calomnioase pe care le aduc evreii moștenirii mele? Dacă sentimentele de ură ale creștinilor față de evrei sunt nedrepte, de ce opusul lor nu este la fel de reprobabil? Au mass-media dreptate când sugerează că monopolul urii aparține creștinilor, câtă vreme evreii dețin monopolul carității? Care religie, judecată după probele din propriile sale scripturi, este mai intens motivată de ură?

Chiar și în timp ce scriu aceste cuvinte provocatoare, nu nutresc nici o ură la adresa poporului evreu. Există evrei intoleranți, la fel cum există și goyimi intoleranți. La fel de adevărat este că sunt mulți evrei care respectă moștenirea noastră creștină. Dar, dacă evreii non-șovini nu sunt dispuși să facă mari eforturi pentru a aduce în propria lor credință și comunitate același gen de iubire și reconciliere pe care l-a propovăduit Christos, ciclul urii dintre evrei și goyimi poate continua să se inflameze. Dacă se întâmplă acest lucru, e posibil să vedem repetându-se cumplitele excese din trecut. Guvernul, Biserica și instituțiile de presă acționează cu mult zel pentru a reduce intoleranța goyimilor la adresa evreilor. Acest obiectiv se poate realiza numai printr-un efort egal de a atenua și șovinismul, suspiciunea și ura evreilor față de goyimi. După cum scria activistul israelian pentru drepturile omului Israel Shahak, „antisemitismul și șovinismul evreiesc nu pot fi combătute decât simultan”.

După ce am citit cuvintele fondatorului sionismului modern, Theodore Herzl, mi-am dat seama pe deplin că în civilizația noastră există, așa cum se exprima el, agenți ai unei puteri „străine”. Aceștia sunt oamenii care nu ne împărtășesc cultura, tradițiile, credința, interesele sau valorile. Am înțeles că, dacă doream să păstrez moștenirea și valorile poporului meu, trebuia să-mi apăr poporul de sectorul intolerant din cadrul comunității evreiești care caută nu concilierea, ci dominarea.

Când aveam șaisprezece ani, nu bănuiam nici un moment că, doar subliniind puternicele elemente evreiești de anti-goyim-ism aveam să fiu etichetat ca antisemit. Nu accept această etichetă și încă mai cred că opoziția față de spiritul supremației evreiești este la fel de puțin antisemită pe cât este și opoziția față de mafia anti-italiană.

Capitolul trei

Rasă, creștinism și iudaism

Încă de la cea mai fragedă vârstă pe care mi-o pot aminti, am fost credincios creștin. Tatăl meu este un creștin devotat, care m-a învățat despre mântuirea oferită de Iisus Christos și lecțiile Lui pentru viață. Tata nu a avut niciodată o credință dogmatică și, de-a lungul anilor, a îndrumat familia noastră spre diferite Biserici, fără a se preocupa de denumirea acestora. În diverse perioade, am fost enoriași ai unor congregații prezbiteriene, metodiste sau ale Bisericii lui Christos. Pentru tata, singurul considerent important era calitatea pastorului și a parohiei. Când învățam în școala primară, familia mea s-a alăturat Bisericii Metodiste a Câmpiilor Elizee, unde tata preda la școala duminicală. Când călătoream, încerca aproape întotdeauna să fie prezent la școala de duminică și la biserică, indiferent în ce oraș se întâmpla să ne găsim. Noile perspective pe care le-am obținut de la diferiți predicatori și profesori de școală duminicală erau ca niște doze de adrenalină pentru credința noastră creștină.

La treisprezece ani, m-am înscris la școala Clifton L. Ganus, a unei Biserici a lui Christos foarte fundamentaliste, din New Orleans. În aceeași perioadă, familia mea și cu mine am început să participăm la slujbele Bisericii lui Christos de pe Carrollton Avenue, care avea relații strânse cu școala. Deși fusesem botezat încă de mic în biserica prezbiteriană, noii mei profesori și prieteni m-au convins că Biblia ne învață că înainte de botez este necesară luarea unei decizii conștiente cu privire la mântuire. M-am rugat pentru asta și m-am dăruit lui Christos în timp ce eram cufundat în apa bazinului de botez din sanctuarul bisericii noastre. La scurt timp după botez, în urma multor insistențe din partea mea, tata a intrat și el în bazinul de botez.

Această experiență de a deveni un creștin reînnoit a avut un impact profund nu numai asupra convingerilor mele creștine, ci și asupra celor laice, căci se părea că vedeam totul într-o lumină nouă. Când un om are încredere în propriile lui convingeri, el nu se teme să jongleze cu opiniile contrare. Faptul de a fi „mântuit” îmi dăruia un sentiment de securitate care mă făcea să fiu mai receptiv la ideile diferite. Când cineva are îndoieli cu privire la valabilitatea fundamentală a propriilor lui credințe, el se simte amenințat de orice provocare la adresa acestora. Sentimentul de a fi „în regulă cu Dumnezeu și lumea” îmi dădea libertatea de a explora ideile provocatoare. Trecuseră numai câteva luni de la botez, când am citit *Race and Reason* 112.

La începutul anilor șaizeci, majoritatea Bisericilor din Sud erau încă segregate și până și Biserica Catolică avea școli parohiale segregate și locuri separate la slujbă, pentru albi și negri. Acceptarea diferențelor rasiale nu a creat nici o dilemă morală pentru creștinismul organizat în primele sale două milenii, dar după numai cincizeci de ani ai presei de dominație egalitaristă atitudinile rasiale din instituția creștină au început să se schimbe. Printr-o ironie a destinului, sursa acestui nou punct de vedere „creștin” a constatat în primul rând în persoane care erau, de fapt, anticreștine. La început, creștinilor li s-a spus că recunoașterea segregării și a diferențelor rasiale este necuvenită. Când am absolvit colegiul, la jumătatea anilor șaptezeci, un număr tot mai mare de biserici susțineau că rasismul era un „păcat”. Prin anii optzeci, unele biserici care cu douăzeci de ani în urmă fuseseră complet segregate au început chiar să consacre căsătorii mixte între albi și negri.

Când am adus prima oară în discuție ideea egalității rasiale, nu mi-a trecut nici un moment prin minte că înțelegerea diferențelor de rasă putea fi incompatibilă cu convingerile mele creștine, căci aproape toate bisericile din Sud erau pe-atunci segregate. Biserica mea și școala ei particulară erau exclusiv pentru albi.

Mai târziu, am dedicat chestiunii unele cercetări de suflet serioase, căci creștinismul nu era numai credința mea, ci și suprema mea autoritate morală. Mă întrebam dacă nu cumva convingerile mele în problema rasială erau întrucâtva necreștine. Am început să recitesc Sfânta Biblie, acordând o mare atenție modului în care scria despre triburi, rase, popoare și națiuni și meditând la ea în cadrul rugăciunilor. Am citit într-o revistă a școlii metodiste de duminică un articol care susținea că segregarea rasială e inacceptabilă pentru creștini. Scriptura pe care o folosea pentru a-și justifica poziția făcea parte din Faptele Sfinților Apostoli, versetul 17:26:

El a făcut, dintr-un sânge, întregul neam al oamenilor, ca să locuiască peste toată fața pământului (...).113

Mi-am amintit înșelătoria folosită de mass-media cu privire la celebrul citat din Thomas Jefferson: „Nimic nu e scris cu mai multă siguranță în cartea sorții decât că acești oameni [negrii] trebuie să fie liberi.“ Când m-am gândit la felul cum au omis următoarele propoziții, care afirmau diferențele rasiale și susțineau repatrierea, am deschis imediat Biblia și am citit din nou versetul. Spunea așa:

El a făcut, dintr-un sânge, întregul neam al oamenilor, ca să locuiască peste toată fața pământului și a așezat de mai înainte vremurile și hotarele așezării lor. (Faptele Apostolilor, 17:26)¹¹⁴

La fel ca în cazul lui Jefferson, fuseseră omise câteva cuvinte importante, cuvinte care completau înțelesul scripturii. În termeni biblici, neam este sinonim cu „popor“ sau „rasă“. M-am gândit la faptul că Dumnezeu a făurit într-adevăr numeroasele rase ale omenirii și le-a atribuit caracteristicile lor distincte, precum și „vremurile și hotarele așezării lor“. Citind versetul în întregime, nu mi se părea deloc că Dumnezeu ar favoriza integrarea sau amestecul rasial. El însuși ne-a făcut sub forma unor rase distincte și ne-a separat în consecință.

Cu cât reciteam mai mult Sfânta Biblie, cu atât îmi devenea mai evident că Dumnezeu a părut foarte preocupat de problema moștenirii. Vechiul Testament se referă la o singură naționalitate, la un singur popor: israeliții, care sunt desemnați ca un popor special, un „neam ales“. Luptele pe viață și pe moarte dintre israeliți și canaaniți, iacobiți, filistini, amalakiți, asirieni, egipteni și zeci de alte popoare sunt consemnate exhaustiv. Chiar dacă, așa cum am menționat, eram foarte surprins și descumpănit de prezența genocidului, am continuat să găsesc multe alte versete din Biblie (cum ar fi Joshua 6:21¹¹⁵ și 10:28-10:41¹¹⁶) care expuneau în detaliu măcelărirea unor întregi popoare.

Trupele evreiești de asalt și-au comis genocidul conform directivelor stricte stabilite de Moise în capitolul 20 al Deuteronomului. Moise le-a spus că în ținuturile rezervate pentru a deveni țara lui Israel trebuia să extermină toți locuitorii, în timp ce oamenii din națiunile înconjurătoare trebuia să fie uciși dacă nu i se supuneau lui Israel ca sclavi.

Când te vei apropia de o cetate ca să te războiești cu ea, îndeamn-o să încheie pace cu tine.

Și dacă îți va da răspuns pentru pace și se va lăsa cuprinsă, tot poporul care se va găsi într-însa să-ți plătească dajdie și să-ți slujească.

Iar dacă nu va încheia pace cu tine, ci se va război cu tine, s-o împresori.

Și dacă Domnul Dumnezeuul tău o va da în mâna ta, toată partea bărbătească s-o treci prin ascuțișul săbiei.

Însă femeile și copiii, dobitoacele și tot ce se va afla în cetate, toată prada s-o iei pentru tine, și să trăiești din prada vrăjmașilor pe care ți i-a dat Domnul Dumnezeuul tău.

Așa să te porți cu toate cetățile care sunt prea departe de tine și nu fac parte din cetățile popoarelor din Canaan.

Din cetățile popoarelor acestora pe care Domnul Dumnezeuul tău ți le va da ca moștenire, să nu scape cu viață nici o suflare.

Ci să le pierzi: pe Hetiți, Amoriți, Canaaniți, Pereziti, Heviți și pe Ebusiți, precum a poruncit Domnul Dumnezeuul tău. (Deuteronomul, 20:10-17)¹¹⁷

Formularea nu lasă loc pentru nici un echivoc. Până și copiii nevinovați urma să fie uciși, numai fiindcă făceau parte dintr-o națiune inamică.

Iubește-ți „aproapele“

Încă de pe vremea primelor mele zile de școală duminicală și studiu al Bibliei, fusesem învățat că cea mai importantă învățătură a lui Dumnezeu este aceea că „să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“ (Leviticul 19:18)¹¹⁸. Fiind crescut în spiritul celor Zece Porunci, cele mai bine cunoscute pasaje din Vechiul Testament, mă întrebam acum cum putea fi înțeles un asemenea genocid ca în Vechiul Testament, în lumina poruncilor „să nu ucizi“, „să nu furi“ și „să nu poftești casa aproapelui tău“ (Exodul, 20:13, 15 și 17)¹¹⁹.

M-am hotărât să caut scriptura care discută despre iubirea aproapelui tău ca pe tine însuși. Am găsit-o în versetul 19:18 al Leviticului din Versiunea Standard Revăzută a Vechiului Testament care aparținuse bunicii mele. Spunea astfel:

Să nu fii răzbunător și să nu pizmuiești pe fiii poporului tău, ci să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși (...). (Leviticul, 19:18)¹²⁰

În continuare urmează traducerea evreiască a citatului, pentru biblia lor, conform textelor ebraice:

Să nu fii răzbunător și să nu pizmuiești pe compatrioții tăi. Iubește-ți semenul ca pe tine însuși. – TANAKH¹²¹

Versetul spune clar că vecinii sunt „fiii poporului tău” cu alte cuvinte, „aproape” înseamnă un semen israelit, nu alte popoare. Cea mai recentă traducere evreiască a versetului folosește formula „compatrioții tăi” în loc de „fiii poporului tău”.

Talmudul explică, în Baba Kamma 113b122, că termenul aproape, în mod concret, nu i se aplică unui goyim. „Enciclopedia evreiască” spune clar: „Aici goiul face excepție, întrucât el nu îți este apropiat (...).”¹²³. Peste ani de zile, am citit un articol de Dr. John Hartung în care autorul explica faptul că preceptele legale ale celor Zece Porunci se refereau în mod direct la ofense săvârșite împotriva unui „aproape”, ceea ce-i excludea pe non-israeliți. Dr. Hartung sublinia că sururile de pe care au fost traduse cele Zece Porunci nu conțineau puncte, virgule sau majuscule la început de propoziție. Prin urmare, fragmentul despre „să nu ucizi” devine o parte dintr-un context mai larg. S-ar putea citi astfel:¹²⁴

„Să nu ucizi, să nu fii desfrânat, să nu furi, să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău, să nu poștești casa aproapelui tău, să nu poștești femeia aproapelui tău, nici pe robul lui, nici pe roaba lui, nici pe boul lui, nici asinul lui și nimic din toate câte sunt ale aproapelui tău!”

Atunci, pe cine le este interzis israeliților să ucidă? „Să nu ucizi pe aproapele tău, (...) pe copiii poporului tău, pe fiii poporului tău, pe semenii tăi israeliți”. În sfârșit, uciderile în masă și furtul pământurilor altor popoare, poruncite de Moise, au ajuns să corespundă perfect cu legile Celor Zece Porunci.

Biblia incorectă din punct de vedere politic

Oricât de mult i-ar putea surprinde pe numeroși creștini lectura acestor rânduri, Vechiul Testament susține de asemenea, din toată inima, instituția sclaviei. Și, din nou, se spune clar că israeliții se pot angaja pentru totdeauna în înrobirea altor popoare, dar le este interzis să-i înrobească pe ai lor.

Iar robii tăi și roabele tale, pe care îi vei avea, să-i cumperi din neamurile care sunt împrejurul tău.

Tot așa din fiii străinilor care petrec între voi: puteți să cumpărați și din aceștia cum și dintre urmașii lor aflători pe lângă voi și care s-au născut la voi în țară. Ei vor putea să intre în stăpânirea voastră.

Și voi puteți să-i lăsați pe ei moștenire fiilor voștri de după voi, în stăpânirea lor. Pe ei să-i aveți robi de-a pururi; dar când este vorba de frații voștri, fiii lui Israil, nici unul dintre voi să nu împileze pe celălalt cu silnicie. (Leviticul, 25:44-46)¹²⁵

În privința căsătoriilor inter-rasiale există pasaje inconfundabile, unde Dumnezeu a poruncit: „Să nu te încuscrești cu ele”.

Și le va da Domnul Dumnezeu în mâinile tale și le vei înfrânge, să le nimicești, să nu închei cu ele legământ, nici să-ți fie milă de ele.

Să nu te încuscrești cu ele: pe fiica ta să nu o măriți după fiul lui și pe fiica lui să n-o iei pentru fiul tău (...). (Deuteronomul, 7:2-6)¹²⁶

Dumnezeu le spune în continuare israeliților care se căsătoresc cu non-israeliți că „degrabă se va aprinde mânia mea împotriva ta și te va prăpădi.” (Deuteronomul, 7:4)¹²⁷

În alte părți, Vechiul Testament descrie amestecarea „sfintei semințe a lui Israel”. Preoții evrei se plâng că „poporul lui Israil, preoții și leviții, nu s-au oșebit de popoarele păgâne ale acestor ținuturi care se închină la idoli lor (...)”¹²⁸. De vreme ce s-au căsătorit cu fiii și cu fiicele lor și au amestecat sămânța cea sfântă cu popoarele păgâne ale acestor ținuturi. (...) (Ezra, 9:1-2)¹²⁹ În continuare, Ezra însiră o sută șapte bărbați care au renunțat la soțiile lor străine și la copiii pe care i-au avut cu acestea, în semn de supunere față de Dumnezeu.

De asemenea, am constatat că genealogiile erau folosite ca dovezi ale ascendenței neîntinate. Genealogiile impure rasial au fost folosite pentru a le interzice preoția unor evrei care s-au întors din captivitatea babiloniană. Fiecare elev învață la școala duminicală că una dintre dovezile divinității lui Christos, atestată în Vechiul Testament, este genealogia lui neîntreruptă. Am descoperit că genocidul și interzicerea căsătoriilor mixte nu erau singurele mijloace folosite în timpurile biblice pentru a proteja puritatea sângelui israeliților. Biblia susține în mod clar, de asemenea, separarea sau segregarea.

(...) Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru, cel care v-am oșebit pe voi dintre popoare. (Leviticul, 20:24)¹³⁰

Și când au auzit ei legea, au despărțit din Israil pe cei amestecați cu păgânii. (Neemia, 13:3)¹³¹

Dacă noua versiune egalitaristă a creștinismului este justă, iar despărțirea rasială e păcătoasă, atunci, conform logicii lor, primul care ar trebui să fie condamnat este Dumnezeu, pentru că El e acela care a creat diferențele rasiale ale omenirii. Indiferent dacă afirmăm că Dumnezeu a folosit un proces complex de evoluție prelungită sau un act simplu de creație imediată pentru a ne da naștere, este evident că există rase diferite, care sunt despărțite pe plan geografic. Dacă integritatea rasială contravine legilor lui Dumnezeu, de ce a stabilit El rasele, de ce le-a despărțit geografic și le-a atribuit caracteristici și calități distincte? Am putea presupune că Dumnezeu a săvârșit o mare greșală, pe care omul, în îngâmfwarea lui, o rectifică acum prin integrare și combinare rasială?

Când am adus vorba despre învățămintele rasiale clare din Vechiul Testament, profesorul meu de la școala de duminică a răspuns că Iisus Christos a adus o schimbare prin sosirea Lui pentru întreaga omenire. A trebuit să fiu de acord că învățăturile lui Iisus Christos nu corespund cu etnocentrismul atroce din Vechiul Testament. Noul Testament afirmă că mila divină și mântuirea creștină le stau la dispoziție tuturor oamenilor și tuturor națiunilor. Cei care cred în Iisus Christos devin „copiii lui Dumnezeu“, noul „popor ales“, prin mântuirea lor. În continuare urmează câteva versete frecvent citate din Noul Testament.

Căci toți sunteți fiii lui Dumnezeu, prin credința în Iisus Christos.

Căci în Christos v-ați botezat, în Christos v-ați îmbrăcat.

Nu mai este Iudeu, nici Elin; nu mai este rob, nici slobod; nu mai este parte bărbătească și parte femeiască, pentru că voi tot una sunteți, întru Christos Iisus.

Iar dacă sunteți ai lui Christos, atunci sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori potrivit făgăduinței. (Pavel, 3:26-29)¹³²

Egalitariștii folosesc adesea aceste versete pentru ca să-și justifice credința în egalitatea rasială și sexuală. După ce am analizat cu grijă versetele, mi-am pus câteva întrebări. Oare versetele înseamnă că literalmente nu mai există bărbați și femei, nici evrei sau greci, nici sclavi sau oameni liberi în lume? Evident, răspunsul este nu. Noul Testament recunoaște în repetate rânduri deosebiri dintre bărbați și femei, evrei și greci, servitori (robi, sclavi) și oameni liberi. De fapt, deși poate fi șocant pentru cineva care nu și-a dat seama, Noul Testament acceptă pe tot parcursul său și spune explicit că stăpânii de sclavi pot fi credincioși creștini. Examinați versetele de mai jos.

- Robilor, ascultați pe stăpânii voștri cei pământești, cu frică și cu cutremur, întru curăția inimii voastre, ca și pe Christos. (Pavel, 6:5)¹³³

- Cei ce se găsesc sub jugul robiei să-și socotească pe stăpânii lor vrednici de toată cinstea, ca să nu fie hulite numele și învățătura lui Dumnezeu.

- Iar cei ce au credincioși ca stăpâni să nu-i disprețuiască, sub cuvânt că sunt frați în credință, ci și mai mult să-i slujească, tocmai fiindcă primitorii bunei lor slujiri sunt credincioși și prea iubiți. Acestea să-i înveți și să le poruncești. (Pavel, 6:1-2)¹³⁴

- Îndeamnă pe robi să se supună stăpânilor lor, să le fie bine plăcuți întru toate, să nu le întoarcă vorba. Să nu fure nimic, ci să le arate desăvârșită bună-credință, ca să facă de cinste întru toate învățătura Mântuitorului nostru Dumnezeu. (Pavel, 2:9-10)¹³⁵

- Voi, slugilor, plecați-vă stăpânilor voștri, cu toată frica, nu numai celor buni și blânzi, ci și acelor greu de mulțumit. (Petru, 2:18)¹³⁶

Nici nu mă gândesc să scuz sclavia, sau oricare alt mod de a oprima oamenii. Totuși, e clar că Iisus Christos nu avea nici o obiecție față de ea, după cum nici Dumnezeu nu avusese nimic împotriva ei când le-a spus israeliților că-și puteau păstra sclavii (din alte triburi) „de-a pururi“ (Leviticul, 25:44-46)¹³⁷. Iisus a circulat toată viața printre sclavi, reproșând tot felul de păcate, și totuși nu a rostit niciodată un singur cuvânt de condamnare a sclaviei sau a stăpânilor de sclavi.

Un excelent exemplu al atitudinii lui Christos față de sclavie se găsește în întâlnirea Lui cu un centurion roman și sclavul acestuia (Sfânta Evanghelie cea de la Luca, 7:1-10). Povestea vorbește despre un centurion roman care avea un sclav bolnav. El i-a trimis vorbă lui Iisus, cerându-i să însănătoșească sclavul, dar a mai adăugat și că nu era nevoie ca Domnul să vină la el, întrucât era convins că Iisus îi putea tămădui sclavul de la distanță. Iisus Christos nu l-a condamnat pe stăpânul de sclavi, nici nu l-a sfătuit pe centurion să-și elibereze sclavul. N-a făcut altceva decât să-l vindece pe sclav și să-l laude cu multă efuziune pe stăpân, spunând: „Vă spun că nici în Israil n-am aflat atâta credință.“ (Luca, 7:9)¹³⁸. Fragmentele de acest gen îmi sugerează că mesajul adus de Christos se referea la mântuirea personală, nu la activismul liberal social.

Cuvintele „nu mai este Iudeu, nici Elin; nu mai este rob, nici slobod; nu mai este parte bărbătească și parte femeiască“ nu cheamă la integrarea rasială, cum nu militează nici pentru eliminarea diferențelor de natură sexuală sau chiar abolirea sclaviei. Mesajul este foarte clar și foarte simplu: mântuirea lui Iisus Christos le este deschisă tuturor acelor care cred în el, bărbați sau femei, evrei sau greci, sclavi sau oameni liberi.

Mi-a devenit clar că atât Vechiul cât și Noul Testament recunosc diferențele din sânul omenirii. Desigur, însă, Noul Testament exprimă un climat de iubire și respect care reprezintă o schimbare față de dictatele aspre ale Vechiului Testament. Iisus Christos și autorii Noului Testament par să accepte sclavia, dar stăpânii de sclavi sunt admonestați să se poarte blând cu sclavii lor, și cu toate că Iisus recunoaște rasele diferite pe care Dumnezeu Însuși le-a creat și „hotarele așezării lor“, El decretează că mântuirea Lui le este deschisă tuturor.

O ilustrare a distanței față de cuvintele lui Iisus Christos până la care s-au abătut unele dintre bisericile creștine organizate se găsește în insistențele multora dintre ele pentru controlul asupra armelor. Iisus a spus, în termeni lipsiți de orice echivoc:

(...) cel ce nu are sabie, să-și vândă veșmântul și să-și cumpere sabie. (Luca, 22:36)¹³⁹

Cum ar trata mass-media liberale din zilele noastre un om care ar spune: „Dacă nu ai pistol, vinde-ți haina de pe tine, dacă n-ai încotro, dar cumpără-ți unul!“ Evanghelia socială liberală, de orientare marxistă, pe care afirmă egalitariștii că ar identifica-o în Sfânta Biblie, nu există decât în mințile lor. Umanismul liberal a fost grefat peste credința înaintașilor noștri. O ilustrare reprezentativă a acestui fapt se regăsește în actuala portretizare populară a lui Iisus, ca un personaj sentimental și aproape efeminat. În realitate, Iisus Christos era atât blând, cât și sever. Iubirea Sa provenea din bunătatea Lui interioară și dintr-o mare putere. Putem compara, prin contrast, versiunea mediatică a lui Iisus ca un hippie, copil-al-florilor, cu descrierea biblică a lui Christos intrând în templu, răsturnând tarabele și alungându-i pe cămătari cu o pisică-cu-nouă-cozi (un bici confecționat de obicei din nouă curele sau corzi scurte, înnodate).¹⁴⁰

În ultimii ani, radicalii liberali au pervertit atât de drastic sensul mesajului lui Christos, încât o parte din banii bisericii au ajuns să-i finanțeze pe revoluționarii comuniști. De exemplu, Consiliul Național al Bisericilor, o prestigioasă grupare de biserici ale curentului principal, le-a trimis bani comuniștilor din Africa responsabili, în ultimă instanță, de asasinarea misionarilor creștini.

Anticreștinismul evreiesc

Pe măsură ce mă familiarizam tot mai mult cu rolul pe care l-a jucat evreimea organizată în cadrul comunismului, al sionismului și al liberalismului, am remarcat și animozitatea evreilor față de creștini. Hollywood-ul produce o abundență de filme agresive la adresa creștinismului, iar editurile publică o prolifică literatură anticreștină. De exemplu, în anii de colegiu, am citit un best-seller căruia i se făcea multă publicitate, intitulat *Complotul de Paști*, de un cercetător evreu pe nume Joseph Schonfield.¹⁴¹ Schonfield susținea că Iisus nu murise pe cruce, ci de fapt fusese drogat de discipolii Lui, pentru a-I simula moartea și învierea. Organizațiile evreiești duc o luptă susținută pentru a opri rugăciunile creștine din școli, a interzice menționarea lui Christos în instituțiile publice și chiar a abolii cântatul colindelor de Crăciun în școală.

Odată, când criticam aceste acțiuni ale organizațiilor evreiești într-un talk-show radiofonic, un ascultător a dat telefon ca să mă acuze de anticreștinism, pentru că îndrăzneam să le critic. „În fond“, a afirmat el, „evreii sunt Neamul Ales de Dumnezeu“. Efectuasem deja suficiente cercetări biblice pentru a ști că o asemenea declarație nu conținea decât jumătate din adevăr. Căci în Noul Testament se spune clar că „moștenitorii făgăduielii lui Dumnezeu“ au devenit credincioșii creștini, iar Dumnezeu nu-i mai considera pe evrei Turma Lui favorită.¹⁴²

Examinând atitudinea istorică a Bisericii Creștine față de iudaism, am descoperit că aceasta s-a schimbat remarcabil în secolul XX. Aceeași perioadă a marcat și ascensiunea puterii economice, politice și mediatice a evreilor. Biserica Creștină are antecedente îndelungate de conflict cu evreii. Este un trecut de care scriitorii evrei se plâng adesea. În primele zile ale creștinismului, persecutarea creștinilor de către evrei, atestată în evanghelii, era încă proaspătă în mințile conducătorilor bisericii. Unul dintre acești cruzi persecutori fusese un fost fariseu, Pavel, până la miraculoasa lui convertire, pe drumul Damascului. În

cele din urmă, creștinismul a devenit o credință răspândită preponderent în rândurile goyimilor, iar evreimea organizată a ajuns dușmanul său implacabil, susținând că Iisus era un bastard și Maria o târfă, iar creștinii meritau să fie fierți de vii în excremente. Pe de altă parte, creștinii, folosind Noul Testament, îi acuzau pe evrei pentru crucificarea lui Iisus și persecutarea pe scară largă a creștinilor.

Mulți creștini cred că singurele cărți religioase ale evreilor sunt cele care se găsesc în Vechiul Testament. Așa cum am scris în capitolul despre spiritul supremației evreiești, Talmudul este o culegere a principalelor cărți de comentarii evreiești. „American Heritage Dictionary“ îl descrie drept „(...) constituind baza autorității religioase pentru iudaismul tradițional“.

Există trei ramuri principale ale religiei iudaice: ortodoxă, conservatoare și reformată. Ortodoxismul reprezintă sursa tradițională a iudaismului și este considerat ca aflându-se la baza acestuia. Foarte asemănătoare cu iudaismul ortodox este ramura conservatoare, dar aceasta acordă o mai mare libertate în respectarea celor mai severe dintre legile evreiești. Mai modernistă, mișcarea reformată este mult mai puțin legată de tradițiile fariseice decât oricare dintre celelalte două ramuri. „Encyclopedia Judaica“ descrie actuala panoramă religioasă a națiunii israelite astfel:

În statul Israel există foarte puține congregații reformate sau conservatoare. Ortodoxismul constituie poziția religioasă oficială în Israel, cu majoritatea rabinilor aparținând vechii școli de juriști talmudici.¹⁴³ („Judaism“, „Encyclopedia Judaica“, pag. 396)

În cadrul Seminarului Teologic Evreiesc [din New York] s-a manifestat cu emfază o tendință (...) spre o poziție mai ortodoxă decât cea existentă în timpul generației anterioare.¹⁴⁴ („Judaism conservator“, Enc. „Encyclopedia Judaica“, pag. 906)

Enciclopedia evreiască universală afirmă foarte clar că autoritatea supremă a iudaismului este Talmudul, nu Torah sau Vechiul Testament.

Astfel, autoritatea supremă a ortodoxismului este Talmudul babilonian. Biblia însăși îl așază pe locul doi, în realitate, dacă nu și în teorie.¹⁴⁵ („Autoritate“, „Universal Jewish Encyclopedia“, pag. 637)

În Talmud scrie clar că iudaismul îl consideră pe Iisus un „șarlatan“, „magician“, „seducător“ și „înșelător“. De asemenea, Talmudul afirmă că relatarea biblică a crucificării a fost o minciună, susținând că Iisus a fost strangulat într-o hazna cu bălegar și că evreii Îl urau atât de tare încât L-au executat în patru moduri diferite! Christos este portretizat ca fiind fiul bastard al unei târfe și se sugerează chiar și că era goyim. În unele paragrafe șocante, Talmudul merge până la a se lăuda că romanii nu au avut nimic de-a face cu moartea lui Iisus, numai evreii fiind aceia care L-au executat, pentru idolatria Lui. De asemenea, Talmudul declară că Iisus a fost înviat din morți de un magician evreu, apoi pedepsit prin fierberea în sămânță clocotită.

În continuare figurează câteva citate directe pe care le-am verificat în Talmud, cu referire la Iisus și creștini:

* Balaam [Iisus] preacurvea cu măgarul lui. (Sanhedrin, 105a-b)¹⁴⁶

* Preoții evrei l-au trezit pe Balaam [Iisus] din morți și L-au pedepsit [fierbându-l] în sămânță clocotită. (Gittin, 57a)¹⁴⁷

* Cea care era urmașa unor prinți și guvernatori [Fecioara Maria] o făcea pe târfa cu un tâmplar (Sanhedrin, 106a)¹⁴⁸

* [Iisus] a fost cufundat într-o hazna cu bălegar, până la subsuori. Apoi, s-a luat o cârpă aspră înfășurată într-una moale, i s-a înfășurat pe gât și s-a tras de cele două capete în direcții opuse până a murit. (Sanhedrin, 52b)¹⁴⁹. De asemenea, se mai spune, în Sanhedrin 106a, că a fost executat în patru feluri diferite.¹⁵⁰

* „Auzit-ai cum era vechiul Balaam [Iisus]?“ (...) oamenii afurisiți și înșelători nu trebuie să trăiască nici jumătate din zilele lor, reiese că avea vârsta de treizeci și trei sau treizeci și patru de ani. (Sanhedrin, 106).

* Cei care citesc cărțile necanonice [Noul Testament] nu vor avea parte de nimic în Lumea de Apoi. (Sanhedrin, 90a).

* Evreii trebuie să distrugă cărțile lor [ale creștinilor]. (Shabbath, 116a).

Când am întâlnit pentru prima oară aceste citate talmudice în cartea Religia evreiască, de Elizabeth Dilling, împreună cu cele reproduse în Capitolul 16, mi-am spus că nu puteau fi reale, trebuia să fie false sau denaturate. Apoi, am căutat citatele jignitoare, iar prezența lor mi s-a confirmat în ediția Soncino (cea mai populară traducere în engleză a Talmudului din secolul XX). De asemenea, citatele anti-goyim au beneficiat de spații ample în Enciclopedia

evreiască, în proporție suficientă pentru ca nimeni să nu le mai poată pune în mod serios la îndoială autenticitatea. Enciclopedia evreiască descrie în amănunt chiar și felul cum s-au folosit în traduceri englezești cuvinte codificate, ca amalakiți, cutheani, egipteni, păgâni și alte eufemisme, cu referire la goyimi în general, acești termeni fiind întrebuințați pentru a le ascunde goyimilor modul veninos în care vorbește despre ei Talmudul. De asemenea, scrie clar că termenul „Balaam” este un pseudonim pentru Iisus Christos.

În tinerețe, am reacționat față de acest rasism evreiesc ascuns la început printr-o stare de șoc, apoi de furie. Cum puteau magnații liberali evrei și giganții mass-media să-i condamne pe sudiștii care nu doreau decât segregare, când propria lor Sfântă Scriptură propovăduia o asemenea ură și violență față de noi, non-evreii?! Când am început să vorbesc în public despre ura exprimată în Talmud, am fost stigmatizat ca bigot, instigator la ură și antisemit, de către presă și organizații ca Liga Anti-Defăimare a B’nai B’rith (A.D.L.). A.D.L. este o organizație mondială cu un buget de multe milioane de dolari, având scopul de a-i defăima și discredita pe cei care nu fac decât să spună adevărul despre spiritul supremației evreiești și ura evreilor față de goyimi.

M-am revoltat foarte tare, nu numai împotriva urii pe care o găseam în scrierile evreiești tradiționale, ci și contra atacurilor ipocrite ale conducerii evreiești la adresa celor care demascau această ură. Mă atacau numai pentru că citam în public din Talmud, când eu nu făceam altceva decât să citesc direct din cărțile lor sfinte. Și totuși, ei mă numeau pe mine „instigator la ură”.

În cele din urmă, atacurile nedrepte și ipocrite cu care mă confruntam n-au făcut decât să-mi întărească hotărârea de a susține, oricât de singur aș fi fost, cauza în care credeam. Spre propria mea surprindere, am descoperit că existau anumiți evrei care îndrăzneau să divulge adevărul despre sionism și spiritul supremației evreiești. Formând un grup foarte persecutat și calomniat, erau la fel de indignați ca mine de accentele intolerante și pline de ură ale iudaismului care apăruseră în comunitatea evreiască și în statul sionist. Printre ei se numărau americani ca Alfred Lilienthal, Noam Chomsky și un curajos evreu din Israel, doctorul Israel Shahak. Acești oameni de știință îndrăzniseră să se ridice împotriva intoleranței evreiești.

Doctorul Israel Shahak își asumă toate riscurile pentru a impune iudaismului și statului sionist „un umanism decent”, conform propriei lui expresii. Profesorul Shahak s-a născut la Varșovia, în 1933, și a fost eliberat din lagărul nazist de concentrare de la Bergen-Belsen. Prin urmare, potrivit propriei definiții a evreilor, este un supraviețuitor al Holocaustului. A emigrat în Israel, a servit în armata israeliană și a devenit un respectat profesor de chimie. Doctorul Shahak a fost toată viața un activist pentru drepturile omului, care a scris despre diverse aspecte ale iudaismului, atât în limba engleză, cât și în ebraică. Dintre numeroasele lui cărți, cea mai recentă, *Istorie evreiască, religie evreiască* 151, a apărut în 1994. Gore Vidal a scris excelenta prefață a actualei ediții americane. Iată câteva fragmente din cartea lui Israel Shahak care expun atitudinea religiei evreiești față de creștinism:

Iudaismul este infiltrat de o foarte profundă ură la adresa creștinismului, combinată cu necunoașterea acestuia. O asemenea atitudine a fost agravată în mod clar de persecuțiile creștinilor la adresa evreilor, dar în același timp este în mare măsură independentă de ele. De fapt, datează din vremurile când creștinismul era încă slab și persecutat (nu în ultimul rând de către evrei) și a fost împărtășită de evrei care nu fuseseră persecutați niciodată de creștini, sau chiar fuseseră ajutați de aceștia (...).

Conform Talmudului, Iisus a fost executat de un tribunal rabinic propriu-zis pentru idolatrie, pentru incitarea altor evrei la idolatrie și pentru desconsiderarea autorității rabinice. Toate sursele evreiești clasice care menționează execuția Lui își asumă bucurosi responsabilitatea acesteia; în relatarea talmudică, romanii nu sunt menționați nici măcar în treacăt (...).

Însuși numele Iisus era pentru evrei un simbol a tot ceea ce este abominabil, iar această tradiție populară continuă să dăinuiască. Evangheliile sunt la fel de detestate și nu e permis să se citeze din ele (necum să mai fie și predate), chiar și în școlile israeliene moderne.¹⁵²

Profesorul Shahak relatează că sioniștii au ars ritual, în public, sute de exemplare din Noul Testament, în data de 23 martie 1980, la Ierusalim. Cărțile au fost distruse sub auspiciile grupării Yad Le’akhim, o organizație religioasă evreiască finanțată de Ministerul Israelian al Religiiilor.¹⁵³ Și când te gândești că acest minister face parte din același guvern pe care unii pastori creștini spun că ar trebui să-l sprijinim cu dolarii contribuabililor americani! Printre alte acuzații șocante, doctorul Shahak spune:

Copiii evrei sunt învățați efectiv pasaje ca acela care poruncește ca fiecare evreu, ori de câte ori trece pe lângă un cimitir, să rostească o binecuvântare, dacă e evreiesc, sau să le blesteme pe mamele morților, dacă e un cimitir non-evreiesc (...) s-a răspândit obiceiul de a scuipa (de obicei, de trei ori) la vederea unei biserici sau a unui crucifix (...)154

Doctorul Shahak citează foarte populara „Enciclopedie talmudică”, publicată în Israel, care discută relațiile dintre evrei și goyim.

Dacă un evreu are coitus [contact sexual] cu o femeie goyim, indiferent dacă aceasta este o copilă de trei ani sau o adultă, indiferent dacă este măritată sau nu și chiar dacă e o minoră în vârstă de numai nouă ani și o zi pentru că a avut coitus de bunăvoie cu ea, femeia trebuie să fie omorâtă, și la fel stau lucrurile și cu un animal, pentru că prin intermediul său un evreu a dat de necaz.155 („Enciclopedia talmudică”)156

Cunoșteam aceste legi talmudice pline de ură cu mult timp înainte de a fi citit cea mai recentă carte a doctorului Shahak, dar ele continuă totuși să mă uimească de fiecare dată când le întâlnesc. Monstruoasele lor implicații mă șochează chiar și acum. Dacă un evreu violează o tânără fată creștină, fata trebuie să fie ucisă, pentru că ea l-a băgat pe evreu la apă! Cum s-ar putea răspunde, măcar, la o asemenea depravare, la o asemenea răutate diabolică? Profesorul Shahak continuă prin a ilustra, pe pagini întregi, legile iudaice pline de ură împotriva creștinilor. El demască legi care le permit evreilor să înșele, să fure, să jefuiască, să ucidă, să violeze, să mintă, chiar și să-i înrobească pe creștini.

Cea mai mare parte a acestei cărți arată că iudaismul din Israel, în loc de a modera aceste legi anti-goyim, nu face de fapt decât să-și manifeste pe zi ce trece tot mai deschis ura la adresa goyimilor. Doctorul Shahak spune că, în scopul de a-și ascunde convingerile față de creștinii din Europa, multe pasaje talmudice și rugăciuni comune anticreștine au fost travestite cu ajutorul cuvintelor codificate (cum ar fi cuthean pentru goyim sau Balaam pentru Iisus), de către autoritățile evreiești. S-au pus în circulație liste cu Omisiunile talmudice, pentru a clarifica pe deplin cuvintele codificate din cele mai veninoase pasaje anti-goyim. În zilele noastre, însă, fragmentele sunt din nou restaurate și publicate sub forma lor originală (fără cuvinte codificate), pentru elevii de școală israelieni.157

Încă din cele mai vechi timpuri ale creștinismului, papii catolici au emis edicte prin care îi condamnau pe evrei pentru cămătăria lor, dominarea comerțului cu sclavi, prostituție și alte vicii, precum și pentru învățămintele și activitățile lor anticreștine. Protestanții s-au manifestat și ei la fel de zgomotos împotriva evreilor. Fondatorul protestantismului, Martin Luther, a citit cărțile Talmudului și i-a numit pe evrei „agenți ai Diavolului”.158 Punctul de vedere creștin, dominant din secolul I și până în anii 1960, spunea că poporul evreu a avut cândva o relație specială cu Dumnezeu, un Legământ. Totuși, acel Legământ era strict condiționat. În Deuteronom, 7:9-11, Dumnezeu declară Legământul în termeni expliți:

Deci să știi că Domnul Dumnezeuul tău este Dumnezeu, Dumnezeu credincios care păstrează până la al miilea neam legământul și mila față de cei ce-l iubesc pe El și păzesc poruncile Sale;

El răsplătește pe față celor care-l urăsc și-i nimicește; El nu întârzie cu aceia care îl urăsc, ci-i pedepsește pe văzute.

Pentru aceasta păzește poruncile, legile și îndreptările pe care eu astăzi vi le poruncesc ca să le împliniți. (Deuteronomul, 7:9-11)159

Până în cele mai recente decenii, majoritatea creștinilor credeau că evreii au încălcat Legământul când l-au crucificat pe Iisus Christos și, în continuare, i-au defăimat pe El și apostolii Lui. Iisus Christos le-a pus și evreilor la dispoziție mântuirea, alături de toți ceilalți, dar aceasta însemna că nu mai exista nici o relație specială pentru poporul care-l respinsese pe Dumnezeu și pe fiul Lui. S-a încheiat un Nou Legământ între Dumnezeu și toți cei care acceptau mântuirea întru Christos. Catehismul catolic și majoritatea bisericilor protestante au susținut în continuare această opinie, până nu demult. În cele de mai jos, sunt reproduse câteva dintre scripturile pe care se bazează o asemenea viziune. Găsesc că pasajele următoare prezintă un interes deosebit pentru subiectul discuției noastre.

Pentru că aș dori de s-ar putea să fiu eu însuși anatema, departe de Christos, pentru frații mei, pentru rudele mele după trup, (...).

Dar nu spun aceasta ca și cum cuvântul lui Dumnezeu ar fi căzut. Căci nu toți care sunt din Israil sunt și israiliți. (...)

Adică: nu copiii trupului sunt copiii Domnului, ci se socotesc urmași fiii făgăduinței. (Pavel, 9:3, 9:6, 9:8.)

Precum zice și în Osea: Chemați voi pe cine nu era norodul meu: norodul meu, și pe cine nu era iubită: iubită.

Și va fi că în locul unde li s-a zis: Voi nu sunteți norodul meu acolo chema-se-vor fii ai Dumnezeului celui viu. (Pavel, 9:25-26)

Atunci, ce s-a întâmplat? Ce căuta Israil, tocmai aceea n-a dobândit, pe când cei aleși au dobândit. Iar ceilalți s-au împietrit. (Pavel, 11:7).160

Epistola Sfântului Apostol Pavel către evrei, din Noul Testament, spune foarte clar că vechiului legământ i se pusese capăt și se formase unul nou, prin Christos, pentru cei care îl acceptă pe El ca Domn.

Ci Dumnezeu îi muștră și le zice: Iată vin zile, zice Domnul, când voi face, cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda, legământ nou.

Nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână ca să-i scot din pământul Egiptului; căci ei n-au stăruit în legământul meu, de aceea și eu i-am năpustit, zice Domnul. (Pavel, 8:9)161

De aceea vă spun vouă că împărăția lui Dumnezeu se va lua de la voi și se va da neamului care va face roadă ei. (...)

Iar mai marii preoților și Fariseii, ascultând pildele lui, cunoscând că vorbea despre ei. (Matei, 21:43, 21:45)162

Se poate susține convingător, din perspectiva Noului Testament, că fariseii l-au crucificat pe Iisus fiindcă a sfidat puterea și practicile evreiești. Iudaismul din zilele noastre își revendică descendența direct de la farisei. Cu doar câteva zile înainte de răstignire, Christos le-a provocat mânia răsturnând tarabele cămătarilor din templu. Toată viața s-a luptat cu ei și a pronunțat una dintre cele mai aspre condamnări emise vreodată la adresa lor, numindu-i părinți ai minciunii.

Răspuns-a lor Iisus: Dacă Dumnezeu ar fi tatăl vostru, m-ați iubi și pe mine, căci de la Dumnezeu am ieșit și sunt venit. Pentru că n-am venit de la mine, ci Dumnezeu m-a trimis.

De ce nu înțelegeți graiul meu? Fiindcă nu puteți să auziți cuvântul meu.

Voi aveți pe diavolul de tată și țineți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început a fost omorător de oameni și cu adevărul nu stă laolaltă, pentru că nu este adevăr într-însul. Când spune minciuna, grăiește dintru ale sale, căci este mincinos și părintele minciunii.

Dar pe mine, fiindcă spun adevărul, nu mă credeți.

Cine dintre voi poate să mă dovedească de păcat? Dacă spun adevărul, de ce nu mă credeți?

Cine este de la Dumnezeu ascultă vorbele lui Dumnezeu; voi pentru aceea nu ascultați, pentru că nu sunteți de la Dumnezeu.

Atunci au răspuns Iudeii și au zis: Nu zicem noi oare bine că tu ești samaritean și ai demon? (Ioan, 8:42-48)163

Iată, cu adevărat, israilit întru care nu este vicleșug. (Ioan, 1:48)164

Evangheliile conțin admonestări repetate despre natura anticreștină și mizantropică a evreilor. Unele exemple sunt următoarele:

Căci voi, fraților, v-ați făcut următori ai Bisericii lui Dumnezeu care sunt în Iudeea, în Christos Iisus, pentru că ați suferit și voi aceleași, de la cei de un neam cu voi, după cum și ele de la Iudei,

Care pe Domnul Iisus l-au omorât ca și pe prooroci; și pe noi ne-au prigonit și sunt neplăcuți lui Dumnezeu și tuturor oamenilor sunt potrivnici.

Fiindcă ne opresc să propovăduim păgânului ca să se mântuiască. Așa încât ei împlinesc pururea măsura păcatelor lor. Iar mânia lui Dumnezeu a ajuns de istov asupra lor. (Pavel, 2:14-16)165

Mărturia aceasta este adevărată; pentru care pricină muștră-i cu asprime, ca să fie sănătoși în credință,

Și să nu dea ascultare basmelor iudaicești și poruncilor unor oameni care își întorc fața de la adevăr. (Pavel, 1:13-14)166

Creștinii iudaizați par să nu citeze niciodată pasajele de acest fel. Dacă în zilele noastre cineva ar spune, în esență, aceleași lucruri rostite de Iisus sau de apostoli, ar fi declarat cu siguranță antisemit. De fapt, mă cutremur când fac o comparație cu ceea ce i s-ar întâmpla

persoanei care ar intra într-o sinagogă și i-ar da pe evrei afară, înarmată cu o pisică-cu-nouă-cozi. Și totuși, oricine se plânge în prezent despre atitudinile pline de ură anticreștină ale evreilor este etichetat pe loc ca „necreștin“.

După crucificare, de-a lungul secolelor, antagonismele dintre creștini și evrei au devenit tot mai intense și mai ostile. La Roma, prima mare persecuție asupra creștinilor a avut loc sub domnia lui Nero. Biserica timpurie a consemnat cu grijă faptul că această persecuție s-a declanșat la insistențele neconținute ale amantei evreice a lui Nero, Poppaea Sabina. Chiar și istoriile evreiești înregistrează căldășia dintre evrei și maurii musulmani în timpul ocupației opresive a Spaniei de către aceștia din urmă. În epoca modernă, comuniștii evrei au jucat un rol principal în cel mai mare genocid și opresiune a creștinilor din istorie care a avut loc sub regimurile comuniste din Uniunea Sovietică și Europa de Est. După cum am menționat în capitoul anterior, Alexandr Soljenițin a arătat că evreii au administrat lagărele din Rusia unde au murit milioane de credincioși creștini.¹⁶⁷

Cu ajutorul dovezilor de acest fel descoperite pe tot parcursul cercetărilor mele, am ajuns să înțeleg pe deplin unul dintre cele mai cutremurătoare versete din Noul Testament. Acesta apare de mai multe ori în Evanghelii:

„Totuși, de frica iudeilor, nimeni nu vorbea de el [Christos] pe față.“ (Ioan 7:13)¹⁶⁸

În societatea modernă din Statele Unite, evreii conduc efortul de decreștinare a Americii. Mai important, evreii domină înseși mass-media necreștine. Publicarea și distribuirea cărților, ale principalelor ziare, reviste și filme, cele mai importante rețele de televiziune sunt imperii în care evreii au o reprezentare enorm de disproporționată, creștinii ocupă proporții infime, iar acei câțiva creștini au învățat adesea să spună ceea ce trebuie ca să supraviețuiască și să prospere. Vechii adversari ai lui Christos, prin omniprezenta lor putere în mass-media, pot convinge milioane de creștini că evreii sunt în continuare Neamul Ales al lui Dumnezeu și că Dumnezeu are chiar și astăzi un legământ exclusiv cu poporul evreu. Creștinilor li se spune că împotrivirea față de acțiunile anticreștine ale evreilor ar echivala cu o opoziție la adresa voinței lui Dumnezeu Însuși. Și totuși, Dumnezeu spune explicit, în Epistola Sfântului Apostol Pavel către evrei, 8:9: „Nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână ca să-i scot din pământul Egiptului; căci ei n-au stăruit în legământul meu, de aceea și eu i-am năpustit, zice Domnul.“¹⁶⁹

Unii pastori cred că, în cele din urmă, poporul evreu se va îndrepta spre Christos, și prin urmare ar trebui să sprijinim Israelul indiferent cât de multe și de cumplite fapte anticreștine ar săvârși. Așa ceva echivalează cu a spune că trebuie să le dăm cheile propriilor noastre biserici incendiatorilor, ca să le ardă, pentru că s-ar putea ca într-o bună zi și aceștia să se convertească la calea lui Christos. Mântuirea lui Dumnezeu le este oferită tuturor, dar aceasta nu înseamnă că nu trebuie să ne împotrivim forțelor răului, sau că ar trebui să-i ajutăm pe dușmanii lui Christos. Cred că avem o obligație morală de a ne apăra credința contra acelor care îl atacă pe Christos și a-i apăra pe confracții creștini care înfruntă persecuțiile din partea inamicilor lui Christos.

Este important să clarificăm că, deși consider că trebuie să ne apărăm credința și moștenirea, nu trebuie să fim și noi înșine invidioși sau ostili și plini de ură. Nu avem nevoie de ură, însă trebuie să fim hotărâți în eforturile de a ne opune încercărilor lor de a distruge modul nostru de viață, credința noastră creștină, libertatea și însăși supraviețuirea noastră ca popor. Am încercat în viața mea să mă apropiu fără prejudecăți de fiecare individ. Nu avem nici un motiv de a-l trata pe evreul individual cu ură sau lipsă de respect. Dar, dacă el acționează spre a distruge moștenirea noastră, avem tot dreptul, ba chiar și datoria de a-l opri.

Evangheliștii de la televiziune, care e evident că pot fi alungați din spațiul de emisie în orice moment dorit de controlorii emisiunilor, au foarte mare grijă în ceea ce spun despre „Poporul Ales“. Îmi amintesc clar una dintre emisiunile lui Jimmy Swaggart, cu mult timp înaintea scandalurilor lui sexuale. Swaggart se smiorcăia și se plângea că trebuia să ne spună că penticostalii nu urmează Cuvântul lui Dumnezeu; că nici catolicii nu-l urmează; și nici prezbiterienii; și nici metodiștii nu urmează Cuvântul lui Dumnezeu. Jimmy Swaggart a fost foarte atent să nu menționeze un singur grup religios, extrem de puternic, care se opune pe față lui Iisus Christos. S-ar putea ca el să fi avut câte ceva de pierdut criticându-i pe catolici și metodiști (confracții creștini care îl iubesc pe Christos dar au unele interpretări diferite ale Sfintei Biblîi), dar știa că ar fi riscat mult mai mult (totul, de fapt), dacă pronunța cea mai modestă critică la adresa evreilor.

În timp ce studiam istoria evreiască, am devenit conștient de faptul că poporul evreu din zilele noastre împărtășește puțin din moștenirea celor care în Vechiul Testament sunt numiți israeliți. Citind Enciclopedia evreiască, am aflat că evreii se auto-înscriu în două mari categorii: Ashkenazim și Shephardim. Evreii Shephardim, sau sefarzi, care au emigrat din Palestina în țările mediteraneene, se presupune că sunt înrudiți cu triburile originare ale lui Israel, câtă vreme evreii Ashkenazim, sau așkenazi, au apărut pentru prima oară într-o regiune din sud-vestul Asiei numită Imperiul Khazar (numit și Chazar), infiltrându-se de acolo în Rusia și Europa de Est.

Enciclopedia evreiască conține un articol lung despre khazari și recunoaște că Regatul Khazariei s-a convertit la iudaism în jurul anului 740 î.Ch. Arthur Koestler, eminentul scriitor evreu, într-o carte bazată pe cercetări exhaustive, cu titlul de Al treisprezecelea trib 170, argumentează convingător că acești khazari au devenit ramura Ashkenazim a evreimii, care formează majoritatea covârșitoare a poporului evreu modern. Desigur, acestei investigații istorice i s-a dat foarte puțin curs, întrucât ea ar putea demonstra că mulți dintre evrei nu au nici o legătură de rudenie cu Avraam, astfel încât justificarea statului Israel ca „patrie strămoșească” a lor ar fi complet subminată. (Vezi „Barnes Review: Khazarii, evreii non-semiți”)171. (În plus, khazarii erau urmașii unor invadatori etnici normanzi, de rasă ariană perfect pură. Printr-o ironie a istoriei, tocmai ei au devenit principalele victime ale purificărilor rasiale naziste.

Mai mult, multe dintre triburile israelite originare au căzut în captivitatea babiloniană, iar evreii au reprezentat minorități în toate națiunile lumii unde au locuit. În pofida etnocentrismului lor și a legilor talmudice care interziceau căsătoriile mixte, nu încapă nici o îndoială că majoritatea evreilor s-au căsătorit cu persoane din popoarele-gazdă. Chiar și acceptând doar un amestec în proporție redusă, dar desfășurat pe parcursul a peste trei mii de ani, probabil că evreii au păstrat doar o foarte mică parte din moștenirea lor genetică inițială. Și totuși, în timp ce absorbeau genele altor naționalități, împerecherile interne strânse din cadrul comunităților lor minoritare au determinat cu siguranță mari asemănări genetice între ei. Unele boli exclusiv evreiești, cum ar fi Tay-Sachs, dovedesc o moștenire genetică unică a evreilor, oriunde s-ar afla în lume.172

În colegiu, am făcut cunoștință cu confesiunea Identității Creștine, care afirmă că triburile israelite originare au devenit naționalitățile diferite ale popoarelor europene. Denumirea confesiunii se bazează pe ipoteza că, o dată cu apariția lui Christos, aceia dintre israeliții inițiali care își menținuseră moștenirea au devenit creștini. Ei consideră că aceia care s-au amalgamat cu alte popoare (cum ar fi babilonienii și, mai târziu, khazarii) și au respectat Talmudul au devenit cei numiți în prezent evrei. Am studiat problema, rugându-mă să ajung la o concluzie favorabilă, dar mi-am păstrat atitudinea mai tradițională față de evrei. De-a lungul anilor, însă, mulți identitar-creștini mi-au devenit prieteni și am fost impresionat de devotamentul lor față de moștenirea noastră albă și Domnul Iisus Christos. Am sentimente calde față de ei, considerându-i confrăți creștini cu care împărtășesc multe sentimente și am puține puncte de contradicție. Le sunt recunoscător că s-au unit cu toți albi de conștiință rasială, pentru lupta care ne așteaptă.

Indiferent de originile sale etnice, de-a lungul secolelor creștinismul a adoptat un înveliș de cultură europeană, atât în expresiile sale artistice, cât și în intonațiile religioase. Putem observa aceste expresii în uluitoarele fresce din Capela Sixtină, sculpturile Madonei cu pruncul, catedralele gotice ale Europei și chiar colindele clasice de Crăciun care ne mișcă atât de adânc inimile. Creștinismul este strâns unit cu moștenirea omului occidental. Nici o rasă nu este atât de intrinsec creștină ca rasa europeană. Diversele confesiuni creștine pot să difere dramatic în interpretările Scripturilor, dar pe toate le unește credința în Iisus Christos.

Printr-un contrast accentuat cu formele europene ale creștinismului, națiunile africane și caraibe de culoare se abat acut de la preceptele creștine fundamentale. După ce misionarii albi și influențele acestora au fost înlăturați complet, multe forme și practici ale creștinismului au devenit, în doar câțiva ani, aproape de nerecunoscut. Adorarea idolilor, vrăcii, cultele voodoo și alte credințe categoric necreștine se dezvoltă și prosperă, chiar și în sânul Bisericii însăși.

Am ajuns să înțeleg că nu contraveneam Cuvântului lui Dumnezeu de a recunoaște și dori să se păstreze diversele rase pe care le-a creat El. Ba chiar, duceam la îndeplinire legile creațiunii. De asemenea, am sfârșit prin a-mi da seama că, în conformitate cu Sfânta Biblie, sosirea lui Iisus Christos a creat un Nou Legământ; și că poporul ales al lui Dumnezeu constă acum în cei care îl acceptă pe Iisus și pe Tatăl Lui. Am știut că aveam dreptate să-mi apăr

moștenirea creștină de puterile care căutau s-o elimine. Acum, ca și atunci, cred în libertatea cuvântului și libertatea religiei. Iudaismul are tot dreptul să creadă orice dorește și să fie activ anticreștin și anti-goyim. Sioniștii au tot dreptul să-și urmărească propria supremație politică. Dar și noi avem dreptul să ne opunem, să ne apărăm de puterea lor, să ne conservăm moștenirea în fața atacurilor lor și să luptăm pentru a ne proteja prețioasa libertate de dominația lor.

Când am absolvit colegiul, aveam o fermă orientare spre credința și activitatea mea politică. Viața veșnică oferită de Iisus Christos era asigurată din momentul când îi acceptasem mântuirea. Nu știu prea multe despre Viața de Apoi, dar cred că știu destule despre viața pe care o trăim aici, pe Pământ.

Mi-am simțit inima cum bate cu hotărâre, pompând sânge roșu prin arterele și venele mele. Stând pe un vârf de munte, am simțit bucuria aerului curat și proaspăt umplându-mi plămânii, în timp ce admiram un minunat răsărit de soare. Ochii mei au văzut inegalabila frumusețe a unui copil în momentul nașterii. Am cunoscut parfumul paradisiac al magnoliilor pe malul unui lac imaculat din sudul Louisianei. Sunt conștient și de nedreptățile care ne năpăstuiesc: băieței și fetele victime ale brutalităților și crimelor, strivirea visurilor noastre din tinerețe sub călcâiul unei civilizații desfrânate. La fel de bine știu și că există un viitor luminos și strălucitor, care ne așteaptă fără altă condiție decât aceea de a-l căuta cu curaj.

Poate că, dacă eram plămădit dintr-un aluat mai aspru, mi-aș fi pus demult gulerul pastoral al credinței mele creștine, dar las acest lucru în seama oamenilor mai apropiați de perfecțiune, a „celor care au chemarea lui Dumnezeu“. Vederile mele neortodoxe, îndoielile care se strecoară uneori și numeroasele mele cusururi mă exclud de la această misiune. Totuși, voi folosi toate capacitățile pe care le am în lumea naturală, lumea celor vii. Voi lupta pentru supraviețuirea poporului meu și libertatea lui. Nu-mi pot îndepărta ochii și mâinile de la activitatea care trebuie să fie efectuată pentru a face posibilă, chiar aici pe Pământ, o societate mai sănătoasă, mai nobilă și mai dreaptă. Așa ceva depinde în totalitate de un statut mai înalt al trupului, minții și spiritului. La fel cum au făcut Părinții Fondatori, îi cer lui Dumnezeu ajutorul și îndrumarea în sarcina care mă așteaptă.

În sfârșit, cred cu tărie că viitorul acestei țări, civilizații și planete este unit inseparabil cu destinul rasei noastre albe. Consider că, așa cum a demonstrat istoria creștinismului, poporul nostru a fost și este forța propulsoare a triumfului său. În ultimă instanță, datorită potențialului genetic inculcat de Creatorul nostru, cred că într-o bună zi progeniturile noastre vor călători până la stele și chiar mai departe. Sarcina vieții mele este aceea de a-mi ajuta rasa să-și împlinească acest destin, cu tot curajul pe care și-l poate aduna inima mea. Dacă-mi pot ajuta poporul să facă fie și doar un pas spre cer și spre Dumnezeu, atunci, la moartea mea, voi ști că n-am trăit degeaba.

Capitolul patru

Evrei, comunism și drepturi civile

Femeia cea excentrică din biroul Consiliului Cetățenesc, care îi înfiera pe evrei și comunismul, avea în mod clar dreptate în unele privințe, chiar dacă părea să corespundă stereotipului mediatic al antisemitismului. Faptele erau inevitabile: comunismul și sionismul se născuseră din același suflet evreiesc, personificat de Moses Hess.¹⁷³

Treptat, am devenit conștient de un dualism moral care îmbiba relațiile dintre evrei și goyimi. Evreii practică o morală pentru ei înșiși și predică o alta pentru lumea non-evreiască. Propria lor moralitate a mândriei rasiale propovăduiește solidaritatea, tradiția și urmărirea propriilor interese. Celor pe care-i consideră concurenți, însă, le recomandă diversitatea și liberalismul. Dacă un asemenea dualism nu ar exista, cum ar putea mass-media americane, dominate de evrei:

- să sprijine statul Israel, care promovează iudaismul în școli în timp ce se împotrivesc fie și doar cântatului colindelor de Crăciun în școlile publice americane?

- să sprijine statul Israel, care are școli, comunități și alte instituții strict segregate pentru evrei și arabi în timp ce condamnă școlile și locuințele segregate din America și Africa de Sud?

- să sprijine statul Israel, cu legile sale de emigrație restrictive, pe principiul „numai pentru evrei”, în timp ce subminează încercările americane de a reduce măcar emigrările ilegale?

- să sprijine statul Israel, care îi permite fiecărui cetățean evreu să poarte asupra lui un pistol-mitralieră dacă dorește, în timp ce susțin un control strict al armelor pentru cetățenii americani?

- să sprijine statul Israel, care-și proclamă public misiunea de a conserva poporul și moștenirea evreiască, în timp ce-i condamnă pe albi care îndrăznesc să susțină conservarea rasei albe și a culturii occidentale în America?

- să reprezinte întotdeauna relațiile istorice dintre evrei și goyimi cu non-evreii în roluri negative și evreii ca victime nevinovate, în timp ce-i condamnă pe albi pentru că se apără de asemenea reprezentări din partea evreilor?

Ipocrizia morală e strigătoare la cer. Evreii puternici susțin o moralitate pentru evrei și exact contrariul pentru goyimi. Dacă politica lor de solidaritate este moralmente valabilă pentru ei, de ce n-ar fi la fel de valabilă moralmente și pentru noi? De unde acest dublu-standard? Dacă „rasiștii albi” sunt moralmente reprobabili, de ce nu sunt la fel de reprobabili și adepții supremației evreiești?

În timp ce Herzl și alți sioniști recrutau cu febrilitate sprijinul evreilor din lumea întreagă pentru înființarea unui stat exclusiv evreiesc, activiștii evrei încercau frenetic să nege componenta creștină a culturii americane și să elimine până și colindele de Crăciun din școlile noastre. În timp ce ei își trâmbițau convingerea că sunt un „Neam Ales”, mai presus de toate celelalte, și celebrau un popor unic definit prin moștenirea de la Avraam până în zilele noastre, albilor le spuneau cât de malefică este conștiința de rasă. În timp ce instituiau o națiune evreiască unde cetățenia se bazează aproape exclusiv pe ereditatea „poporului evreu”, antropologii evrei promovau ideea că rasa albă nu există. Chiar în timp ce-și sprijină cu devotament propriul stat israelian cu conducere exclusiv evreiască, acționează cu ferveare spre a submina controlul și caracterul alb al Americii, prin intermediul mișcării pentru „drepturile civile” și masivele emigrări de non-albi. Câtă vreme în Israel au legi care le interzic goyimilor să fie proprietarii anumitor mijloace de informare, acționează cu îndrăzneală pentru a obține controlul asupra mării majorități a mass-media din America.

Rasa și ideologia comunistă

Mattie Smith mi-a spus că evreii dețin rolul principal în eforturile de a distruge înseși bazele rasei și ale moștenirii noastre. Citisem că evreii au fost liderii mișcării academice care promova ideea că rasele sunt egale din punct de vedere al capacităților mintale și fizice. Cercetând fundamentele egalitarismului rasial, am constatat că adepții comunismului internațional susțineau noțiunile moderne de egalitate rasială. În America, organizațiile marxiste au dobândit rapid partizani din rămășițele vechilor mișcări abolitioniste. În Africa de Sud, au condus lupta pentru drepturi „democratice” depline acordate negrilor. În întreaga lume, comunismul s-a aliat cu popoarele de culoare și lupta acestora pentru „eliberarea de imperialismul, colonialismul și opresiunea albilor”. Am descoperit curând că evreii dominau

mișcarea comunistă internațională din zilele noastre, la fel cum conduseseră și bolșevismul din Rusia, la începutul secolului XX.

Scribul evreu Nathan Glazer¹⁷⁴ declara cu dezinvoltură că, în anii șaizeci și șaptezeci, evreii reprezentau jumătate din toți comuniștii activi din Statele Unite și patru din cinci lideri ai mișcării. Doi evrei, Jerry Rubin și Abbie Hoffman, conduceau Mișcarea Yippie, de orientare marxistă, iar grupul revoluționar al celor „Șapte din Chicago” judecat pentru perturbarea violentă a Convenției Democratice din 1968 conținea câte doi evrei la fiecare cinci membri. Am citit o carte intitulată Dincolo de comunism și am avut surpriza de a descoperi că cel puțin patru cincimi dintre toți cei prinși și condamnați pentru trădare și spionaj în favoarea comunismului, în Statele Unite și Canada, erau evrei.¹⁷⁵

Poate că cel mai infam act de trădare din istoria Americii a fost furtul secretelor bombei atomice, de către Ethel și Julius Rosenberg.¹⁷⁶ Aceștia făceau parte din cercul de spioni Fuchs-Gold care acționa în cadrul Proiectului Manhattan și în jurul acestuia, precum și în relație cu alte branșe ale programului american de arme nucleare. Șapte membri ai cercului Fuchs-Gold au pledat vinovați de acuzațiile aduse, asociate cu spionajul. Aceștia erau: Klaus Fuchs, Harry Gold, David Greenglass, Abraham Brothman, Miriam Moskowitz, Sidney Weinbaum și Alfred Slack. Un alt suspect, Morton Sobell, a fugit în Mexic, dar autoritățile mexicane l-au predat Statelor Unite, pentru a fi judecat și în cele din urmă condamnat. De asemenea, un juriu i-a condamnat pe soții Rosenberg, care au fost executați.¹⁷⁷ Dintre cei zece spioni responsabili în cea mai mare măsură pentru vânzarea secretelor noastre atomice sovieticilor, numai unul singur, Alfred Slack, era non-evreu.

Alte cazuri de spionaj majore includ Cazul Amerasia, Cazul Gerhart Eisler, Cazul Judith Coplin și cazul Alger Hiss. În toate aceste cazuri, evreii au deținut roluri proeminente și au reprezentat o majoritate covârșitoare a acuzaților. Singurul spion goyim important a fost Alger Hiss. În Cazul celor Zece de la Hollywood, Camera Reprezentanților i-a condamnat pe zece dintre principalii scenariști de la Hollywood pentru dispreț la adresa Congresului. Acuzații au apărut în fața Comisiei Camerei pentru Activități Anti-Americane și, când au fost întrebați dacă erau comuniști, au refuzat să depună mărturie. Publicațiile evreiești au acuzat Comisia că îi distrusese pe scenariști fără nici un motiv întemeiat. Recent, s-au turnat mai multe filme apărându-i pe cei Zece de la Hollywood ca fiind persecutați pe nedrept, și totuși șase dintre ai s-au dovedit a fi membri cotizanți ai partidului comunist. Ceilalți patru aveau antecedente de relații cu comuniștii și numeroase activități de aceeași natură. Nouă din zece erau de origine evreiască.

În timp ce marxiștii evrei se ocupau de latura politică a efortului pentru „drepturile civile”, activități la fel de insistente se desfășurau și în domeniul academic. Până în anii treizeci, științele biologice recunoscuseră diferențele rase ale omenirii cu tot atâta certitudine cu cât recunoscuseră și diversele specii și subspecii din regnul animal altfel spus, după cum arată comentatorul Kevin Strom, „Până când vântul politicii egalitariste a început să sufle prin cercurile academice americane, propulsat de o minoritate inteligentă, cu baze solide, relații influente și un program clar.”¹⁷⁸

Am început să-mi dau seama că avântul pentru amestecul raselor nu-și avea sursa în rândurile populației de culoare din America. Majoritatea negrilor se bucurau să trăiască separat, deși doreau cu siguranță progresul economic și social. Cel mai popular lider de culoare de la începutul secolului XX a fost separatistul negru Marcus Gravey, care urmărea repatrierea negrilor în Africa și punerea bazelor unei noi națiuni negre. Împotriva acestei mișcări a separatismului de culoare și contra efortului americanilor de origine europeană de a păstra America Albă s-a ridicat o minoritate cu o agendă complet diferită.

Dogma egalitarismului rasial

Franz Boas este părintele acceptat al actualei școli egalitariste de antropologie. Boas e un evreu care a emigrat din Germania, având foarte puține studii oficiale în domeniul antropologiei și o teză de doctorat pe tema culorii apei. Boas a introdus în disciplina de studiu ramura numită de el „antropologie culturală”. Până la apariția lui, antropologia se înscria în domeniul științelor fizice. Boas a divizat eficient antropologia în disciplinele separate ale antropologiei culturale și celei fizice.

Primii antropologi fizici au fost cu adevărat savanți ai rasei, pentru că au cercetat omul și dezvoltarea lui evoluționistă prin studiul caracteristicilor fizice măsurabile ale raselor umane, din trecut și prezent. Orice bun antropolog fizic poate lua un craniu omenesc și, pe baza caracteristicilor acestuia, va identifica rapid rasa specimenului. Desigur, aceste cunoștințe fiziologice erau vitale pentru sortarea rămășițelor dezgropate ale oamenilor primitivi și

reconstituirea dezvoltării evolutive a omului preistoric. Antropologia culturală se ocupa mai mult de diferitele culturi contemporane ale omenirii și problemele asociate pe plan cultural ale antichității și preistoriei, astfel fiind o știință mult mai puțin exactă și deschisă interpretărilor foarte libere.

În mod surprinzător, înainte de a deveni un antropolog atât de reputat, Boas și-a exprimat acceptarea diferențelor rasiale din punct de vedere al caracteristicilor mintale. În Mentea omului primitiv, a scris:

Diferențele de structură trebuie să fie însoțite de diferențe de funcție, fiziologice precum și psihologice; și, întrucât găsim probe concludente ale diferențelor de structură între rase, trebuie să anticipăm că se vor găsi și diferențe între caracteristicile mintale ale acestora.¹⁷⁹

Amândoi părinții lui Boas erau socialiști radicali în mișcarea revoluționară care a străbătut întreaga Europă în 1870. În biografia lui Boas, Melville Herskovits, un student al acestuia, a scris că simpatiile politice ale lui Boas „încleauau spre o variantă a socialismului”¹⁸⁰. Camera Reprezentanților din Congresul Statelor Unite a citat implicarea lui Boas în patruzeci și patru de organizații care făceau parte din frontul comunist. Concomitent cu ascensiunea nazismului în Germania și influența crescândă a antropologilor cu conștiință rasială în comunitatea științifică mondială, Boas a început să-și folosească influența antropologică în slujba simpatiilor lui politice. A început să susțină ideea aberantă că nu există rase omenești individuale. A afirmat că, deși prezintă deosebiri ale trăsăturilor și culorii pielii, grupurile numite rase diferă prin foarte puține deosebiri de natură genetică și, indiferent de diferențele superficiale dintre ele, sunt exclusiv niște creații ale mediului ambiant. În 1938, Boas a eliminat fragmentul citat mai sus din noua ediție a cărții lui.

Boas a adunat în jurul său mulți discipoli evrei, printre care Gene Weltfish, Isador Chein, Melville Herskovits, Otto Klineberg și Ashley Montagu. De asemenea, îi avea printre discipoli pe negrul K. B. Clark și două femei, Ruth Benedict și Margaret Mead. Mai târziu, Mead a scris celebra carte despre Samoa Atingerea majoratului în Samoa¹⁸¹ sugerând că relațiile sexuale fără discriminare ar elimina multe dintre traumatismele și problemele adolescenților. (Ulterior, lucrarea ei a fost combătută categoric de Derek Freeman, care a demonstrat că Mead își falsificase datele despre Samoa).^{182, 183, 184}

Boas și întregul lui cadru de discipoli aveau relații extinse cu comuniștii. A proclamat în repetate rânduri că participa la un „război sfânt împotriva rasismului” și a murit subit, în timpul unui prânz unde, încă o dată și pentru ultima oară, insista asupra necesității de a combate „rasismul”. Boas și tovarășii lui au obținut controlul asupra catedrelor de antropologie din majoritatea universităților, încurajându-și tovarășii egalitariști să-și folosească întotdeauna pozițiile pentru a-și sprijini confrății de opinie în numirile universitare. Câtă vreme antropologii tradiționali nu aveau nici o cauză sfântă de susținut, Boas și discipolii lui s-au angajat în misiunea sacră de a extirpa conștiința rasială din instituția academică. Și au reușit.

Ori de câte ori egalitariștii cucereau posturi influente și puternice, ei își ajutau tovarășii să promoveze în corpurile didactice ale colegiilor și catedrele universitare pe care le administrau. Puteau conta pe colegii lor evrei care dețineau funcții universitare influente pentru a-și ajuta co-religionarii, precum și pe egalitariștii goyim, să obțină catedre, burse de studii și avansări. O complicitate similară se desfășura în rândurile și comitetele de conducere ale asociațiilor și publicațiilor de antropologie. Totuși, lovitura de grație a constat în sprijinul masiv adus dogmei egalitariste de instituția mediatică, aflată în proporție covârșitoare sub dominația evreilor.

Egalitatea rasială era (și încă mai este) prezentată publicului ca o realitate științifică, având de întâmpinat numai opoziția „bigoților” și a „ignoranților”. Scriitorii egalitariști, ca Ashley Montagu și alții, au fost foarte lăudați în ziare, reviste și, mai târziu, la televiziune. Indiferent dacă individul era evreu sau goyim, afirmarea credinței în egalitatea rasială a devenit o dogmă esențială pentru oricine dorea să avanseze în antropologie și în oricare alt domeniu al lumii academice. Aderența la linia „corectă politică” ducea la obținerea prestigiului și a admirației, a banilor și a succesului. Spunerea adevărului rasial provoca atacuri personale și, adeseori, greutăți economice.

Ashley Montagu a devenit cel mai cunoscut purtător de cuvânt al farsei egalitariste, întrecându-l pe Boas ca exponentul cel mai popular al antirasismului. Numele său aristocratic și glasul bine modulat, cu accent britanic, adăugau instantaneu credibilitate declarațiilor lui rasiale. Îmi amintesc și acum, după treizeci de ani, impresiunile sale apărute la emisiunea de televiziune „Today”. Cartea lui, „Rasa: Cel mai periculos mit al

omului“, a devenit biblia egalității și m-a impresionat profund, înainte de a fi avut ocazia să citesc și opiniile părții adverse.¹⁸⁵ Adevăratul nume al lui Montagu era Israel Ehrenberg. Într-un strălucit exercițiu de camuflaj psihologic, Ehrenberg și-a schimbat numele de mai multe ori, oprindu-se în cele din urmă nu doar la o formulă anglo-saxonă, ci și la „Montagu“, una dintre cele mai vechi și mai aristocratice familii nobile¹⁸⁶ din Evul Mediu al Marii Britanii.

La sfârșitul anilor 1990, autorii evrei au început să scrie cu obraznicie despre felul cum dominau antropologia americană. Într-o ediție din 1997 a revistei „American Anthropologist“, care este publicată de Asociația Antropologică Americană, cercetătoarea evreică Gelya Frank scrie că antropologia americană egalitaristă este atât de eminamente evreiască, încât ar trebui să fie clasificată ca „parte din istoria evreilor“. În continuare, Frank recunoaște că antropologia e pusă în slujba unei agende sociale și că eseul ei se concentrează asupra antropologilor evrei care sunt „preocupați să transforme teoriile multiculturaliste în programe de activism“. Aceeași speță de antropologi care declară cu fervoare că „nu există rasă“ în ceea ce-i privește pe albi și negri afirmă acum cu ipocrizie omogenitatea genetică unică a evreilor. Mai mult, un număr tot mai mare de antropologi evrei au apărut peste noapte pentru a celebra moștenirea lor genetică și culturală deosebită.¹⁸⁷

În ceea ce-i privește pe albi și negri, egalitarismul domină în continuare. Richard Lewontin, Leon Kamin și Stephen Jay Gould sunt cei trei evrei marxiști auto-recunoscuți ai săi și exponenții academici de frunte ai egalitarismului. În pofida unei avalanșe de date științifice recente care dovedesc rolul vital al genelor în a produce diferențele individuale și de grup, egalitarismul rasial continuă să fie sfânta scriptură a antropologiei și a psihologiei umane așa cum sunt acestea caracterizate în mijloacele de informare de largă popularitate. Scrierile lui Lewontin, Kamin, Gould, Rose și alți egalitariști apar frecvent în paginile unor reviste ca „Smithsonian“, „Natural History“, „Nature“, „Discover“, „Time“, „Newsweek“ și alte publicații de mare tiraj. Sunt interviewați adesea în emisiunile de televiziune ca „autorități“ pe tema rasei iar oponenților lor nu li se permite decât rareori să-i contrazică. Majoritatea purtătorilor de cuvânt principali ai egalitarismului sunt marxiști auto-declarați, un detaliu nesemnificativ, rareori menționat în mass-media. Imaginați-vă ce-ar ieși dacă ar fi naziști auto-declarați; presupun că reacția față de ei ar fi cu totul alta.

În pofida controlului atât de bine organizat asupra antropologiei ca „parte din istoria evreilor“, afirmarea științifică a rasei se dezvoltă atât de rapid încât e posibil ca egalitariștii populari să nu mai poată ține piept mult timp valului științific. Niciodată nu a existat o mai mare disparitate între înțelegerea științifică și cea populară.

Asaltul Freudian

La fel ca antropologia, și psihologia a căzut pradă măcelului evreiesc. Încă de pe vremea lui Sigmund Freud, psihologia a ajuns să fie definită ca o „știință evreiască“. Unul dintre biografi evrei ai lui Freud s-a exprimat astfel:

Istoria a făcut din psihanaliză o „știință evreiască“. Ea a continuat să fie atacată ca atare. A fost distrusă în Germania, Italia și Austria și exilată în cele patru vânturi, ca atare. Chiar și acum continuă să fie percepută ca atare, de dușmani și prieteni deopotrivă. Desigur, între timp au apărut distinși analiști care nu sunt evrei (...). Dar avangarda mișcării din ultimii cincizeci de ani a rămas predominant evreiască, așa cum a fost încă de la bun început.¹⁸⁸

Încă de pe vremea Marii Crize, psihologia academică a eliminat impactul eredității, punând aproape toate configurațiile umane individuale de comportament pe seama condiționării din partea mediului ambiant. Știința susținea că nu ereditatea, ci mediul este în realitate sursa tuturor deosebirilor comportamentale și mintale dintre rase. Dar teoriile lui Freud și ale discipolilor lui nu se rezumau numai la a ataca principiile de rasă, ci desfășurau un asalt pe toate fronturile și asupra valorilor spirituale și morale ale civilizației europene. Freud a sugerat că moralitatea noastră sexuală de sorginte creștină era cauza bolilor mintale pe scară largă. El a subminat încontinuu conceptele de fidelitate sexuală și fundamentele instituției căsniciei. În 1915, Freud a declarat:

Moralitatea sexuală așa cum o definește societatea, în forma ei cea mai extremă, cea americană mi se pare vrednică de tot disprețul. Susțin o viață sexuală incomparabil mai liberă.¹⁸⁹

În Moise și monoteismul (1939), Freud atacă în repetate rânduri creștinismul, în timp ce promovează supremația spirituală a poporului evreu.

Poporul, fericit în convingerea sa de a deține adevărul, copleșit de conștiința faptului că este cel ales, a ajuns să pună un mare preț pe toate izbânzile intelectuale și etice.

Religia creștină nu s-a putut menține pe înaltele culmi ale spiritualității unde se înălțase religia evreiască. Sigmund Freud.190

La fel cum evreii comuniști duceau un război politic cu țarii Rusiei, freudienii urmau un război cultural împotriva culturii creștine apusene. Kevin MacDonald, în clasicul său studiu asupra etnocentrismului evreiesc, „Un popor care va rămâne aparte“, subliniază că Totem și tabu 191 de Freud relevă rolul acestuia în războiul cultural contra goyimilor:

Speculațiile lui Freud aveau în mod clar o anumită agendă. În loc de a furniza speculații care să reafirme bazele morale și intelectuale ale culturii epocii lui, speculațiile sale făceau parte integrantă din războiul dus de el împotriva culturii goyim atât de mult, încât a ajuns să considere Totem și tabu o victorie asupra Romei și Bisericii Catolice.192

Freud se delecta cu ceea ce considera el a fi propriul lui război contra creștinătății, pe care o compara cu Imperiul Roman, și sugera că era asemenea idolului său, Hannibal, fiind hotărât să devasteze Roma.

Hannibal (...) fusese eroul favorit al ultimilor mei ani de școală (...). Am început să înțeleg pentru prima oară ce însemna să faci parte dintr-o rasă străină. (...) figura generalului semit se bucura de o stimă tot mai înaltă din partea mea. Pentru mintea mea de tânăr, Hannibal și Roma simbolizau conflictul dintre tenacitatea evreimii și organizația Bisericii Catolice (...).193

Freud își exprimă foarte clar punctul de vedere în spiritul supremației evreiești într-o scrisoare adresată unei evreice care intenționa să procreeze un copil cu un goyim, pentru a vindeca sciziunea din psihanaliză. Cuvintele lui au fost următoarele:

Trebuie să mărturisesc (...) că fantezia ta despre nașterea Mântuitorului dintr-o uniune mixtă nu mă atrăgea deloc. Domnul, în acea perioadă anti-evreiască, îl făcuse să se nască din rasa evreiască superioară. Dar știu că acestea sunt prejudecățile mele.194

Un an mai târziu, aceeași evreică a născut un copil cu tată evreu. Freud a răspuns:

M-am vindecat, după cum știi, de ultimele urme ale predilecției mele pentru cauza ariană și aș dori să înțeleg că, dacă ai născut un băiat, din acesta va ieși un sionist vajnic. În orice caz, trebuie să fie un băiat sau o fetiță brunetă, gata cu roșcovanii. Să alungăm pe veci toate aceste mofturi!

Nu-i voi prezenta complimentele mele lui Jung, la München, cum știi foarte bine (...). Suntem și vom rămâne evrei. Ceilalți nu vor face decât să ne exploateze, fără să ne înțeleagă și să ne admire niciodată. (Citat în „Yerushalmi“, 1991, 45).195

Freud nu numai că a lansat în mod conștient un atac asupra valorilor noastre culturale, ci îi și eticheta comod pe adversarii asaltului ca fiind bolnavi mintal. În Moise și monoteismul, Freud portretizează antisemitismul ca pe o boală mintală care se naște din invidia la adresa supremației etice evreiești.196

Pe puntea unui vapor care mergea spre Statele Unite, Freud a comentat față de prietenii lui că oamenii din America îl credeau aducătorul unui panaceu când, de fapt, după cum a spus el, „Noi le aducem ciurma“.197

Mișcarea pentru drepturile civile

La fel cum universitarii evrei conduc lupta scolastică pentru egalitarism în știință și sociologie, mogulii mass-media evreiești conduc lupta de propagandă, însăși mișcarea pentru „drepturile civile“ găsim-o cea mai mare parte a conducerii și a sprijinului financiar în comunitatea evreiască.

Aproape din prima zi când a apărut, în 1909, Asociația Națională pentru Progresul Oamenilor de Culoare (N.A.A.C.P.) a fost principala organizație care activa pentru o societate americană mixtă din punct de vedere rasial. În mod destul de interesant, din comitetul de direcție al membrilor fondatori nu făcea parte decât un singur negru de prestigiu, W. E. B. Dubois (care de fapt era mulatru). Majoritatea consiliului consta din ideologi marxiști evrei. Camera Reprezentanților din Congresul Statelor Unite și multe agenții statale de investigații au atestat documentar în amănunt faptul că toți membrii fondatori ai N.A.A.C.P. erau activiști ai cauzei comuniste. Dubois chiar a ales Ghana ca loc unde să fie înmormântat.

Primul președinte al N.A.A.C.P. a fost Arthur Spingarn, iar de la înființare și până în anii șaptezeci toți președinții N.A.A.C.P. au fost evrei. Noel Spingarn i-a succedat fratelui său, Arthur, iar după el organizația a fost condusă de Kivie Kaplan. Conducerea evreiască a N.A.A.C.P. era foarte puțin cunoscută de marele public. Când am împlinit majoratul, singurul nume pe care-l auzisem asociat cu N.A.A.C.P. fusese acela al lui Roy Wilkins, un negru care era secretarul național al organizației. Întrucât era atât de prezent în presă și în ochii publicului, eu credeam că Wilkins era conducătorul N.A.A.C.P. Dar în acea perioadă

adevăratul președinte al N.A.A.C.P. era Kivie Kaplan. În sfârșit, în anii șaptezeci, Benjamin Hooks a devenit primul președinte de culoare al N.A.A.C.P. O dată ce un negru a ajuns în sfârșit la președinția organizației, publicul nu a mai auzit mare lucru despre „secretarul național” al N.A.A.C.P. De-atunci încolo, purtătorul de cuvânt al N.A.A.C.P. a fost unul și același cu președintele organizației.

În contextul recente sciziuni dintre negri și evrei, evreii liberali se reped să protesteze față de resentimentele negrilor împotriva lor, amintind faptul că partea leului din finanțarea cauzei negre a provenit de la evrei. De asemenea, ei se laudă că cel puțin nouăzeci la sută din efortul legal pentru drepturile civile a fost prestat de avocați evrei și a fost susținut mult timp cu bani ai evreilor.¹⁹⁸

Mișcarea pentru drepturile civile, de-a lungul evoluției sale, a trecut prin tribunale practic la fiecare pas. Au decretat integrarea rasială forțată a școlilor, le-au dat drept de vot negrilor analfabeți și, în cele din urmă, au impus Americii masivul program de discriminări anti-albi cu denumirea orwelliană de „acțiunea afirmativă”. Și aici, evreii au jucat rolurile predominante.

Organizația care a purtat multe dintre aceste bătălii a fost Fondul de Apărare Legală al N.A.A.C.P., o organizație separată de N.A.A.C.P. propriu-zisă. În momentul scrierii acestor rânduri, Fondul de Apărare Legală este în continuare condus de evrei. Jake Greenberg a activat în cadrul lui ani de zile, fiind principalul avocat al lui Brown în celebrul proces Brown versus Comisia de Învățământ, la Curtea Supremă. În cadrul acelei decizii nefaste, Curtea Supremă dintr-o singură și catastrofală trăsură de condei a inițiat transformarea sistemului american de învățământ public, dintr-unul din cele mai bune ale lumii industrializate, într-unul din cele mai rele.

Chiar și în domeniile în care evreii nu erau liderii propriu-ziși, o mare parte din influența de culise provenea tot de la ei. Martin Luther King jr. era pilotat de Stanley Levinson, care a scris multe dintre cuvântările lui King, inclusiv, susțin unii, discursul „Am un vis” ținut de acesta la Marșul de la Washington. John și Robert Kennedy l-au avertizat pe King să se disocieze de Levinson, din cauza antecedentelor comuniste ale acestuia. King, însă, îl considera de neînlocuit pe Levinson și a refuzat. Comitetul de Coordonare a Studenților pentru Non-Volență și Congresul pentru Egalitate Rasială au beneficiat și ele de o implicare evreiască decisivă în perioadele de formare, iar majoritatea „Cavalerilor Libertății”, așa-zis albi care s-au dus în Sud erau evrei. Celebrul caz al celor trei Calaveri ai Libertății asasinați la Philadelphia, Mississippi, i-a implicat pe Schwerner, Goodman și Chaney, doi evrei și un negru.

Imaginea publică a omului care își spunea „Martin Luther King” (pe adevăratul său nume, Michael King) este o ilustrare ca la carte a puterii mass-media de a influența America. Majoritatea oamenilor încă nu știu nici acum cât de extinse au fost relațiile lui King cu comunismul, în parte pentru că mass-media continua să ignore îndelungatul trecut de asocieri comuniste al lui King. În viața privată, King se declara marxist¹⁹⁹ și le spunea membrilor cercului său interior că eforturile lui făceau parte din „lupta de clasă”. Secretarul său personal, Bayard Rustin, era comunist cotizant. Când King a trebuit să-l înlocuiască pe Rustin, în 1961, a ales un alt comunist, pe Jack O'Dell. Principalul lui sfătuitor (poate că „mânuiitor” ar fi un termen mult mai potrivit) era, cum am mai spus, evreul comunist Stanley Levinson, care a redactat și probabil a și scris o mare parte din cartea lui King Pași spre libertate. Levinson pregătea plata impozitelor pe venit ale lui King, controla activitățile lui King pentru recoltarea de fonduri și, de asemenea, era însărcinat cu canalizarea banilor sovietici pentru partidul comunist din S.U.A.²⁰⁰

Abia recent s-a dezvăluit că Martin Luther King a plagiat fragmente întinse din teza lui de doctorat. Universitatea din Boston a alcătuit un comitet care să determine proporțiile plagiatului lui King. S-a determinat că patruzeci și cinci la sută din prima parte și douăzeci și unu la sută din cea de-a doua parte erau copiate din alți autori.²⁰¹ Școlile anulează cu regularitate diplomele la descoperirea unor înșelătorii mult mai restrânse, dar importanța lui King pentru mișcarea drepturilor civile a împiedicat revocarea diplomei sale de doctorat.

Mass-media au avut întotdeauna grijă să-l portretizeze pe King ca pe un bun familist creștin, întruchiparea omului lui Dumnezeu. King, însă, a avut zeci de legături cu prostituatele, albe și negre, folosea banii bisericii pentru a le plăti și le bătea frecvent, toate aceste fapte fiind atestate documentar de F.B.I. și recunoscute de asociații lui King.²⁰²

King și-a petrecut chiar noaptea dinaintea asasinării culcându-se cu prostituate albe și maltratându-le. Pe benzile magnetice înregistrate de F.B.I., „Reverendul King” poate fi auzit

spunând, în timpul actului sexual, „Mă f...t pentru Dumnezeu!” și „Astă noapte nu-s negru!” Dosarul lui King este atât de incendiar, încât înregistrările magnetice și alte documente ale F.B.I. au fost sigilate pentru cincizeci de ani. În pofida acestor fapte, mânuitorii evrei ai lui King și aliații lor din mass-media au continuat să-l portretizeze pe King în cel mai idealizat mod.²⁰³

Relațiile dintre evrei și negri au devenit mai încordate în ultimii ani, pe măsură ce simpatiile politice ale negrilor au dobândit o tentă mai naționalistă cu drepturi depline. Asocierea evreilor cu cauzele pentru drepturi civile ale negrilor data inițial de pe vremea când mulți comuniști îi considerau pe negri posibili revoluționari în solda comunismului. La înființarea statului sovietic, comuniștii au câștigat temporar lupta fratricidă evreiască între sionism și comunism pe care o descria Winston Churchill în 1920. Evreii radicali americani îi imaginau pe negri ca pe un proletariat american, o versiune transatlantică a servilor oprimați din Rusia care puteau fi folosiți ca aliați care să-i ajute să declanșeze o revoluție comunistă. Desigur, chiar și evreii necomuniști tindeau să sprijine o definiție non-rasială a termenului „american”, din moment ce erau mai conștienți ca oricine de statutul lor de străini în societatea albilor. Aproape toate facțiunile evreiești organizate au sprijinit dezmembrarea legilor și a tradițiilor care susțineau existența în continuare a rasei albe.

Sionismul și marxismul

După Al Doilea Război Mondial, doi factori majori au început să-i îndepărteze pe evrei de comunism: rusificarea statului sovietic și înființarea statului Israel.

Pentru a lupta contra germanilor, Stalin și regimul sovietic au motivat poporul rus apelând la profundele sale sentimente patriotice. Stalin însuși, unul dintre cei mai paranoici și lipsiți de scrupule conducători ai tuturor timpurilor, a manipulat cu abilitate facțiunile evreiești una împotriva celeilalte, până când s-a impus ca autoritate necontestată în Rusia. Leon Troțky (Lev Bronstein), principalul rival al lui Stalin, a fost silit să plece în exil și, mai târziu, asasinat de un agent al N.K.V.D.-ului sovietic. Deși unii evrei individuali au rămas în funcții-cheie ale regimului, Stalin considera toate alianțele cu evreii amenințări la adresa propriei lui puteri. A reprimat brutal toate posibilele amenințări pe care le putea găsi și a înscris Uniunea Sovietică pe o direcție mai naționalistă. Imnul comunismului sovietic, egalitarista și antinaționalista „Internațională”, a fost înlocuit de un imn rusesc tradițional.

Acțiunea de afirmare a comuniștilor evrei din primele zile ale revoluției a fost înlocuită cu un sistem de merit în universități și armată. Multe dintre manevrele lui Stalin împotriva evreilor nu au devenit clare decât la mult timp după încheierea celui de-Al Doilea Război Mondial și mulți evrei refuzau să creadă că pierduseră controlul asupra regimului sovietic. Chiar și spre anii 1970, în majoritatea țărilor diferite de Rusia evreii continuau să reprezinte majoritatea conducătorilor marxiste din întreaga lume inclusiv în Statele Unite. Mulți dintre acești comuniști evrei, însă, deveniseră oarecum anti-ruși și se numeau acum troțkyști. Numai câțiva evrei radicali mai cultivau viziunea comunistă așa cum era exprimată în Rusia; majoritatea celorlalți îmbrățișau o nouă ideologie marxistă, care-și avea rădăcinile în concepțiile egalitariste, și în timp ce continuau să respecte preceptele sociale ale comunismului au început o migrație spre economia capitalistă.

În timp ce în Statele Unite se desfășurau aceste fenomene a luat ființă statul Israel, dând impresia că vechile profeții ortodoxe și etnocentriste se împlineau în sfârșit. Timp de două mii de ani, evreii rostiseră rugăciunea „La anul în Ierusalim”. Dintr-o dată, fiecare dintre evrei se putea duce într-un Ierusalim aflat din nou sub controlul lor politic direct. În acei ani, America asista la transformarea multor evrei radicali ai Noii Stângi. Norman Podhoretz și revista „Commentary”, de exemplu, au devenit din apologeti ai comunismului, susținători ai capitalismului și din porumbei împotriva Războiului din Vietnam, șoimi israelieni neînduplecați. În anii șaptezeci, un torent de evrei ai Noii Drepte ca aceștia a inundat „mișcarea conservatoare”, adaptându-se la preceptele conservatorismului economic dar adăugându-le și elemente de liberalism social, egalitarism, Noua Ordine Mondială și, desigur, super-sionism. Evreii s-au infiltrat în organizațiile de toate coloraturile politice posibile, îmbrățișând diferite puncte de vedere dar fără să scape un moment din ochi interesele evreilor și ale statului israelian.

Feminismul

Simultan cu sacrificarea națiunii noastre pe altarul imposibilei „egalități” cu negrii s-a produs și promovarea la fel de fictivei idei de „egalitate” sexuală. Femeilor li se spunea că sunt similare fiziologic cu bărbații și numai condiționarea socială din partea mediului ambiant le face să fie soții și mame, în loc de cercetătoare științifice și capitaliste ale

industriei. „Liberaționistele femeilor“ încercau nu numai să le convingă că pregătirea și cultivarea următoarei generații era mai puțin importantă decât transpiratul pe linia de montaj sau pe scaunul de la birou, ci mergeau mult mai departe, veștejind complet rolul de soție și mamă.

Freud a contribuit și el la distrugerea familiei, prin sprijinul pe care l-a acordat presupusei eliberări sexuale prin promiscuitate. Unul dintre punctele forte ale Occidentului a fost dintotdeauna marele preț pus pe rolul părinților, spre deosebire de Lumea a Treia. Freud și partizanii săi evrei ai psihanalizei au exacerbă sexul și dragostea, justificând distrugerea unității familiale sub pretexte cum ar fi gratificarea sexuală nesatisfăcătoare.

Eliberarea femeilor a restructurat complet familia americană, întrucât majoritatea soților și a mamelor au fost silite să se integreze în piața muncii, de către noile standarde economice care le limitau posibilitățile celor ce preferau rolul de gospodină. Mulți cercetători afirmă că formarea milioanei de mame „muncitoare“ a avut un efect pernicios asupra stabilității familiale și dezvoltării copiilor. Ca rezultat, multe femei se chinuiesc acum ca singure surse de subzistență pentru ele însele și copiii lor, iar cele din familii stabile sunt adesea stresate și extenuate de necesitatea îndeplinirii ambelor roluri femeiești tradiționale acasă, plus cele opt ore de muncă în afara casei.

Cele mai proeminente dintre feministele moderne au fost Gloria Steinem, Betty Friedan și Bella Abzug. În mod interesant, toate trei proveneau dintr-una din cele mai represive sexual religii de pe Pământ: iudaismul. Cartea O gaură în cearșaf de Evelyn Kaye, care a crescut într-o familie ortodoxă, ilustrează poziția înjosită și adeseori degradantă a femeii în credința evreiască, precum și ura exprimată față de femeile goyim din afară. Evelyn Kaye discută despre Bar Mitzvah și rolul totalmente ascendent al bărbatului, scriind următoarele:

În cadrul rugăciunilor pe care le recită bărbatul evreu în fiecare dimineață există o serie de binecuvântări, care includ: „Îți mulțumesc, Doamne, că nu m-ai făcut neevreu, că nu m-ai făcut sclav și că nu m-ai făcut femeie.“

În cartea Femeie și evreică, de Susan Weidman Schneider, Rabbi Laura Geller comentează: „Tabuurile menstruale sunt responsabile pentru adevăratele daune aduse opiniei femeilor evreice despre ele însele și trupurile lor. Am cunoscut multe femei care nu știau despre Torah nimic altceva decât că nu o puteau atinge fiindcă aveau menstruație (...). Sentimentul că erau membre «inferioare» ale neamului evreu le penetrase deja relațiile cu tradiția și cu propriile lor trupuri.“²⁰⁴

De asemenea, Kaye comentează cu curaj natura anti-goyim a ortodoxiei evreiești.

Punctul final de răscruce pentru mine a fost anti-goyismul.

Trăsătura caracteristică a unui evreu ortodox sau hasidic cu adevărat devotat, precum și a multor alți evrei, este ura neabătută la adresa neevreilor. Aceasta este baza filosofiei ultra-ortodoxe și hasidice. Este la fel de tenace, irațională și imposibilă ca antisemitismul, rasismul și discriminarea sexuală. Și la fel de nereformabilă.

Ceea ce spune această concepție e că toți neevreii, sau goyim-ii, cum se spune în yiddish, cuvântul fiind pluralul termenului „goy“, sunt răi, malefici și nedemni de încredere.

Există o litanie completă a tuturor grozăviilor despre neevrei care i se aplică fiecăruia, până la unul, și sunt crezute în mod implicit de toți ortodocșii. Printre acestea se includ:

- Toți goyim-ii beau alcool și sunt întotdeauna beți.
- Toți goyim-ii consumă droguri.
- Toți goyim-ii îi urăsc pe evrei, chiar și când par să fie prietenoși.
- Toți goyim-ii sunt antisemiți, orice-ar spune sau face.
- Toți goyim-ii au o viață de familie îngrozitoare și își maltratează nevestele și copiii.
- Toți goyim-ii mănâncă tot timpul carne de porc.
- Goyim-ii nu sunt niciodată la fel de deștepți, la fel de blânzi, la fel de înțelepți sau la fel de cinstiți ca evreii.

– Niciodată nu poți avea încredere în goyim-i.

Și mai sunt multe. Dar esența anti-goyim-ismului le este transmisă copiilor evrei o dată cu laptele de mamă și, în continuare, cultivată, alimentată și hrănită cu grijă, spre a deveni o fobie completă, pe tot parcursul vieții.²⁰⁵

Talmudul conține în multe locuri caracterizări ale femeilor ca fiind necurate, târfe și înșelătoare, inferioare ca ființe. Are chiar și pasaje lungi care justifică relațiile sexuale ale bărbaților adulți cu fetițele. În sinagoga ortodoxă, femeile sunt segregate. Femeile sunt aproape la fel de defăimate ca goyim-ii. Remarcați următoarele referințe talmudice, începând cu rugăciunea la care se referă Kaye:

Binecuvântat să fii, tu (...) care nu m-ai făcut goy (...) care nu m-ai făcut femeie și care m-ai făcut israelit (...) care nu m-ai făcut sclav. Judah Ben Ilai.206

Când un bărbat matur are contact sexual cu o fetiță, nu face nimic, căci când fata e mai mică de atât [vârsta de trei ani], e ca și cum ai băga degetul în ochi, iar ochiul se umple de lacrimi, (...) [notă de subsol] (7) iar și iar dar vederea revine, la fel îi revine și fecioria fetei mai mici de trei ani. (Kethuboth 11b)207

O fecioară în vârstă de trei ani și o zi poate fi dobândită în căsătorie prin împreunare. (Sanhedrin 55b și 69a-69b)208 și (Yebamoth 57b, 58a, 60b)209

Și totuși, înaltele preotese evreice ale eliberării femeilor au efectuat foarte puține incursiuni spre reformarea acestor inechități. Numai partea reformată a iudaismului așază femeile oarecum pe picior de egalitate. Dar Israelul este o națiune evreiască condusă de ortodocși și aproape toate organizațiile reformate și conservatoare din lume sprijină Israelul din toată inima. Problema moștenirii etnice precumpănește cu mult asupra oricăror dezbateri doctrinare. Printr-o ironie a sorții, femeile din cultura religioasă care are cea mai înjositoare atitudine față de femei își concentrează eforturile asupra promovării unei revoluții sexuale printre femeile de descendență europeană. Pare-mi-se că și-ar putea consuma timpul cu mult mai mult succes dacă s-ar ocupa de inechitățile de rang din propria lor ogradă.

Nici o societate din Lumea a Treia de pe Pământ nu venerază femeile, feminitatea și maternitatea la fel de mult cum o face civilizația creștină occidentală. Nici una dintre rasele de culoare nu acordă atât de multă libertate și respect femeilor. În majoritatea națiunilor Lumii a Treia, femeile sunt tratate într-un mod foarte asemănător cu niște animale ținute în proprietate. Milioane de femei sunt mutilate prin infibulație și circumcizie feminină.210 Maltratările fizice sunt larg răspândite. Femeile își întrețin complet propriile necesități și pe ale copiilor lor, cu regularitate, în Africa, unde comportamentul normal al bărbatului constă în joaca sexuală, rareori mai mult decât atât.

Antagonismul instigat anume între sexe îi dezbină pe americanii albi într-o perioadă când este mai important decât oricând să devină uniți. Pârghia introdusă între femeile și bărbații albi ne divizează adeseori voturile și ajută candidații minoritari și pro-minoritari să câștige alegerile. Femeile se lasă înșelate să voteze candidații minoritari și cauzele liberale în procentaje mai mari decât bărbații. În pofida amplei diferențe dintre rasa albă și cea neagră, ca prestigiu și bunăstare a femeii, mișcarea feministă s-a aliniat cu obiectivele pentru „drepturile civile” ale negrilor. Li s-a spus că „patriarhatul bărbatului alb” este dușmanul, cauzând resentimente și conflicte între sexe care se pot dovedi fatale pentru poporul nostru, dacă nu sunt remediate. Multe organizații de femei fac campanie pe față pentru cauzele evreiești și ale negrilor, binecuvântate prin acoladele înaltelor preotese evreice ale feminismului. Când, însă, femeile albe formează organizații exclusiv pentru propășirea moștenirii noastre europene, sunt condamnate imediat.

Femeile și bărbații albi care au devenit conștienți de apocalipsa rasială ce se profilează trebuie să depună eforturi supreme pentru a se face auziți de femeile apusene înstrăinate și a le readuce la unitatea cu semenii lor. Cele mai vitale interese ale acestora, precum și ale bărbaților occidentali, coincid cu păstrarea moștenirii rasiale și a culturii apusene în care prosperă cu toții. Națiunile albe le-au oferit întotdeauna femeilor cea mai mare proporție de securitate personală și sănătate fizică, cele mai bune posibilități economice și de învățământ, cel mai mare prestigiu, cea mai stabilă viață familială.

Un exemplu perfect al arzătorului rasism minoritar care domină organizațiile pentru eliberarea femeilor îl prezintă zădărnicierea unei demonstrații împotriva achitării agresorului-de-soție devenit ucigaș-de-soție O. J. Simpson. O purtătoare de cuvânt a National Organization of Women N.O.W. planifica o demonstrație de protest la adresa achitării, până când biroul național a obligat-o să contramandeze demonstrația, pentru că i-ar fi ofensat pe negri. Evident, sensibilitățile negrilor erau mult mai importante pentru N.O.W. decât însăși viața și siguranța femeilor sau, cel puțin, ale femeilor albe.

Drepturile femeilor sunt aproape inexistente în țările Lumii a Treia, unde femeile sunt dominate de tirania și brutalitatea masculină. Sentimentele de șovinism masculin își găsesc o expresie verbală și culturală moderată și în națiunile occidentale. În națiunile de culoare, șovinismul masculin nu este reprezentat numai prin glume sau conversații la birou; el este aplicat într-o realitate cotidiană în care milioane de femei sunt supuse brutalităților, represiunilor, mutilărilor sexuale și subjugărilor. Când femeile își vor da seama că adevărata lor eliberare nu se poate realiza decât într-o societate eminamente occidentală, se va produce și eliberarea bărbatului occidental. Pot avea loc dezbateri între cetățenii noștri despre rolurile

respective ale bărbaților și femeilor, dar aceste dezbateri nu se pot auzi decât într-o societate apuseană. Dacă națiunea noastră este remodelată după chipul și asemănarea lumii de culoare, nu va mai exista nici un respect pentru drepturile femeilor și nici o posibilitate de dezbatere. Chiar și dintr-un punct de vedere strict feminist și egoist, transformarea societății noastre într-o țară din Lumea a Treia sub aspect genetic și cultural va însemna sfârșitul tuturor aspirațiilor la „drepturile femeilor“.

Egalitarismul și drepturile civile ca arme

Pe măsură ce descopeream tot mai multe informații despre dominația evreiască a revoluției anti-albi și anti-familie, am avut revelația că mulți evrei puternici ar putea să vadă America albilor la fel cum i-au văzut odinioară pe țar și rușii albi. Am început să mă întreb dacă nu cumva suntem destinați să devenim un popor demis, o națiune cucerită nu cu armatele și tunurile, ci prin puterea pungi și puterea presei.

Dacă nu ne-ar vedea la fel ca Theodor Herzl ca pe niște străini, de ce ar ataca atât de mulți dintre ei tradițiile și obiceiurile americane, de la structura familiei și până la cântatul colindelor de Crăciun în școlile noastre? Deși nu toți evreii participă la cruciada contra moștenirii noastre, o vastă majoritate sprijină organizațiile evreiești șovine și îi susțin pe acei candidați la funcțiile publice care corespund cel mai mult cu preocupările evreiești. Sprijinul evreiesc înseamnă mult mai mult decât blocul electoral; înseamnă fonduri grase pentru campanie și ajutorul celor mai puternice mijloace de informare.

Activiștii evrei au susținut neabătut pluralismul politicii și al culturii americane.

Zgomotoasele promisiuni evreiești pentru așa-numita mișcare a drepturilor civile iubire, pace și frăție au fost înlocuite de obscenitățile violente ale unui cântec rap. Pentru negri, comunitățile urbane cândva ritmice și pașnice răsună acum de împușcături; o treime din tinerii negri zac în închisori sau sunt eliberați pe cuvânt de onoare, iar alte milioane au fost înrobiți cu trup și suflet de alcool și droguri.

Albii care au fugit din orașele construite de părinții lor se pomenesc împovărați cu impozite mari care alimentează în mod disproporționat minoritățile neproductive, prin alocății sociale, și sistemul juridic penal inundat de infractori minoritari. Cei incapabili să fugă trăiesc în condiții tot mai grele. Copiii lor îndură primitivismul și încearcă să se adapteze la teama care pătrunde majoritatea școlilor negre din marile noastre orașe, în timp ce părinții lor se baricadează în spatele ușilor încuiate și al ferestrelor zăbrelete. Se pierd adesea în lumea iluzorie a televiziunii, unde își privesc pasivi istoria, sufletul și spiritul suferind atacuri neconținute, la fel de vătămătoare spiritual pe cât este delincvența de pe străzi de distructivă pe plan fizic.

Ce au avut evreii de câștigat de pe urma împuternicirii minorităților din America?

Evident, marxisti îi considerau pe negri și pe reprezentanții celorlalte minorități aliați de nădejde, de o importanță vitală pentru aplicarea propriului lor program și realizarea succesului politic. În ultimele decenii, voturile negrilor au jucat un rol decisiv pentru politica liberală. Și mai important, poate, este faptul că o Americă multi-rasială, de tip babilonic, servește interesele evreiești. Într-o țară dezbinată, grupul cel mai unit exercită cea mai mare putere. Într-o societate caleidoscopică, învălmășită, exercițiul acestei puteri străine e mai puțin vizibil pentru elementele majoritare, căci dacă o minoritate infimă are un program ostil majorității, acea minoritate trebuie să fie cât mai discretă posibil. Multi-rasismul tulbură apele. Într-o asemenea babilonie, evreii vor prospera întotdeauna. Fiecare lovitură care a sfărâmat solidaritatea și a accentuat deposedarea majorității americane fondatoare și, odinioară, conducătoare, reprezintă o deschidere pentru noii pretendenți la tron.

O mare parte din toată această degenerescență nu urmărește absolut nici un plan. Natura străină descrisă de Theodor Herzl își găsește expresia în miile de lovituri sub centură aplicate tradițiilor și valorilor Anglo-Americii din vechime. Indiferent dacă e vorba de o icoană a Nașterii Domnului interzisă într-o piață publică, de o academie militară exclusiv masculină devenită mixtă, de emisiunile radiofonice matinale umplute cu vorbărie grosolană despre funcțiile excretore ale omului, sau de glorificarea drogurilor în filme și romane, marșul merge înainte, pe direcția trasată de niște oameni aproape mândri de natura lor străină. Este marșul funebru al Americii și al întregii lumi apusene.

Ne devorează rădăcinile europene ale națiunii, dobândind tot mai multă influență și putere și totuși considerându-se în continuare străini, și tocmai asta sunt; din punct de vedere spiritual, cultural și genetic, sunt niște străini ajunși în interiorul structurii de putere americane. Observați următoarea declarație a unui magnat evreu care se bucură atât de succes, cât și de faimă:

Peste zeci de ani, mergând de-a lungul râului cu Rangerii din Texas pentru a-i vedea cum prindeau mexicanii care traversau, m-am oprit și m-am așezat pe pământ. Am spus că e destul, sunt unul dintre ei, cei uzi, nu dintre ceilalți, vânătorii.²¹¹

Aceste cuvinte le-a scris A. M. Rosenthal, un om care a condus paginile editoriale ale ziarului „The New York Times”, cel mai puternic periodic din America. Chiar și având atâția bani, putere și prestigiu, când stă așezat în noroi, pe malurile mocirloase ale fluviului Rio Grande, Rosenthal continuă să se identifice ca „străin”. Loialitatea lui nu se îndreaptă spre ceilalți americani, care doresc să ne apere modul de viață. Le este devotat străinilor care-l vor schimba.

Rasismul minoritar, „drepturile civile” și egalitarismul care a înflorit în America își au originile într-un etnocentrism străin. Națiunea noastră, de o natură cândva distinctiv europeană, pălește cu repeziciune. Nu a fost fiartă în cazanele Babilonului dar, dacă nu intervine o mare schimbare, va sfârși prin a ajunge acolo.

Majoritatea americanilor care au luptat împotriva mișcării pentru drepturile civile, convingși, pe bună dreptate, că avea să ducă la distrugerea structurii sociale, nu au recunoscut niciodată sursa puterii acesteia. În Sud, unii au dat vina pe „yankei”, alții pe politicieni, iar alții pe mass-media. Puțini au înțeles că mișcarea pentru drepturile civile era o excrescență a aceleiași puteri care a propulsat revoluția rusă, care a influențat participarea Americii în Primul Război Mondial, care a ajutat la declanșarea celui de-Al Doilea Război Mondial și, în cele din urmă, a creat națiunea israeliană.

Ce ironie a destinului, că mișcarea pentru drepturile civile își are rădăcinile în rasism, că nu a fost decât o armă mânăuită de cel mai etnocentric popor de pe Pământ împotriva vechilor lui dușmani. Negrii au fost doar niște pioni într-un joc politic mult mai amplu. Majoritatea albilor neevrei care s-au înrolat pentru cauză nu și-au dat seama niciodată că în realitate lupta nu urmărea drepturile civile. Acești participanți, la fel ca negrii înșiși, erau manipulați în contextul mult mai larg al luptei evreilor pentru putere.

Aceeași instituție socială care predică sfânta scriptură a egalității și amalgamării rasiale nu-i lasă nici un moment pe americani să uite de dreptul evreilor mai bine-zis, de sfânta obligație a evreilor de a-și menține moștenirea atât aici, cât și în statul evreiesc. Ne reamintește încontinuu, de la amvonul televiziunii, despre dumnezeirea lor fără pereche, despre eterna lor inocență și permanenta victimizare. Înțelepții și scenariștii lor proclamă cu nerușinare supremația mintală, culturală și morală evreiască. Sunt canonizați zilnic de mijloacele lor de informare, în timp ce aceia care îndrăznesc să rostească un singur cuvânt contrar sunt lichidați sau demonizați. Un tabernacul al noii religii a Holocaustului stă drept în mijlocul Acropolei americane din Washington D.C. În acel altar, americanii pot să adore Poporul Ales și să se simtă vinovați de păcatele pe care le-au comis împotriva lui. Acolo pot afla cea mai gravă infracțiune din toate: punerea în discuție a singurului „drept civil” adevărat, dreptul evreilor de a ne stăpâni pe plan cultural, spiritual și politic.

Opresiunea străină ar fi destul de rea în sine, dar e clar că stăpânii noștri premeditează și exterminarea genetică a neamului nostru. O dată ce am înțeles acest lucru, n-am mai putut păstra tăcerea în legătură cu realitățile puterii evreiești în Apus. Permanentă lor dominație ne va mătura poporul într-un val crescând de emigrări, mezalianțe genetice, fecunditate de culoare și auto-sterilizare a albilor.

Mass-media de dominație străină îi țin pe cei mai mulți dintre americanii albi într-o completă necunoaștere de cauză cu privire la continua depredare a poporului nostru și segmentul străin care o încurajează. Am început să înțeleg că presa este cea mai puternică armă pe care o folosesc împotriva noastră, așa că mi-am concentrat continuarea investigațiilor asupra infiltrării și dominației evreiești din mijloacele americane de comunicare în masă.

Capitolul cinci

Cine conduce mijloacele de informare?

Astfel stând lucrurile, presa a devenit cea mai mare putere din Lumea Occidentală, mai puternică decât legislatura, executivul și judiciarul. Am dori să întrebăm: de cine a fost aleasă și în fața cui răspunde?

– Alexandr Soljenițin

În filmul „Rețeaua” 212, laureat al Premiului Oscar în 1976, Howard Beale, „profetul nebun al undelor”, cade pradă ideii de a demasca un pericol insidios cu care se confruntă Statele Unite: cucerirea televiziunii americane de către arabi, cu ajutorul petro-dolarilor.

Filmul a fost realizat după un scenariu de Paddy Chayefsky, premiat de asemenea cu Oscarul, care descrie un complot oneros al arabilor de a cumpăra și controla rețelele de televiziune. Howard Beale, interpretat de Peter Finch, este un prezentator de știri dezechilibrat mintal care spune tot ce-i trece prin minte pe orice temă, ceea ce duce la o creștere vertiginoasă a audienței. Tunând și fulgerând în legătură cu inechitățile și corupția din viața americană, Beale răcnește: „Sunt furios ca dracu’ și nu mai înghit nimic!”

Imaginați-vă ce s-ar întâmpla dacă niște partizani irakiano-americani ai lui Saddam Hussein ar dobândi controlul asupra mass-media americane. Să presupunem că aceștia ar controla rețelele naționale de televiziune și ar reprezenta majoritatea proprietarilor, a producătorilor și scenariștilor de divertisment și știri t.v. Televiziunea este o putere irezistibilă, care are acces în fiecare cămin american, principala sursă de informații despre lume pentru majoritatea americanilor. Gândiți-vă ce pericol ar reprezenta această enormă putere, dominată de o minoritate strâns unită de musulmani irakieni care ar susține regimul lui Hussein.

Dacă mass-media diferite de televiziune ar mai fi libere, fără îndoială că ar trata dominația mediatică irakiană ca pe o mare primejdie la adresa Americii. Fiecare sursă de informare non-irakiană ar proclama că un asemenea control ne amenință libertățile. După toate probabilitățile, Congresul ar emite legi pentru a sparge monopolul irakian asupra televiziunii. Patriotii le-ar aminti americanilor că, dacă nu suntem liberi să beneficiem de știri, documentare și emisiuni obiective, democrația nu poate funcționa. Puterea televiziunii controlate de un singur punct de vedere ar eroda baza tuturor libertăților noastre: libertatea cuvântului. Mințile luminate s-ar indigna că niște non-americani, oameni loiali unei puteri străine, dețin controlul asupra minților americane.

Mergând mai departe cu analogia, imaginați-vă că restul presei ar ajunge de asemenea în mâinile irakienilor. Să presupunem că toate cele trei reviste principale de știri, „Time”, „Newsweek” și „U.S. News and World Report”, ar fi conduse de irakieni, că cele mai influente trei ziare americane, „The New York Times”, „The Wall Street Journal” și „The Washington Post”, precum și majoritatea celorlalte ziare și reviste ar fi controlate de irakieni. Imaginați-vă că irakienii musulmani ar domina industria cinematografică de la Hollywood, precum și sistemul de edituri și chiar distribuția cărților. Închipuiți-vi-i pe irakieni deținând de asemenea o avere imensă în afaceri și bănci, infiltrați la fel de complet în divertisment și cinematografie, universități, justiție și guvern. Și, peste toate acestea, presupuneți că susținătorii lui Saddam Hussein ar avea cel mai puternic lobby la Washington și ar răspunde de cea mai mare parte a recoltării de fonduri pentru ambele partide, Democrat și Republican. Să zicem că un irakian devotat ar fi șeful Consiliului Național de Securitate, la Casa Albă. Ar fi oare o asemenea situație periculoasă pentru America?

Dacă, într-o dimineață, trezindu-se din somn, americanii ar găsi nume arăbești scrise pe toate genericele de filme și televiziune, pe manșetele ziarelor și ale revistelor și în paginile cărților, milioane de oameni ar exclama: „Am fost cotoropiți!” Telespectatorii ar privi cu suspiciune motivațiile tuturor lucrurilor pe care le văd la televizor și le citesc în ziare, reviste și cărți. Ar manifesta o prudență deosebită în special față de informațiile legate de irakieni, Saddam Hussein, Islam și conflictul din Orientul Mijlociu. În foarte scurt timp, un mare număr de americani ar începe să strige, la fel ca Howard Beal: „Sunt furios ca dracu’ și nu mai înghit nimic!”

Când am ajuns să-mi dau seama că revoluția rusă nu a fost, la origini, rusă, că a fost finanțată, organizată și condusă în cea mai mare parte de evrei pe care îi însuflețea un conflict secular între ei înșiși și poporul rus, m-am întrebat cum a putut fi acoperit atât de eficient un fapt istoric de o asemenea importanță? Aflând mai multe despre asasinarea de

către comuniști a milioane de creștini în Rusia și Europa de Est, m-am întrebat de ce s-au realizat atât de puține filme, seriale sau documentare de televiziune, romane, cărți sau articole de presă despre acestea, în timp ce Holocaustul este tratat la nesfârșit?

Apoi, am citit un număr al ziarului „Thunderbolt”, publicat de Dr. Edward Fields din Marietta, Georgia.²¹³ Dr. Fields realizase o documentație meticuloasă despre controlul evreiesc asupra celor trei principale rețele americane de televiziune, N.B.C., C.B.S. și A.B.C. Am verificat cu atenție sursele doctorului Fields, care includeau și biografiile publicate de evrei.

În perioada primelor mele cercetări, Richard Sarnoff era directorul postului de televiziune N.B.C., William Paley conducea C.B.S., iar Leonard Goldenson, A.B.C. Am descoperit cu uimire că toți trei erau evrei, toți activau în organizații sioniste și toți trei primiseră numeroase premii din partea multor grupuri evreiești, sioniste și pro-israeliene. Apoi, am constatat că ziarul cel mai important din America, „The New York Times”, se află în proprietatea și redactarea unor evrei. Același lucru este valabil și pentru ziarul cu cea mai mare influență dintre toate asupra guvernului federal, „The Washington Post”. Tot evreii sunt proprietarii cotidianului cu cel mai mare tiraj din America, „The Wall Street Journal”. Al lor este chiar și ziarul orașului meu natal, „Times-Picayune” din New Orleans.

Am aflat că evreii dominau Hollywoodul de ani de zile. A fost interesant să descopăr că dintre cei „Zece de la Hollywood”, care au invocat Al Cincilea Amendament când au fost întrebați în fața Congresului dacă erau comuniști, nouă erau evrei. Examinând publicistica de presă și carte, am găsit din nou o preponderență frapantă a evreilor în majoritate, devotați intereselor evreiești, la fel cum este în zilele noastre Steven Spielberg, regizorul filmului „Lista lui Schindler”²¹⁴, susținător sonor al cauzelor sioniste. De fapt, cel mai văzut film al tuturor timpurilor făcut vreodată despre Holocaust, considerat de milioane de oameni un document istoric, a fost o producție integral evreiască.

Jerry Molen – producător; Gerald R. Molen – producător; Steven Spielberg – regizor și producător; Kurl Luedtke – scenarist; Steve Zaillian – scenarist; Janusz Kaminski – operator; Michael Kahn – monteur; Ewa Braun – scenograf; Branko Lustig – producător și scenograf; Allan Starski – scenograf; Lew Rywin – co-producător.

Peste ani de zile, am citit unele publicații evreiești care se laudau cu dominația evreiască din mass-media americane. De asemenea, am citit Un imperiu al lor propriu ²¹⁵, de Neal Gabler, o carte care expune în detaliu cucerirea evreiască a industriei cinematografice.

Ben Stein, un scenarist evreu (și fiu al lui Herbert Stein, consultant economic al Președintelui Richard Nixon), a scris cartea Vedere de pe Sunset Boulevard. În carte, Stein comentează cu candoare că o mare majoritate din scenariștii și directorii de televiziune de la Hollywood sunt evrei și că se opun cu îndârjire valorilor creștine și conservatorismului din orașele americane tradiționale de provincie.²¹⁶ Ben Stein a scris în 1997 un articol pentru „E!-online” intitulat „Oare evreii conduc mass-media?” și însoțit de un subtitlu care răspundea „Ba bine că nu și ce-i cu asta?”.²¹⁷

În anii șaptezeci, Dr. William L. Pierce, președinte ale Alianței Naționale și redactor al revistei „National Vanguard”, împreună cu colectivul său de redacție, a făcut cercetări și a atestat documentar dominația evreiască în eseul său „Cine conduce America?”.²¹⁸

Ceea ce am descoperit eu era faptul că cel mai negru coșmar al lui Paddy Chayefsky și al personajului său din „Network”, Howard Beale, s-a realizat. O minoritate puțin numeroasă, dar strâns unită, cu o loialitate veche de trei mii de ani față de propriul ei popor și un devotament fanatic față de națiunea lor recent înființată, domină mass-media americane. Dar nu arabii sunt aceia care dețin această putere, și nici irlandezii, germanii, francezii, englezii, rușii, suedezii, danezii sau italienii. Nu sunt musulmani, creștini, mormoni sau catolici. Printr-o ironie a destinului este tocmai grupul format din Paddy Chayefsky, un entuziast susținător al cauzelor evreiești și al statului Israel care încearcă în mod abil să-i influențeze pe spectatori împotriva arabilor, acuzându-i într-o operă de ficțiune că ar încerca același lucru pe care evreii l-au realizat deja. Printre ceilalți realizatori ai filmului „Network” se numărau regizorul Sidney Lumet, producătorul Howard Gottfried și monteurul Alan Heim. Același trib care a finanțat, produs, scris și distribuit filmul „Network” domină mass-media americane și, în fond, mass-media întregii lumi occidentale.

Puterea evreiască în presă este atât de extinsă încât nici nu mai poate fi exagerată. Nu se mai pune problema unei puteri disproporționate față de procentajul lor demografic; puterea lor ne taie cu adevărat respirația.

Dacă locuiți într-un mare oraș, cotidianul pe care-l citiți este, mai mult decât probabil, în proprietatea evreilor sau redactat de aceștia. La fel se întâmplă și cu revista națională de știri pe care o cumpărați de la taraba din colț. Mai mult decât probabil, rețeaua de televiziune națională, prin cablu sau antenă, ale cărei emisiuni le urmăriți este evreiască, iar în caz contrar, evreii predomină oricum în departamentele de conducere și luare a deciziilor. Filmul pe care-l vedeți la cinematograful sau la televizor are toate șansele să fi fost produs, scris și regizat de evrei adeseori, toate trei. Editorii cărților pe care le citiți, în ediții de buzunar sau cartonate, până și companiile muzicale care produc discurile cumpărate de dumneavoastră, sunt probabil în proprietatea evreiască sau, dacă nu, au aproape sigur evrei în funcțiile-cheie de conducere. Librăriile și bibliotecile își aleg adesea noile cărți pentru achiziție pe baza recenziilor scrise de evrei și a unor publicații ca „The New York Times Book Review“, un supliment al ziarului „The New York Times“ condus de evrei.

Cu siguranță, este adevărat că mulți oameni din mass-media nu sunt evrei. Nu susțin nici că fiecare evreu din mass-media face parte din cine știe ce conspirație fantasmagorică și complicată, sau că fiecare evreu ar fi un sionist fanatic. Dar proporția covârșitoare din dominația și direcția presei americane este evreiască și nici un grup nu e mai etnocentric și mai bine organizat pentru a-și realiza interesele declarate decât evreii. Ținând seama de toate aceste fapte, poate orice persoană rezonabilă să creadă că evreii prezintă știri și programe de divertisment fără nici o părtinire în scopurile lor proprii, prin ceea ce Gabler numește „Un imperiu al lor propriu“?

Am crescut citind ziarul „Times-Picayune“ din New Orleans, pe care, începând din clasa a treia, îl citeam în fiecare dimineață, împreună cu tatăl meu. La vremea când micul dejun lua sfârșit, tata îl decorase cu firimituri de pâine prăjită și pete de cafea, iar eu îl garnisiseam cu păsat de ovăz și lapte. Tatăl meu citea mai întâi rubrica de știri, iar eu citeam paginile sportive și cu benzi desenate, după care îmi venea mie rândul să citesc actualitățile, în timp ce el trecea la celelalte secțiuni ale ziarului. Până spre sfârșitul anilor cincizeci, „Times-Picayune“ a fost cu adevărat un ziar sudist. Reflecta valorile, standardele, punctele de vedere politice și moștenirea Sudului. Consideram ziarul sângele nostru vital care conținea informații despre faptele diverse din oraș și evenimentele importante din lumea largă. Era ziarul nostru și nu numai fiindcă era tipărit în orașul nostru; reprezenta ceva din gândirea noastră, din cultura noastră și din valorile noastre.

Când a început integrarea școlilor, „Times-Picayune“ a protestat împotriva amestecului federal în modul nostru de viață. Multe articole vorbeau despre relațiile amicale dintre negrii și albi din New Orleans, despre excelenta calitate a vieții pentru albi și negri și despre felul cum orașul includea una dintre cele mai mari clase de întreprinzători negri din America. Scria despre modul cum progresase nivelul de trai și educație al negrilor, sub îndrumarea albilor, în ultimele câteva decenii. Autorii editorialelor din „Times-Picayune“ preziceau sumbru că integrarea forțată și ațâțarea negrilor de către yankei și agitatorii politici liberali aveau să ruineze unul dintre cele mai frumoase, fermecătoare și bogate cultural orașe ale lumii. Integrarea, susțineau ei, avea să încetinească progresul comunității de culoare și să amenințe standardele comunității albe.

După ce „Times-Picayune“ a fost cumpărat de S.I. Newhouse, ziarul a început treptat să cârmească spre stânga. În cele din urmă, integrarea a ajuns să fie descrisă drept un fenomen „progresist“, care avea să accentueze „iubirea“ și „frăția“. Editorialele îi condamna pe cei ce se opuneau integrării, acuzându-i de bigotism, miopie politică și instigare la ură. Integrarea, susținea ziarul, avea să promoveze bunăvoința rasială și să reducă sărăcia și criminalitatea (care aveau pe-atunci proporții modice). Cu ce strică, moraliza ziarul, „dacă două fete negre învață la o școală a albilor?“

Pe măsură ce școlile și serviciile guvernamentale din oraș începeau să se dezintegreze sub efectul integrării, iar ziarul „Times-Picayune“ devenea tot mai liberal, tatăl meu care era un conservator moderat a ajuns să-l dezagreeze. Mie ziarul continua să-mi placă și, crescând, am constatat că eram de acord cu punctele lui de vedere rasiale. Nu știam că „Times-Picayune“ nu mai era un ziar sudist, și că proprietarul, un evreu refugiat din Rusia țaristă, locuia în regiunea orașului New York.

Când a murit, Newhouse le-a lăsat celor doi fii ai lui, Samuel și Donald, un colos de presă în valoare de circa zece miliarde de dolari. Printre ziarele aflate în proprietatea lor se numărau și „Times-Picayune“, „Post-Standard“-ul de dimineață și „Herald-Journal“-ul de după-amiază din Syracuse, New York, „Morning Register“ și „Afternoon Press“ din Mobile, Alabama, „News“-ul de dimineață și „Times“-ul de după-amiază din Huntsville, Alabama,

„Post Herald“-ul de dimineață și „News“-ul de după-amiază din Birmingham, Alabama, și „Union“-ul de dimineață, „News“-ul de după-amiază și „Republican“-ul de duminică din Springfield, Massachusetts.

În prezent, imperiul Newhouse posedă douăsprezece posturi de televiziune, optzeci și șapte de sisteme de televiziune prin cablu, două duzini de reviste naționale, douăzeci și șase de cotidiene și suplimentul duminical „Parade“, care are năucitorul tiraj de peste douăzeci și două de milioane de exemplare.

Când a cumpărat „Times-Picayune“, Newhouse a comentat, după cum relatează revista „Time“: „Tocmai am cumpărat orașul New Orleans.“²¹⁹ În unele sensuri, declarația lui este exactă. Newhouse și angajații lui puteau spune orice voiau despre orice persoană sau problemă, fără teamă că ar fi fost contraziși. Asigurat în monopolul lui Newhouse era liber să forțeze orice agendă socială și politică dorea.

Chiar și în zilele noastre, la mai mult de douăzeci și cinci de ani după ce Newhouse a cumpărat „Times-Picayune“, mulți locuitori din New Orleans nu știu că ziarul este proprietatea unei familii de evrei din New York. Pe pagina editorială figurează o adresă locală și scrie că editorul este Ashton Phelps, un descendent al familiei foștilor proprietari ai ziarului.

În adolescență, când abia începeam să învăț despre controlul evreiesc asupra mass-media, am observat că multe dintre firmele cărora li se făcea reclamă în „Times-Picayune“ erau evreiești, inclusiv Goldrings, Levitts, Mintz, Godchauxs (un nume evreiesc adaptat la limba franceză), Kirshmans, Rosenberg's, Rubinstein Bros., Gus Mayer's, Adler's și Maison Blanche. Una dintre cele mai mari companii din New Orleans era Sears & Robuck, iar Edith Stern, o activistă a cauzelor evreiești și liberale din New Orleans, era principala acționară a firmei Sears. Am aflat curând că multe dintre cele mai mari agenții de publicitate, atât locale cât și naționale, se aflau sub proprietate și conducere evreiască. Aceste agenții puteau orienta publicitatea spre orice ziar sau organ de presă doreau.

Puterea publicitară evreiască nu numai că a mărit monopolizarea și consolidarea evreiască a ziarelor americane, ci a afectat enorm și publicațiile cu directori sau proprietari goyim. Toate publicațiile importante depind de câștigurile obținute din publicitatea evreiască, astfel încât politicile lor editoriale, de știri și conținut trebuie să se acorde cu grijă conform atitudinilor și intereselor evreiești. În ultimă instanță, presa liberă nu este deloc liberă. Ea funcționează cu bani. Vechea zicală: „Cine lăutarul plătește, cântecul îl poruncește“ se aplică fără îndoială în mass-media.

La începutul secolului XX, majoritatea marilor orașe aveau câte două sau trei cotidiene, iar numeroase dintre ele aveau chiar mai multe. Mai târziu, a început să se manifeste o alarmantă tendință spre monopolizarea ziarelor cotidiene. Actualmente, în America mai există doar vreo cincizeci de orașe cu mai mult de un singur cotidian și multe dintre acestea aparțin aceleiași companii. „Times-Picayune“, aflat în proprietatea lui Newhouse, și „States-Item“-ul de după-amiază ilustrează perfect această tendință; ele s-au contopit în edițiile de dimineață și de după-amiază ale aceluiași „Times-Picayune“.

Ca rezultat, dintre cele o mie șase sute de cotidiene din Statele Unite, numai douăzeci și cinci la sută sunt în proprietate independentă, fără să facă parte dintr-un trust de presă. Și numai un mic număr de ziare sunt destul de mari pentru a avea un colectiv de corespondenți de presă situați în afara propriilor lor comunități. Celelalte depind, pentru a-și obține actualitățile naționale și internaționale, de conglomeratele de știri ca „The New York Times“, „The Washington Post“ și trustul Newhouse.

Dominația evreiască a mass-media americane are un trecut îndelungat. Încă din anii douăzeci, evreii aveau o influență extrem de disproporționată față de procentajul lor demografic. Și cu toate că operațiunile mediatice își schimbă adesea proprietarii și directorii, redactorii șefi, administratorii și editorialiștii, dominația evreiască este mai puternică decât oricând, iar brokerii puterii continuă să-și amplifice și să-și consolideze forțele.

Trei ziare puternice

„The New York Times“, „The Wall Street Journal“ și „The Washington Post“ sunt poziționate în inima culturii, afacerilor și guvernării americane. Influența lor acționează pe tot întinsul națiunii. Ele lansează știri, se concentrează asupra subiectelor pe placul lor, înalță personalitățile publice pe care le aprobă și le denigrează pe cele care le displac. Ne spun ce filme să vedem, ce cărți și reviste să citim, ce discuri să cumpărăm și ce opere de artă să admirăm. Ne influențează modul de gândire despre mii de subiecte diferite și, de fapt, aleg

adeseori subiectele la care să ne gândim, propagând cu surle și tobe unele teme și ignorându-le pe altele.

„The New York Times“ este citit pe tot cuprinsul Statelor Unite în lumea universitară, de afaceri, politică, artistică și literară. Acest ziar ne stabilește standardele politice, sociale, de divertisment, literare, artistice și de modă. The New York Times Company are în proprietate treizeci și trei de ziare, precum și trei edituri de carte, douăsprezece reviste, șapte posturi de radio și televiziune și un sistem de televiziune prin cablu. The New York Times News Service servește peste cinci sute șase ziare în toată America.

Asemenea atât de multor alte ziare, „The New York Times“ a pornit la drum ca proprietate goyim și a sfârșit sub control evreiesc. George Jones și Henry Raymond au fondat marele ziar în 1851. La începutul secolului, activistul evreu Adolph Ochs a cumpărat ziarul, iar acum strănepotul lui, Arthur Ochs Sulzberger jr., este președinte și editor. Redactorii executiv și administrativ sunt Max Frankel și Joseph Lelyveld.

Întrucât este atât de citit de birocrății și demnitarii federali aleși și numiți la Washington D.C., „The Washington Post“ are un impact enorm asupra guvernului nostru. Acest ziar poate influența numirile, concedierile, legislația și afacerile interne și externe de tot felul. Poate contribui chiar și la doborârea unui președinte, cum s-a întâmplat cu Richard Nixon. Șefii ziarului „The Washington Post“ pot hotărî dacă să facă publicitate unui subiect sau să-l ignore, pot decide să fie indignați de un eveniment sau să-l aprobe cu urlete. „The Washington Post“-ul are acțiuni în numeroase ziare, posturi de televiziune și reviste mai cu seamă în „Newsweek“.

La fel ca „The New York Times“, „The Washington Post“ și-a început existența în mâini goyim. A fost fondat în 1877 de Stilson Hutchins și, ulterior, a fost condus de familia McLean. În urma politicii conservatoare a lui McLean, publicitatea evreiască s-a orientat spre alte ziare din Washington D.C., ducând „The Washington Post“-ul la faliment. Un financiar evreu, Eugene Meyer, s-a oferit să-l cumpere contra unei sume derizorii, la licitația din urma falimentului. De cum a trecut în mâini evreiești, reclamele firmelor și ale agențiilor de publicitate evreiești au revenit, iar ziarul și-a regăsit profitabilitatea.

Într-un efort de a consolida și mai mult mass-media din capitala țării noastre, evreii au organizat o acțiune de boicotare a ziarului „Times-Herald“ al Colonelului Robert McCormick, pe care îl detestau pentru că-l sprijinea pe senatorul anticomunist Joseph McCarthy. Incapabil să vândă spațiu pentru publicitatea cu amănuntul, ziarul a regresat dramatic și a început să piardă cam un milion de dolari pe an, fiind în cele din urmă vândut lui Meyer, în 1954, la un preț de dumping. „The Washington Post“ este în prezent condus de fiica lui Meyer, Katherine Meyer Graham, principala acționară și președintă a consiliului de administrație. Fiul ei, Donald, este președinte și director general al redacției.

Al treilea ziar de mare influență din America, mai ales în domeniul afacerilor, este „The Wall Street Journal“, editat împreună cu „Barron's“ și alte douăzeci și patru de cotidiene de Dow Jones & Company. „The Wall Street Journal“ are un tiraj de peste două milioane de exemplare, ceea ce face din el cel mai mare cotidian de afaceri din America și îi conferă o imensă influență asupra afacerilor, activităților bancare, comerțului și măsurilor economice. Președintele companiei Dow Jones, în același timp director general și editor al „The Wall Street Journal“-ului, este Peter R. Kann, un evreu.

Cele mai citite trei reviste de știri

„Time“, „Newsweek“ și „U.S. News and World Report“ sunt cele mai importante trei reviste săptămânale din Statele Unite. Cea mai cunoscută și mai respectată dintre acestea este „Time“, cu un tiraj de peste patru milioane de exemplare. Președintele companiei Time-warner e evreul Gerald Levin, un binefăcător al multor cauze evreiești și israeliene.

„Newsweek“ este a doua revistă săptămânală din punct de vedere al tirajului, cu peste trei milioane de exemplare în circulație. Se află sub controlul lui Katherine Meyer Graham de la „The Washington Post“, o altă susținătoare avidă a multor cauze evreiești.

A treia revistă de știri la rând este „U.S. News and World Report“, al cărei proprietar editor și redactor șef e Mortimer B. Zuckerman, un sionist mândru care mai este și proprietarul periodicelor „Atlantic Monthly“ și „New York Daily News“.

Giganții editării cărților

Editurile de carte reprezintă, poate, partea din mass-media americane cea mai puțin controlată de evrei. Totuși, aceștia din urmă continuă să domine zonele cele mai importante ale acestei industrii. Ca să publici o carte, nu ai nevoie decât de o mașină de tipar și o sumă de bani, și zeci de mii de tipografi din America fac afaceri cu sute de mici editori. Totuși, și aici

influența evreiască este puternică, întrucât scrierea unei cărți, oricât de provocatoare și bogată în informații ar fi, nu oferă nici o garanție de publicare, iar publicarea nu oferă nici o garanție de distribuție, promovare profesională sau măcar recenzare. Cei circa o jumătate de duzină de mari editori și distribuitori acoperă cam nouăzeci și cinci la sută din vânzarea pe scară largă a cărților din America. Iar în aceste zone ale editării și distribuirii cărților, aprecierile evreiești sunt inevitabile, iar aprobarea evreilor are un rol crucial.

Conform periodicului „Publisher's Weekly”, cele mai mari trei edituri din Statele Unite sunt Random House (și subsidiarii săi, printre care Crown Publishing Group), Simon & Schuster și Time Warner Trade Group (care include: Warner Books; Little, Brown; și Book of the Month Club). Evreii le controlează pe două din trei, iar a treia (Random House) are mulți evrei în funcții importante, pe toată întinderea diviziunii sale din conglomeratul în care s-a înscris.

Gerald Levin este președintele firmei Time-Warner Communications, proprietara companiei Time Warner Trade Group. Celălalt mass-medium important, Simon and Schuster, este un subsidiar al Viacom Inc. Președintele și directorul general al Viacom este Sumner Redstone (pe adevăratul său nume, Murray Rothstein). În plus, ar trebui să se remarce că cel mai mare editor de cărți pentru copii, acoperind peste cincizeci la sută din piață, e Western Publishing, al cărui președinte și director general e Richard Snyder, care tocmai l-a înlocuit pe alt evreu, Richard Bernstein.

Principalii editori și recenzori de carte

Una dintre cele mai inteligente cărți ale secolului XX, care se ocupă de slăbirea forțelor majorității americane, este Majoritatea dezmoștenită, de Wilmot Robertson.²²⁰ Această carte se distinge printr-o mare bogăție de idei și date documentare și a fost scrisă cu o stăpânire a limbii engleze rareori întâlnită în zilele noastre. Dar Robertson nu a putut găsi un editor important, pentru că îndrăznise să scrie despre subiecte tabu ca rasa și etnocentrismul evreiesc. Nici un periodic major sau național nu i-a recenzat lucrarea și nici un distribuitor național n-a vrut să i-o preia. Multe publicații naționale nu i-au permis lui Robertson să cumpere spațiu de reclamă pentru carte, fiindcă aceasta conținea informații inacceptabile de către auto-investiții cenzori evrei. În pofida embargoului din principalele librării și a lipsei recenziilor din partea marilor critici mediatici, Robertson a reușit să vândă peste o sută cincizeci de mii de exemplare, prin poștă și prin propagandă orală.

Televiziunea

Când am citit articolul lui Edward Fields care atesta documentar controlul evreiesc asupra celor trei rețele principale de televiziune, am fost fascinat. A.B.C., C.B.S. și N.B.C. produc majoritatea covârșitoare a emisiunilor de divertisment t.v. din America și, pentru cei mai mulți dintre americani, sunt principalele surse de actualități. Leonard Goldenson de la A.B.C., William S. Paley de la C.B.S. și David Sarnoff de la N.B.C. își conduc de decenii respectivele rețele, dând tonul și stabilind amplitudinea actualei dominații evreiești a transmisiunilor pe unde hertziene. În rândurile de mai jos am reprodus un rezumat al articolului „Cine conduce mass-media?”, de Dr. William L. Pierce, despre situația actuală a radioului și televiziunii americane.

Cine conduce mass-media?

Reducerea continuă a reglementării industriei telecomunicațiilor de către guvern nu a rezultat în accentuarea concurenței, ci mai degrabă într-un val accelerat de fuziuni și achiziționări corporatiste care au produs o mână de conglomerate mediatice cu valoare de miliarde de dolari, un veritabil concentrat de putere evreiască.

Cel mai mare conglomerat mediativ din zilele noastre este Walt Disney Company, al cărui președinte și director general, Michael Eisner, e evreu. Imperiul Disney are în proprietate Walt Disney Television, Touchstone Television, Buena Vista Television, propria sa rețea de televiziune prin cablu cu paisprezece milioane de abonați și două companii de producție video.

În privința filmelor de lung metraj, Walt Disney Picture Group, condus de Joe Roth (tot un evreu), include Touchstone Pictures, Hollywood Pictures și Caravan Pictures. Disney are de asemenea în proprietate Miramax Films, condusă de frații Weinstein, care au produs filme ultra-desfrânate ca „Jocul de-a plânsul”, „Preotul” și „Puștani”.

Pe lângă televiziune și filme, corporația este proprietara parcurilor de distracții Disneyland, Disney World, Epcot Center, Tokyo Disneyland și Euro Disney.

În luna august a anului 1995, Eisner a achiziționat Capital Cities/A.B.C. Inc., pentru a crea un imperiu mediativ cu o cifră anuală a vânzărilor în valoare de 16,5 miliarde de dolari.

Capital Cities/A.B.C. este proprietara A.B.C. Television Network, care la rândul ei posedă zece posturi de televiziune în inima unor mari piețe ca New York, Chicago, Philadelphia, Los Angeles și Houston. În plus, mai are două sute douăzeci și cinci de posturi afiliate în Statele Unite și este proprietara în parte a mai multor companii europene de televiziune.

Subsidiarul prin cablu al A.B.C., E.S.P.N., este condus de președintele și directorul general Steven Bronstein, care e evreu. Corporația mai deține pachetul majoritar de la Lifetime Television și companiile de televiziune prin cablu Arts & Entertainment Network. A.B.C. radio Network posedă unsprezece posturi A.M. și zece posturi F.M., din nou în mari orașe ca New York, Washington D.C. și Los Angeles, și are peste trei mii patru sute de afiliați.

Deși este în primul rând o companie de telecomunicații, Capital Cities/A.B.C. a câștigat în anul 1994 peste un miliard de dolari din publicistică. Are șapte cotidiane, editura Fairchild Publications („Women's Wear Daily“) și Diversified Publishing Group.

Time Warner Inc., este al doilea dintre leviathanii mediatici internaționali. Președintele consiliului de administrație și directorul general al trustului, Gerald M. Levin, e evreu. H.B.O., subsidiar al Time Warner, e cea mai extinsă rețea de televiziune prin cablu cu plată din țară.

Warner Music este pe departe cea mai mare companie de discuri din lume, cu cincizeci de mărci, dintre care cea mai importantă este Warner Brothers Records, condusă de Danny Goldberg. Stuart Hersch e președintele Warnervision, unitatea de producție video a Warner Music. Goldberg și Hersch sunt amândoi evrei.

Warner Music a fost un promotor timpuriu al genului „gangsta rap“. Pe tot parcursul participării sale la Interscope Records, a ajutat la popularizarea unui gen nou, ale cărui versuri pitorești îi instigă explicit pe negri să comită acte de violență împotriva albilor.

Pe lângă muzică și televiziunea prin cablu, Time Warner se implică profund în producția de filme pentru marele ecran (Warner Brothers Studio) și publicistică. Divizia editorială a Time Warner (al cărei redactor șef este Norman Pearlstine, un evreu) e cea mai mare editură de reviste din țară (publicând „Time“, „Sports Illustrated“, „People Magazine“, „Fortune“).

Levin va redeveni magnatul numărul unu al mass-media când se va încheia tranzacția planificată cu Turner Broadcasting System. În momentul când Ted Turner, aventurierul mediatic goyim, a licitat să cumpere C.B.S. în 1985 prin toate consiliile de administrație ale mass-media din întreaga țară s-a declanșat panica. Pentru a bloca licitația lui Turner, directorii C.B.S. l-au invitat pe miliardarul evreu Laurence Tisch, un magnat al cinematografeilor, hotelurilor, asigurărilor și țigărilor, să lanseze o înglobare „amicală“ a companiei, iar Tisch a devenit din 1986 până în 1995 președintele și directorul general al C.B.S., înlăturând orice amenințare a influențelor non-evreiești. Eforturile ulterioare ale lui Turner de a achiziționa o rețea majoră au fost obstrucționate de firma Time Warner a lui Levin, care deține aproape douăzeci la sută din acțiunile C.B.S. și are drept de veto în toate tranzacțiile decisive. Dacă T.B.S. fuzionează cu Time Warner, Levin va deveni șeful lui Turner, iar C.N.N., singura rivală a rețelei de știri, va intra sub control evreiesc total.

Viacom Inc., condusă de Sumner Redstone (pe adevăratul său nume, Murray Rothstein), este a treia corporație megamediatică din țară ca mărime, cu venituri anuale de peste zece miliarde de dolari. Viacom, care produce și distribuie programe de televiziune pentru cele mai mari trei rețele, are douăsprezece posturi de televiziune și douăsprezece posturi de radio. Produce filme de lung metraj prin intermediul casei Paramount Pictures, condusă de evreica Sherry Lansing.

Divizia sa de publicistică include Prentice Hall, Simon & Schuster și Pocket Books. Distribuie casete video prin peste patru mii de magazine Blockbuster Video. De asemenea, este implicată în transmisiunile prin satelit, parcurile tematice și jocurile video.

Principalul motiv de glorie al Viacom, însă, este calitatea sa de cel mai mare furnizor din lume de programe prin cablu, cu ajutorul rețelelor sale Showtime, M.T.V., Nickelodeon și altele. Din 1989 încoace, M.T.V. și Nickelodeon au acaparat porțiuni tot mai extinse din publicul juvenil de televiziune. Redstone, care este proprietarul real a șaptezeci și șase la sută din acțiunile Viacom (în valoare de trei miliarde de dolari), oferă serialul de animație „Beavis and Butthead“ ca model de personalitate pentru adolescenți și este cel mai mare furnizor unic de propagandă a amestecului rasial pentru adolescenții și copiii albi din America și Europa. M.T.V. își pompează clipurile video mixte rasial în două sute zece milioane de locuințe din șaptezeci și una de țări și reprezintă influența culturală dominantă asupra adolescenților albi din întreaga lume.

Nickelodeon deține până în prezent cea mai mare parte din audiența de televiziune între patru și unsprezece ani din America și, de asemenea, se extinde rapid și în Europa. Majoritatea emisiunilor sale încă nu expun degenerescența flagrantă care reprezintă caracteristica M.T.V., dar Redstone împinge treptat marfa oferită telespectatorilor juvenili spre aceeași otravă pe care o răspândește M.T.V.

Când principalele trei conglomerate mediatice, pe departe cele mai mari, se află în mâinile evreilor, ne e greu să credem că un atât de covârșitor grad al controlului s-a putut realiza fără un efort deliberat și concertat din partea lor.

Ce putem spune despre celelalte mari companii mass-media?

Numărul patru pe listă e News Corporation a lui Rupert Murdoch, care posedă Fox Television Network și 20th Century Fox Films. Murdoch este goyim, dar Peter Chernin, care conduce studiourile cinematografice ale lui Murdoch și, de asemenea, îi supervisează producția de televiziune, e evreu.

Numărul cinci e corporația japoneză Sony, al cărei subsidiar din Statele Unite, Sony Corporation of America, e condus de Michael Schulhof, un evreu. Alan J. Levine, alt evreu, conduce divizia Sony Pictures.

Majoritatea companiilor de producție cinematografică și televiziune care nu se află în proprietatea celor mai mari corporații sunt și ele controlate de evrei. De exemplu, New World Entertainment, proclamat de un analist al mass-media ca fiind „principalul producător independent de programe de televiziune din Statele Unite”, e proprietatea lui Ronald Perelman, un evreu care posedă și firma de cosmetice Revlon.

Cea mai cunoscută dintre companiile mass-media mai mici, DreamWorks S.K.G., e o afacere strict cușeră. DreamWorks a fost formată în 1994, în toiul unui intens extaz mediativ, de mogulul industriei discurilor David Geffen, fostul președinte al Disney Pictures, Jeffrey Katzenberg, și regizorul de film Steven Spielberg, toți trei fiind evrei. Compania produce filme, animație, emisiuni de televiziune și înregistrări muzicale. Ținând seama de banii și relațiile pe care le au Geffen, Katzenberg și Spielberg, s-ar putea ca DreamWorks să ajungă curând în aceeași ligă cu cei trei mari.

Alte două mari companii de producție, M.C.A. și Universal Pictures, sunt ambele în proprietatea Seagram Company, Ltd. Președintele și directorul general al Seagram este gigantul băuturilor alcoolice Edgar Bronfman jr., care e și președintele Congresului Evreiesc Mondial.

Se știe bine că evreii au controlat producția și distribuția de filme încă de la începuturile industriei cinematografice, în primele decenii ale secolului XX. La fel stau lucrurile și în zilele noastre.

Filmele produse numai de cele mai mari cinci companii cinematografice menționate mai sus Disney, Warner Brothers, Sony, Paramount (Viacom) și Universal (Seagram) au acoperit șaptezeci și patru la sută din totalul încasărilor de box-office la zi, pe anul în curs (până în luna august a anului 1995).

Așa cum am arătat, A.B.C. face parte din Disney Company a lui Eisner, iar producătorii executivi ai emisiunilor de știri A.B.C. sunt cu toții evrei: Victor S. Neufeld („20/20”), Bob Reichbloom („Good Morning America”), și Rick Kaplan („World News Tonight”).

Westinghouse Electric Corporation a cumpărat recent firma C.B.S. Totuși, președintele C.B.S. a rămas omul numit de Laurence Tisch, Eric Ober, iar Ober e evreu.

La N.B.C., aflată acum în proprietatea trustului General Electric, Andrew Lack, președintele N.B.C. News, este evreu, la fel ca producătorii executivi Jeff Zucker („Today”), Jeff Gralnick („N.B.C. Nightly News”) și Neal Shapiro („Dateline”).²²¹

Copleșitorul control evreiesc din televiziune și cinematografie despre care scrie doctorul Pierce nu este un fenomen nou. Nu e o aberație pe termen scurt în industria divertismentului și a știrilor. Se desfășoară de decenii întregi. De-a lungul timpului, numele se pot schimba, dar moștenirea rămâne de obicei aceeași. Ba mai mult, puterea evreiască în mass-media continuă să crească și să se consolideze. Înseși publicațiile evreiești se laudă adesea cu această putere, față de cititorii lor.

„Un imperiu al lor propriu”

Chiar dacă acum ne e greu să ne imaginăm acest lucru, originile industriei cinematografice americane au fost de natură goyim. Thomas Edison a patentat multe dintre primele camere de filmat și tehnici de proiecție și a lansat primul mare studio de filme. Pionierul filmului modern a fost D. W. Griffith, un regizor de geniu ale cărui filme și tehnici

sunt studiate și acum în facultățile de artă cinematografică din întreaga lume. Clasicul său film mut, „Nașterea unei națiuni”²²², a deținut titlul de cel mai vizionat film din lume până la „Pe aripile vântului”.²²³

„Nașterea unei națiuni” este o ecranizare a romanului Membrul clanului, scris de autorul sudist Thomas Dixon.²²⁴ Filmul înfățișă conflictul fratricid al Războiului de Secesiune și oprimarea albilor în epoca „Reconstrucției”. Portretizează Klanul ca pe o eroică organizație care a eliberat Sudul de violența și tirania negrilor și domnia pomanagiilor, netezind drumul spre reunificarea națiunii americane (vezi Willis Carto, „Barnes Review”, iulie 1997).²²⁵

Când a apărut Nașterea unei națiuni, organizațiile evreiești s-au prezentat efectiv la tribunale, încercând să interzică difuzarea filmului în numeroase orașe importante și aplicând presiuni financiare asupra cinematografelelor pentru a nu-l proiecta. O proiecție specială cu filmul, la Casa Albă, a beneficiat de reacția entuziastă a Președintelui Woodrow Wilson și a inițiat o irezistibilă mișcare de sprijin. Forțele evreiești din industria cinematografică incipientă și-au dat seama că era mult mai eficient să controleze producția de filme din interior, decât să trebuiască să lupte în acțiuni de ariergardă pentru a suprima filme pe care nu doreau să le vadă poporul american.

Tentativa evreilor de a interzice Nașterea unei națiuni nu a fost nici prima și nici ultima încercare de cenzură evreiască din America. Mulți oameni sunt surprinși când află că grupurile evreiești au reușit efectiv să interzică o piesă scrisă de cel mai mare dramaturg al literaturii engleze, William Shakespeare. Reprezentarea spectacolului cu „Neguțătorul din Veneția”²²⁶ de Shakespeare a fost interzisă în primii ani ai secolului XX, în New York City, la cererea comunității evreiești, care susținea că era o piesă antisemită.

În anii nouăzeci, Public Broadcasting System (P.B.S.) a difuzat o integrală a pieselor de teatru shakespeareiene care includea și „Neguțătorul din Veneția”. Un lung editorial introductiv încerca să condiționeze telespectatorii spre a interpreta piesa ca fiind binevoitoare față de Shylock, personajul principal evreu care cerea „livra de carne” goyim. Replicile cu care Shylock se apăra la judecată, pledând „Dacă înțepi un evreu, nu sângerează și el?”, au fost accentuate pentru a încuraja telespectatorii să o considere o piesă favorabilă evreilor. În mod interesant, evreii nu interpretaseră astfel piesa când au cerut în mod intolerant scoaterea spectacolului în afara legii. Recent, „Canadian Jewish News” a relatat despre o încercare a evreilor de a interzice piesa într-un district școlar canadian.²²⁷

Pe măsură ce au ajuns ca, din foști străini, să domine complet instituțiile guvernamentale și mediatice occidentale, mulți evrei au devenit, din apărători fermi ai libertății cuvântului, cei mai înverșunați adversari ai acesteia.

Studentii evrei care au dominat mișcarea pentru „libertatea cuvântului” din Universitatea Berkeley, la jumătatea anilor șaizeci, cântau ode cuvântului liber în scopul de a-i invita în campus pe cei de teapa respingătorului și spurcatului la gură Allen Ginsberg și a violentei comuniste negre, declarat comunistă, Angela Davis. În zilele noastre, aceiași foști studenți încearcă să reducă la tăcere pe oricine îndrăznește să vorbească în fața unui auditoriu studentesc despre problemele abordate în această carte.

În unele cazuri, au revenit la tactici similare campaniei împotriva piesei „Neguțătorul din Veneția”. În 1976, un talk-show național al negrilor transmis de P.B.S., „Perspective de culoare la actualități”, m-a invitat la Philadelphia, pentru o participare. După înregistrare, dar înainte de difuzarea emisiunii, Liga Anti-Defăimare și alte organizații evreiești au descoperit că menționasem rolul jucat de evrei, perfect documentat istoricește, în comerțul colonial cu sclavi. Activiștii evrei Sol Rosen, Harry Bass și Peter Minchuck au solicitat o decizie a Curții de Cauze Comune din Philadelphia, cerându-i judecătorului să cenzureze emisiunea. Judecătorul, evreul Stanley Greenberg, a emis un ordin prin care cerea ca emisiunea să nu fie transmisă până când banda îi parvenea lui și era „aprobată”. Din fericire, Coaliția Primului Amendament și avocatul David Marion au făcut apel la Curtea Supremă de Stat și au câștigat. Totuși, metodele evreiești de cenzură nu se epuizaseră nici pe departe.

Organizațiile evreiești din toată țara au încercat să suprima emisiunea la fiecare afiliat al P.B.S. unde urma să fie transmisă. În cadrul unei masive campanii de intimidare, evreii au scris și telefonat la posturile P.B.S. locale, amenințând cu stoparea donațiilor și a sprijinului public dacă difuzau emisiunea. Când aceste amenințări nu dădeau rezultate, adversarii mei promiteau pichetări, hărțuiri și chiar acțiuni violente contra posturilor. Când și-au terminat campania murdară, emisiunea originală a fost transmisă doar de un mic procentaj din posturile locale P.B.S. Mai mult, posturile care au avut temeritatea de a difuza varianta

originală de o oră au urmat-o imediat cu o emisiune specială care îmi ataca afirmațiile și persoana, fără a-mi da posibilitatea să răspund.

Un exemplu de suprimare discretă, dintre foarte multe pe care le-aș putea cita, a fost experiența pe care am avut-o cu Tom Snyder, la „Tomorrow Show“, în 1974. „Tomorrow Show“ era un talk-show nocturn care aborda subiecte serioase, nu lăudăroșenii inepte ale celebrităților. Eu nu corespundeam portretului stereotip al rasistului la care se așteptase moderatorul Tom Snyder și, în timpul discuției, acesta mi-a făcut surpriza de a mă declara, în emisie, „inteligent, cultivat și fermecător“. Snyder a râs din toată inima de glumele mele și a declarat de mai multe ori în direct că aveam să revin curând în emisiune. Ultimele lui cuvinte din seara aceea au fost: „David Duke va reveni la noi“.

Peste trei zile, asistenții lui Snyder mi-au telefonat pentru a pregăti următoarea ediție a emisiunii. Au spus că aveam să apar împreună cu un lider al mișcării pentru drepturile civile ale negrilor, un rabin, un catolic liberal și un cleric protestant. S-au făcut rezervările necesare pentru avion și hotel și am primit o scrisoare de confirmare de la redacție. Cu numai trei zile înainte de înregistrarea emisiunii, o asistentă mi-a dat telefon pentru a-mi spune că regreta, dar redacția fusese silită să-mi anuleze participarea. Am întrebat-o de ce și mi-a mărturisit că directorii evrei de la N.B.C. informaseră cu severitate redacția că „David Duke nu va mai apărea niciodată în ‘Tomorrow Show’“.

Emisiunea s-a desfășurat conform programării, dar singurii invitați au fost detractorii mei. Aceștia m-au denigrat o oră încheiată, cu insulte ieftine. Rabinul, vizibil versat în psihologia freudiană, a pus convingerile mele rasiale pe seama „frustrării sexuale“ și așa mai departe. Stăpânii mass-media scosese la înaintare patru înalți preoți ai egalitarismului, reducând opoziția la tăcere.

Aceiași stăpâni ai mass-media se pricep și la denaturarea necinstită a operelor clasice. Filmul clasic „Pe aripile vântului“, produs de Louis B. Mayer și David O. Selznick, oferă un excelent exemplu de manipulare a povestirii. Citisem romanul lui Margaret Mitchell pe vremea când eram în gimnaziu. Când, însă, am văzut pentru prima oară ecranizarea, în liceu, am observat deosebiri importante. În roman, un negru o atacă pe eroină, Scarlett O'Hara, provocând reacția justițiară a Ku Klux Klan-ului pe care Mitchell îl portretizează într-o lumină eroică. În varianta cinematografică a lui Mayer și Selznick, un alb încearcă s-o violeze pe Scarlett și un negru îi ia apărarea! Nu mai apare nici o cavalcadă eroică a Ku Klux Klan-ului. De fapt, Klanul dispare complet din scenariu. Mai târziu, am citit cum producătorii operaseră intenționat schimbarea, din motive politice.

Adevăratele sentimente ale lui Margaret Mitchell la adresa Ku Klux Klan-ului sunt manifestate explicit în „Pe aripile vântului“:

Dar aceste infamii și primejdii nu însemnau nimic în comparație cu pericolul prin care treceau femeile albe (...). Numărul mare de ultragii la adresa femeilor și omniprezența teamă pentru siguranța soțiilor și a fiicelor lor îi împinseseră pe bărbații sudiști până la acel tremur rece de furie, făcând Ku Klux Klan-ul să apară peste noapte. Și împotriva acestei organizații nocturne strigau cel mai gălăgios zărele din Nord, fără a înțelege un moment tragică necesitate care îi dăduse ființă. (...)

Se desfășura uluitorul spectacol al unei jumătăți de națiune încercând, prin forța baionetelor, să impună celeilalte jumătăți stăpânirea negrilor, dintre care mulți veniseră doar de o generație din junglele africane (...).²²⁸

Un film care m-a revoltat foarte tare a fost „Ghici cine vine la cină“²²⁹ de Stanley Kramer. Frumoasa fiică a unor părinți bogați, interpretați de Spencer Tracy și Katharine Hepburn, dorește să se mărite cu un medic negru de succes, jucat de Sidney Poitier. Filmul spune clar că o asemenea căsătorie creează unele probleme, dar e justificată pe plan moral. Desigur, domnul Kramer nu a realizat nici un film care să promoveze căsătoriile mixte între evrei și goyim. Peste ani de zile, revista „Newsweek“ a declarat că „Ghici cine vine la cină“ era „un film educativ pentru americanii albi care, văzându-și eroii ecranului cum își ofereau fiica unui bărbat negru, se codeau mai puțin să facă același lucru“.²³⁰

A cataloga pleiada de filme anti-albi produse de instituția hollywoodiană ar fi o sarcină monumentală, dar pot să ofer câteva exemple pertinente. David Wolper, un înfocat susținător al Israelului, a realizat multe producții anti-albi, inclusiv serialul de televiziune „Rădăcini“.²³¹ Regia mult-trâmbițatei drame de istorie romanțată a fost semnată de Marvin Chomsky, John Erman, David Greene și Gilbert Moses. „Rădăcini“ a fost, poate, cel mai promovat și vizionat serial transmis vreodată la televiziune, cu o singură excepție serialul „Holocaust“²³², deținătorul unei audiențe și mai mari, datorită incredibilei sale campanii de

promovare în mass-media. „Rădăcini“ și-a găsit propriile rădăcini în romanul cu același titlu al lui Alex Haley. Cartea este eronată istoric, asemenea filmului care a provocat o ură larg răspândită a negrilor contra albilor și sentimente de vinovăție și auto-ură printre mulți albi.²³³

Este interesant de remarcat că scriitorul evreu Harold Courlander l-a dat în judecată pe Alex Haley pentru plagiat. Scriind o carte presupusă a fi corectă istoricește despre originile africane ale negrilor din America, Haley furase fragmente întregi din romanul de ficțiune al lui Courlander intitulat Africanul ²³⁴ Haley și-a recunoscut plagiatul, acceptând să-l despăgubească neoficial pe Courlander cu cinci sute de mii de dolari. La apogeul popularității Rădăcinilor, majoritatea americanilor n-au aflat niciodată că Haley își bazase părți întinse din carte pe un roman de ficțiune, ba mai mult, plagiind cu nerușinare.

„Drumul libertății“ a fost o altă fantezie servită unui public încrezător ca portretizare fidelă a Reconstrucției Sudului.²³⁵ De exemplu, „All-Movie Guidebook“ îl enunță ca „film istoric“. Când a apărut, în 1979, multe școli publice l-au preluat ca temă de studiu la domiciliu pentru cursurile de istorie și educație civică. În film, Muhammad Ali juca rolul lui Gideon Jackson, un fost sclav care intră în politică și formează o improbabilă coaliție sudistă între negrii eliberați și albi săraci. Apoi, Jackson este ales în Senatul Statelor Unite din partea statului South Carolina și, în cele din urmă, își conduce discipolii săraci albi și negri într-o luptă contra asupritorilor albi, până când moare într-un schimb de focuri cu Ku Klux Klan-ul.

Istoria nu consemnează nicăieri existența unui senator negru din South Carolina. În timpul Reconstrucției au servit numai doi senatori negri, amândoi din Mississippi și amândoi decedați din cauze naturale. „Drumul libertății“ dobândește o perspectivă suplimentară când aflăm că producătorul acestei fantezii istorice a fost Zev Braun, iar regizorul, J'an K'adir. Romanul original de ficțiune a fost scris de Howard Fast, un adept al mitului „Poporul lui Ales“. Întâmplător, Fast mai era și membru de lungă durată al partidului comunist american, iar autobiografia lui se intitulează „A fi roșu“.²³⁶ Profesorii, probabil neștiind despre comunismul arzător al lui Fast, au ordonat ca milioane de elevi din școlile publice să vadă această așa-zisă „dramă istorică“ și să scrie compuneri despre ea. Mai e de mirare că atât de mulți albi americani au opinii așa de deformate despre propria lor istorie și problema rasială? Ne-am putea aștepta la mai puțin, știind că li se servește o interpretare comunistă a istoriei americane?

În mod deloc surprinzător, cea mai deșănțată campanie de promovare a tuturor timpurilor i s-a făcut celui mai important film pentru evrei: „Holocaust“. Filmul era o producție sută la sută evreiască. A fost realizat de regizorul „Rădăcinilor“, Marvin Chomsky. Gerald Green a scris scenariul. Morton Gould a compus muzica. Producători au fost Robert Berger și Herbert Brodtkin. Revista „T.V. Guide“ comenta că, în timpul filmărilor din Europa, tatăl scenaristului a murit. În loc de a se întoarce acasă pentru funeralii, Green a considerat că își onora și mai mult tatăl, un pro-sionist turbat, rămânând în Europa ca să lucreze la „Holocaust“. Pe parcursul a douăsprezece ore, serialul, un film impregnat cu cea mai extremă ură etnică, îi portretizează pe germani și alți est-europeni ca fiind sau însetați de sânge, sau fără șira spinării câtă vreme, desigur, fiecare evreu e un monument de virtute, iubire și bunătate. Nici o altă producție de televiziune nu a beneficiat vreodată de mai multă publicitate în avanpremieră sau laude mai elogioase decât „Holocaust“. Teoreticienii și publicațiile evreiești se comportau de parcă ar fi fost cea mai importantă operă din istoria cinematografului.

300 DE ANI DE URĂ EXPLODEAZĂ AZI!

„ADIO, UNCHIULE TOM!“

De același autor cu „Mondo Cane“

Scenariul și regia:

Gualtiero Jacopetti și Franco Prosperi

Pe vremea când încă mai eram la colegiu, am văzut un așa-numit film de exploatare-a-negrilor intitulat „Adio, Unchiule Tom!”²³⁷. Citisem despre el înainte de a fi difuzat la New Orleans, unde a fost proiectat într-un cinematograf cu public aproape exclusiv negru din centrul orașului. Așteptându-mă la o situație dificilă, am mers cu mașina de la Baton Rouge, însoțit de doi dintre cei mai curajoși și mai fideli prieteni ai mei din L.S.U. Timp de nouăzeci de minute, la un spectacol de matineu plin cu negri, prietenii mei și cu mine am urmărit un curs elocvent și visceral despre impactul hidos al filmelor anti-albi produse la Hollywood.

Situat în Sudul antebelic, filmul portretizează viața sclavilor ca pe o orgie de mutilări, înfometare, asasinare și siluire a negrilor și negreselor de către albi. Izbucnește o revoltă a negrilor, iar ecranul erupe de negri răzbunători care ciopârțesc în bucăți bărbați, femei și copii albi. La fiecare violență sângeroasă, publicul urla aprobator. „Șo pe ei!” zbierau unii. „Trage-i-o la curvă!... Omoară-i!” răcneau alții. Mulțimea de culoare râdea și chiuia în timpul celor mai naturaliste secvențe de mutilare, viol și asasinat.

Pentru a se asigura că ideea filmului era clară pentru clientela acestuia, în final intervenea un salt până în zilele noastre, arătând niște negri cu îmbrăcăminte afro, scurte de piele și ochelari de soare care se strecoară în dormitorul unui cuplu alb. Camera surprinde groaza celor doi în momentul când atacatorii se reped la ei cu securile. În imagini derulate cu încetinitorul, securea cade de mai multe ori, împrăștiind toată încăperea cu sânge și creieri. Chiar și după douăzeci de ani, îmi amintesc perfect filmul și ura viscerală pe care o provocase în rândurile spectatorilor negri.

La vederea omorurilor, publicul era cuprins de frenezie. Imediat ce a început genericul final, prietenii mei și cu mine, care stăteam pe ultimul rând din sală, ne-am luat pardesiele și am ieșit grăbiți. În drum spre L.S.U. am păstrat tăcerea, gravi, știind că „Adio, Unchiule Tom!” era destinat să-i incite pe negrii de pe tot cuprinsul Statelor Unite la asasinarea și violarea albilor.

Făcând cercetări despre film, am descoperit că fusese produs de Cannon Releasing Corporation, al cărei președinte era Dennis Friedland. Printre asociații lui se numărau Marvin Friedlander, Thomas Israel, James Rubin și Arthur Lipper. Ulterior am aflat, dintr-o cronică a filmului, că majoritatea evreilor care participaseră la această producție incitatoare la ură contra albilor ceruseră ca numele lor să nu apară pe generic.

Timpul petrecut în întinericul acelei săli de cinema m-a afectat emoțional atât de puternic încât am jurat, în fața mea însumi și a lui Dumnezeu, că voi face orice sacrificii ar fi necesare pentru a opri cândva atacurile brutale asupra cărnii și sângelui nostru, așa cum sunt simbolizate în acel film plin de ură. De asemenea, m-am hotărât să iau poziție contra cineaștilor care creează un climat de ură împotriva albilor.

În timpul sutelor de interviuri pe care le-am dat de-a lungul anilor, ori de câte ori menționeam dominația evreiască asupra mass-media, interviuatorii mei începeau prin a nega preponderența puterii evreiești. Apoi, când această ripostă ceda sub torentul faptelor concrete, se arătau șocați că cineva ar putea măcar să sugereze că evreii și-ar folosi puterea mediatică în propriul lor avantaj.

Dominația evreilor asupra mijloacelor de informare și divertisment din Statele Unite este atât de evidentă, încât unele mass-media evreiești au început s-o recunoască, dar sugerând că dominația evreiască nu are nici un impact real asupra conținutului. Coperta numărului din august 1996 al revistei „Moment” este înzorzonată cu titlul: „Evreii conduc Hollywoodul / Ei, și?”. Articolul, scris de cunoscutul critic evreu de film Michael Medved, include următoarele comentarii: „Nu are absolut nici un sens să încercăm a nega realitatea puterii evreiești și proeminența ei în cultura populară. Orice listă a celor mai influenți directori de producție din fiecare studio cinematografic major va scoate la iveală o mare majoritate de nume evreiești ușor de recunoscut.” Medved descrie felul cum studiourile Walt Disney angajează ca producători numai „moguli evrei foarte bine plătiți”, ca Jeffrey Katzenberg, Michael Ovitz și Joe Roth. În continuare, autorul declară:

Celebra organizație Disney, care a fost fondată de Walt Disney, un neevreu din Midwest acuzat de antisemitism pentru că se pronunța împotriva pernicioaselor influențe marxist-evreiești de la Hollywood, conține acum angajați evrei în aproape toate funcțiile de maximă putere.²³⁸

Este interesant că, în ciuda încercărilor de a întina numele lui Walt Disney cu anatema de antisemit, filmele lui au fost cele mai influente moral și spiritual și educative totodată din

toată producția cinematografică. Și toate acestea, în timp ce noua casă Disney a lui Michael Eisner și subsidiarii săi continuă să producă filme anti-creștine și degenerate sexual ca „Preotul”²³⁹ și „Jocul de-a plânsul”²⁴⁰.

Nu numai că producătorii evrei creează o pletoră de propagandă pro-israeliană și pro-evreiască alături de filmele și documentarele lor pline de ură anti-creștină și anti-goyim, dar ei au grijă și să monitorizeze cu atenție filmele realizate atât de evrei, cât și de goyimi. De exemplu, cenzorii evrei ai filmului bazat pe fapte istorice „Șapte ani în Tibet” au considerat că personajul principal, un explorator austriac fost nazist, nu se căia destul pentru trecutul lui. L-au pus pe scenarist să inventeze o secvență de pocăință și s-o insereze în „povestea adevărată”²⁴¹.

Michael Medved scrie în articolul lui că „scenariștii și regizorii evrei folosesc reprezentări indiscutabil măgulitoare ale evreilor pentru spectatorii care reacționează cu simpatie și afecțiune”. E de la sine înțeles că pe cei ce se opun supremației evreiești îi înfățișează sută la sută diabolici.

Un film documentar realizat pentru televiziune în anul 1998 și difuzat de rețeaua prin cablu Arts & Entertainment se lăuda cu rolul precumpănitor al evreilor în mass-media și modelarea societății noastre în conformitate cu scopurile urmărite de ei. Filmul era realizat de Elliot Halpern & Simcha Jacobvici Productions, iar scenariul și regia îi aparțineau lui Simcha Jacobvici. Documentarul spune cum i-au învins evreii pe cineștii goyim ca Thomas Edison și D. W. Griffith, înlocuind treptat temele lor tradițional americane. Filme ca „Nașterea unei națiuni” al lui Griffith, care onora moștenirea noastră albă, au fost înlocuite cu imnuri închinat emigrației și multi-rasismului. Îl interviewează pe scriitorul evreu Neil Gabler, care spune sincer cum au înlocuit „adevărata” Americă:

Au creat propria lor Americă, una care nu este America adevărată (...). Dar, în cele din urmă, această Americă-fantomă a devenit atât de populară și atât de larg răspândită încât imaginile și valorile ei au ajuns să devoreze adevărata Americă. Și astfel apare cea mai mare ironie din toate, cea de la Hollywood, faptul că americanii au ajuns să se auto-definească în conformitate cu fantoma Americii, care a fost creată de emigranții evrei din Europa de Est cărora nu li se permisese accesul în incinta adevăratei Americi.

În continuare, naratorul spune că evreii de la Hollywood au atins un grad de putere aproape la fel de mare ca al zeilor și au înființat un sistem pentru a-și ridica prestigiul în ochii americanilor.

Unde există noi zei trebuie să apară și noi idoli. Astfel, șefii studiourilor au pus bazele unei bresle cinematografice cu titlul infatuant de Academia de Arte și Științe Cinematografice. Mayer a avut geniala idee de a crea premiile Oscar, unde mogulii breslei cinematografice se onorează între ei dându-și unii altora premii.* În acest mod, au devenit, dintr-un grup de emigranți evrei, producători americani laureați cu premii.

Puterea evreiască este atât de mare, încât poate stârni chiar și invidia celor mai mari idoli de la Hollywood. În timpul unei apariții în emisiunea de televiziune a lui Larry King, actorul Marlon Brando a spus că „Hollywoodul este condus de evrei. Este proprietatea evreilor.” Brando susținea că evreii sunt întotdeauna reprezentați ca fiind hazlii, blânzi, iubitori și generoși, în timp ce ei calomniază toate celelalte grupuri rasiale, „dar au mereu cea mai mare grijă să se asigure că nu apare nici o imagine negativă a lor înșile.”²⁴²

Grupurile de evrei l-au atacat puternic pe Brando, declarând în comunicatele lor de presă că aveau să aibă ei grijă „să nu mai lucreze niciodată. Nimeni din presa evreiască n-a părut să observe că această amenințare nu făcea decât să confirme observația lui Brando cu privire la puterea lor mediatică fără egal. Brando a fost atât de intimidat, încât a trebuit să obțină o audiență la însuși Wiesenthal. A plâns, a căzut în genunchi, i-a sărutat lui Wiesenthal mâinile, cerându-și iertare că spusese adevărul. Wiesenthal l-a absolvit de păcat, iar de atunci încoace Brando n-a mai spus decât lucruri pozitive despre evrei.

Poporul nostru nu poate cunoaște nici o înnoire, până nu va risipi această putere de intimidare. Nici o regenerare a societății noastre nu poate avea loc, înainte ca poporul nostru să obțină din nou adevărata libertate a cuvântului și a presei.

O dată ce am descoperit puterea evreilor asupra mijloacelor de informare americane, m-am hotărât să nu-mi abandonez niciodată libertatea cuvântului din deferență față de ea, oricât de mare ar fi prețul. Am luat decizia fermă de a mă împotrivi stăpânilor mass-media care caută să ne distrugă modul de viață și chiar pe noi înșine ca formă de viață. Am încredere că, în timp, semenii mei se vor ridica de asemenea, cu sfidare, în loc de a mai sta îngenucheați cu umilință ca Marlon Brando în fața așa-zișilor noștri stăpâni.

Capitolul șase

Influența evreiască în politică

S.U.A. nu mai au un guvern de goyim [neevrei], ci o administrație în care evreii sunt parteneri cu drepturi depline în luarea deciziilor la toate nivelurile. Poate că unele aspecte ale dreptului religios evreiesc, în relație cu termenul „guvernare a goyimilor“, ar trebui să fie reexamineate, întrucât au devenit un termen depășit în S.U.A. (Din ziarul israelian de mare tiraj „Maariv“) 243

Relatând felul cum am descoperit prezența puterii evreiești în guvernarea Statelor Unite, voi sări peste o perioadă de cinci ani, până la o emisiune de televiziune pe care am văzut-o în data de 15 aprilie 1973. Senatorul William Fulbright a apărut în emisiunea „Face the Nation“ a postului de televiziune C.B.S.244, prilej cu care a declarat, discutând despre politica americană în Orientul Mijlociu: „Israelul controlează Senatul Statelor Unite“.

Începând de la jumătatea anilor șaiszeci, știam destule despre politica pro-sionistă a guvernului Statelor Unite pentru a-mi da seama că afirmațiile lui erau adevărate, dar am fost șocat să-l aud declarând în public un asemenea lucru. La urma urmei, aducea una dintre cele mai senzaționale acuzații rostite vreodată de un senator american, o afirmație cu implicații incredibile și anume, că o putere străină controlează cel mai înalt corp legiuitor din America.

În doar câteva zile, acuzația de control sionist lansată de Fulbright a dispărut din presă, aproape ca și cum nici n-ar fi existat vreodată. Totuși, Senatorul Fulbright, un personaj popular în statul său de origine, care fusese reales cu ușurință în timpul celor mai aprinse patimi patriotice stârnite de Războiul din Vietnam, s-a pomenit dintr-o dată ajuns la strâmtoare.

La următoarele alegeri, William Fulbright a plătit scump pentru că spusese adevărul. În Arkansas s-au scurs sume fabuloase de bani evreiești pentru a fi închis, iar evreii care aveau cât de cât poziții influente în afaceri, guvern sau mass-media atât în statul Arkansas, cât și în afara acestuia, și-au unit forțele pentru a-l ajuta pe Dale Bumpers, un susținător al Israelului. Unul dintre cele mai remarcabile aspecte ale afacerii a fost acela că inițial majoritatea evreilor îl simpatizaseră pe Fulbright, pentru că luase o atitudine sprijinită și de ei în privința Războiului din Vietnam. Evreii se opuneau în proporție covârșitoare războiului, de la comuniștii radicali de pe străzi, ca Jerry Rubin și Abbie Hoffman, până la evreii influenți de la „The New York Times“ și „The Washington Post“.

Senatorul Fulbright a îndrăznit să spună că, la fel cum nu este cu adevărat în interesul nostru să ne aflăm în Vietnam, nu e în interesul nostru nici să ne implicăm în conflictul din Orientul Mijlociu. Printr-o ironie a sorții, mulți evrei îl declaraseră pe Fulbright erou pentru că, la începutul anilor cincizeci, exprimase singurul vot din Senat împotriva finanțării în continuare a Subcomisiei de Investigații Permanente a Senatorului Joe McCarthy din Wisconsin.²⁴⁵ Îi datorau enorm, dar tot sprijinul adus în trecut de Fulbright politicii liberale a evreilor nu a mai însemnat nimic pentru ei când acesta a refuzat să jure supunere necondiționată Israelului. Criticând politica guvernamentală a Statelor Unite în Orientul Mijlociu, Fulbright și-a pierdut fotoliul din Senat.

În timp ce studiam dominarea evreiască a mijloacelor de informare și divertisment la sfârșitul anilor șaiszeci, am găsit și dovezi abundente despre enorma lor putere politică. Am descoperit că aceasta avea două capete. Evident, prin dominația asupra mass-media, evreii au o influență copleșitoare în alegeri și în toate problemele publice. Nu numai că pot influența percepțiile publicului, accentuând propaganda pro sau contra unui candidat sau a unei chestiuni, dar pot în esență chiar și să determine dacă anumite probleme vor fi cât de cât discutate sau nu. Al doilea mod în care pot influența politica e mai direct. Evreii au devenit, pe departe, cei mai puternici participanți la finanțarea campaniilor americane, sprijinul lor fiind crucial pentru orice candidat important. Cei care le arată cea mai mare slugărnicie primesc ajutor, în timp ce sprijinul le este refuzat celor pe care ei îi consideră mai puțin servili. Le oferă mari recompense celor care le fac jocul și îi anihilează politic pe cei ce nu li-l fac.

În anii șaptezeci, am citit în „The Wall Street Journal“ un articol intitulat „Evreii americani și Jimmy Carter“, de James M. Perry. Perry scria: „Evreii sunt generoși cu banii lor. Domnul Siegel, de la Casa Albă, un angajat evreu de lungă durată al Comitetului Național Democratic, estimează că până la optzeci la sută din marile donații care susțin partidul, pe tot parcursul anului, provin de la evrei.“²⁴⁶ Un alt articol din „The Wall Street Journal“, despre

finanțarea campaniilor electorale, declara franc că majoritatea banilor Partidului Democrat veneau de la finanțatori evrei, iar jumătate din bugetul activ al Republicanilor era tot de proveniență evreiască. Pentru oamenii politici, contribuțiile de campanie sunt ca oxigenul indispensabil vieții politice. Există cineva care să creadă că nu se poate cumpăra influența cu asemenea bani? Întrucât banii și sprijinul organizat al evreilor sunt atât de esențiali, consultanții și asistenții evrei devin și ei absolut vitali.

La scurt timp după declarația Senatorului Fulbright despre controlul evreiesc asupra Senatului, ofițerul militar cel mai înalt în grad din Statele Unite General George Brown, Comandantul Marelui Stat-Major Inter-Arme a vorbit cu candoare la Duke University despre controlul evreiesc asupra guvernului, mass-media și economiei americane:

Israelienii vin la noi după echipamente. Noi putem spune că n-avem cum să obținem sprijinul Congresului pentru un asemenea program. La care ei răspund că să nu ne facem griji în legătură cu Congresul. Are cine să se ocupe de el. E cineva din altă țară, dar o poate face. După cum știți, sunt patronii băncilor din țara asta, și ai ziarelor. Uitați-vă numai unde sunt banii evreiești.²⁴⁷

Așa cum am discutat în capitolul despre strategia evreiască de grup, evreii se susțin în mod etnocentric între ei, până reușesc să domine majoritatea organizațiilor din care ajung să facă parte. Același lucru este valabil și în ceea ce privește guvernul american. De la rolurile „consultative“ ale lui Bernard Baruch și Louis Brandeis pe lângă Președintele Woodrow Wilson și până la dominarea completă a Consiliului Național de Securitate al Președintelui Bill Clinton, puterea evreiască a crescut statornic, pe măsură ce secolul se apropie de sfârșit.

Revelația puterii evreiești s-a produs pentru mine la jumătatea anilor șaizeci, în timpul administrației Johnson, și mai târziu, în administrația Nixon. În perioada lui Johnson, eram conștient în special de situația lui Wilbur Cohen care, ca șef al Departamentului Sănătății, Învățământului și Asistenței Sociale, insista pentru integrarea rasială și sistemul de ajutor social al micilor fabrici, în care eu vedeam un dezastru inevitabil pentru America. Mai știam și că partizanul sionist Walt Rostow era unul dintre principalii consultanți în probleme de politică externă ai lui Johnson, cum era și ambasadorul Națiunilor Unite, Arthur Goldberg.

În pofida opiniilor presupus cripto-antisemite ale lui Richard Nixon, așa cum au fost demascate de benzile magnetice din scandalul Watergate, Președintele se temea de puterea evreilor și s-a reconciliat rapid cu ei. S-a înconjurat cu consilieri și membri de cabinet evrei de la cel mai înalt nivel. L-a făcut pe Henry Kissinger Secretar de Stat, l-a numit pe James Schlesinger Secretar al Apărării, două funcții cruciale, desigur, în relațiile cu Israelul. Pe tărâm economic, l-a numit pe Arthur Burns președinte al Comisiei Rezervei Federale, pe Herbert Stein ca principal consilier economic, pe Laurence Silberman ca adjunct al Procurorului General, Ministrul Justiției în S.U.A., iar pe Leonard Garment, consultant juridic și director al Departamentului pentru drepturile civile din Casa Albă.

Sioniștii și-au acoperit toate bazele, ca de obicei, ocupând și poziții-cheie în cercurile interioare ale celui alt partid. Cel mai apropiat consilier al lui Hubert Humphrey, E. F. Berman, și principalii unsprezece finanțatori ai lui Humphrey, erau cu toții evrei.²⁴⁸ Consultantul principal al lui George McGovern era Frank Mankiewicz.

După demisia lui Nixon, Gerald Ford l-a menținut pe Henry Kissinger în funcția de Secretar de Stat și a adus un vechi simpatizant stalinist, Edward Levi, ca Procuror General, iar pe Alan Greenspan l-a numit consultant economic principal. Jimmy Carter a continuat reprezentarea evreiască disproporționată, numindu-l pe Harold Brown Secretar al Apărării și adăugând o trupă de „Aleși“ în Consiliul Național de Securitate și în alte poziții economice importante. Reagan și Bush au sporit asaltul evreiesc prin numirea unei liote de alți evrei în posturi-cheie din toată structura birocratică, rezervând întotdeauna pentru evrei multe roluri decisive din politica externă și economică. Încă din primii ani ai secolului XX, puterea evreiască a progresat statornic până în zilele noastre, când a atins o anvergură năucitoare. Pe măsură ce puterea li se fortifica tot mai mult, mass-media dominate de evrei aveau tot mai puține motive să-i nege influența, ajungând chiar să găsească oarecum în avantajul lor să se laude cu ea în cercurile de elită, pentru a se asigura că nici un goyim nu va îndrăzni vreodată s-o sfideze.

Ziarul israelian de mare tiraj „Maariv“ a publicat în numărul din 2 septembrie 1994, un articol intitulat „Evreii care conduc Curtea lui Clinton“, în care se laudă cu dominația evreiască din cabinetul și grupul de consilieri ai lui Bill Clinton. Articolul citează un proeminent rabin din Washington D.C., cu afirmația că guvernul Statelor Unite nu mai este un guvern de goyim. Merită să-l repetăm:

S.U.A. nu mai au un guvern de goyim [neevrei], ci o administrație în care evreii sunt parteneri cu drepturi depline în luarea deciziilor la toate nivelurile. Poate că unele aspecte ale dreptului religios evreiesc, în relație cu termenul „guvernare a goyimilor“, ar trebui să fie reexamineate, întrucât au devenit un termen depășit în S.U.A.²⁴⁹

Articolul se laudă cu dominarea completă de către evrei a administrației și descrie multe oficialități la vârf din jurul președintelui ca fiind „evrei calzi“, pe care Israelul poate conta oricând.

În Consiliul Național de Securitate, șapte din unsprezece membri ai personalului superior sunt evrei. Clinton i-a plasat anume în cele mai sensibile angrenaje din administrațiile de securitate și politică externă ale Statelor Unite: Sandy Berger este președintele adjunct al consiliului; Martin Indyk, care urmează să devină ambasador în Israel, e un director superior însărcinat cu problemele Orientului Mijlociu și ale Asiei de Sud; Dan Schifter, directorul superior și consilierul Președintelui, e însărcinat cu Europa de Vest; Don Steinberg, directorul superior și consilierul Președintelui, e însărcinat cu Africa; Richard Feinberg, directorul superior și consilierul Președintelui, e însărcinat cu America Latină; Stanley Ross, directorul superior și consilierul Președintelui, e însărcinat cu Asia.

Situația nu este cu mult diferită nici în cabinetul prezidențial, care e plin de evrei calzi: noul Procuror General, Abner Mikve; managerul de programe și organizare a agendei Președintelui, Ricky Seidman; adjunctul șefului de personal, Phil Leida; consilierul economic, Robert Rubin; directorul de presă, David Heiser; directoarea personalului, Alice Rubin; Ely Segall, însărcinat cu voluntarii; Ira Mezina, însărcinată cu programul de sănătate. Doi membri ai Cabinetului, Secretarul Muncii Robert Reich și Micky Cantor, însărcinat cu acordurile comerciale internaționale, sunt evrei. Li se alătură o lungă listă de înalți demnitari evrei din Departamentul de Stat, în frunte cu șeful Echipei pentru Pace în Orientul Mijlociu, Dennis Ross, și urmați de mulți secretari adjuncți și chiar mai mulți șefi de cabinet ai secretarilor superiori.²⁵⁰

Bar-Yosef începe articolul indicându-i pe acei „evrei calzi“ (sioniști devotați) prin mâinile cărora trec în fiecare zi cele mai secrete date informative prezentate Președintelui Statelor Unite. Ne întrebăm de ce spionul israelian Jonathan Pollard e încarcerat într-o închisoare federală, când niște partizani extremiști ai Israelului, cum ar fi Sandy Berger, au acces zilnic la cele mai secrete informații ale Americii?

Încă din zilele mele de colegiu, pentru mulți oameni era evident că lobby-ul evreiesc avea un impact zdrobitor pe Capitol Hill și în Casa Albă. Exista o dicotomie reală între ceea ce spuneau politicienii și ceea ce făceau. Cu toate că Nixon a candidat cu o platformă-program conservatoare, care punea accentul pe chestiuni cum ar fi victoria în Vietnam și opoziția față de recrutările forțate, administrația lui a început primele programe de acțiune-afirmativă. Deși a afirmat oral că avea să pună capăt recrutărilor pentru integrarea rasială, a numit în cabinetul Procurorului General ofițeri care continuau s-o ceară în instanțele de pe tot cuprinsul Statelor Unite. Secretarul de Stat, evreul Henry Kissinger, a ajutat la formularea Acordurilor de Pace de la Paris care au dus la victoria inevitabilă a Viet Congului și la o pace „rușinoasă“, făcând să-și piardă sensul sacrificiile sutelor de mii de luptători americani. În mod interesant, multe dintre aceleași voci de porumbițe care deplângeau pârjolirea cu napalm a soldaților vietcongi erau ale șoimilor israelieni care ovaționau folosirea aceleiași arme asupra femeilor și copiilor din taberele de refugiați palestinieni.

Același ziar palestinian afirmă clar că acțiunea de control evreiesc eficient îi include atât pe democrați, cât și pe republicani:

Incidental, deși puterea evreilor din actuala administrație democratică este atât de imensă, la fel de mulți evrei calzi vizează poziții la vârf în Partidul Republican.²⁵¹

Principalul efect al puterii evreiești de la Washington este în mod evident promovarea intereselor sioniste, ca în cadrul politicii noastre pro-israeliene. În acest domeniu, Israelul și-a acoperit toate bazele. Cei mai importanți consilieri de securitate ai Președintelui, cum ar fi Sandy Berger și Leon Perth, sunt sioniști devotați, având alături și alți evrei plasați în posturile critice de Secretar al Apărării (William Cohen) și Secretar de Stat (Madeleine Albright). Când Statele Unite mediază convorbirile de pace din Orientul Mijlociu între primul ministru palestinian și cel israelian, arbitru principal este Dennis Ross, un evreu „cald“ și draguț, cum s-ar spune. Mai e de mirare că palestinienii suspectează că nu primesc o strângere de mână cinstită, când așa-zișii mediatori ai conflictului sunt niște sioniști la fel de devotați ca reprezentanții oficiali ai Israelului? Ipocrizia continuă la nesfârșit.

„Salon Magazine“, într-un articol din 17 februarie 1997, semnat de corespondentul lor de la Washington, Jonathan Broder (angajat al „Jerusalem Report“), a avut de spus următoarele:

WASHINGTON – În urma recentelor dezvăluiri despre originile evreiești ale lui Madeleine Albright, noul Secretar de Stat al S.U.A. se confruntă cu o nouă problemă: toți candidații ei principali pentru posturi superioare în Departamentul de Stat sunt evrei și bărbați.

Un număr de experți în politica externă au remarcat prompt deliciul ironiei. „Aceasta sugerează că în țara noastră a trecut mult de pe vremea când afacerile externe erau rezervate elitei W.A.S.P. (White Anglo-Saxon Protestant = Protestanți Anglo-Saxoni Albi), spune fostul consultant al Consiliului Național de Securitate pentru Orientul Mijlociu, Richard Haass, care dirijează acum studiile de politică externă la Brookings Institution.²⁵²

Când s-a deplasat în Balcani, Madeleine Albright a atacat imoralitatea Croației pentru că nu le permitea refugiaților să se înapoieze. Albright însă nu a emis nici o pretenție morală similară pentru ca Israelul să permită întoarcerea milioanelor de refugiați palestinieni pe care i-a exilat de zeci de ani.²⁵³

După cum ar înțelege orice grup care caută să acapareze puterea, autoritatea economică este următoarea componentă a controlului ca importanță, după puterea politică administrată în mod direct. Puterea evreilor în procesele economice ale țării noastre este practic monolitică.

Multe dintre aceste poziții, desigur, se schimbă din când în când, dar în momentul când sunt scrise rândurile de față, în timpul ultimului mandat al Președintelui Clinton, evreii ocupă majoritatea pozițiilor economice de mare putere. Cel mai puternic post din toate e acela de Președinte al Comisiei Rezervei Federale și e interesant de remarcat că Alan Greenspan, acest reprezentant economic numit, de o importanță critică, a rămas în funcție pe parcursul ambelor administrații Republicană și Democrată.

- Președintele Comisiei Rezervei Federale – Alan Greenspan; vicepreședinte Alan Blinder
- Secretarul Tezaurului – Robert Rubin; subsecretar David Lipton
- Consilierul Economic Național – Laura Tyson, recent înlocuită de Gene Sperling
- Președintele Consiliului Consultanților Economici – Janet Yellen, înlocuită de Joseph Stiglitz
- Reprezentant Comercial – Charlene Barshefsky

Evreii ocupă toate aceste posturi și multe altele, inclusiv pe acela de Secretar al Muncii, Robert Reich, o funcție cu un impact enorm asupra afacerilor. Până și Secretarul Agriculturii, Dan Glickman, e un numit evreu care nu a avut niciodată în viața lui experiență agricolă. Puteți paria că persoana care decide politica agricolă are o influență determinantă asupra pieței bunurilor de consum și asupra comerțului extern cu bunuri de consum. Robert Kessler deține poziția de director al Administrației Alimentelor și Medicamentelor, o altă funcție cu implicații economice imense pentru mii de firme și domenii industriale.

Sunt oare americanii atât de naivi încât să creadă că acest popor etnocentric și strâns unit, posesor al unei avuții gigantice, nu face schimb de informații cu ceilalți de aceeași naționalitate, în folosul lor propriu? În subcapitolul despre strategia economică evreiască, din următorul capitol, „Rădăcinile antisemitismului“, subliniez felul cum, în sfera economică, cunoașterea din timp a politicii guvernamentale sau accesul la alte informații privilegiate ale guvernului valorează nenumărate miliarde de dolari. Pe măsură ce descopeream aceste lucruri, mă întrebam: Oare acești țari economici evrei au posibilitatea să-și propășească propriile interese comune? Rațiunea nu sugerează că și-au forțat propriile interese economice în același fel în care și-au susținut interesele în politica pro-israeliană a Statelor Unite?

Interesele evreiești depășesc cu mult Israelul și politica economică. Principalii consilieri ai Președintelui Statelor Unite influențează toate domeniile vieții americane, de la asistența socială până la impozite, de la emigrare până la justiția penală. Gândiți-vă la influența lor numai pentru numirea judecătorilor federali. În curtea federală a propriului meu district, Districtul Estic din Louisiana, care are doar o populație evreiască foarte restrânsă, evreii constituie o treime din judecătorii federali în exercițiu. În Curtea Supremă a Statelor Unite se găsesc actualmente doi evrei și șapte neevrei. Evreii au adesea agende specifice în domeniile

drepturilor civile, emigrărilor, feminismului, homosexualității, convingerilor religioase, artelor, controlului asupra armelor și multe alte zone ale vieții americane. În mod invariabil, s-au insinuat în posturi de mare putere și influență care determină politica guvernamentală în aceste probleme și multe altele.

Nu numai principalii consultanți și consilieri ai Președintelui Clinton sunt evrei; Șeful de Personal al Vicepreședintelui Al Gore, Ron Klain, este evreu. Prin urmare, putem spune că sunt pregătiți să se mobilizeze chiar și în eventualitatea morții sau demiterii Președintelui. Poate că una dintre cele mai grăitoare indicații a poziției speciale ocupate de evrei în guvernul Statelor Unite este surprinzătorul fapt că Bill Clinton a creat în mod expres funcția de „Reprezentant Special pentru Relațiile cu Comunitatea Evreiască“.

Poziția lui Jay Footlik este unică, întrucât nu există „reprezentanți speciali“ pentru nici una dintre celelalte grupări etnice, rasiale sau religioase. Nu există nici un reprezentant exclusiv pentru irlandezi, germani sau italieni ori, la o adică, nici chiar pentru creștini. Dar există unul pentru Poporul Ales și e ușor de înțeles de ce, dacă ne gândim la incredibila lor putere. Aceasta e o putere înțeleasă în mod clar de fiecare Președinte al Statelor Unite.

În acest capitol apare o listă parțială a funcțiilor guvernamentale cheie ocupate de evrei. Lista respectivă nu poate arăta în nici un caz amplitudinea deplină a puterii lor. Cine știe cât de mulți birocrați sunt asemenea lui Madeleine Albright evrei care ne pretind să credem că n-au știut că sunt evrei până la numirea în funcție. Ziarul „The Spotlight“ 254, precum și Dr. Edward R. Fields, de la „Truth at Last“ și cu mine, am vorbit public despre originile ei evreiești timp de peste doi ani, înainte ca ea, chipurile, să și le fi descoperit singură.

Unul dintre numeroasele aspecte negative ale administrației Clinton a fost punerea dormitorului Lincoln din Casa Albă la dispoziția marilor finanțatori pentru campanie. Ziarul „Jewish Week“ anunță cu mândrie că:

„Lista avea un aspect semit vizibil“, a spus politologul Benjamin Ginsberg de la Universitatea Johns Hopkins. De fapt, jumătate sau chiar mai mulți dintre vizitatorii Casei Albe enumerați erau evrei, (...) de la noul director al D.N.C. [Comitetul Național Democratic] și fostul președinte al lobby-ului pro-Israel, Steve Grossman, până la cântăreața superstar Barbara Streisand.

Acest rezultat nu era deloc surprinzător, dat fiind caracterul special al recoltării fondurilor pentru Partidul Democrat, a spus Ginsberg.²⁵⁵

Nu numai că evreii exercită o mare putere în interiorul birocrației guvernamentale și al corpului diplomatic, ci au o reprezentare disproporționat de mare și în organizațiile de lobby care influențează cel mai mult guvernarea. Cele mai puternice trei organizații de lobby în politica externă de pe Capitol Hill sunt pro-sioniste, iar directorii sau administratorii de decizie ai multor altor grupuri de interese speciale sunt evrei. De asemenea, ei au o influență la fel de mare în numeroase fundații și organizații care la rândul lor îi afectează pe oamenii politici și demnitari. Printre acestea se numără Uniunea Americană pentru Libertățile Civile, Asociația Medicală Americană, Asociația Baroului American și multe altele. Desigur, toate acestea exercită o imensă putere asupra presei, cum ar fi ziarul „The Washington Post“ al lui Katherine (Meyer) Graham și „The New York Times“ al lui Sulzberger, având de asemenea o influență enormă în televiziune. Fără discuție, mass-media dominate de evrei constituie cel mai puternic lobby guvernamental din lume.

Lista donatorilor care au dormit la Casa Albă dezvăluie multe nume cu sonoritate semită.

Săptămâna trecută, „The New York Times“ a publicat o listă de donatori pentru Comitetul Național Democratic care s-au bucurat și de găzduirea peste noapte în Casa Albă a lui Clinton. Republicanii au acuzat administrația că închiria literalmente Dormitorul Lincoln ca dispozitiv pentru culegerea fondurilor de campanie.

Observatorii evrei s-au grăbit să remarce un fapt frapant.

„Lista avea un aspect semit vizibil“, a spus politologul Benjamin Ginsberg de la Universitatea Johns Hopkins.

De fapt, jumătate sau chiar mai mulți dintre vizitatorii Casei Albe enumerați erau evrei, (...)

Dormitorul Lincoln, situat la unul dintre etajele rezidențiale private de la Casa Albă.

Puterea evreilor în guvern și mass-media a devenit atât de mare încât par să se creadă inatacabili. La realegerea lui Bill Clinton în funcția de Președinte, „Jewish Week“ a scris, în numărul din 24 ianuarie 1997, despre o întrunire de la Centrul Comunitar Evreiesc din

Washington, D.C., pentru „Sărbătorirea Conducerii Evreiești“. Articolul subliniază că, în ultimii ani:

Liderii evrei nu sărbătoreau cu la fel de multă îndrăzneală implicarea evreiască în politică (...). Erau îngrijorați că recunoașterea succeselor evreiești n-ar fi făcut decât să le dea apă la moară antisemiților (...). Evreii se simt destul de siguri în influența lor acumulată (...). Din punct de vedere politic, am ieșit din umbră (...) destul de comod cu propriile noastre izbânzi pentru a le sărbători pe față.

(...) comunitatea evreiască a ajuns la un soi de masă critică în lumea politicii care garantează că multe dintre câștigurile din anii administrației lui Clinton vor rămâne, oricine ar mai ocupa în continuare Casa Albă.²⁵⁶

Oricine ar ocupa Casa Albă, se laudă ei, imensa lor putere va rămâne neștirbită. Insinuează oare că nimeni nu ar mai putea vreodată încerca, măcar, să devină Președinte fără a fi aservit puterii lor? Dacă goyim-ii ar fi făcut o asemenea aluzie, cu siguranță că ar fi fost considerată antisemită.

Poate că cel mai elocvent barometru care arată dacă guvernul american a devenit sau nu un Guvern de Ocupație Sionistă sau „Z.O.G.“, cum îl numesc unii, este reprezentarea evreilor în corpul diplomatic. Dacă, la urma urmei, guvernul este într-adevăr un „Guvern de Ocupație Sionistă“, e de la sine înțeles, cu siguranță, că reprezentanții săi cheie de peste hotare ar reflecta acest lucru. Iată uluitoarea listă a ambasadurilor evrei (în anul 1997), care nu include și mulțimea de birocrați și sub-ambasadori evrei care ocupă poziții de nivel inferior:

Emisarii Americii în cele mai apropiate trei țări vecine, Canada, Mexic și Cuba, sunt evrei. Aceștia sunt: ambasadorul Gordon Griffin în Canada, Jeffrey Davidow în Mexic și „Diplomatul Intereselor S.U.A.“ în Cuba, Michael Kozak. În Orientul Mijlociu, America are ambasadori evrei atât în Israel, cât și în Egipt.

Hegemonia diplomatică evreiască este la fel de impresionantă și în Europa. În cele mai mari două națiuni ale continentului, Franța și Germania, avem ambasadori evrei: Felix Rohatyn la Paris și John C. Kornblum la Berlin. Lista nu se sfârșește nici pe departe aici, întrucât alți evrei sunt ambasadori în Belgia, Danemarca, Norvegia, Suedia, Polonia, Ungaria, România, Belarus și Elveția. Elveția a fost șantajată cu succes de Congresul Mondial Evreiesc al lui Edgar Bronfman în legătură cu presupusele conturi bancare ale Holocaustului. Ambasadorul evreu al Statelor Unite, Madeleine Kunin, l-a ajutat pe Bronfman. Numărul din 4 octombrie 1997, al ziarului „The New York Times“ relatează că Madeleine Kunin „(...) nu-i slăbește o clipă pe elvețieni în problema aurului pentru supraviețuitorii Holocaustului“.²⁵⁷

La fel cum au ajuns să fie consultanți-cheie și reprezentanți numiți ai Președintelui Statelor Unite, evreii sunt tot atât de abili în aplicarea propriilor lor politici partizane de echipă, și la eşaloanele inferioare ale puterii. Dețin o parte enorm de disproporționată de poziții influente în diverse grupuri, de la cluburile din societate până la sindicatele muncitorești. Dominația lor asupra multor sindicate profesionale este o manifestare ironică a puterii pe care o exercită, întrucât nici un grup din Statele Unite nu este mai puțin predispus spre munca fizică decât comunitatea evreiască. O asemenea conducere poate explica de ce administratorii sindicali au vândut adeseori interesele membrilor, în proporție covârșitoare european-americieni, sprijinind programe cum ar fi acțiunea afirmativă și luând doar măsuri nehotărâte în opoziție față de munca la liber și emigrație. O dată ajunși în poziții de mare putere, ei nu mai ezită să-și folosească funcțiile pentru a da curs unei agende aflate în conflict cu interesele marii majorități a membrilor. În campaniile mele electorale pentru Senatul S.U.A. și pentru postul de guvernator al statului Louisiana, oficialii evrei din diverse grupuri, de la companiile de asigurări și până la agențiile de turism, își foloseau influența în cadrul organizațiilor pentru a-și promova propriile agende politice împotriva mea.

Tactici politice evreiești similare cu cele folosite la nivel local și național se aplică și în arena internațională. Evreii din posturi critice ale guvernului Statelor Unite își pot folosi influența pentru a șantaja alte națiuni ale lumii ca să sprijine statul Israel. Ajutoarele externe, statutul comercial și alte argumente ale politicii americane sunt folosite precum morcovul și bățul pentru a obliga alte națiuni să susțină poziția Israelului la Națiunile Unite. Influența sionistă se utilizează de asemenea pentru a-i cumpăra, cu cheltuieli enorme din banii contribuabililor americani (sub formă de ajutoare externe), pe inamicii Israelului, cum ar fi Egiptul și Iordania. Puterea evreilor în guvern și mass-media a determinat și acțiunile militare ale Americii împotriva unor dușmani ai Israelului, ca Saddam Hussein sau

Muammar Kaddafi. Statele Unite, cu imensa lor putere, au devenit un surogat de mână-armată a Israelului și a evreilor din lumea întreagă. Efectiv, coada dă din câine.

În bătălia din Elveția cu Congresul Evreiesc Mondial al lui Edgar Bronfman, sioniștii din Statele Unite au folosit guvernul țării noastre pentru a șantaja Elveția să capituleze în fața acțiunii lui Bronfman de a extorca 1,2 miliarde de dolari, amenințând că aveau să determine guvernul american să închidă băncile elvețiene din Statele Unite.²⁵⁸ În acest efort de șantaj s-au folosit până și conducerile orășenești, iar orașul New York City, în calitatea lui de centru al operațiunilor bancare, îl poate desigur pedepsi sever pe elvețian dacă nu cedează pretențiilor evreiești. Citând ziarul „Times-Picayune” din 13 august 1998, „Un număr de orașe și state din S.U.A. au amenințat cu impunerea de sancțiuni asupra U.B.S., A.G. și grupului Credit Suisse, dacă nu se învoiau pentru un acord acceptabil.”

Când am început capitolul anterior despre dominația evreiască a mass-media americane, am întrebat: „Ce-ar fi dacă irakienii care-l susțin pe Saddam Hussein ar controla presa americană?” Pe bună dreptate, americanii ar considera o asemenea situație periculoasă pentru libertățile și interesele noastre naționale. Să presupunem un moment că aceiași irakieni care îi sunt loiali lui Saddam ar avea cel mai puternic lobby la Washington, D.C., ar fi principalii consultanți de securitate națională ai Președintelui și, practic, ar controla politica economică a Statelor Unite. Nici un patriot american adevărat conștient de o asemenea dominație străină nu ar tolera-o.

Este mai puțin tolerabilă situația, dacă acești oameni nu sunt irakieni, ci sioniști fanatici crescuți în catehismul supremației evreiești anti-goyim și devotați celei mai rasiste națiuni de pe Pământ?

Puțini oameni din America par să pună aceste întrebări atât de importante. Tăcerea însă este de înțeles, când identificăm tribul care hotărăște care întrebări se cuvine să fie puse și care fapte e cazul să fie aduse la cunoștința publicului american. Mai este de înțeles și având în vedere exemplele din realitate ale consecințelor spunerii adevărului despre puterea și spiritul supremației evreilor. Oameni ca Senatorul William Fulbright, Senatorul Charles Percy, Deputatul Paul Findley și cu mine am plătit un preț scump pentru sinceritate. Congresmanul Findley a scris o carte excelentă despre incredibilele măsuri de intimidare și suprimare exercitate la adresa acelora care se ridică împotriva lobby-ului israelian: „Au îndrăznit să vorbească”.²⁵⁹

Poate că evreii au tot dreptul să încerce a influența guvernul american și politica acestuia. Noi însă, marea majoritate a poporului american, avem la rândul nostru dreptul de a cere ca guvernul nostru să fie „al nostru”, nu „al lor”. Dreptul la autoguvernare este fundamental pentru toate libertățile politice. Un guvern manipulat împotriva propriilor interese ale poporului său în folosul unei minorități infime capătă denumirea de tiranie. Când unii dintre prietenii mei din mișcarea patriotică au conceput termenul menționat mai sus, Guvern de Ocupație Sionistă, sau Z.O.G., l-am considerat o idee cam exagerată, dar după ce am citit și judecat mai mult mi-am dat seama că este o descriere destul de adecvată a tristei stări de fapt de la Washington, D.C.

Citatul din ziarul israelian „Maariv” ar trebui să le dea fiori pe șira spinării tuturor americanilor loiali. Îl voi reproduce pentru a treia oară și o voi face iar și iar în viața mea politică, până când poporul american îi va înțelege gravitatea:

S.U.A. nu mai au un guvern de goyim [neevrei], ci o administrație în care evreii sunt parteneri cu drepturi depline în luarea deciziilor la toate nivelurile. Poate că unele aspecte ale dreptului religios evreiesc, în relație cu termenul „guvernare a goyimilor”, ar trebui să fie reexamineate, întrucât au devenit un termen depășit în S.U.A.²⁶⁰

Prin urmare, America nu mai are un „guvern de goyim” și singurii care insistă să declare public acest lucru sunt înșiși sioniștii care se laudă pentru edificarea compatrioților lor evrei din Israel. Am convingerea că încă mai există milioane de americani care, dacă au ocazia să citească aceste rânduri, se vor enfuria la fel de tare ca personajul Howard Beale din filmul „Rețeaua”.²⁶¹ Vor deveni „furioși ca dracu” și vor face tot ceea ce e necesar pentru ca următoarea generație de americani să nu mai fie obligată „să mai înghită”.

Instinctul omenesc de apărare a propriei familii, rase și națiuni se numește patriotism. Avem datoria de a ne opune oricărui grup străin care caută să obțină controlul asupra guvernului națiunii noastre, indiferent dacă este vorba de sioniști, irakieni, germani sau chiar, în teorie, fantasmagorica idee de invadatori din spațiul cosmic. Asemenea impulsuri nu mai țin de antisemitism, ci pur și simplu de patriotismul cel mai adevărat. Avem tot dreptul să stăm pe propriile noastre picioare, la fel cum și evreii stau pe ale lor. În America și în

lumea apuseană, numai evreilor li se permite să manifeste adevăratul patriotism, căci aceia dintre noi al căror patriotism îndrăznește să depășească bucuria de a admira artificiile de Patru Iulie suntem atacați necruțător. Evreii care caută să exercite controlul asupra altor națiuni nu sunt condamnați niciodată, însă noi, goyim-ii care nu dorim decât să ne controlăm propriile noastre națiuni suntem stigmatizați ca antisemiți și plini de ură. Această ipocrizie sfruntată nu va dispărea decât după ce se va sparge menghina în care evreii au prins mass-media.

Capitolul șapte
Rădăcinile antisemitismului
[Antisemitismul] este o reacție de înțeles față de defectele evreiești – Theodor Herzl,
fondatorul sionismului modern
(Din însemnările lui zilnice, citate de Arthur Kornberg²⁶²)

Când am devenit conștient de existența spiritului supremației evreiești și puternica sa influență asupra guvernului Statelor Unite și mijloacelor de informare americane, am vorbit deschis despre asta. În cadrul unui curs de educație civică la liceu, am comentat că birocrații evrei care au fost autorii politicii americane din Orientul Mijlociu aveau un potențial conflict de interese. Într-un efort de a lichida cât mai repede subiectul, profesoara a subliniat pe loc că Președintele Statelor Unite nu este evreu. Am ripostat înșirând o listă pe care o credeam impresionantă a posturilor guvernamentale importante ocupate de evrei sioniști care aveau toate șansele să plaseze interesele Israelului mai presus de interesele strategice americane.

Profesoara, încercând frustrată să-mi contrazică argumentele, a aruncat o bombă atomică intelectuală. „Sentimentele de acest gen au dus la moartea a șase milioane de evrei“, a spus ea. „Doar nu vrei să ne dai impresia că ai fi antisemit, nu-i așa?“ În clasa noastră, de obicei gălăgioasă și agitată, s-a lăsat tăcerea. Am tăcut și eu. Mă temeam să nu fiu acuzat de antisemitism. Ce era antisemitismul? Devenisem oare antisemit numai pentru că mă împotriveam unor elemente de spirit al supremației evreiești?

În aceeași după-amiază, m-am dus la biblioteca liceului și am găsit câteva cărți despre antisemitism. Toate erau scrise de evrei și, din ceea ce am putut discerne, majoritatea autorilor erau sioniști. Am căutat termenul „antisemitism“ în patru enciclopedii de pe rafturile bibliotecii și am constatat că toate articolele despre antisemitism aveau autori evrei.

După cum demonstrează populara „Microsoft Encarta Encyclopedia“, de Funk și Wagnall's, la fel stau lucrurile și în ziua de azi. Articolul despre antisemitism din „Encarta“ are un autor evreu, Nahum Norbert Glatzer, un venerabil cărturar din comunitatea evreiască și autor al etnocentricei Istории evreiești impregnată de spiritul supremației. De asemenea, „Encarta“ conține o listă de lecturi recomandate despre antisemitism. O reproduc aici.

Bein, Alex. *The Jewish Question: Biography of a World Problem*, Fairleigh Dickinson, 1990. Istoria mondială a antisemitismului.

Belth, Nathan C. *A Promise to Keep: A Narrative of the American Encounter with Anti-Semitism*. Diversi editori. Relatare istorică a antisemitismului în America și eforturile Ligii Anti-Defăimare de a-l combate; pentru publicul cititor larg.

Furet, François, red. *Unanswered Questions: Nazi Germany and the Genocide of the Jews*. Schocken, 1989. Culegere echilibrată de eseuri acoperind o diversitate de subiecte despre naștiții și evreii din Europa. („Echilibrată“? E oricum, numai echilibrată nu!)

Gerber, David A., red. *Anti-Semitism in American History*, Illinois, 1986. Culegere de eseuri orientate asupra ostilității față de evrei în America.

Katz, Jacob. *From Prejudice to Destruction: Anti-Semitism, 1700-1933*. Harvard, 1980, 1982. Panoramă istorică recomandată a antisemitismului în Franța, Austria, Germania și Ungaria.

Lewis, Bernard. *Semites and Anti-Semites: An Inquiry Into Conflict and Prejudice*, Norton, 1987. Analiză a antisemitismului în lumea islamică.

Poliakov, Leon. *The History of Anti-Semitism*, 4 vol., Vanguard, 1964-75. Vol. I. De la Iisus Christos până la Evreii de Curte; Vol. II. De la Mohamed la Marranos; vol. III. De la Voltaire la Wagner; vol. IV. Europa Sinucigașă, 1870-1933. Traducere din limba franceză.

Reinharz, Jehuda, red. *Living with Anti-Semitism: Modern Jewish Responses*. Brandeis Books/University Press of New England, 1987. Eseuri despre diverse reacții din ultimele două sute de ani, aranjate după criterii geografice.²⁶³

Tema comună articolului și tuturor cărților cu autori evrei recomandată este simplă: pe tot parcursul istoriei, evreii au fost victime nevinovate ale goyimilor răi. În cadrul sutelor de reacții civile, naționale și religioase împotriva evreilor conturate în aceste cărți nu apare nici o aluzie că evreii ar fi putut săvârși ceva reprobabil, care să fi provocat asemenea riposte înfiorătoare. Creștinii, musulmanii, soroastrienii, păgânii și alți antagoniști erau motivați cu toții, se spune, de intoleranța religioasă sau etnică și ura față de evrei. De asemenea, cărțile susțin că evreii nevinovați sunt transformați la nivel universal în țapi ispășitori pentru problemele sociale și economice. Pentru a-l ajuta pe cititor să înțeleagă că „Encarta“ nu este o

excepție, voi reproduce aici și lista lecturilor recomandate de la sfârșitul articolului despre antisemitism din „Grolier's Encyclopedia”.²⁶⁴ Erich Rosenthal a scris articolul și, probabil, a întocmit și lista bibliografică.

Bibliografie:

Almog, Shmuel, *Anti-Semitism through the Ages*, 1988.

Arendt, Hannah, *The Origins of Totalitarianism*, 1951, reeditare 1983.

Curtis, Michael, red., *Anti-Semitism*, 1986.

Katz, Jacob, *From Prejudice to Destruction*, 1980, în „The Contemporary World”, 1985.

Dinnerstein, Leonard, *Anti-Semitism in America*, 1994, reeditare 1995.

Gager, J. G., *The Origins of Anti-Semitism*, 1983.

Gerber, D. A., red., *Anti-Semitism in American History*.

Poliakov, Leon. *The History of Anti-Semitism*, 4 vol., Vanguard, 1964-75.

Toate aceste liste de lecturi recomandate nu sunt echivalente cu a recomanda articole despre conflictul arabo-israelian scrise numai de palestinieni, sau articole despre anticomunism scrise numai de comuniști?

Unii autori sugerează că superioritatea inerentă a capacităților și moralei evreilor îi determină pe goyimi să fie invidioși și ostili. Multe cărți despre antisemitism susțin chiar că antisemitismul ar fi manifestarea unei boli mintale care este un efect inerent al goyimilor. Discutând despre atitudinile antievreiești aproape universale, adeseori repetate, din ultimii două mii de ani, Glatzner, Rosenthal și ceilalți autori omit să recunoască un număr de lucruri. Ei nu fac niciodată nici cea mai vagă aluzie la posibilitatea ca poporul evreu să fi fost măcar în parte responsabil de repetatele reacții negative la adresa lui. De asemenea, nu se suspectează nicăieri că și evreii ar avea atitudini intolerante față de creștini și alți goyimi. Fără excepție, în toate conflictele dintre evrei și goyimi, creștinii și ceilalți neevrei sunt reprezentați ca fiind răi, în timp ce evreii apar ca niște monumente de bunătate și virtute.^{265, 266, 267, 268}

Glatzner, Rosenthal și ceilalți partizani evrei au un punct de vedere unilateral. Nici una dintre cărțile lor nu menționează că reacția negativă față de iudaism a fost provocată de retorica anti-goyim a evreilor din Talmud și persecutarea primilor creștini de către evrei, cum a fost și Pavel, până la convertire. De un anti-goyimism feroce, învățăturile evreiești i-au influențat tot timpul pe scriitori creștini anti-evrei. Nici unul dintre acești autori evrei nu menționează un fapt atât de important.

Cu cât citeam mai mult, cu atât îmi dădeam mai bine seama că articolele și cărțile care îi înfierau pe europeni ca fiind antisemiți sunt rasiste în sensul cel mai peiorativ. A portretiza o rasă de oameni drept inerent psihopată și criminală e cel mai rău lucru pe care-l poate spune cineva despre o rasă. Și totuși, curentul principal al mijloacelor de informare evreiești îi caracterizează tocmai în acest mod pe creștinii europeni.

Deci, asta e calea de a afla adevărul despre antisemitism, mi-am spus. Trebuie să mi-l explice evreii șovini. Dacă o asemenea logică e valabilă, atunci am putea la fel de bine să învățăm istoria celui de-Al Doilea Război Mondial numai din punctul de vedere al naziștilor, sau istoria poporului palestinian numai din perspectiva discipolilor lui Menachem Begin. Cum ar putea descoperi cineva adevărul despre cauzele conflictului între goyimi și evrei, citind numai latura evreiască, sau numai de la acei goyimi care susțin punctul de vedere evreiesc? Scriitorii neevrei descoperă foarte rapid că adoptarea perspectivei evreiești prezintă mari avantaje pentru ca scrierile lor să fie acceptate de editurile importante sau recenzate în „The New York Times Book Review”, o publicație eminamente evreiască. Același lucru e valabil și dacă vor să fie intervievați la emisiuni ca „Today Show”, de producție evreiască. Și, desigur, trebuie să promoveze filosemitismul, pentru ca lucrările lor să devină „lecturi recomandate” de către enciclopedii.

De ce, în toate mijloacele de informare principale, oamenilor nu li se permite să audă și opinia rezonabilă că antisemitismul a fost de multe ori o reacție față de mizantropia și spiritul supremației evreiești? Cu siguranță, au existat și răbufniri de antisemitism intolerant de pe urma cărora au avut de suferit sau au murit evrei nevinovați. Acestea fiind spuse, trebuie să recunoaștem și faptul că evreii au avut, cu prisosință, partea lor de intoleranță antigoyim. Și, cu toate acestea, nu auzim niciodată despre excesele evreiești. Pentru a pune capăt ciclurilor recurente de antisemitism, trebuie să încercăm să le descoperim adevăratele cauze.

Este oare antisemitismul o atitudine irațională, care își află geneza în patologia mintală a adepților săi, sau originile sale sunt reacții de înțeles față de comportamentul evreiesc? Rațiunea ne îndeamnă să credem că supremația evreiască și antisemitismul s-au alimentat

reciproc de-a lungul generațiilor, ajungând ca în cele din urmă să provoace ororile contemporane ale celui de-Al Doilea Război Mondial, Holocaustului și imperialismului sionist. Conflictul poate atinge un crescendo dezumanizant în secolul XXI, dacă nu dezgropăm adevăratele rădăcini ale animozităților dintre evrei și goyimi.

Pentru a înțelege ce anume a motivat opoziția goyimilor față de evrei ca grup, e important să fim conștienți de anumite sisteme comportamentale ale evreilor pe care Glatzner și alte autorități în materie de antisemitism evită să le recunoască. Așa-numiții antisemiți au afirmat de-a lungul secolelor că evreii, ca grup, s-au angajat într-o măsură disproporționată în practici neetice și exploatare, cum ar fi cămătăria, comerțul cu sclavi, prostituția, afacerile frauduloase și diverse alte acțiuni criminale. Mulți au susținut că evreii folosesc practicile necinstite și cârdășia în afaceri pentru a dobândi controlul asupra comerțului. Antisemiții acuză existența multor exemple istorice de colaborare a evreilor cu dușmanii străini ai națiunilor gazdă. Acuzațiile de neloialitate evreiască au fost exprimate încă de pe vremea șederii lor în Egipt, continuând până în zilele noastre. Cazul spionului israelian condamnat, Jonathan Pollard, oferă un exemplu recent.

Intoleranță religioasă sau invidie economică?

Când am început să analizez lucrările marelui număr de autori ebraici populari pe tema antisemitismului, au ieșit la lumină două teme comune. Prima și cea mai populară temă este aceea că antisemitismul ar proveni din faptul că goyimii îi acuză pe evrei de crucificarea lui Iisus Christos. Pentru a cita „Encarta Encyclopedia”, „Evreii din secolul al IV-lea și poate chiar dinainte erau considerați ucigașii lui Iisus Christos”. O altă temă a scriitorilor evrei și filo-evrei este aceea că antisemitismul a fost provocat de invidia goyimilor față de succesele economice și sociale ale evreilor. Scriitorul evreu Arthur Hertzberg arată ce avantaje strategice avea învinuirea intoleranței creștine pentru antisemitism:

Acuzarea creștinătății și numai a creștinătății pentru cea mai mare parte a antisemitismului prezintă anumite avantaje pentru evrei. Suferințele lor de-a lungul secolelor pot fi concepute ca un martiriu nobil; atacurile la adresa evreilor nu trebuie să fie asociate cu propriile lor convingeri, cultură și sisteme comportamentale distinctive, și în unele cazuri cu defectele lor, ci numai cu credința lor. Arthur Hertzberg.²⁶⁹

Pe tot parcursul studiului interacțiunii istorice între evrei și goyimi, se relevă faptul că învinuirea evreilor pentru răstignirea lui Iisus Christos nu a jucat decât un rol minor în antisemitismul antic și modern. De exemplu, pasajele biblice care afirmă că evreii l-au crucificat pe Christos nu i-au împiedicat pe creștini să încerce să-i convertească pe evrei și să-i aducă în comunitatea creștină. Evident, Biserica Creștină nu-i considera pe evrei irecuperabili numai din cauza faptelor comise de strămoșii lor farisei. Creștinii timpurii multi-etnici li se împotriveau evreilor nu pe baza rasei sau a etnicității, ci în primul rând din cauza convingerilor și practicilor evreiești. În privința religiei, evreii ca grup erau respinși în primul rând din pricina caracterului inflexibil anti-creștin și anti-goyim al Talmudului și dintr-a actelor anticreștine asociate cu acesta și ilustrate prin persecutarea și uciderea în masă a creștinilor la ordinul amantei evreice a Împăratului Nero, Poppaea Sabina.^{270, 271}

Într-un contrast accentuat cu toleranța etnică mult mai mare a creștinilor, evreii își bazau pe rasă opoziția față de goyimi. Câtă vreme creștinii au încercat în repetate rânduri să-i convertească pe evrei, evreii nu au făcut nici o tentativă reală de a converti creștini. În schimb, ei ridicau obstacole în calea convertirii, iar numărul mic de goyimi care s-au convertit totuși, erau desemnați, conform legii evreiești, ca bastarzi. Preoților evrei li se interzicea să căsătorească enoriașii care erau convertiți sau chiar descendenți ai convertiților, politică rămasă în vigoare chiar și în zilele noastre.²⁷² Pe tot parcursul istoriei evreilor în civilizația occidentală nu s-a semnalat nici un goyim convertit care să fi devenit un lider evreu semnificativ.

Creștinismul a evoluat de la statutul de credință incipientă și precară până la starea de religie de stat a Romei și, ulterior, a întregii Europe, care a devenit sinonimă cu creștinătatea. O dată ce și-a asigurat propria putere, creștinismul a devenit mai tolerant față de celelalte confesiuni chiar dacă le dezaproba. Ostilitatea la adresa evreilor își găsea bazele în motivații economice, sociale, etnice și politice, existând multe dovezi că acești factori au dominat atitudinile anti-evreiești chiar și în perioadele cu mici frământări religioase. De exemplu, antisemitismul nu s-a limitat pe plan istoric la creștini, ci și-a găsit expresii virulente încă dinainte de era creștină și în numeroase regiuni non-creștine. Antagonismul religios părea adesea să fie o justificare a ostilității economice și sociale.

Am cercetat operele titanilor literaturii, filosofiei și științelor europene în ceea ce privește problema evreiască. Uneori, petreceam ore întregi în sala de lectură a bibliotecii, căutând termenii „evrei” și „iudaism” în indexurile alfabetice ale cărților unora dintre cei mai mari scriitori apuseni. Am descoperit că mulți aveau de spus destule lucruri care în zilele noastre ar fi considerate antisemite. Mi-ar fi imposibil să-i înșir pe toți, dar printre ei se includ Milton, majoritatea papilor, Shakespeare, Kant, Goethe, Tolstoi, Dostoievski, Voltaire, Shaw, Emerson, Melville și Dickens. Chiar și autorul meu favorit american, Mark Twain, a făcut unele comentarii interesante cu privire la evrei. Majoritatea remarcilor lui Twain despre evrei publicate într-un număr din anul 1899 al revistei „Harper” sunt extrem de măgulitoare la adresa poporului evreu. Unele părți ale eseului său, însă, ar fi nepermise în zilele noastre.

În Statele cultivate de bumbac, după război, negrii simpli și neștiutori culegeau recolta pentru plantatorii albi în schimbul unor părți din câștig. Evreii veneau în forță, își instalau prăvălia pe plantație, începeau să satisfacă toate necesitățile negrilor pe credit și, la sfârșitul sezonului, deveneau proprietarii părții negrilor din recoltă și ai unei părți din recolta viitoare. Nu peste mult, albi au ajuns să-i deteste pe evrei și este îndoielnic că și negrii se omorau de dragul lor (...).

Evreul a fost alungat prin lege din Rusia. Motivul nu e ascuns (...). Era tot timpul gata să împrumute bani pentru o recoltă, vânzând pe credit vodcă și alte articole necesare pentru viață, în timp ce cultura creștea. Când sosea ziua socotelilor, evreul era stăpânul recoltei; iar în anul următor, sau cel târziu în următorul, devenea stăpân și pe fermă, ca Iosif (...).

În Anglia amorțită și neștiutoare de pe vremea lui John, toți i se îndatorau evreului. Evreul aduna în mâinile lui toate întreprinderile lucrative; era regele comerțului; era gata să dea o mână de ajutor în toate situațiile din care avea de câștigat (...).

Prejudecățile religioase pot explica o parte din ea [prejudecata antisemită], dar nu și pe celelalte nouă.²⁷³

Autorii evrei m-au ajutat mai mult decât cei goyimi să-i cunosc pe evrei în profunzime. Spre uimirea mea, istoriile evreiești, care sunt destinate în primul rând ochilor evreiești, consemnează cu franchețe cazuri de exploatare economică din partea evreilor, din cele mai vechi timpuri și până în zilele noastre. În această privință, am găsit mult mai multe informații la istorici evrei decât la cei goyimi; ba chiar, cei dintâi exprimau o părținare puternică față de propriul lor popor care avea un spirit clar al supremației. Mulți dintre ei se umflau efectiv în pene cu victoriile lor financiare asupra goyimilor.

Cămătăria

Evreii sunt o națiune de cămătari (...) înșelându-i pe oamenii printre care își găsesc adăpost (...). Au făcut din deviza „cumpărătorul să se păzească singur” cel mai înalt principiu al tranzacțiilor cu noi. Immanuel Kant²⁷⁴

Filosoful Immanuel Kant nu a fost primul occidental care le-a adus evreilor acuzația că sunt o națiune de cămătari și că practicile lor economice sunt adeseori exploatare. Încă de pe vremea șederii israeliților în Egipt, oamenii politici, teologii și cronicarii neevrei au vorbit despre avariția și practicile exploatare ale evreilor. Până și Shakespeare l-a imortalizat pe cămătarul evreu în „Neguțătorul din Veneția”, sub chipul personajului său Shylock, care îi cere creștinului, în lipsa banilor datorati, o „livră de carne”. Există numeroase exemple de guverne medievale care au primit procentaje enorme din venituri pe baza taxelor impuse pe profiturile cămătarilor evrei. În Diaspora (populația evreiască trăitoare în afara Palestinei) există un sistem al angajării evreilor de către guverne și regi goyimi ca agenți fiscali și percepatori de impozite și al folosirii lor ca administratori ai guvernelor de ocupație din străinătate.

Prin însăși natura lor, agricultura și creșterea animalelor necesită infuzii periodice de capital. Bolile, infestarea cu insecte și catastrofele naturale îi pot pune pe cultivatori sau pe crescătorii de animale la discreția celor care au bani de dat cu împrumut. Acest lucru este adevărat îndeosebi printre cei care obțin din asemenea activități puțin mai mult decât strictul necesar pentru subzistență, fapt valabil pentru majoritatea oamenilor, din cele mai vechi timpuri și până în era contemporană. În perspectivă istorică, asemenea capitaluri necesare erau adeseori oferite de cooperative și prin intervenția autorităților civile, dar de cele mai multe ori necesitățile respective rămăneau nesatisfăcute, ceea ce provoca perioade de lipsuri și suferințe crunte. În orice fel de afaceri, capitalul este crucial pentru a ameliora ciclurile necruțătoare de prosperitate și recesiune. În toiul acestor incertitudini economice apare cămătarul evreu, mult mai abil și priceput la manipularea monedei și a aurului decât clienții lui.

Până nu demult, au existat foarte puține reglementări financiare ale practicilor de împrumut, oferindu-le celor lipsiți de scrupule mari posibilități. Trebuie să se înțeleagă clar că termenul cămătărie nu se referă la o rată a dobânzii cinstită și moderată, ci la una excesivă. În zilele noastre, acest gen de cămătărie se numește „loansharking” cu dobânzi exorbitante și rate de creștere proporțională a acestora.

cămătărie, ((În orig.) usury) s.

1. actul sau practica de a împrumuta bani contra unei dobânzi exorbitante.

2. sumă sau rată de creștere a dobânzii exorbitantă, mai ales depășind excesiv rata legală.

3. Obs. dobândă folosită pentru folosirea banilor.

loansharking, s.

practica de a împrumuta bani contra unei rate excesive a dobânzii.

„Random House Webster’s Unabridged Electronic Dictionary 1996”

Evreii înșiși înțelegeau natura exploatare a practicilor lor cămătărești asupra goyimilor. Maimonides, care este considerat cel mai mare profesor evreu din Europa, a scris următoarele, în importanta sa operă Cartea legilor civile:

Este permisibil să luăm cu împrumut de la un locuitor străin și să-i dăm cu împrumut contra unei camete. Căci e scris: „Să nu iei camătă de la fratele tău” (Deuteronomul, 23:20)²⁷⁵ de la fratele tău este interzis, dar de la restul lumii e permis. Mai mult, e o poruncă imperioasă să îi împrumuți bani cu camătă unui păgân. Căci este scris „Celui străin să-i iei camătă” (Deuteronomul, 23:21)²⁷⁶ („Codul lui Maimonides”, Cartea a treisprezecea, Cartea legilor civile, capitolul V:1, 93)²⁷⁷

Nesek („mușcătură”, camătă) și marbit („creștere”, dobândă) sunt unul și același lucru (...). De ce se numește nesek? Fiindcă acela care o ia își mușcă aproapele, îi provoacă durere și îi consumă carnea. („Codul lui Maimonides”, Cartea a treisprezecea, Cartea legilor civile, capitolul IV:1 88-89)

Cămătăria practică de evrei în lumea medievală ar fi scandalosă potrivit standardelor moderne.

- În Istoria evreilor din Anglia, Cecil Roth arată că evreii percepeau rate ale dobânzilor între douăzeci și doi și patruzeci și trei la sută.²⁷⁸ În nordul Franței, rata dobânzii a fost limitată la patruzeci și trei de procente, în anul 1206, autoritățile încercând să reducă rata existentă, de șaizeci și cinci la sută, plus penalizări.²⁷⁹

- În Evreii din Polonia. O istorie socială și economică a comunității evreiești din Polonia, între anii 1100 și 1800, scriitorul Bernard Weinryb prezintă existența unor rate la fel de exorbitante, în Polonia secolelor al XIV-lea și al XV-lea.²⁸⁰

- În cartea Evreii din Spania – Viața lor politică și culturală în Evul Mediu, publicată în 1942, autorul evreu A. A. Neuman scrie că autoritățile din Castilia le permiteau evreilor să perceapă o rată a dobânzii de 33 1/3 la sută. Când agricultorii au avut disperată nevoie să cumpere semințe, în timpul mării foamete din 1326, în Cuenca, evreii au refuzat să le împrumute bani dacă nu li se permitea o dobândă de patruzeci la sută.²⁸¹

Cel mai important document din Anglia medievală și, poate, din întreaga istorie a civilizației apusene, „Magna Carta Libertatum”, (revelând prezența lor comună), declară că văduvele și orfanii au dreptul să revindică proprietățile cu prioritate față de cămătarii evrei.²⁸²

În Viața socială a evreilor din nordul Franței în secolele al XII-lea – al XIV-lea, reflectată în literatura rabinică a epocii, Louis Rabinowitz observă cum înșiși cămătarii evrei își considerau propria ocupație mult mai profitabilă decât agricultura sau meșteșugurile.²⁸³ Mulți istorici evrei au atestat documentar averile fabuloase acumulate de evrei prin cămătărie. Rabinowitz, de exemplu, arată că, în anul 1221, numai impozitele pe dobânzile evreiești din Franța s-au ridicat la o sumă mai mare decât restul veniturilor regale ordinare. Regele Ludovic al IX-lea, care a denunțat viguros Talmudul, a fost mai preocupat de comportamentul economic de animale de pradă al evreilor. În 1254, Ludovic al IX-lea le-a interzis evreilor să mai împrumute bani cu dobândă, declarând că trebuia să-și câștige existența prin comerț și muncă manuală. Ca o ilustrare a efectului cu bătaie lungă al cămătăriei evreiești, Achille Luchaire relatează că, în Europa feudală, chiar și multe biserici și mănăstiri au fost închise din cauza datoriilor pe care le aveau față de cămătarii evrei.²⁸⁴

Jacob R. Marcus, unul dintre cei mai importanți istorici evrei din lume, în articolul său „Evreii” din „Encyclopaedia Britannica”, declară: „averea flotantă a țării era inundată de evrei, care erau puși periodic să verse bani la tezaur”.²⁸⁵

Opoziția goyimilor față de activitățile economice prădătoare ale evreilor, departe de a fi fost întotdeauna patologică și motivată de ură, era de cele mai multe ori rațională și înțelegătoare. În zilele noastre, practica de loansharking este considerată o activitate dăunătoare, pasibilă de urmărirea în instanță. De asemenea, s-a văzut că în comunitățile care limitau această activitate și antisemitismul avea proporții mai reduse. Davidson citează doi patriarhi din Veneția secolului al XVI-lea ca spunând că împrumutarea banilor cu camătă este modul în care evreii „consumă și devorează populația acestui oraș al nostru”.²⁸⁶ Autoritățile venețiene au legiferat în cele din urmă reglementări precise asupra activităților economice evreiești, inclusiv o rată a dobânzii de maximum cinci la sută pe împrumuturi.²⁸⁷ Brian Pullen citează un rabin al epocii care, după ce a elucidat cauzele antisemitismului în alte regiuni, comenta:

Cămătăria îi face să fie nepopulari în toate ordinele orașului; angajarea în meșteșuguri cu locuitorii mai modești; posesia proprietăților cu oamenii nobili și puternici. Acestea sunt motivele pentru care evreii nu locuiesc în multe locuri. Dar aceste împrejurări nu se ivesc la Veneția, unde rata dobânzii este de numai cinci la sută, iar băncile sunt înființate spre folosul săracilor, nu spre înavușirea bancherilor.²⁸⁸

Arthur Kornberg, în Theodore Herzl – De la asimilare la sionism, citează pe larg din întemeietorul sionismului modern, Theodore Herzl, inclusiv unele fragmente fascinante din jurnalul zilnic al acestuia. Herzl scrie că antisemitismul determinat de dominația financiară a evreilor era absolut de înțeles și insista că „nu ne putem aștepta ca o majoritate să se lase subjugată de străinii odinioară desconsiderați, pe care tocmai i-au eliberat din ghetou.”²⁸⁹ În alt fragment, Kornberg îl citează pe Herzl ca spunând că evreii au fost educați să fie „lipitori” care au o „putere financiară înspăimântătoare” și erau „un popor care adora banii, incapabil să înțeleagă că un om poate acționa și din alte motive decât banii”.²⁹⁰ În continuare, Herzl comenta: „găsesc pe deplin justificată atitudinea antisemiților”.²⁹¹

Scriitori evrei moderni pe tema antisemitismului nu recunosc niciodată posibilitatea ca goyimii să aibă dreptul elementar de a se apăra de puterea financiară „înspăimântătoare” a evreilor și ca antisemiții să aibă o atitudine „pe deplin justificată”. Dacă un goyim îi descrie pe vampirii financiari evrei ca pe niște „lipitori” deși acest lucru este recunoscut chiar de unul dintre farurile călăuzitoare ale sionismului el ar fi calificat, cu siguranță, drept antisemit.

Mai e de mirare că un creștin chibzuit ca Sfântul Toma d'Aquino, care a fost considerat un mare exponent al iubirii și al carității, să se exprime și el împotriva practicii cămătărești a evreilor:

Evreilor n-ar trebui să li se permită să păstreze ceea ce au obținut de la alții prin camătă; ar fi mai bine să fie siliți să muncească, pentru a-și putea câștiga existența, în loc de a nu face nimic altceva decât să devină avari. SFÂNTUL TOMA D'AQUINO, filosof scolastic din secolul al XIII-lea.²⁹²

Pe măsură ce citeam tot mai multe istorii evreiești, am aflat că această cămătărie nu era decât una dintre numeroasele practici financiare prădătoare din sectorul comercial care ațâtau opoziția comunității creștine.

Activitățile comerciale evreiești

Cămătăria a fost cea mai mare sursă de putere pentru evrei și, cu siguranță, mina de aur a familiilor de bancheri evrei care au dominat Europa sute de ani, însă evreii au găsit profituri și de pe urma multor alte activități, atât onorabile, cât și vrednice de dispreț.

În timp ce interziceau cămătăria față de compatrioții evrei ca pe o practică pernicioasă, învățăturile religioase evreiești îi încurajau pe evrei să se angajeze în cămătărie contra goyimilor. Același principiu se aplica în toate competițiile economice dintre evrei și goyimi. Iscușința financiară, combinată cu strânsa coeziune de grup și strategia economică, constituiau arme puternice în lupta pentru dominația comercială a Europei și, mai târziu, a Americii. Faptul că evreii practicau un sistem etic dual altruist pentru ei înșiși și prădător pentru goyimi a contribuit la dominația lor economică chiar și în întreprinderile de afaceri mai modeste.

Multe dintre practicile cele mai nocive au fost condamnate de un sinod (evreiesc) din Frankfurt, în anul 1603, pentru a preveni hillul hashem (dizgrația religiei evreiești). „Acea care îi înșală pe goyimi profanează numele Domnului printre goyimi.”²⁹³

Această proclamație a fost foarte mult citată de aceia care expediază măsurile financiare anti-goyimi ca fiind reprezentative doar pentru o epocă de mult apusă. Totuși, o responsa rabinică ulterioară a clarificat problema în urma unei dispute între doi evrei care contestau roadele înșelării unui goyim. Responsa declara că exploatarea și înșelăciunile la adresa

goyimilor erau permise, atâta vreme cât nu se produce *hillul hashem* adică, dacă fapta nu-i prejudicia pe evrei ca grup. Jacob Katz spune: „Normele etice se aplicau numai celor de aceeași spiță”.²⁹⁴ La fel cum era condamnat moral să se practice cămătăria cu compatrioții evrei și era lăudabil moral să se perceapă camătă de la goyimi, se decreta că era etic moral ca evreii să se angajeze în acte profitabile neetice față de goyimi, cu condiția de a o face fără să dăuneze comunității evreiești.

Următorul pasaj, din fundamentalul volum *Codul lui Maimonides*, arată clar dualitatea moralei economice în tratativele de afaceri. Nu trebuie să uităm că evreii îl consideră pe Maimonides cel mai mare filosof al lor din perioada iluminismului.

Un păgân nu poate depune plângere pentru întrecerea măsurii, pentru că se spune „de la aproapele vostru” (*Leviticul*, 25:14).²⁹⁵ Dacă, însă, un păgân a înșelat un israelit, el trebuie să înapoieze suma peste măsură potrivit legii noastre (în scopul ca drepturile unui) păgân să nu le întrecă (pe acelea ale) unui israelit. („*Codul lui Maimonides*”, „*Cartea a douăsprezecea*”, „*Cartea Achizițiilor*”)²⁹⁶

Învățătura evreiască le porunea evreilor să-și ajute frații și să nu concureze între ei în încercările de a-i exploata pe goyimi. Jacob Katz citează un mare volum de literatură evreiască interzicând concurența între evrei. Acestora le era interzis să intervină în monopolurile controlate de alți evrei și să subliceze față de confrății evrei. Trebuia să coopereze întotdeauna cu ceilalți evrei în fața concurenței goyimilor, pentru ca „să nu piardă banii lui Israel”.²⁹⁷

Ar fi greu să exagerăm măsura în care solidaritatea economică evreiască și, când se găsea de cuviință, boicotarea sau ostilitatea economică putea avea impact asupra activităților comerciale. În capitolul despre controlul mass-media, am discutat acapararea evreiască perfect coordonată a ziarului „*Time-Herald*” din Washington D.C., aflat inițial în proprietate neevreiască, realizată prin determinarea discretă a firmelor și agențiilor de publicitate evreiești să renunțe la spațiile de reclamă din „*Herald*”, astfel încât ziarul să ajungă la faliment, revenind după ce acesta a ajuns cu bine în mâinile evreilor. Acest exemplu este reprezentativ pentru numeroasele moduri în care o strategie de grup poate avea un impact economic zdrobitor asupra aproape oricărei întreprinderi de afaceri.

Să luăm, de exemplu, impactul guvernului asupra aproape tuturor marilor corporații din America. Birocrații plasați în poziții-cheie pot influența contractele guvernamentale, acceptabilitatea ecologică, drepturile civile, scutirile de impozite și reglementarea unor articole cum ar fi alimentele și medicamentele. Dacă un administrator guvernamental evreu e ostil față de o anumită corporație sau are interese investite în ea e evident că el poate avea un efect decisiv asupra sănătății sale financiare. Dacă un evreu are o autoritate corporatistă de achiziție importantă, el poate hotărî să cumpere un produs fie de la firma unui goyim, fie de la cea a unor confrăți evrei. Hotărârea lui va avea un efect profund, pozitiv sau negativ, asupra celor două entități. În situațiile de acest gen, goyimul a fost condiționat să creadă că oricine trebuie să fie judecat după merit și ar fi imoral să se lase influențat de prejudecățile rasiale. Mai mult, el învață că principala lui misiune este binele companiei sau al agenției guvernamentale pe care o slujește. Evreul, pe de altă parte, a fost condiționat încă de la cea mai fragedă vârstă să gândească în termenii binelui colectiv și ai perfidiei goyimilor, de la Faraon până la Hitler. Mai e de mirare că managerul evreu are toate șansele să aleagă firma evreiască pentru încheierea contractului sau solicitantul evreu pentru ocuparea unui post vacant de mare importanță? Asemenea acțiuni ar putea să pară altruiste, dar ele sunt și egoiste, întrucât afaceristul evreu știe că, la fel cum el ajută un confrate evreu când poate, la un moment dat va fi ajutat la rândul lui în același fel.

De-a lungul istoriei există multe exemple despre acest „efort de echipă” utilizat pentru obținerea avantajelor economice și politice. Roth discută numirea unui evreu *marrano*, Diego Arias Davilia, ca trezorier de stat în Spania secolului al XV-lea.²⁹⁸ Termenii „*marrano*” și „creștin nou” sunt folosiți cu referire la evreii care se convertiseră în mod fals la creștinism în timp ce continuau să practice pe ascuns iudaismul.²⁹⁹ Roth subliniază că, prin influența lui Davilia, mulți alți „creștini noi” au urcat în funcții înalte. De asemenea, el arată că evreii *marrano* controlau toate importurile și exporturile din și în Lumea Nouă, precum și distribuția mărfurilor în Spania. Dacă Roth are dreptate și evreii controlau, ca un sindicat închis, tot comerțul acelei epoci, nu era firesc ca acest lucru să provoace ostilitatea negustorilor goyimi?

Pe tot întinsul Europei, evreii își foloseau limba și organizațiile comune pentru a obține avantajul în concurența cu creștinii și musulmanii din regiunea Mediteranei. În cartea sa

„Evreii din Imperiul Otoman și din Republica Turcă“, Stanford Shaw arată cum evreii aveau un sistem de bancnote onorat numai de ceilalți negustori și bancheri evrei, ceea ce le conferea un avantaj concurențial.³⁰⁰

Un caz de studiu din Opatow, Polonia, semnalat în perioada secolelor al XVII-lea și al XVIII-lea de către Gershon Hundert, în cartea sa „Evreii dintr-un oraș particular polonez. Cazul Opatow din secolul al XVIII-lea“³⁰¹, ilustrează felul cum au ajuns evreii să domine viața comercială. Se înregistrau încontinuu plângeri că evreii refuzau să se înscrie în breslele meșteșugărești; că aveau sub control comerțul și prețurile la materii prime; că importau produse finite în oraș, subminându-i pe meșteșugarii locali; că nu cumpărau de la creștini; că se semnalau reclamații (...) că evreii îi excluseseră complet pe creștini din sfera comercială, cu rezultatul că negustorii creștini erau siliți să se mute în alte localități.³⁰² Hundert scrie că „dominarea comerțului din oraș de către evrei (...) era aproape completă“.³⁰³ De asemenea, el remarcă faptul că evreii ajunseseră să domine toate etapele afacerilor cu băuturi alcoolice, inclusiv fabricarea, distribuirea și desfacerea cu amănuntul.

Unii autori evrei au insinuat chiar că liderii sindicali evrei din America tindeau mai mult să fie concilianți cu administrația dacă sindicatele lor aveau mai mulți membri goyimi decât evrei.³⁰⁴ Dacă acest lucru e adevărat, atunci putem presupune că firmele evreiești aveau șanse să obțină acorduri de muncă mai favorabile decât firmele goyimilor. Putem înțelege cu ușurință enormele avantaje pe care le aveau aceste firme față de concurenții lor neevrei. Există multe feluri în care loialitatea și coeziunea de grup pot corupe și, în cele din urmă, perverti piețele presupuse libere.

Băncile și bursele de acțiuni

Cea mai importantă familie de bancheri din ultimele două secole a fost familia Rothschild. De la ei provin cele mai puternice case bancare din Europa. Fondatorul Casei Rothschild, Mayer Amschel Rothschild, s-a născut în 1743, la Frankfurt am Main, în Germania. Amschel a început prin a studia ca să devină rabin, după care s-a hotărât ca în schimb să intre în afacerile financiare și de împrumuturi bănești. În cele din urmă, a devenit agentul financiar al guvernului britanic în timpul războaielor napoleoniene și a lansat cele mai mari case bancare din Europa, trimițându-și fiii în principalele capitale ale continentului pentru a deschide acolo noi bănci.

Am citit o carte foarte măgulitoare despre familia Rothschild, care relatează povestea celei mai celebre lovituri financiare a lui Mayer Amschel. În timpul marii bătălii de la Waterloo, între Napoleon și Wellington, piața acțiunilor din Londra a avut de suferit, comercianții temându-se de posibilitatea unei victorii a lui Napoleon. Amschel a identificat în acea importantă bătălie o ocazie de afaceri fără egal. Știind că, dacă Napoleon învingea, bursa acțiunilor avea să se prăbușească, iar dacă Franța pierdea, prețurile aveau să sară până la cer, Amschel a înființat un sistem prin care să afle rezultatul războiului înainte ca vestea să ajungă la oricine altcineva. Folosind porumbei voiajori pe uscat și o serie de ambarcațiuni cu felinare de semnalizare dispuse la intervale de circa un kilometru și jumătate pe toată lățimea Canalului Mânecii, a aflat înaintea tuturor că Napoleon pierduse bătălia de la Waterloo. Atunci, i-a pus pe confederații lui să lanseze informația falsă că Napoleon câștigase. Această minciună a provocat o cădere devastatoare a valorii acțiunilor la bursa din Londra. Acțiuni valoroase se vindeau pentru câțiva pence la un dolar. Amschel și asociații lui evrei, știind că Marea Britanie învinsese de fapt, au cumpărat aproape pe degeaba toate acțiunile. Peste noapte, când piața londoneză a aflat despre victoria englezilor, aceste acțiuni au ajuns să valoreze o avere imensă.

Cartea prezenta frauda lui Rothschild ca fiind inteligentă și admirabilă. Trebuie să stăm un moment și să ne gândim la averile pierdute, averi care fuseseră acumulate prin ani de muncă grea și inspirații de geniu la firmele furate literalmente de la creatorii lor, la viețile distruse. Credea cumva autorul cărții că această avere enormă se materializase pur și simplu din nimic? Îi păsa autorului că banii nu provin numai de la cei care creează și conduc companiile, ci și din truda grea a miilor de muncitori? Un asemenea furt afectează salariile, condițiile de muncă, stabilitatea posturilor și mulți alți factori. În cele din urmă, sute de mii de muncitori au fost siliți să plătească prețul scump al cacealmalei lui Rothschild.

Mayer Amschel a folosit enorma avere dobândită prin vicleșugul de la Waterloo (printre altele) pentru a le înființa celor cinci fii ai lui, Amschel, Salomon, Nathan, Karl și James propriile lor case bancare din restul Europei. Așa cum am discutat în capitolul despre revoluția rusă, familia Rothschild și-a folosit imediat masiva avere pentru a influența națiunile în sprijinul intereselor evreiești, ca atunci când au copt condițiile pentru revoluție în

Rusia prin anularea împrumuturilor în semn de protest față de Legile din Mai ale Țarului.³⁰⁵ De asemenea, averea câștigată prin mijloace necinstite de Rothschild a cumpărat efectiv pentru familia lui primul fotoliu al unui evreu în Parlamentul Britanic și chiar calitatea de membru al aristocrației engleze. Combinând puterea enormelor bănci ale propriei sale familii cu cea a altor bănci aflate tot în proprietate evreiască, au putut literalmente să îngenuncheze economia țării. Dominând operațiunile bancare internaționale, și-au putut impune propriii termeni față de națiunile înfometate după bani, adunând bogății și mai mari.

Datorită avantajelor competitive ale relațiilor internaționale ale lui Rothschild, evreii dominau operațiunile bancare private din toată Europa. De exemplu, în Prusia de la sfârșitul secolului al XIX-lea, firmele bancare neevreiești lipseau aproape cu desăvârșire. În 1923, la Berlin, existau o sută cincizeci de bănci evreiești și numai unsprezece bănci ale goyimilor.^{306, 307}

Pe piața acțiunilor, alte urzeli similare scamatoriei lui Rothschild de la Waterloo au fost folosite generații de-a rândul, pentru a rezulta finalmente în dominarea centrului lumii comerciale, bursa de pe Wall Street, de către acțiunile evreilor și operațiunile bancare și de investiții ale acestora.

În cartea Mulțimea noastră și o alta, relativ recentă, Mulțimea nouă: Schimbarea gărzii evreiești pe Wall Street, scriitorii evrei Judith Ehrlich și Barry Rehfeld relatează cu îngâmfare coplesitoare acaparare de către evrei a axei economiei americane.^{308, 309} Ivan Boesky și Michael Milken, care au furat, amândoi la un loc, aproape două miliarde de dolari, sunt efectiv ridicați în slăvi pentru geniul și priceperea lor într-ale pieței.

Când învățam la liceu, tatăl meu avea câteva investiții modeste în acțiuni. Brokerul lui era un evreu de politică conservatoare, R. Newmann, de la firma Kohlmeyer & Company. Am primit o slujbă la Newmann, aceea de a „trage curbe“ – trasarea graficelor pentru evoluția prețurilor la bursa acțiunilor și a mărfurilor. În perioada angajării mele, aveam deja conștiința rasială formată dar înțelegeam prea puțin problema evreiască. Îl simpatizam pe Newmann, iar el părea să aibă întotdeauna câte o replică inspirată gata pregătită ca ripostă la ultimele ofense ale mișcării de culoare. Newmann adunase o avere la bursă și, în timp ce lucram pentru el, am descoperit adevăratul secret al câștigării banilor de pe piața acțiunilor și motivul pentru care evreii au ajuns să domine industria brokerajului.

Newmann vorbea încontinuu la telefon cu colegii lui evrei de la New York, Chicago și Washington D.C. Fiecare membru al cercului său cunoștea alți evrei, precum și câțiva goyimi din afaceri, guvern și mass-media, ca și din angrenajele critice ale pieței. În decursul conversațiilor, Newmann vorbea adesea folosind cuvinte pe care eu nu le înțelegeam: erau în yiddish. Uneori, după ce încheia convorbirea telefonică, scria rapid o comandă pentru cumpărarea unei acțiuni sau a unei mărfi importante și mă puneam să alerg cu ea la ghișeu pentru a-i da curs. Îmi amintesc numeroase tranzacții care-i aduseseră zeci de mii de dolari. L-am întrebat care era secretul, iar el mi-a răspuns că nu avea nici un secret. „Prin informații“, a spus Newmann, „așa câștigi bani frumoși pe piață. Trebuie să obții informațiile înainte de a le afla mulțimea. O dată ce au apărut în ziare, e prea târziu.“

Newmann simțea că nu-l păștea nici un pericol dacă se lăuda în fața unui elev de liceu, iar eu ascultam și învățam multe.

„Să luăm, de pildă, guvernul“, spunea el. „Imaginează-ți că ai cunoaște pe cineva de la Rezerva Federală care deține informația confidențială că Arthur Burns plănuiește să mărească ratele dobânzilor. La urma urmei, cineva trebuie să știe aceste lucruri înainte de a ajunge la cunoștința lumii întregi. Cum ai proceda, pe piața acțiunilor sau, la o adică, pe o duzină de alte piețe care sunt extrem de sensibile la rata dobânzilor? Sau ce-ar fi dacă ai cunoaște pe cineva din Departamentul Apărării, iar persoana ar ști că Lockheed ori McDonnell-Douglas vor obține contractul pentru noul avion de vânătoare? Recunoaște, trebuie s-o știe cineva din timp și pe asta. Crezi că ai putea scoate niște bani? Sau cum ar fi dacă ai ști unde se va deschide următoarea bază militară. Ce zici, ți-ar prinde bine, în afacerile cu operațiuni imobiliare? Sau să zicem că ai cunoaște pe cineva din Departamentul Justiției care te-ar anunța că vor renunța la procesul anti-trust cu firma I.B.M. Când se află știrea asta, ce se întâmplă cu acțiunile? Ai cumpăra acțiuni I.B.M.? Și nu numai informațiile guvernamentale te pot îmbogăți regește. De exemplu, dacă ai avea un prieten la I.B.M. care ar ști înaintea oricui altcuiva că I.B.M. va încheia un contract pentru o sută de mii de cofraje de computer cu o companie mică, ce crezi că s-ar întâmpla cu acțiunile de doi bani ale acelei companii? Există milioane de feluri“, îmi spunea el, „în care informația înseamnă bani.“

L-am întrebat pe Newmann dacă legea nu interzice tranzacțiile pe bază de informații interne și mi-a răspuns: „Legea ar putea să interzică și respirația.“ Mi-a explicat că, în sens tehnic, era ilegal, dar că era aproape imposibil de dovedit și nici măcar nu se cerceta, decât în cazurile cele mai flagrante, implicând de obicei sume fabuloase de bani.

Peste ani de zile, manipulările de acest gen ale unor sume enorme de bani au dus la cel mai mare scandal bursier din istorie. În 1986, Dennis Levine, Ivan Boesky, Martin Siegel și Michael Milken au fost acuzați de tranzacții pe bază de informații interne cu acțiuni și obligațiuni în valoare de miliarde de dolari. Boesky și-a recunoscut vinovăția și a fost amendat cu o sută de milioane de dolari, iar în cele din urmă alte milioane au fost plătite și de Milken, dar după toate aceste amenzi, cheltuielile de judecată și un timp petrecut în închisoare, a rămas tot putred de bogat. În 1987, Milken a câștigat cinci sute cincizeci de milioane de dolari pentru activitățile sale din anul anterior mai mult decât au câștigat în acel an toate companiile din Fortune 500 la un loc, cu excepția primelor patruzeci și una. Levine, Boesky, Siegel și Milken s-au făcut vinovați de cea mai gravă fraudă financiară săvârșită vreodată, de la jefuirea bursei engleze a acțiunilor de către Rothschild. De asemenea, ar fi de remarcat că, având avocați evrei și fiind judecați de magistrați evrei, inculpații au fost condamnați, pentru aceste crime enorme, la sentințe ușoare, în închisori federale de minimă securitate.

Este instructiv de remarcat cum a reacționat structura evreiască de putere față de afacerea Boesky. Unii lideri evrei la vârf, printre care Laurence Tisch (care ulterior a devenit omul numărul unu la C.B.S.), Felix Rohatyn (actualmente ambasadorul Statelor Unite în Franța) și David Gordis, vicepreședinte executiv al Comitetului Evreiesc American, și-au unit forțele pentru a limita pagubele. Periodicul „Palm Beach Jewish World“ l-a citat pe Rabbi Gordis cu declarația că, din cauza acelor arestări, evreii aveau să fie văzuți ca „exploatare ai economiei și profitori“.³¹⁰

Dacă prietenul meu, domnul Newmann, avea dreptate, și informațiile confidențiale înseamnă „bani“ în economia modernă de piață, ce înseamnă asta pentru cel mai strâns unit și organizat grup din lume? Mulți tineri evrei se pricep la finanțe, încă de la cea mai fragedă vârstă, la fel cum tot atâția copii goyimi se familiarizează cu vedetele sportului de la Super Bowl sau din Campionatul Mondial. Ivan Boesky nu e un individ de excepție decât prin amplitudinea furtului pe care l-a comis. Informațiile confidențiale de orice gen reprezintă o putere incredibilă în mâinile oamenilor care știu cum să se folosească de ele. La colțul străzii, sau la colțul lumii, ne pândeste cea mai cumplită armă a unui război economic. Prăzile acestui război nu sunt numai plăcerile care se pot cumpăra cu bani, ci și enorma putere politică și mediatică pe care o cumpără banii.

Comportamentul criminal

Am crescut văzând filme. Niciodată nu lipseam de la matineul de sâmbătă și, de-a lungul anilor, filmele au fost distracția mea favorită. Ideea mea despre o seară petrecută în oraș continuă să însemne masa la restaurant și un film la cinema. Dintre sutele de producții pe care le-am văzut în timp, îmi amintesc multe filme cu gangsteri. Datorită acestor filme și a multor romane și articole din ziare și reviste, am asociat multă vreme crima organizată cu italienii în special, cu sicilienii-americieni. Este o asociație de idei comună. Aproape în mintea oricui, gangsterii sunt sinonimi cu accentul și fizionomiile italienești.

În liceu, am citit un articol despre Murder, Inc., o imensă mafie a crimei cu baza la New York City care a fost una dintre cele mai malefice și mai puternice organizații criminale din istoria Statelor Unite. Se specializase în omoruri cu plată și desfășura toate genurile de activități infracționale, provocând sute de morți și furturi în valoare de zeci de milioane de dolari. Thomas Dewey (care mai târziu a candidat la președinție) a ajutat la distrugerea organizației. Spre uimirea mea, lista personajelor din Murder Inc. consta aproape în întregime din evrei. Membrii ei inițiali au devenit liderii crimei organizate pe tot parcursul anilor optzeci, printre ei numărându-se și bossul crimei Meyer Lansky.

Am citit astfel că cel mai mare boss al crimei organizate de pe vremea lui Al Capone încoace a fost evreu. M-aș fi așteptat să fie sicilian, așa cum văzusem în filme. Cartea Lansky, de Hank Messick, atesta documentar o viziune asupra crimei organizate radical diferită de cea pe care o văzusem la matineele de sâmbătă.

Principalele surse din agențiile de aplicare a legii și reporterii de investigații au confirmat că Lansky era cel mai mare gangster din America. Fusesse cel mai puternic individ din organizațiile criminale americane, timp de patru decenii, și totuși majoritatea americanilor care cunosc, cu siguranță, numele de Al Capone și John Dillinger n-au auzit niciodată de

Meyer Lansky. Cel mai notoriu gangster nu a fost italian; de fapt, era evreu și susținător înfocat al sionismului. „Newsweek“ a relatat următoarele:

În fiecare an, Lansky și asociații lui din lumea interlopă varsă sume imense în obligațiunile israeliene și acțiunile filantropice ale israelienilor. După opinia cotidianului „Ha'aretz“, guvernul a părut să se teamă de pierderea milioane de dolari în bani iliciți „spălați“ prima oară în instituțiile controlate de mafie, așa că i-a canalizat spre firmele și industriile israeliene.³¹¹

Reporterul de investigații Jack Anderson a comentat cazul în „The Washington Post“:

Această pradă a lumii interlope obținută în majoritate din activități infracționale în Statele Unite este „spălată“ înainte de a ajunge în Israel.³¹²

În cartea Lansky, Messick dezvăluie relațiile dintre Israel și gangsterii evrei din America:

Cu siguranță, gangsterii evrei au susținut mult timp, pe față, cauzele evreiești și statul Israel. În noaptea execuției lui Bugsy Siegel, fostul partener al lui Lansky, Flamingo a fost ocupat de Moe Sedway. Întrebat cum de s-a nimerit să fie prezent în Las Vegas tocmai atunci, Sedway a explicat că venise să organizeze o acțiune de colectare de fonduri pentru United Jewish Appeal.³¹³

Bugsy Siegel

Bun venit la Coșer Nostra

Rich Cohen evocă o epocă de aur și sânge

Ca ilustrare a modului în care sunt tratați gangsterii evrei în mass-media de la Hollywood, e de ajuns să observăm portretul făcut notoriului gangster Bugsy Siegel în filmul „Bugsy“. ³¹⁴ Filmul a înlăturat accentul de pe naționalitatea lui evreiască, înfățișându-l pe unul dintre cei mai sângeroși și necruțători asasini din Statele Unite ca pe un romantic chipeș, jucăuș și vizionar, întruchipat de un actor cu o fizionomie sută la sută anglo-saxonă Warren Beatty. Siegel a fost reprezentat ca un om bun la inimă care avea și o latură nițeluș cam aspră. Deși eram familiarizat cu faptele oribile ale adevăratului Bugsy Siegel, în timp ce priveam filmul am constatat că-mi câștigase simpatia. N-am fost surprins să aflu că scenariul fusese scris de James Toback, iar regia îi aparținea lui Barry Levinson.

Messick rezumă totul foarte bine când scrie:

Adevărații lideri ai crimei au rămas ascunși, în timp ce agențiile de aplicare a legii din țară urmăreau găinari mărunți (...). Cercetările dezvăluie faptul că unii lideri non-mafioți ai crimei s-au ascuns zeci de ani după societatea răvășită de vendette (...). Am fost mânjiți cu acuzația de antisemitism de la o coastă la cealaltă, de gangsteri care foloseau religia ca pe o mantie.³¹⁵

„Revoluția rusă“ și/sau „Mafia rusă“

Începând din ultimii ani ai secolului XX, cea mai periculoasă organizație criminală din Statele Unite și din întreaga lume a devenit „Mafia rusă“. La fel ca în privința adevărului despre așa-zisa revoluție rusă, „Mafia rusă“ nu e nici rusească, nici mafie. Într-un cuvânt, este: evreiască.

În același mod în care au atenuat rolul imens al criminalității evreiești organizate în America pe tot parcursul secolului XX (de la Murder Inc., până la Sindicatul lui Meyer Lansky), mass-media au ascuns poporului american și adevărul despre sindicatul modern al crimei intitulat Organizatsiya, cea mai puternică organizație criminală din lume.

Membrii Organizatsyiei provin și din diverse zone ale fostului imperiu sovietic, dar nu se declară ruși și în nici un caz mafioți. Sunt evrei peste măsură de mândri, care susțin cauzele evreiești cu aceeași exuberanță manifestată de Meyer Lansky și cohortele lui.

La jumătatea anilor șaptezeci, am citit La agățat pe Strada Gorky, o carte scrisă de Yuri Brokhin, un fost pește evreu care lucrase pentru una dintre organizațiile criminale din Rusia.³¹⁶ Konstantin Simis, un proeminent avocat evreu al infractorilor din lumea crimei organizate, a scris o altă carte importantă pe aceeași temă, intitulată: U.R.S.S. Societatea coruptă ³¹⁷. Ambele cărți descriau clar controlul evreiesc asupra crimei organizate din Uniunea Sovietică. Brokhin se laudă că evreii sunt singurii oameni destul de inteligenți pentru a coordona crima organizată pe scară largă. Slavii, susține el, nu sunt capabili decât de crima de stradă. Desigur, nici una dintre cărți nu menționează avantajele de care se bucurau infractorii evrei, având o mulțime de aliați în birocratia sovietică de proporție preponderent evreiască. La căderea regimului comunist, puterea grupurilor criminale evreiești, deja foarte

mare, a crescut dramatic, atât de mult încât se poate spune că nici o națiune nu a suferit mai mult de pe urma flagelului crimei organizate decât suferă Rusia, în zilele noastre.

Chiar și Președintele Rusiei, Boris Elțin, se află în mod vizibil sub dominația crimei organizate, după cum o dovedește numirea de către el a lui Boris Berezovsky, un evreu din conducerea crimei organizate rusești, în Consiliul Național de Securitate al Rusiei. Elțin a trebuit să revoce numirea lui Berezovsky după ce unele dintre zările neevreiești din Rusia au făcut caz de relațiile lui cu lumea interlopă. Berezovsky este considerat a fi cel mai bogat om din Rusia, urmat îndeaproape de acolitul său Vladimir Gusinsky, care a devenit cel mai puternic boss al mass-media.

De la destrămarea Uniunii Sovietice încoace, mafia evreiască s-a răspândit rapid prin întreaga lume și multe autorități din agențiile de aplicare a legii consideră în prezent ramura ei americană cea mai puternică și periculoasă organizație criminală din Statele Unite. După ce a fost asasinat fiul actorului Bill Cosby, în Los Angeles, presa l-a identificat pe prezumtivul ucigaș ca fiind Mikail Markhasev, un emigrant ucrainean, când de fapt acesta era un evreu, membru al așa-numitei „Mafii ruse”. Invariabil, producătorii de filme și televiziune evrei îi portretizează pe gangsteri sub chipul unor ruși blonzi cu ochi albaștri, fără nici cea mai vagă sugestie despre adevărata lor identitate evreiască. Prezentarea acestor criminali evrei drept ruși constituie o dublă minciună. E o inexactitate cu privire la originea lor evreiască și calomniază poporul rus. Din nou, ies în evidență contradicțiile puterii evreiești. Stăpânii mass-media nu tolerează nici măcar o expunere sinceră a perfidiei evreiești, dar propagă imagini false și pernicioase ale altora.

Ocazional, însă, adevărul iese la lumină, chiar dacă nu în filme. Numărul din 26 mai 1998, al ziarului „The Village Voice” a publicat un articol intitulat „Cel mai periculos mafiot din lume”, de Robert Friedman.³¹⁸ Friedman scria:

Conform F.B.I. și serviciilor de informații israeliene, Semion Mogilevich conduce o mafie roșie a traficului de arme, spălărilor de bani, distribuirii de droguri și contrabandei cu opere de artă, fiind cel mai periculos mafiot din lume (...).

Liderul acestei Mafii Roșii e un ucrainean în vârstă de cincizeci și doi de ani, de origine evreiască. Este un personaj obscur, cunoscut ca Mintosul Don, are licența în economie și nu a fost niciodată demascată de mass-media.

Robert Friedman, el însuși evreu, scrie că Organizatsiya a adus chiar și foști luptători de comando din Israel ca trăgători, iar aceștia sunt atât de nemiloși încât unii polițiști refuză să instrumenteze cazurile, știind că nu ar ezita să le masacreze familiile. În continuare, Friedman afirmă:

Organizațiile evreiești au exercitat presiuni asupra Departamentului Justiției pentru a reduce accentul pus pe Mafia Rusă, de teamă că publicitatea negativă ar periclita exodul în masă de evrei ruși spre Israel.³¹⁹

Ceea ce e foarte posibil. Dar cum rămâne cu exodul evreilor din „Mafia rusă” spre America? Evident, acesta nu îngrijorează pe nimeni, căci interesele statului israelian de a-și înmulți populația evreiască și sfintele interese ale relațiilor publice evreiești sunt mult mai importante decât drepturile poporului Statelor Unite de a se apăra de acest oribil sindicat evreiesc al crimei organizate.

Cele două procente de evrei din populația țării dețin meritul îndoielnic de a fi responsabile pentru partea leului din crima organizată în America secolului XX, de la Murder, Inc. până la Sindicatul lui Lansky și „Mafia rusă” a lui Semion Mogilevich. Această realitate ascunsă sugerează posibilitatea unui comportament similar și pe vremuri.

Examinând istoria comportamentului criminal evreiesc, am descoperit numeroase personalități istorice importante și destui cronicari care se temeau de organizațiile criminale evreiești. (Dacă acest volum ar beneficia de spațiu suficient, eșantionul de mai jos s-ar putea extinde în proporție însoțită):

Omul politic roman Marcus Cicero: Flaccus, un prieten de-al lui care era funcționar vama a fost persecutat pentru că oprise circulația ilegală a aurului de la Roma spre Ierusalim. Apărându-l pe Flaccus, Cicero condamnă aceste forme de contrabandă timpurie și eforturile de a intimida un funcționar public cinstit care-și făcea datoria. Cicero spune: „Încet, încet! Nu vreau să mă audă decât judecătorii. Evreii m-au băgat deja într-o mare încurcătură, ca și pe mulți alți distinși domni.” (Oratio Pro Flacco).

Filosoful roman Lucius Seneca, din secolul I, îi numea pe evrei „cea mai criminală națiune”.

Napoleon: „Evreii sunt cei mai mari jefuitori ai epocii moderne; sunt corbii care se hrănesc cu stărvurile omenirii (...). Trebuie să interzicem rolul evreilor în comerț, pentru că abuzează de el (...)”.

Daniel Defoe: Operele Roxana, Robinson Crusoe și The Military Memoirs of Captain George Carleton conțin aluzii frecvente la criminalitatea evreilor lacomi și lipsiți de principii, a căror principală ocupație este „tăinuirea articolelor de furat”.

William Prynne, un scriitor puritan care se opunea eforturilor lui Cromwell de a permite din nou accesul evreilor în Anglia, descrie delictele evreilor ca fiind „cămătărie și înșelăciuni, rotunjiri și falsificări de monede”; (din „A short Demurrer to the Jewes long discontinued Remitter into England” – „Scurtă excepțiune pentru reprimirea îndelung amânată a ovreilor în Anglia”).

Charles Dickens ne-a oferit caracterizarea clasică a evreului criminal (Fagin), în Oliver Twist. Personajul recrutează copii goyim pentru furturile din buzunare și diverse alte asemenea acțiuni infracționale.

Tacitus. „Între ei sunt inflexibil de onești și oricând gata să arate compasiune, deși privesc restul omenirii cu toată ura unor dușmani (...)” (Istoria, 5.4.659)

Există numeroase dovezi ale unei lumi interlope dominate de evrei care dăinuiește de sute de ani. Unul dintre cele mai uluitoare lucruri pe care le-am descoperit a fost o carte publicată pe vremea reformatorului protestant Martin Luther. Europa era atât de năpăstuită de crima organizată, încât autoritățile s-au simțit datorate să publice un lexicon al termenilor infracționali. Luther a sprijinit publicarea acestuia, considerând-o o cale de a combate criminalitatea, și a scris o introducere a lexiconului în care comenta că vocabularul delincvențelor era plin de cuvinte ebraice.

În această prefată, Luther a remarcat:

Consider folositor ca această carte să fie citită de mulți, astfel încât să se poată vedea și înțelege cum domnește Diavolul peste această lume, iar oamenii să ia aminte împotriva lui. Este adevărat că acest Rothwelsche Sprache [argou interlop] provine de la evrei, căci conține multe cuvinte ebraice, după cum vor observa aceia care cunosc graiul ebraic.³²⁰

Comerțul cu sclavi

Iar robii tăi și roabele tale, pe care îi vei avea, să-i cumperi din neamurile care sunt împrejurul tău.

Tot așa din fiii străinilor care petrec între voi: puteți să cumpărați și din aceștia cum și dintre urmașii lor aflători pe lângă voi și care s-au născut la voi în țară. Ei vor putea să intre în stăpânirea voastră.

Și voi puteți să-i lăsați pe ei moștenire fiilor voștri de după voi, în stăpânirea lor. Pe ei să-i aveți robi de-a pururi; dar când este vorba de frații voștri, fiii lui Israil, nici unul dintre voi să nu împileze pe celălalt cu silnicie. (Leviticul, 25:44-46)³²¹

Deși instituția sclaviei a existat pe aproape tot parcursul întregii istorii a omenirii, comerțul cu carne vie nu a fost considerat niciodată o ocupație nobilă. Sufletele pline de compasiune au deplâns multă vreme maltratarea crudă a sclavilor, în special a femeilor și copiilor, de către negustorii și stăpânii de sclavi. Mulți au fost de acord cu admonestările lui Christos la adresa stăpânilor, prin care Mântuitorul le porunca să se poarte blând cu sclavii lor. În contrast cu imaginea binevoitoare pe care le-au imprimat-o mass-media, evreii au dominat de-a lungul istoriei o instituție internațională tangentă cu cele mai întunecate aspecte ale exploatarei umane: comerțul cu sclavi.

CINE a adus sclavii în America

Am făcut cunoștință cu rolul important jucat de evrei în comerțul cu sclavi printr-un articol despre evrei scris de un prestigios istoric și apologet al evreilor, Jacob Marcus, în „Encyclopaedia Britannica”. Marcus comenta cu dezinvoltură controlul comerțului medieval de către evrei și în special al comerțului cu sclavi:

În Evul Mediu, comerțul din Europa de Vest stătea în mare măsură în mâna lui [a evreului], îndeosebi comerțul cu sclavi (...).³²²

Stăpânirea comerțului cu sclavi de către evrei nu a trecut neobservată de către scriitorii creștini din feudalism. Am citit relatări șocante despre copii europeni care sufereau violențe sexuale și de altă natură din partea negustorilor evrei de sclavi care îi achiziționau. În epoca romană, evreii mergeau adesea pe urmele armatelor romane cuceritoare și îi luau în sclavie pe soldații și civilii din taberele inamice. Cronicarii epocilor antică și medievală au scris despre preferințele lor pentru femei și copii blonzi și despre vânzările frecvente ale acestora în Levant. Negustorii evrei de sclavi satisfăceau bucuroși gustul Orientului Mijlociu pentru carne albă. Îngrozite de relatările despre maltratarea femeilor și a copiilor creștini de către evrei, numeroase principate creștine au emis edicte prin care nominalizau în amănunt aceste agresări și le interziceau evreilor să dețină sau să comercializeze ca sclavi femei și copii creștini. Evreii, scriindu-și propria istorie, au recunoscut cu indiferență rolul evreiesc în comerțul cu sclavi, considerându-l o simplă întreprindere comercială evreiască, foarte lucrativă. În Istoria evreilor de la exilul în Babilon până la sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial, editată de societatea Jewish Publications din America, autorul scrie cu multă emfază:

Evreii au fost printre cei mai importanți comercianți de sclavi (din societatea europeană).³²³

Ceea ce m-a surprins cu adevărat a fost faptul că evreii au jucat un rol de răsunet în sclavia americană. La începutul anilor șaptezeci, am găsit o carte intitulată Cine a adus sclavii în America, de Walter White.³²⁴ Putusem înțelege rolul evreilor în comerțul cu sclavi din bazinul Mării Mediterane, dar mi se părea improbabil ca atât de puțin numeroasa populație evreiască din coloniile americane timpurii să poată domina o întreprindere atât de întinsă. De asemenea, în acea perioadă rețineam imaginea hollywoodiană a albilor, eventual chiar sudiști, care navigau spre Africa și capturau băștinași negri pentru comerțul cu sclavi. În filme, articole de presă și cărți, negustorii de sclavi erau anglo-saxoni cu nume ca Smith sau Jones. De obicei, erau tipuri de sudiști neciopliți și bețivi. Ulterior am aflat că sclavia era omniprezentă chiar și în Africa, printre băștinașii negri înșiși, iar aceștia rareori erau capturați cu forța de albi. De obicei, negustorii negri de sclavi din America erau cei care le vindeau marfa albilor.

Cartea Cine a adus sclavii în America m-a îndrumat spre arhivele bibliotecilor unde se găseau registrele corăbiilor cu sclavi, relatări contemporane și un număr de istorici evrei care cercetaseră rolul jucat de evrei în sclavie (vezi și „Barnes Review“, septembrie 1997)³²⁵. Scriitori evrei ale căror lucrări le-am citit se mândreau cu relatările lor despre marii negustori evrei de sclavi. Un exemplu concludent îl oferă studiul „Evreii și iudaismul în Statele Unite. Istorie documentară“, de Marc Raphael:

Negustorii evrei au jucat un rol important în comerțul cu sclavi. De fapt, în toate coloniile americane, fie franceze (Martinica), fie britanice sau olandeze, negustorii evrei dominau frecvent piața sclavilor.

Acest lucru nu era mai puțin valabil și pe continentul nord-american, unde pe parcursul secolului al XVIII-lea evreii au participat în „comerțul triumfiar“ care aducea sclavi din Africa în Indiile de Vest, unde aceștia erau schimbați pe melasă, care la rândul ei era dusă în Noua Anglie și transformată în rom, pentru a fi vândut din nou în Africa. Isaac Da Costa din Charleston, în anii 1750, David Franks din Philadelphia, la sfârșitul anilor 1760, și Aaron Lopez din Newport, la sfârșitul anilor 1760 și începutul anilor 1770, au dominat comerțul evreiesc cu sclavi pe continentul american.³²⁶

În America de Nord, cel mai puternic centru al comerțului cu sclavi se afla la Newport, Rhode Island. Orașul Newport reprezenta un punct-pivot al comerțului triumfiar cu sclavi, melasă și rom transportat din Noua Anglie în Africa, unde era vândut pe sclavi, încărcătura umană fiind adusă înapoi în Indiile de Vest și în colonii. Am descoperit că, deloc printr-o coincidență, la Newport, centrul comerțului cu sclavi, se afla cea mai veche sinagogă din America și cea mai numeroasă și prosperă comunitate evreiască din coloniile americane.

Aaron Lopez, un evreu portughez de descendență marrano, locuitor al orașului Newport, era unul dintre cei mai puternici negustori de sclavi din Americi. Avea zeci de corăbii și importa mii de sclavi în Emisfera Vestică. Se relatează că, pe parcursul a doar două croaziere ale uneia dintre corăbiile lui Lopez, „Cleopatra“, au murit cel puțin două sute cincizeci de negri.³²⁷ O atât de cutremurătoare pierdere de vieți omenești, într-o ocupație atât de murdară, nu l-a împiedicat pe cronicarul evreu Jacob Marcus să-l elogieze pe Lopez: „Ce se

poate spune despre acest personaj cum nu se poate mai atrăgător?“³²⁸ Deși Lopez a acumulat averi în colonii, el a încălcat acordurile anti-britanice împotriva importurilor din timpul perioadei revoluționare, sprijinind mai degrabă interesele Angliei decât pe cele ale coloniilor.³²⁹

Evreii au dominat comerțul cu sclavi nu numai în coloniile americane, ci în toată Lumea Nouă. Într-o importantă istorie a evreilor din perioada timpurie a colonizării Americilor, intitulată *Evreimea în Lumea Nouă, 1492-1776*, se poate găsi următorul fragment:

Veneau cu corăbii încărcate cu negri africani pentru a fi vânduți ca sclavi. Traficul cu sclavi era monopol regal, iar evreii erau adeseori numiți agenți ai Coroanei în vânzarea acestora (...) Erau cei mai mari navlositori din întreaga regiune a Caraibelor, unde transporturile navale constituiau în primul rând o afacere evreiască (...). Corăbiile nu erau numai proprietăți ale evreilor, ci aveau și echipaje evreiești și navigau sub comanda unor căpitani evrei.³³⁰

Mulți scriitori evrei au consemnat rolul evreilor în sclavie, adeseori lăudându-se cu viclenia lor în afaceri.

West India Company, care monopolizase importurile de sclavi din America, vindea sclavii la licitații publice cu plata pe loc. Întâmplător, cei care aveau întotdeauna bani la ei erau aproape numai evrei. Cumpărătorii care apăreau la licitații erau de cele mai multe ori evrei și, datorită acestei lipse de competitori, puteau cumpăra sclavi la prețuri reduse. Pe de altă parte, nu exista concurență nici pentru vânzarea sclavilor către proprietarii de plantații și alți cumpărători, iar majoritatea acestora cumpărau pe credit rambursabil la vremea următoare recolte de zahăr. Adesea se realizau profituri ajungând până la trei sute la sută prețul de cumpărare, cu rate înalte ale dobânzilor (...). Dacă se întâmpla ca data unei asemenea licitații să cadă într-o zi de sărbătoare evreiască, licitația trebuia să fie amânată. Acest lucru a avut loc în ziua de vineri, 21 octombrie 1644.³³¹

Deși nejustificabilă sub nici o formă potrivit standardelor morale din zilele noastre, sclavia din Statele Unite era incomparabil preferabilă față de condițiile incredibil de crude și uciğătoare ale sclaviei africane. Cea mai inumană trăsătură a sclaviei negre este asociată cu traversarea spre America. Unii spun că între zece și cincisprezece la sută din sclavii negri mureau în condițiile insalubre de la bordul corăbiilor. Întrucât evreii au dominat comerțul cu sclavi încă din Antichitate, mi-am dat seama că nu numai negrii au suferit de pe urma acestor condiții inumane, ci și albi fără număr din regiunea Mediteranei. De asemenea, se cuvine să subliniem că evreii nu numai că erau principalii negustori de sclavi, ci și aveau o proporție mult mai mare de sclavi pe cap de om decât neevreii.

Pe tot parcursul secolului al XVIII-lea, până la începutul secolului al XIX-lea, evreii din Nord au avut servitori negri; în Sud, puținele plantații aflate în proprietate evreiască erau deservite de munca sclavilor. În 1820, peste șaptezeci și cinci la sută din toate familiile evreiești din Charleston, Richmond și Savannah, aveau sclavi, folosiți ca servitori în casă; aproape patruzeci la sută din toate gospodăriile evreiești din Statele Unite aveau un sclav sau mai mulți. Nu existau proteste împotriva sclaviei ca atare din partea evreilor din Sud, unde aceștia se aflau întotdeauna într-o inferioritate numerică de cel mult unu la o sută. (...). Foarte puțini evrei de oriunde din Statele Unite protestau împotriva sclaviei din motive morale.³³²

Filmul lui Steven Spielberg despre comerțul cu sclavi nu făcea nici o referire la rolul predominant al evreilor la Newport, centrul pivotant al comerțului cu sclavi.

Ținând seama de faptul că mai puțin de zece la sută din coloniști dețineau sclavi, Marcus relevă că gospodăriile evreiești individuale (din care patruzeci la sută posedau sclavi) aveau mult mai mari șanse să dețină sclavi decât cele neevreiești. Cu numărul lor comparativ mai mare în lumea mediteraneană, evreii erau niște posesori de sclavi disproporționat de

numeroși în epocile antică și medievală, la fel ca în perioada colonială. Importul de sclavi în America este un fenomen istoric relativ recent, care a durat cam două sute de ani. Dinaintea vremurilor lui Christos și până la comerțul cu sclavi africani din secolul al XVIII-lea, majoritatea sclavilor posedați și comercializați de evrei fuseseră albi.

Când am aflat despre rolul jucat de evrei în comerțul cu sclavi, mi s-a părut că acesta avea toate șansele să fi sporit resentimentele împotriva evreilor din partea populațiilor-gazdă. Notorietatea de a fi cei mai mari practicanți ai comerțului cu sclavi nu era cea mai avantajoasă condiție pentru relațiile publice ale evreilor. Nici nu e de mirare că presa de dominație evreiască a evitat acest subiect. Numai cărturarii evrei, care consemnează cu fidelitate istoria evreiască, în special pentru cititorii evrei, au permisivitatea de a parcurge asemenea terenuri istorice interzise.

După primele mele eforturi la televiziunea națională, la începutul anilor șaptezeci, de a demasca rolul evreilor în comerțul cu sclavi (în emisiunea „Black Perspectives on the News” de la P.B.S.), națiunea islamului a început să întreprindă la rândul său cercetări extinse pe această temă. Departamentul ei de studii istorice a identificat o cantitate impresionantă de materiale atestate documentar asupra subiectului, pe care le-a publicat într-o carte intitulată *Relațiile secrete dintre negri și evrei*.³³³

În zilele noastre, numai repetând cuvintele celor mai prestigioși istorici evrei despre rolul evreilor în sclavie, te faci vinovat de antisemitism. Numai când publicul a început să afle unele dintre faptele mai puțin cunoscute, rezervate anterior strict cercetătorilor evrei, A.D.L. a găsit necesar să contracareze această propagandă „antisemită”. A.D.L. și alte organizații evreiești au reacționat scoțând la înaintare un număr de iluștri savanți evrei care au anunțat public că rolul evreilor în comerțul colonial cu sclavi a fost „minim”.

În producția de mare succes a lui Spielberg despre comerțul cu sclavi, „Amistad”³³⁴, abia dacă se poate găsi un singur evreu în tot filmul. Deși evreii dominau comerțul cu sclavi din Newport, Rhode Island, toți negustorii de sclavi din film par în mod ostentativ creștini. Un număr de articole care discutau filmul „Amistad” și comerțul cu sclavi, inclusiv în revistele „Time” și „Newsweek”, s-au dat peste cap să nege existența unui rol evreiesc important în traficul de sclavi. Din nefericire, celor mai mulți dintre cititorii acestor articole nu li s-a spus că niște istorici evrei de prestigiu scriseseră ei înșiși despre același subiect, înainte de a deveni jenant.

Puțini oameni vor citi cuvintele scrise de redactorul revistei editate de Societatea Americană de Istorie Evreiască: „Negustorii evrei au jucat un rol important în comerțul cu sclavi. De fapt, în toate coloniile americane, fie franceze (Martinica), fie britanice sau olandeze, negustorii evrei dominau frecvent piața sclavilor.

Acest lucru nu era mai puțin valabil și pe continentul nord-american (...).”³³⁵

Sclavia albilor

Prostituția, sau sclavia albilor, cum i se mai spune pe bună dreptate, este o altă instituție la fel de veche precum civilizația. Încă din cele mai vechi timpuri, frumusețea cu ten deschis a femeilor și băieților europeni atrăgea oferte grase din partea celor ce comercializau cel mai brutal gen de sclavie din toate: siluirea sexuală a trupului omenesc. Supunerea unor inocenți fără număr pângăririi și suferinței degradării sexuale e o crimă de o magnitudine incalculabilă.

La fel cum dominau comerțul cu sclavi organizat, evreii au dominat și prostituția. Inițial, aceasta ființase ca o anexă firească a sclaviei, întrucât nu era nevoie de nici o iscusință comercială deosebită pentru a înțelege că o femeie sau un băiat sclav putea fi închiriat în scopuri sexuale. Iar fecioarele europene blonde li se puteau vinde la prețuri mari sultanilor din națiunile de culoare mai închisă.

De pe vremea concubinelor Regelui David și până la „madamele” moderne Xaviera Hollander și Heidi Fleiss, evreii au dominat afacerile sexuale. Talmudul este obsedat de „împreunările” sexuale de gen „natural și nenatural”, cum sunt numite în paginile lui, de relațiile sexuale ale adulților cu băieți sau fetițe, cu fecioare legate și cu târfe. În epoca modernă, Freud și colegii lui de la academie au adus această viziune pervertită asupra naturii noastre în sălile de clasă și căminele din America. Cu ajutorul mass-media de influență evreiască, Freud a înștiințat societatea occidentală cu cea mai serioasă expresie pe față că organele sexuale și excretoare sunt cei mai importanți factori ai vieții și că fiecare băiat dorește în secret să aibă relații sexuale cu mama lui.

Examinând istoria prostituției, am citit despre o înșelătorie malefică pe care evreii o foloseau în Europa Centrală pe parcursul secolului al XIX-lea. În perioadele de foamete și

greutăți economice, evrei bine îmbrăcați, iuți la vorbă, se duceau în comunitățile țărănești și le spuneau părinților creștini de adolescenți atrăgători că băieții și fetele lor aveau să ducă o viață mult mai bună în America, unde era mare căutare de slujnice în casă. Evreii le spuneau părinților că, în scurt timp, copiii aveau să-și poată achita costul călătoriei și să înceapă o viață nouă în lumea libertății și a belșugului. În pofida durerii de a se despărți de copiii lor, unii dintre părinți consimțeau la un asemenea aranjament, dorind ca fiicele lor să aibă viitorul cel mai strălucit. În loc de a-și găsi o viață nouă și luminoasă, zeci de mii de tineri și-au sfârșit zilele suferind în bordelurile din Lumea Nouă.

În cartea sa *Prostituție și prejudecată*, istoricul evreu Edward Bristow scrie despre rețelele mondiale ale prostituției, arătând clar rolul proeminent jucat de evrei.^{336, 337} Nu e greu de conceput care a fost reacția multor est-europeni față de înrobirea și degradarea de către evrei a zeci de mii de fete creștine. Bristow dezvăluie faptul că centrul comerțului evreiesc cu femei goyim din Polonia și regiunile înconjurătoare se afla într-un orașel cu numele de Oswiecim, pe care germanii îl numeau Auschwitz. Această dezvăluire simplă poate face să se înțeleagă mult mai bine ulteriorul conflict dintre evrei și goyimi.

Dominația evreiască a sclaviei albe continuă și în zilele noastre. Ba chiar, a atins proporții mai ample decât oricând în istorie. Numărul din 11 ianuarie 1998, al ziarului „Times-Picayune” din New Orleans a publicat un articol intitulat „Negustorii de sclavi ademenesc femeile slave”. Materialul (scris de Michael Specter și distribuit de Serviciul de Știri al „New York Times”, condus de evrei), descrie cu date documentare o operațiune de sclavie albă de mari proporții coordonată de evrei. Articolul începe cu o relatare impresionantă despre o fată ucraineană blondă și frumoasă care, sperând să scape de sărăcia și deznădejdea vieții din satul ei răspunde la un anunț publicat într-un mic ziar din localitate care promitea locuri de muncă și mari posibilități în străinătate. În cele din urmă, a ajuns sclavă în Israel.

Avea douăzeci și unu de ani, era sigură pe sine și se bucura să plece din Ucraina. Israelul oferea o lume nouă și, timp de o săptămână sau două, totul i s-a părut posibil. Apoi, într-o dimineață, a fost dusă la un bordel, unde șeful i-a ars pașaportul sub ochii ei.

„Îmi aparții”, își amintește ea că i-a spus șeful. „Ești proprietatea mea și vei munci până-ți câștigi ieșirea de aici. Nu încerca să pleci. N-ai nici un act și nu vorbești limba ebraică. Vei fi arestată și deportată. Atunci, noi te vom prinde și te vom aduce înapoi.”³³⁸

Guvernul din Israel ia foarte puține măsuri pentru a pune capăt brutalului sistem de sclavie, în afară de a deporta un mic procentaj dintre fetele care sunt găsite fără documente de emigrare. În ultimii trei ani, din Israel au fost deportate aproape o mie cinci sute de femei ucrainene. Cărțile sunt măsluite complet împotriva femeilor goyim și în favoarea stăpânilor de sclavi, căci dacă o femeie depune o plângere contra stăpânului, ea trebuie să rămână în închisoare până când este judecat procesul. Specter o citează pe directoarea închisorii din Neve Tirsa cu declarația că nu auzise despre nici o fată care să se fi hotărât să depună mărturie împotriva stăpânilor ei evrei. Astfel, sclavia albă este protejată de sistemul israelian, în timp ce victimele ei sunt pedepsite.

Specter identifică atât prostituatele, cât și pe stăpânii lor. Îl citează pe un stăpân israelian de sclave albe, Jacob Golan:

Femeile care lucrează aici, la fel ca aproape toate prostituatele din Israel, sunt rusoaice, iar șeful lor nu este.

„Israelienilor le plac fetele rusoaice”, a spus Jacob Golan (...). „Sunt blonde, frumoase și diferite de noi”, a adăugat el, chicotind.³³⁹

Desigur, Israelul nu este singura destinație pentru femeile din Europa de Est. Bandele evreiești din Rusia au relații strânse cu syndicatele evreiești ale crimei organizate din întreaga lume. Conform ministrului de Interne al Ucrainei, un număr estimativ de patru sute de mii de femei sub vârsta de treizeci de ani au fost ademenite din Ucraina în ultimul deceniu, iar Ucraina nu este decât unul dintre fostele state sovietice. Specter citează Organizația Internațională a Emigrărilor ca estimând că în fiecare an prin întreaga lume sunt traficate cinci sute de mii de femei din blocul răsăritean.³⁴⁰ Aceasta este o tragedie de proporții enorme, care beneficiază de foarte puțină presă.

Publicația „Moment”, numită și „Revistă de cultură și opinie evreiască”, a publicat în numărul din luna aprilie a anului 1998, la pagina 44, un articol intitulat „Boarfe în Țara Sfântă”³⁴¹. În material se discută despre prostituția prosperă cu fete rusoaice blonde ca fiind o „instituție națională”. În continuare, articolul vorbește despre clienții printre care sunt incluși chiar și rabini, venind cu bicicleta la bordel.

Un mare procentaj din clienți sau Johni, în argou sunt evrei ultra-ortodocși, oameni cucernici ale căror vieți sunt călăuzite de halalach (legea religioasă), care le spune când pot să aibă sau să nu aibă relații sexuale cu soțiile lor. Astfel, joia după-amiaza (seara liberă a băieților din Israel), autobuze întregi pline cu evrei ortodocși vin de la Ierusalim, Haifa și din alte orașe la Tel Aviv, pentru câteva momente neprețuite de pasiune în saloanele de masaj, după câte o dună de nisip sau pe vreo alee. Alți clienți sunt contabili, avocați, polițiști și oameni politici. „Întregul spectru al societății israeliene alimentează afacerile cu boarfe”, afirmă detectivul Shachar, un cinic veteran al brigăzii de moravuri din Tel Aviv. (...) Tel Baruch este pe cât de absurd, pe atât de israelian.³⁴²

În continuare, articolul descrie cu nerușinare modul cum fetele, care în majoritate sunt femei goyim est-europene, plus câteva palestinienne, devin virtualmente sclave scoase la licitație.

După ce fetele ajung în Israel, le iau în primire boșii crimei. De obicei, fetele sunt duse într-o „casă de licitație”, unde proprietarii diverselor saloane de masaj pot licita pentru talentele lor, fiecare oferă un preț, iar cel care licitează cel mai mult obține fata (...). Fetele sunt practic sclave.³⁴³

Articolul mai consemnează că multe dintre prostituatele din Israel, mai ales cele de origine arabă, suferă violențe fizice din partea evreilor, care le molestează ca pentru a-și exprima „fervoarea rasial-naționalistă”.

...constată că nu le vin clienți evrei decât după câte un atac terorist palestinian, pentru a se răzbuna sexual potrivit gustului lor, cu o garnitură de feroare rasial-naționalistă. „(...) și o fac cu înverșunare și furie.”³⁴⁴

Discutând despre documentele falsificate pentru a strecura fetele în Israel, Specter precizează că acestea au fost obținute adesea de la „evreice vârstnice din Ucraina”. Chiar și așa, Specter îi denumeste cu dezinvoltură pe coordonatorii acestei rețele internaționale de sclavie albă „bandele criminale ruse” sau „mafia rusă”. Ar prinde rău pentru relațiile publice ale evreilor dacă „Times-Picayune” și-ar fi intitulat articolul „Negustorii evrei de sclavi ademenesc femeile goyim”.

Scriitorii evrei pe tema antisemitismului nu menționează niciodată dominația evreiască a prostituției sau a comerțului cu sclavi de-a lungul secolelor. Nu subliniază niciodată că aceste activități evreiești puteau duce în modul cel mai firesc la apariția unor atitudini nefavorabile față de evrei.

Imaginați-vă reacția presei din întreaga lume dacă goyimii ar lua în sclavie sute de mii de fete evreice, scoțându-le la licitație și supunându-le unor brutalități indescriptibile. Gândiți-vă la indignarea zgomotoasă care ar izbucni din presa evreiască. Și totuși, când milioane de fete creștine cad victime criminalilor evrei, nu există nici un protest moral, nici o cauză internațională trâmbițată de celebrități și oameni politici.

După ce am discutat despre aceste probleme în emisiunea „Black Perspectives on the News” a postului național P.B.S., atacurile la adresa mea ca „antisemit” s-au dezlănțuit cu și mai multă isterie. În tinerețe, când citisem despre sclavia din Sud, mi se frângea atât de tare inima la aflarea cruzimilor și a suferințelor încât mă simțeam eu însumi vinovat. Când, însă, am descoperit adevărul despre comerțul cu sclavi, am observat că aceiași scriitori, producători și editori evrei care îmi infiltraseră sentimentul de vinovăție nu sugerau nici un moment că evreii ar fi avut vreo „vină colectivă” pentru toată perioada de două mii de ani în care și-au făcut comerțul cu carne vie.

Se pare că, potrivit noii morale a presei evreiești, a învăța despre exploatarea negrilor de către albi este „istorie”, iar a învăța despre exploatarea negrilor și a albilor de către evrei se numește „ură”.

Neloialitatea

În plan istoric, cel mai comun termen asociat cu evrei, pe lângă cuvântul cămătar, a fost acela de vameș. Există multe exemple, pe tot parcursul secolului XX, care-i prezintă pe evrei ca fiind principalele instrumente ale încasării vămilor folosite de corpurile conducătoare pentru a obține venituri. Istoricul evreu Josephus, în Evreii în antichitate ³⁴⁵, povestește despre un perceptor numit Iosif care, lucrând la curtea Ptolemeilor, era atât de nemilos și eficient în încasarea taxelor încât licita cu sume duble față de toți ceilalți vameși pentru dreptul de a colecta dări. În acele vremuri, regii își angajau adesea perceptorii pe bază de licitație, iar cei care promiteau comisionul cel mai mare erau angajați, după care păstrau pentru ei înșiși tot ceea ce încasau peste suma promisă regelui.

Succesul lui Iosif se datora în mare parte faptului că, pe oricine refuza să plătească suma cerută de el, îl ucidea și-i confisca proprietatea. Josephus îi descria succesul drept „jupuirea Siriei până la os”. Totuși, nu făcea economie de laude: „Iosif era un om bun și foarte mărinimos; i-a scos pe evrei din starea de sărăcie și mizerie, aducându-i într-o situație glorioasă.”³⁴⁶

Conducătorii imperiilor multiculturale îi foloseau adesea pe evrei ca administratori, pentru că puterile cârmuitoare știau că nu puteau conta pe loialitatea popoarelor neevreiești din teritoriile ocupate. Evreii erau percepatori excelenți. Aveau talent financiar și calitatea necesară tuturor vameșilor: nici un dram de înțelegere pentru contribuabil.

În lumea musulmană, practica folosirii evreilor ca administratori de ocupație poate fi întâlnită cu ocazia cuceririi și stăpânirii Spaniei de către arabi, între secolele al VIII-lea și al XI-lea, în stăpânirea fatimidă a Tunisiei, în secolul al X-lea, în ocupația merinidă a Marocului, între secolele al XIII-lea și al XV-lea, în timpul domniei mongole din Irak și în perioada otomană din secolul al XVI-lea. Aceeași practică a continuat până în secolul XX în Maroc, unde francezii îi foloseau în același rol față de musulmani, în statele satelite ale fostei Uniuni Sovietice din perioada de după Al Doilea Război Mondial în Europa de Est și chiar în controlul exercitat de Regele Faisal în Irak.

Una dintre cele mai repetate acuzații aduse de antisemiți este aceea că, păstrându-și loialitatea față de interesele declarate ale propriului lor grup, evreii și-au trădat națiunile-gazdă pe tot parcursul istoriei, în vreme de război, ocupație și alte greutăți. Istoria bizantină oferă un exemplu de conflict neîmpăcat între evrei și poporul-gazdă, pe timpul războiului.

Constantinople: istoria unei trădări repetate

- Scriitorii evrei Gedalia Alon³⁴⁷ și Michael Avi-Yonah³⁴⁸ arată că autoritățile bizantine se temeau în mod profetic că supușii lor evrei aveau să-i ajute pe invadatorii persani. De asemenea, se temeau pe bună dreptate că urmau să sprijine și armatele musulmane.

- Evreii au fost uciși în număr mare după ce s-a descoperit un complot pentru a da orașul pe mâna persanilor.³⁴⁹

- Evreii au trecut de partea invadatorilor persani la începutul secolului al VII-lea și, în complicitate cu samaritenii, au masacrat o sută de mii de creștini.³⁵⁰

- Când bizantinii creștini au recucerit orașul, evreii au fost convertiți cu forța la creștinism.

- Evreii i-au sprijinit pe arabi când aceștia au cucerit regiunea, în anii 636-640.^{351, 352}

- În secolul al XII-lea, evreii bizantini au susținut armatele invadatoare ale turcilor seliuci.³⁵³

- În secolul al XIV-lea, au sprijinit invaziile turcilor otomani, cucerirea finală a Constantinopolului având loc printr-un cartier evreiesc, cu ajutorul activ al evreilor.³⁵⁴

- În semn de recunoștință pentru ajutorul acordat, sultanul le-a impus supușilor săi creștini dominația economică evreiască, iar evreii au emigrat în acea regiune din toată Diaspora.³⁵⁵

Există multe dovezi că evreii au sprijinit cucerirea sarazină a Spaniei³⁵⁶ și au servit ca administratori severi ai guvernului represiv de ocupație musulmană.^{357, 358, 359}

După Al Doilea Război Mondial, evreii au devenit principalii administratori și agenți ai poliției secrete din regimurile brutale instalate de sovietici în Europa de Est. În cartea sa din 1981 *Revolta*, David Irving arată că evreii dominau într-o asemenea proporție poliția secretă care a torturat și asasinat sute de mii de oameni în Ungaria controlată de sovietici, încât „antisemitismul” s-a înscris printre principalele motivații ale insurecției anticomuniste.³⁶⁰ Ținând seama de implicarea evreilor în spectrul ucigaș al comunismului, nu mai e de mirare că est-europenii sunt cei mai „antisemiți”.

Umbra cea lungă

Noi temeri de antisemitism în Europa de Est și Uniunea Sovietică

În Rusia însăși, comuniștii evrei au constituit forțele care i-au depozat pe ruși de propriul lor guvern, care au alcătuit conducerea maleficului K.G.B. și au asasinat familia regală rusă, inclusiv copiii. America a cunoscut unul dintre cele mai infame acte de trădare din analele istoriei când Julius și Ethel Rosenberg, împreună cu complicități lor evrei, au sustras secretele bombei atomice americane și le-au predat sovieticilor. În timpul Războiului din Vietnam, Noua Stângă dominată de evrei a condus demonstrațiile pro-Viet Cong, în timp ce tinerii americani mureau doborâți de gloanțele și bombele vietcongelor. Doi dintre cei mai notorii agenți subversivi din perioada Războiului din Vietnam au fost Abbie Hoffman și Jerry Rubin. Spionii evrei în solda Israelului, ca Jonathan Pollard, au furat unele dintre cele mai strict păzite secrete americane.

Poate că cel mai clasic exemplu despre rolul lor de administratori și exploatare din partea unui guvern de opresiune se găsește în propriile lor cronică despre istoria șederii evreiești în Egiptul antic.

Povestea lui Iosif

Fiecare copil care învață la școala duminicală este familiarizat cu legenda biblică a lui Iosif, a „hainei lui cu multe culori” și a trădării de către frați, înrobirii și apoi ascendenței la putere nemăsurată, în Egipt. Când eram student la colegiu, un prieten mi-a recomandat să citesc povestea lui Iosif și a șederii israeliților în Egipt în lumina noilor mele cunoștințe despre comportamentul istoric al evreilor. Am luat Biblia și am deschis-o la ultimele pagini ale Facerii și primele ale Ieșirii, și după ce am citit și am reflectat la cele citite cred că am înțeles în sfârșit de ce a fost Dumnezeu dezamăgit atât de adesea de „Poporul Ales”.

Facerea ni-l prezintă pe Iosif la vârsta de șaptesprezece ani, pârându-și frații la tatăl lor, Iacob, pentru faptele lor rele. Iacob e atât de sedus de Iosif, încât îi dă o haină cu mai multe culori, care stârnește invidia a doi dintre frați. De asemenea, frații sunt dezgustați de modul înfumurat în care Iosif își povestește visele despre superioritatea lui din viitor. Într-un vis, spune Iosif, el se află pe câmp, legând snopi, iar spicele lui stau drepte, în timp ce ale fraților săi zac de jur împrejur, aplecate.³⁶¹ Peste scurt timp, Iosif povestește un vis în care soarele, luna și stelele se pleacă la picioarele lui. Până și Iacob îl muștră pe Iosif pentru această manifestare de megalomanie nesuferită. Frații îl detestă atât de tare încât se hotărăsc să-l ucidă și, nu peste mult, îl aruncă într-o fântână părăsită. Totuși, când văd caravana unui ismaelit în drum spre Egipt, se hotărăsc ca în schimb să-și vândă fratele ca sclav.³⁶² Iosif este dus în Egipt și în cele din urmă vândut lui Putifar, căpitanul gărzii Faraonului.

Limba sprintenă și iscusința financiară îl fac pe Iosif să promoveze rapid până în funcția de supervisor al întregii gospodării. Putifar îi încredințează toate activitățile casei. Într-o zi, Putifar fiind plecat, soția acestuia țipă că majordomul a încercat s-o violeze, iar când ceilalți servitori sosesc în goană, găsesc hainele lui Iosif, lăsate de acesta în urmă când a fugit. Iosif susține că el a fost victima unei tentative de viol, dar Putifar, furios, îl aruncă oricum în închisoare.³⁶³

Folosindu-și din nou inteligența și flerul, Iosif devine curând deținutul favorit din toată închisoarea, ajungând practic s-o conducă și să-i aibă sub control pe toți ceilalți prizonieri. În închisoare se aflau și câțiva dintre servitorii Faraonului. De la aceștia, fără îndoială, Iosif află toate bârfele și dedesubturile din casa regală. Doi dintre slujitorii Faraonului, un valet și un brutar, au visuri pe care Iosif le interpretează cu iscusință. În cele din urmă, valetul e readus în funcție și, după ce Faraonul are un vis tulburător, valetul îi vorbește despre aptitudinile lui Iosif. Adus în fața Faraonului, Iosif interpretează faimosul vis cu șapte vaci grase și șapte slabe. Înțelegând în mod inteligent natura ciclică a belșugului și a foametei, Iosif îi spune Faraonului că vor urma șapte ani de abundență și șapte de lipsuri. Apoi, Iosif sugerează ca Faraonul să numească un om „priceput și înțelept și să-l pună peste țara Egiptului” (Facerea, 42:33).³⁶⁴ Atunci, Faraonul îl instaurează pe Iosif în cea mai înaltă funcție din Egipt după el însuși și îl pune să recolteze roadele Egiptului.

În următorii câțiva ani, Iosif adună cantități enorme de grâne de la agricultorii egipteni și își fortifică poziția de „Domn al Egiptului” și „cârmuitor peste Egipt”, acționând în numele Faraonului. Când în sfârșit încep seceta și foametea, Iosif ticluiește un plan pentru a mări și mai mult averea și puterea Faraonului. În timp ce egiptenii înfometați fac apel la Faraon să le înapoieze o parte din cerealele pe care le-au predat de-a lungul anilor, Faraonul îi trimite să stea de vorbă cu Iosif. Acesta le spune că trebuie să plătească grânele și adună „toți banii care se găseau în țara Egiptului și țara Canaanului (...)” (Facerea, 47:14)³⁶⁵. O dată cu devalorizarea monedei, se declanșează o criză gravă. În continuare urmează câteva dintre cele mai grăitoare versete:

15. Dar când banii din Egipt și din Canaan s-au isprăvit, atunci au venit toți egiptenii la Iosif strigând: „Dă-ne pâine! De ce să murim în fața ta? Fiindcă bani nu mai avem!”

16. Dar Iosif le-a răspuns: „Aduceți vitele voastre și vă voi da vouă grâu pe vitele voastre, dacă banii s-au isprăvit!”

17. Deci au adus vitele lor la Iosif și Iosif le-a dat bucate drept prețul cailor și al turmelor și al cirezilor și al asinilor. Astfel Iosif i-a ținut cu pâine în anul acela, în schimbul vitelor lor.

18. Iar când s-a sfârșit anul acela, au venit la el, în anul al doilea, și au grăit către el: „Nu vom ascunde de stăpânul nostru că, o dată ce banii s-au isprăvit și turmele și cirezile au trecut în mâna stăpânului nostru, nu ne mai rămâne altceva în fața lui decât trupurile noastre și ogoarele noastre.

19. De ce să pierim sub ochii tăi și noi cu pământurile noastre? Cumpără-ne pe noi și ogoarele noastre, pe bucate, așa încât să fim cu țărinile noastre robi ai lui Faraon, și dă-ne sămânță de sămănat, ca să trăim în loc să murim, iar ogoarele să ne rămână pustii!”

20. Astfel Iosif a cumpărat pentru Faraon tot pământul Egiptului, căci egiptenii vindeau fiecare ogorul său, deoarece foametea îi bântuia cumplit. Și pământul a ajuns al lui Faraon.

21. Cât despre popor, el l-a făcut iobag de la o margine până la cealaltă a Egiptului.

Astfel, Iosif ia mai întâi toți banii egiptenilor liberi, apoi toate animalele domestice, apoi casele și pământurile și, în cele din urmă, îi reinstalează pe noile pământuri ale Faraonului ca sclavi, cu douăzeci la sută din recoltă revenindu-i Faraonului. Faraonul este extaziat de acest aranjament, căci tezaurul lui dă pe din afară, iar Iosif a luat toate pământurile oamenilor, pe aceștia punându-i să le lucreze ca secerători. În timp ce egiptenii suferă această mizerie cruntă, Iosif trimite vorbă și-i aduce pe toți israeliții în Egipt. Cartea Facerii spune foarte clar că Iosif le dă israeliților saci de aur și mâncare și le spune să trăiască din „grăsimea țării”.

45:18. Și luați pe părintele vostru și familiile voastre și veniți la mine, și vă voi da vouă partea cea mai bună din pământul Egiptului și veți mânca grăsimea țării.

47:6. Pământul Egiptului stă înaintea ta. Sălășluiește în partea cea mai mănoasă a țării pe tatăl tău și pe frații tăi; să sălășluiască în ținutul Goșen. Și dacă știi că se află între ei oameni destoinici, pune-i scutari peste turmele de pe moșiile mele!

47:13. Însă bucatele se isprăviseră în toată țara, fiindcă foametea era cumplită foarte, așa încât țara Egiptului, ca și țara Canaanului, se istoveau de lipsă.

47:27. Astfel a ajuns Israil să sălășluiască în Egipt, în ținutul Goșen. Și au câștigat stăpânire în el și au odrăslit și s-au înmulțit sumedenie mare.

Ne putem imagina ce părere au avut egiptenii despre faptul că Iosif le-a luat toate pământurile și bunurile, reducându-i la starea de sclavie, în timp ce israeliții străini primeau aur, alimente gratuite și cele mai rodnice pământuri din tot Egiptul. Egiptenii construiseră o mare civilizație, cu izbânzi culturale și artistice magnifice, cu mari progrese în domeniul matematicii, al ingineriei, arhitecturii, astronomiei și agriculturii. Clădiseră cele mai durabile creații arhitecturale din lume: piramidele. Cât de umiliți trebuie să se fi simțit, sub puterea absolută a acestui trib străin! Conform cărților Facerii și Ieșirii, acest aranjament a durat mult timp, sugerând că israeliții au fost administratorii privilegiați ai Egiptului în toată acea perioadă. Faraonul putea conta pe ei că nu arătau nici o loialitate față de aristocrația localnici și clasa comerciantă a Egiptului, iar ei puteau servi scopurile Faraonului dirijând mânia populației contra evreilor, nu asupra Faraonului însuși. În orice caz, până la urmă numărul evreilor și puterea lor politică și economică au crescut atât de excesiv, încât chiar și familia regală a început să se simtă amenințată, un sistem care s-a repetat adesea în istoria evreilor. Observați următoarele pasaje din Ieșire:

1:7. Iar fiii lui Israil s-au prăsit și au sporit și s-au înmulțit și s-au făcut tari din ce în ce mai mult și țara s-a umplut de ei.

1:8. Atunci s-a ridicat stăpân în Egipt un împărat nou, care nu știa de Iosif.

1:9. Și el a grăit către poporul său: „Uitați-vă, poporul fiilor lui Israil este mai numeros și mai tare decât noi!”

1:10. Haidem să ne purtăm cu ei cu iscusință, ca să nu se înmulțească și, când s-ar întâmpla vreun război, să nu se dea și ei de partea vrăjmașilor noștri și să lupte împotriva noastră, și să plece din țară!”³⁶⁶

Faraonul egiptean nu a fost ultimul care a căutat să-i expulzeze pe evrei din țara lui.

Liderul sionist Chaim Weizmann a scris următoarele despre frecvente reacții ostile față de prezența evreilor:

Ori de câte ori cantitatea de evrei din câte o țară ajunge la punctul de saturație, țara reacționează împotriva lor (...). [Această] reacție (...) nu poate fi considerată antisemită în

sensul obișnuit sau vulgar al cuvântului; este o consecință socială și economică universală a emigrației evreiești și nu putem scăpa de ea.³⁶⁷

Conform variantei populare evreiești a istoriei, în fiecare caz goyimii erau partea vinovată în conflict. După ce permiteau cu toleranță integrarea emigranților evrei în națiunea lor, goyimii erau acuzați de ură irațională împotriva evreilor, care erau reprezentați ca niște surse ireproșabile de avantaje economice și sociale.

Când am citit despre ostilitatea față de evrei în zeci de locuri și împrejurări istorice diferite, aceasta mi s-a părut analogă cu situația unui om care e acuzat și condamnat pentru o duzină de violuri în mai multe state, pe parcursul mai multor ani. Omul susține că el este întotdeauna nevinovat, iar zecile de condamnări pentru viol nu sunt decât rezultatele unei „uri” iraționale a victimelor împotriva lui. Un scriitor perspicace, Joseph Sobran, a avut perfectă dreptate când a sugerat că termenul „antisemit” nu mai desemnează o persoană căreia îi displac evreii, ci se referă acum la cineva care le displace evreilor.

Viziunea evreiască asupra antisemitismului

Pe măsură ce-mi continuam lecturile, am descoperit care este, după părerea cărturarilor evrei, originea istorică a conflictului dintre evrei și goyimi. Dacă revenim la paginile Facerii anterioare poveștii lui Iosif, găsim frapanta relatare despre Isaac și Rebeca și cei doi fii ai lor, Esau și Iacob. Credința evreiască spune că cei doi fii reprezintă cele două națiuni separate ale evreilor și goyimilor.

Din Facere, capitolul 25:

25:23. Atunci Domnul a grăit către ea: „Două neamuri mari sunt în pântecele tău și două popoare despărți-se-vor chiar din măruntaiele tale; și unul dintre cele două popoare va fi mai zdravăn decât celălalt, iar cel mai mare va sluji celui mai mic!”

25:24. Iar când s-a împlinit sorocul să nască, iată că avea în pântece doi gemeni.

25:25. Și a ieșit cel dintâi roșcat, păros peste tot ca un cojoc; și i-au pus numele Esau.

25:26. Și după aceea a ieșit fratele său care se ținea cu mâna de călcâiul lui Esau, și i-au pus numele Iacob. Iar Isaac era în vârstă de cincizeci de ani când Rebeca i-a născut acești copii.

25:27. Și pruncii s-au făcut mari; și a fost Esau meșter vânător, un răscolitor al câmpiei, pe când Iacob a fost om pașnic, locuitor în corturi.

25:28. Ci Isaac iubea pe Esau fiindcă-i plăcea vânatul, iar Rebeca iubea mai mult pe Iacob.

25:29. Într-o zi, pe când Iacob își fierbea o fiertură, Esau a venit de pe câmp sfârșit de oboseală.

25:30. Atunci Esau a zis lui Iacob: „Dă-mi să mănânc, te rog, din această fiertură roșcată, căci sunt sfârșit de oboseală!” Pentru aceea s-a numit el Edom.

25:31. Dar Iacob a răspuns: „Vinde-mi astăzi mie dreptul tău de întâi născut.”

25:32. Esau i-a răspuns: „Iată, sunt gata să mor, căci la ce-mi folosește acest drept de întâi născut?”

25:33. I-a zis Iacob: „Fă-mi astăzi jurământ!” Și el s-a jurat și și-a vândut dreptul său de întâi născut lui Iacob.

25:34. Atunci Iacob i-a dat lui Esau pâine și fiertură de linte. Și el a mâncat și a băut și apoi s-a sculat și a plecat. Astfel a disprețuit Esau dreptul său de întâi născut.³⁶⁸

Conduita bună și credincioasă a lui Esau îl face pe acesta să rămână favoritul lui Isaac. Bolnav și cu vederea slăbită, Isaac îl cheamă pe Esau și-i cere să vâneze și să-i aducă ceva de mâncare, spunând că după aceea îi va oferi binecuvântarea lui Dumnezeu. Rebeca, auzind aceasta, ticluiește cu Iacob să se dea drept Esau și să-i aducă lui Isaac friptură de berbec, preparată astfel încât să aibă gust de vânat. Iacob se deghizează, astfel încât să se simtă la pipăit și chiar să miroasă asemenea lui Esau. Apoi, Iacob își minte tatăl și se dă drept Esau, întâiul său născut. În cele din urmă, cu ajutorul acestei înșelătorii, primește binecuvântarea tatălui său.

27:19. Răspuns-a Iacob tatălui său: „Eu sunt Esau, întâiul tău născut. Am făcut precum mi-ai zis; scoală-te, acum, și mănâncă din vânatul meu, ca să mă binecuvânteze sufletul tău.”
(...)

27:21. Și Isaac a zis lui Iacob: „Apropie-te să te pipăi, fiul meu. Oare tu, acesta, ești fiul meu Esau sau nu?”

27:22. Și s-a apropiat Iacob de Isaac, tatăl său, iar el l-a pipăit și a zis: „Glasul este glasul lui Iacob, dar mâinile sunt mâinile lui Esau!”
(...)

27:24. Și i-a zis: „Tu ești cu adevărat fiul meu Esau?” Și el i-a răspuns: „Eu sunt!”
(...)

27:29. Noroadele să-ți slujească ție și neamurile să se închine până la pământ înaintea ta. Și să fii stăpân peste frații tăi și să se închine ție feciorii mamei tale. Blestemat să fie cel ce te va blestema și binecuvântat să fie cel ce te va binecuvânta!“³⁶⁹

Întorcându-se de la vânătoare cu prada, Esau a descoperit că fratele lui își înșelase tatăl, obținându-i în mod necinstit binecuvântarea.

27:33. Atunci Isaac fu cuprins de spaimă și de cutremur mare și grăi: „(...) am mâncat din toate, mai înainte ca să vii tu, și eu l-am binecuvântat! Și binecuvântat va rămânea!”

27:34. Auzind Esau cuvintele tatălui său, a strigat cu strigăt mare și amărât peste măsură și a zis părintelui său: „Binecuvântează-mă, tată, și pe mine!”

27:35. Ci el a răspuns: „Fratele tău a venit cu vicleșug și a luat binecuvântarea ta!”

27:36. Și a zis Esau: „Cu drept cuvânt se numește el Iacob, căci m-a înșelat de două ori cu asta: mi-a luat dreptul de întâi născut și iată, acum, mi-a luat binecuvântarea mea!” Apoi a întrebat: „N-ai păstrat și pentru mine o binecuvântare?”

27:37. Isaac i-a răspuns și a zis lui Esau: „Iată, l-am pus stăpân peste tine și pe toți frații lui i-am făcut robii lui și l-am dăruit cu grâu și vin. Ție acum ce pot să-ți mai fac, fiul meu?”

27:38. (...) Și Esau și-a ridicat glasul și a plâns.

27:39. Atunci Isaac, tatăl său, i-a răspuns și a grăit: „Iată, departe de țarinile grase fi-va paloșul tău și departe de roua cerului de sus;

27:40. Cu sabia ta îți vei agonisi traiul, și vei fi rob fratelui tău; și va veni o vreme când, adunându-ți puterile, vei scutura jugul lui de pe grumazul tău.”

Iacob și Esau s-au împăcat peste douăzeci și doi de ani dar, conform comentariilor evreiești, descendenții lui Esau au devenit goyimii edomiți, în timp ce urmașii lui Iacob au devenit evreii. Ulterior, cărturarii evrei s-au referit la romani cu denumirea de edomiți, iar termenul Esau a devenit sinonim cu cel de european și goyim în general. Povestea lui Iacob și a lui Esau este o alegorie despre evrei și goyimi, cu care religia evreiască continuă să se identifice. Se găsesc aluzii la Esau în populara carte Mintea evreiască a lui Raphael Patai și în sute de alte scrieri evreiești.³⁷⁰ Sholem Aleichem, celebrul autor de limbă yiddish, a scris în autobiografia lui despre un luntraș rus grosolan:

Esau! Numai un goy ar putea face o asemenea muncă, nu un evreu. Biblia spune despre Esau: „și-l vei sluji pe fratele tău”. Ce bine că sunt urmașul lui Iacob, nu al lui Esau!³⁷¹

Popularul intelectual evreu Sidney Hook povestește cum îl întreba pe învățătorul său evreu despre nedreptatea faptelor lui Iacob împotriva lui Esau. Rabinul este citat cu răspunsul: „Ce fel de întrebare e aceasta? Esau era un animal.”³⁷²

Iacob, al cărui nume a fost preschimbat în „Israel”, este considerat părintele poporului evreu. Esau e văzut ca arhetipul goyimului. Întrucât evreii sugerează că ei sunt întotdeauna nevinovați de antisemitismul inerent al goyimilor, ura lui Esau la adresa lui Iacob este considerată a sta și la originea antisemitismului.

O predică de Rabbi Leon Spitz, citată în „American Hebrew”, ilustrează profunzimea urii multor evrei față de Esau și descendenții lui:

Să vină Esau să se vaiete, să se smiorcăiască și să protesteze în fața lumii civilizate, iar Iacob să poarte lupta cea dreaptă. Antisemitul (...) nu înțelege decât o singură limbă și trebuie să tratezi cu el la nivelul lui propriu. Evreii Purim au luptat pentru viața lor. Și evreii americani trebuie să se ia de piept cu antisemiții noștri contemporani. Trebuie să umplem închisorile cu gangsteri antisemiți. Trebuie să umplem azilele de nebuni cu demenți antisemiți. Trebuie să-l combatem pe orice străin care urăște evreii. Trebuie să-i hărțuim și să-i acuzăm pe ademenitorii evreilor până la limitele extreme ale legilor. Trebuie să-i umilim și să-i facem de rușine pe bandiții antisemiți într-o asemenea măsură încât nimeni să nu-și dorească sau să îndrăznească să devină tovarășul lor de drum.³⁷³

Când am înțeles că Iacob și Esau reprezintă o adecvată alegorie evreiască a eternului conflict dintre evrei și goyimi din punct de vedere al evreilor, mi-am dat seama că și goyimii pot învăța din această alegorie. Faptul că Esau muncea din greu la câmp, în timp ce Iacob lenevea în corturi, nu simbolizează istoria goyimilor și a evreilor? Corespunde perfect cu iubirea inerentă de natură, de pământ și de spațiu liber a europenilor, în comparație cu preferința evreilor pentru condițiile urbane de viață.

Chiar citind relatarea scrisă din perspectiva subiectivă a descendenților lui Iacob, n-ar găsi orice om corect și cinstit justificate lacrimile și furia lui Esau? Este Iacob nevinovat și neprihănit, sau Esau a fost înșelat? Shylock, când cere o „livră de carne” în piesa lui

Shakespeare „Neguțătorul din Veneția“, reprezintă aceeași avariție și lipsă de scrupule ca ale lui Iacob, când nu-i dă de mâncare fratelui său bolnav ca să-i poată fura dreptul din naștere. În plus, gândiți-vă cum s-a deghizat Iacob, ca să-și escrocheze tatăl și fratele. Aceasta numesc justiție cărturarii evrei? Putem numi „ură“ și „antisemitism“ furia lui Esau? Este antisemit cineva care observă că, potrivit propriei sale relatări, neamul lui Israel își are cele mai vechi rădăcini în fraudă, trădare și minciună și se mai și laudă cu asta?

S-ar putea ca Isaac să fi rostit niște cuvinte profetice când a spus că Esau îi va fi slujitor fratelui său până când va obține stăpânirea (controlul complet asupra țării în care trăia) și, astfel, își va smulge de la gât „jugul lui Iacob“. Chiar dacă versiunea filo-semită a istoriei nu este decât o lungă înșiruire de nenorociri ale evreilor provocate de goyimi, urmașii lui Iacob nu sunt, cu siguranță, cei care au avut de suferit.

Copiii lui Esau au pierdut miliarde fără număr în favoarea descendenților lui Iacob, prin cămătărie, escrocherii și crimă organizată. Milioane de goyimi au suferit chinurile sclaviei, degradarea și moartea, în mâinile stăpânilor de sclavi și ale proxeneților evrei. Lacrimile lui Esau au căzut pentru uciderea a milioane de creștini de către evreii bolșevici din Europa Centrală și de Est. Au fost vărsate pentru milioanele de militari și de civili morți în fratricidele războaie mondiale, încurajate în mare parte de puterea evreiască. Revolta îndreptățită a lui Esau se regăsește în sufletele poporului palestinian care și-a pierdut țara, libertatea și, pentru atât de mulți, chiar și viețile copiilor lor.

Povestea lui Iacob și a lui Esau este ceea ce spune rabinatul evreiesc că e: povestea genezei evreilor și a goyimilor, povestea înșelătoriei evreiești contra celor pe care ei îi consideră goyimi. Dacă mai continuă, nu va fi decât o chestiune de timp până când furia lui Esau se va aprinde din nou, la fel cum s-a întâmplat de mii de ori de când „fiii lui Iacob“ au pătruns pentru prima dată pe pământurile noastre.

Evreii inteligenți și chibzuiți trebuie să recunoască faptul că, la fel cum poporul evreu are motive de revoltă la adresa goyimilor, și goyimii au reproșuri justificate față de fiii lui Israel. Acei evrei trebuie să ia măsuri sincere pentru a potoli spiritul supremației evreiești și anti-goyismul distrugător. Au la discreție puterea mass-media și exercită o mare influență în instituțiile de guvernare suficientă, cu siguranță, pentru a întrerupe ciclul supremației evreiești și al antisemitismului. Nu le cerem evreilor să-și sacrifice identitatea și moștenirea. Ba chiar, le înțelegem elanul firesc pentru supraviețuirea culturii și a moștenirii lor genetice, dar le cerem să le recunoască același drept fundamental și popoarele în sânul cărora locuiesc.

De exemplu, cât de ipocrit este din partea lor să obțină interzicerea colindelor de Crăciun din școlile noastre publice, în timp ce insistă pentru susținerea unei religii și a unei culturi exclusiv evreiești în Israel finanțate cu dolarii contribuabililor americani creștini! Fac campanie pentru deschiderea granițelor americane în calea plevei din Lumea a Treia, în timp ce acționează spre a trimite banii contribuabililor americani într-o țară care le interzice emigrarea celor ce nu au sânge evreiesc și le refuză înapoierea până și acelor care s-au născut pe teritoriul ei și ale căror familii au trăit acolo generații de-a rândul!

Dacă evreii cu vederi largi se vor abține de la asemenea ipocrizii și vor respecta standardele noastre morale în timp ce conviețuiesc printre noi, dacă vor înceta cu manipularea și exploatarea, atunci am putea evita tragica reacție antisemită care a izbucnit în repetate rânduri, prin atât de multe națiuni.

După lecțiile de istorie evreiască pe care le-am învățat din scrierile evreilor înșiși, pare improbabil ca liderii lor să înțeleagă înțelepciunea propunerilor mele. Istoria ne dă lecții aspre și adeseori sângeroase, dar puțini le acceptă învățămintele.

Mai știu și că noi, cei de descendență europeană, nu putem sta pasivi, cu speranța și încrederea în mărinimia inamicilor noștri tradiționali. Nu, avem dreptul să fim stăpâni la noi acasă. Avem dreptul firesc ca propriile noastre națiuni occidentale să ne reflecte sufletul, spiritul, estetica, arta, valorile, dorințele, interesele, destinul.

Ca întotdeauna în istorie, niciodată nu se poate negocia cu succes de pe poziții slabe, numai de pe poziții de putere. Avem sarcina de a deveni puternici. Cunoașterea adevărului ne va face puternici. Trebuie să înțelegem că ne aflăm într-o luptă evoluționistă, pe viață și pe moarte și trebuie să înțelegem că dacă dăm greș în acest efort, toată frumusețea și măreția dobândite cu prețul sângelui și al sacrificiilor strămoșilor noștri se vor pierde, antrenând după ele și toate speranțele de viitor ale poporului nostru.

După cum spune Biblia, într-un mod atât de elegant, numai când Esau va obține stăpânirea se va frânge jugul lui Iacob. Nu caut să impun nici un jug poporului evreu. Nu caut

decât propria noastră stăpânire asupra propriilor noastre pământuri, eliberate de dominația și deformarea politică, intelectuală și culturală a evreilor.

Evreii pot fi capabili, în teorie, să-și revendice ascendența de la Iacob, dar e evident că populațiile albe ale pământului nu s-au născut din Esau. Strămoșii noștri construiseră deja civilizațiile egipteană, mesopotamiană, babiloniană, myceniană, sumeriană, hittită și multe altele, la vremea când Rebeca și-a născut cei doi fii gemeni. Înaintașii noștri au conceput marile piramide și complexul observator astronomic de la Stonehenge cu mult timp înainte ca evreii să fi înființat regatele lui Solomon și David.

Sunt arian (un alb cu conștiință rasială, devotat supraviețuirii și libertății poporului său). Eu și semenii mei nu dorim nici un război cu evreii. Nu cerem decât să trăim și să-i lăsăm și pe ei să trăiască, dar trebuie să fie clar: suntem hotărâți să trăim! Numai când spiritul supremației evreiești va înceta, o să dispară și antisemitismul.

Arienii nu acceptă înșelătoria sau supremația proclamate de Iacob. Nu vom purta jugul aservirii. Stăpânirea noastră va fi câștigată. Am dobândit binecuvântarea lui Dumnezeu și a naturii prin propriul nostru geniu, prin muncă grea, prin creativitate și credință. Nu ne vom codi să luptăm pentru libertate și respingem eticheta de antisemitism din partea acelor care ei înșiși sunt întruchiparea etnocentrismului, a intoleranței și a anti-goyimismului.

Nu sunt antisemit. Nu sunt decât un arian care luptă pentru viața și libertatea poporului său. Respectându-i pe acei evrei care se comportă onorabil, trebuie să mă împotrivesc spiritului supremației evreiești în națiunile noastre. Nimic mai simplu: întrucât îmi iubesc poporul, n-am încotro decât să mă opun celor care ne vatăcă sau ne amenință supraviețuirea.

Capitolul opt

Israel: supremația evreiască în acțiune

Nici Iisus Christos n-a putut să-i mulțumească, atunci când a venit pe Pământ, deci cum s-ar putea aștepta cineva ca eu să am mai mult noroc? – Președintele Harry S. Truman, supus presiunilor de a recunoaște statul sionist recent anunțat în Israel.³⁷⁴

Cu toate dezamăgirile sale, Israelul suntem noi, necamuflați și neîmpodobiți. – Hillel Halkin³⁷⁵

Evreii americani trebuie să aibă curajul de a declara deschis că au o dublă loialitate față de țara în care trăiesc și față de statul Israel. Evreul nu trebuie să se lase dus cu vorba spre a nu fi decât un bun patriot al unei țări în care locuiește.³⁷⁶

În noua campanie a mișcării sioniste de a cucerii comunitățile din Diaspora Liberă, guvernul Israelului va acorda tot sprijinul moral și politic (...) până la limitele capacității sale.³⁷⁷

Pe măsură ce studiam tot mai profund problema evreiască și sionismul, încercând să înțeleg cât mai clar acest popor enigmatic, mi-am dat seama că explorarea temeliilor și a politicii actualului stat Israel va răspunde la unele dintre întrebările mele. Pentru prima oară în peste două mii de ani, evreii aveau propriul lor stat suveran, o națiune creată în întregime după chipul și asemănarea lor.

La vremea când mi-am început cercetările, era evident pentru mine că presa și industria de divertisment erau foarte pro-israelite. Ele îmi inculcaseră prejudecățile inițiale în favoarea Israelului. Acum am observat că reporterii care realizau reportajele pentru posturile de televiziune și pentru principalele ziare sunt de obicei evrei. Bănuind că o mare parte din sentimentele mele pro-israeliene proveniseră din surse subiective, am căutat să descopăr originile nedispute ale conflictului din Orientul Mijlociu, apelând pentru început la enciclopedii.

Am găsit în enciclopedii informații similare cu cele care se pot găsi azi în articolul „Israel” din foarte populara „Encarta Encyclopedia”.

Dintre cei peste opt sute de mii de arabi care au locuit înainte de 1948 pe teritoriile deținute de Israel au mai rămas doar aproximativ o sută șaptezeci de mii. Restul au devenit refugiați în țările arabe înconjurătoare.³⁷⁸

În 1948, anul înființării națiunii israeliene, peste trei sferturi din totalul populației palestinienilor care trăiau pe teritoriile preluate de Israel au dobândit statutul de refugiați. Conform enciclopediei „Encarta”, șase sute treizeci de mii de oameni n-au mai putut să locuiască în casele lor și să lucreze pământul unde familiile lor trăiseră de mii de ani. De atunci, Israelul și-a extins granițele prin războaiele din 1956, 1967, 1973 și prin invazia Libanului din 1982 creând sute de mii de refugiați palestinieni suplimentari.

Și-ar părăsi oamenii de bunăvoie casele, locurile de muncă, fermele? m-am întrebat eu. Ar alege nesiliți de nimeni să trăiască fără un ban și fără o țară a lor, în insalubrele tabere de refugiați? Evident, sioniștii îi alungaseră din casele și de pe proprietățile lor; și, mai mult, expulzarea fusese în mod evident intenționată, căci palestinienilor li se interzisese să se mai înapoieze la casele lor, după încheierea luptelor.

În liceu, am scris la o organizație palestiniană de informații din Washington D.C., cerând unele cărți care să prezinte punctul lor de vedere în conflictul arabo-israelian. Am găsit în cărțile primite de acolo și consultate în biblioteci numeroase surse bine documentate inclusiv câteva uluitoare surse sioniste care prezentau o imagine cu totul diferită a situației din Orientul Mijlociu. Am aflat că guvernul israelian în curs de formare dăduse dispoziții care le interziceau palestinienilor expulzați să se întoarcă la casele și pe proprietățile lor. De asemenea, promulgase o lege specială care considera aceste proprietăți arabe „abandonate” și pasibile de confiscare fără despăgubiri. Nici nașiștii din Reich-ul lui Hitler n-ar fi putut rezolva problema cu mai multă eficiență și sânge rece.

Am verificat cifrele obținute cu ajutorul Recensământului Britanic din 1922. În acea perioadă, evreii reprezentau cam zece la sută din populație. La ultimul recensământ similar, realizat cu un an înainte de înființarea statului Israel, evreii alcătuiau cam jumătate din populația zonei ce urma să devină în curând Israelul. Pe-atunci, palestinienii aveau în proprietate 93,5 la sută din pământuri. Faptele erau irefutabile și incriminatoare: emigranții sioniști intraseră cu forța în Palestina, împotriva voinței locuitorilor țării, după care, prin teroare și forța armelor, îi alungaseră pe localnici din casele lor, jefuindu-i de pământuri și bunuri.

Faptele nici n-ar fi putut să fie mai limpezi. Sioniștii, cu ajutorul cohortelor lor din întreaga lume, furaseră o națiune întreagă: națiunea numită Israel. Nici un subterfugiu, nici un munte de propagandă pro-israeliană, nici o difuzare a „Exodului” la radio și nici oricât de multe reluări ale milioane de metri de filme hollywoodiene care-i prezintă pe arabi ca pe niște teroriști brutali și pe evrei în postura de victime nevinovate, nimic din toate acestea n-ar fi putut schimba faptele evidente și inevitabile.

Propaganda pro-israeliană pe care o citisem sugera că Palestina fusese, în esență, o țară pustie. Să le fi spus asta celor peste un milion de oameni care fuseseră alungați din ea începând din 1948. Liderii sioniști au înțeles de la început că Israelul urma să fie dobândit prin colonizare și cucerire forțată. Devotatul conducător sionist Vladimir Jabotinsky exprimă clar acest lucru în cartea sa din 1923 Zidul de fier: Noi și arabii.³⁷⁹

Colonizarea sionistă trebuie să fie sau abandonată, sau îndeplinită împotriva voinței populației băștinașe (...) un zid de fier (...) pentru a rezista presiunilor populației băștinașe (...). O reconciliere voluntară cu arabii nici nu intră în discuție (...) căci fără o forță armată (...) colonizarea e imposibilă. (...) Sionismul este o aventură colonizatoare (...). E important (...) să vorbească ebraica, dar (...) mai important este să poată trage cu pușca (...).³⁸⁰

Israel: statul bazat pe terorism

Primul obstacol în calea obiectivelor sionismului era faptul că Marea Britanie imagina Palestina așa cum fusese înfățișată în Declarația Balfour – o societate care să apere drepturile civile și religioase ale tuturor locuitorilor ei.

Pentru a-i disloca pe britanici, pe care Liga Națiunilor îi mandatase să guverneze Palestina, sioniștii au rafinat până la un nivel artistic folosirea terorismului ca armă modernă a revoluțiilor politice. Menahem Begin, Abraham Stern, Yitshak Shamir, David Ben-Gurion și mulți alții au început o campanie de bombardamente și asasinate. Legau și spânzurau soldații britanici cu corzi de pian, lăsându-le cadavrele mutilate să fie găsite de autoritățile britanice. Teroariștii israelieni au aruncat în aer Hotelul King David din Ierusalim, ucigând peste o sută de persoane. Agenții lor operativi au inventat tehnica scrisorilor-capcană. Ucigașii evrei au asasinat până și un mediator al Națiunilor Unite în Palestina, pe Conte Folke Bernadotte, pentru că îndrăznise să-și exprime îngrijorarea față de drepturile palestinienilor. În raportul său final către O.N.U. dinaintea morții, Bernadotte se referea în termeni usturători la:

Jafurile sioniste pe scară largă și distrugerea satelor fără nici o necesitate militară vizibilă.³⁸¹ (Arhivele O.N.U.)

Ar fi o ofensă la adresa celor mai elementare principii ca aceste victime nevinovate ale conflictului să fie împiedicate să se întoarcă la casele lor, în timp ce emigranții evrei inundă Palestina (...) amenințând să-i înlocuiască permanent pe refugiații arabi deposezați care au locuit aici secole de-a rândul.³⁸²

Campania sionistă a dat rezultate. Săturându-se în cele din urmă de ofensiva teroristă dezlănțuită împotriva lor și împinși la deznădejde de o presă mondială care mușamaliza aceste crime, britanicii au sfârșit prin a renunța la orice acțiuni, anunțându-și retragerea din regiune. O dată englezii plecați, sioniștii își puteau face de cap cu populațiile locale care îndrăzneau să trăiască pe pământurile râvnite de ei. Nu mai rămăsese nici o forță care să-i oprească. Ajutați de sprijinul militar și financiar al Statelor Unite capitaliste și Uniunii Sovietice comuniste, precum și de sumele fabuloase de bani care șiroiau din seifurile sioniste ale întregii lumi, războiul-fulger evreiesc s-a dezlănțuit asupra inamicilor la fel de hotărât ca valurile Mării Roșii înecându-i pe egipteni, în paginile Bibliei.

Victoria militară fiind sigură, sioniștii continuau să se confrunte cu două probleme semnificative. Prima consta în existența a sute de mii de palestinieni care era clar că n-aveau să stea cu mâinile în sân, lăsând noul stat evreu să le răpească drepturile și pământurile. În al doilea rând, palestinienii aveau în proprietate peste nouăzeci și trei la sută din pământurile noii națiuni – un obstacol serios în calea noului „Israel Mare”.

Citând textual din Cartea lui Iosua, liderii religioși evrei au avertizat că Israelul trebuia să-i alunge pe palestinieni dintre granițele sale:

23:12. Iar de vă veți abate și vă veți alipi de rămășița acestor popoare, care a mai rămas cu voi, și vă veți încuscri cu ei și veți intra între ei și ei între voi,

23:13 Atunci bine să știți că Domnul Dumnezeuul vostru nu va mai goni aceste neamuri din fața voastră și ele vor ajunge pentru voi laț și spânzurătoare și bici pe spetele voastre și spini în ochii voștri, până ce veți pieri de pe acest pământ mănos, pe care vi l-a dăruit Domnul Dumnezeuul vostru. (Cartea lui Iosua, 23:12-13)³⁸³

Fanaticii sioniști au rezolvat finalmente „problema palestiniană” prin expulzări în masă, asasinate și teroare bine planificată. Palestinenii care se născuseră pe acele meleaguri și ai căror strămoși trăiseră acolo vreme de generații fără număr au fost adunați de trupele israeliene de asalt și împinși cu forța peste graniță. Spunându-li-se că n-aveau să se mai poată întoarce niciodată la casele lor, cei expulzați nu aveau aproape nimic altceva decât hainele de pe ei. Mulți palestinieni care au refuzat să-și părăsească locuințele au fost masacrați de armata israeliană, iar sioniștii au făcut publicitate măcelurilor, provocând intenționat panica larg răspândită și fuga palestinienilor.

Săvârșirea de atrocități contra palestinienilor a devenit o parte integrantă din strategia israeliană. Când teroriștii evrei violau și masacrau populația satelor arabe, cei din satele înconjurătoare, în mod firesc, își adunau copiii și fugeau ca să-și salveze viața. O dată ce sioniștii și-au instaurat statul și au asigurat frontierele inițiale minus aproximativ șase sute treizeci de mii de bărbați, femei și copii palestinieni, guvernul binevoitor al Israelului le-a interzis acestora să se mai întoarcă vreodată la casele, locurile de muncă, ogoarele și turmele lor. La vremea când „Războiul pentru Libertate” al israelienilor a luat sfârșit, între hotarele Israelului mai rămăseseră doar circa o sută șaptezeci de mii de palestinieni.

Evreii, desigur, aveau purtători de cuvânt prestigioși și respectabili, precum și susținători în întreaga lume, mai ales în mass-media, care vorbeau despre curajul și îndreptățirea „micului Israel”. Până în anii șaizeci, milioane de adulți și copii din întreaga lume au ajuns să fie fascinați de eroica poveste a Israelului, o poveste reluată în cheie romantică de filmul laureat cu Oscar „Exodus”.³⁸⁴ În acea vreme, la fel ca majoritatea americanilor de azi, nu știam aproape nimic despre nedreptățile flagrante săvârșite împotriva palestinienilor.

Cea mai bine cunoscută atrocitate din primul război israelian a fost masacrul de la Deir Yassin. În ziua de 9 aprilie 1948, după încetarea luptelor în acel mic sat, banda terorist-sionistă Irgun, condusă de Menahem Begin, a asasinat două sute cincizeci și patru de oameni, în majoritate femei, copii și bătrâni. Timp de două zile, acești teroriști sioniști omorâseră bărbați, femei și copii, violaseră fetele, striviseră pântecul femeilor însărcinate și le furaseră tuturor lucrurile. Un medic de la Crucea Roșie, Jacques de Reynier, principalul reprezentant al Comitetului Crucii Roșii Internaționale în Ierusalim, a prezentat o descriere înfiorătoare a masacrului, în raportul lui oficial.³⁸⁵

De Reynier a ajuns în sat în cea de-a doua zi și a văzut „curățenia”, cum i-a spus unul dintre teroriști. Măcelul fusese comis cu mitraliere, apoi grenade, iar acum era finalizat cu cuțitele. Au decapitat unele victime și au schilodit cincizeci și doi de copii în fața mamelor lor. Teroriștii au spintecat douăzeci și cinci de femei însărcinate și au măcelărit copiii nenăscuți sub ochii acestora.

După ce s-a retras din armată, în 1972, Colonel Meir Pa’el, ofițer în armata Haganah israeliană, a declarat următoarele despre Deir Yassin, în „Yediot Ahronot”, o importantă publicație israeliană:

Oamenii din Irgun și L.E.H.I. au ieșit din ascunzători și au început să „curețe” casele. Împușcau pe oricine le ieșea în cale, inclusiv femeile și copiii, iar comandanții nu au încercat să oprească masacrul. (...) au fost duși la cariera dintre Deir Yassin și Giv’at Shaul și asasinați cu sânge rece (...).³⁸⁶

Comandantul unității Haganah care a controlat satul Deir Yassin după masacru, Zvi Ankori, a făcut următoarea declarație, în ziarul israelian „Davar”:

Am intrat în vreo șase-șapte case. Am văzut organe genitale tăiate și femei cu pântecul zdrobite. Conform urmelor de gloanțe de pe cadavre, victimele fuseseră omorâte de aproape.³⁸⁷

Albert Einstein, împreună cu alți evrei îngrijorați, au trimis în 1948 o scrisoare la ziarul „The New York Times”, acuzându-l pe Begin că „a predicat deschis doctrina Statului Fascist”. În continuare, Einstein a descris masacrul de la Deir Yassin cu aceste cuvinte:

La data de 9 aprilie, bandele teroriste au atacat acest sat pașnic, care nu era un obiectiv militar în cadrul luptelor, ucigându-i de aproape toți locuitorii – două sute patruzeci de bărbați, femei și copii iar pe câțiva dintre ei i-au lăsat în viață, pentru a-i purta pe străzile Ierusalimului ca prizonieri. (...) teroriștii, departe de a se rușina cu fapta lor, erau mândri de acest măcel (...).

Menahem Begin se laudă cu importanța masacrului de la Deir Yassin în cartea sa *Revolta: Povestea Irgunului*. Begin a scris că statul Israel n-ar fi existat, fără „victoria” de la Deir Yassin. „Haganah a desfășurat atacuri victorioase pe alte fronturi (...). Cuprinși de groază, arabii fugeau, strigând ‘Deir Yassin?’.”³⁸⁸

Cel dintâi prim-ministru al Israelului, David Ben-Gurion, care nici el nu ocolea supremația evreiască, a fost citat ca descriindu-l pe Begin cu aceste cuvinte:

Begin aparține incontestabil tipului hitlerist. E un rasist, gata să-i distrugă pe toți arabii în visul lui de unificare a Israelului, pregătit să recurgă la orice mijloace pentru realizarea acestui țel sfânt.³⁸⁹

Instigatorul măcelului în masă, Menahem Begin, a devenit mai târziu prim-ministru al Israelului, primind ulterior chiar și Premiul Nobel pentru Pace. O asemenea distincție simbolizează incredibila putere a mass-media evreiești la nivel mondial, căci Begin se făcuse vinovat de crime deloc diferite de cele ale naziștilor pe care evreii continuă să-i vâneze și să-i condamne chiar și în zilele noastre. Și totuși, în loc de a fi judecat și pedepsit pentru crime contra umanității, Menahem Begin a primit premiul pe care mulți îl consideră cea mai înaltă onoare din lume.

Masacrul de la Deir Yassin nu a fost singurul comis de forțele israeliene. În numărul din 6 mai 1992, cotidianul ebraic „Ha'ir” a publicat un articol de Guy Erlich intitulat „Nu numai Deir Yassin”, care contura un sistem complet de teroare și crime. Erlich îl citează pe istoricul israelian Aryeh Yitzhaki cu următoarele cuvinte:

„A venit vremea”, spune el, „căci a trecut o generație, iar acum e posibil să facem față oceanului de minciuni în care am fost crescuți. În aproape toate satele cucerite în Războiul de Independență s-au comis acte care sunt definite drept crime de război, cum ar fi uciderile fără discriminare, masacrele și violurile. Cred că asemenea lucruri sfârșesc prin a ieși la suprafață. Singura întrebare care se pune este cum să reacționăm în fața unor asemenea dovezi.”³⁹⁰

Erlich și Yitzhaki atrag atenția că autoritățile israeliene continuă să mușamalizeze omoruri. Și nici masacrele nu au încetat după instituirea statului evreiesc; au continuat atât în perioade de pace, cât și de război. Urmează numele câtorva dintre ele: Masacrul de la Sharafat, Masacrul de la Kibya, Masacrul de la Kafr Qasem, Masacrul de la Al-Sammou', Masacrul de la Sabra și Shatila, Masacrul de la Oyon Qara, Masacrul de la Moscheea Al-Aqsa, Masacrul de la Moscheea Ibrahim, Masacrul de la Jabalia.

Pe măsură ce statul evreu se extindea, au avut loc alte ucideri și expulzări ale arabilor. În războaiele și incursiunile militare ulterioare, Israelul a alungat alte sute de mii de palestinieni în taberele de reamplasare. Bântuite de foame și boli, acestea semănau remarcabil de mult cu lagărele de concentrare din timpul războiului. Libanul a căzut și el victimă agresiunii israeliene, în anii optzeci și nouăzeci, când a fost bombardat și invadat. Numărul estimativ al victimelor din rândurile civililor libanezi depășește patruzeci de mii. De asemenea, statul sionist a ajutat pe furis la crearea și sprijinirea facțiunilor rivale în războiul civil din Liban.

Extraordinairele jurnale personale ale lui Moshe Sharett, care a împărțit într-o perioadă atribuțiile de prim-ministru al Israelului cu David Ben-Gurion, dezvăluie mașinațiile israeliene în războiul civil din Liban. Sharett fusese demis din guvern pentru că nu accepta acțiunile lui Ben-Gurion, considerându-le clandestine și imorale. După moartea lui Sharett, fiul său a publicat însemnările, în pofida unei îndelungate lupte de intimidare și a manevrelor legislative întreprinse de sioniști. Scriitoarea evreică Livia Rokach citează jurnalele lui Sharett în cartea ei Terorismul sacru al Israelului. Însemnările zilnice ale lui Sharett arată cum a provocat anume Israelul „războiul civil” din Liban, pentru a-și realiza ambițiile imperialiste.³⁹¹

În pasajele din luna mai a anului 1955, jurnalul personal al lui Sharett descrie planurile Israelului de a destabiliza guvernul libanez, planuri care au sfârșit prin a provoca, în 1978, războiul civil din Liban. Sharett îl citează pe Moshe Dayan, ministrul Apărării în guvernul lui Ben-Gurion, planificând în cadrul unei ședințe secrete de cabinet din data de 16 mai să organizeze războiul civil din Liban pentru ca sub pretextul acestuia Israelul să invadeze țara și să anexeze teritoriile cu drepturile de apă la râul Litani.^{392, 393}

În timpul primei invazii a Libanului din anul 1982, au murit treizeci de mii de civili, iar jumătate de milion de oameni au fost alungați din casele lor. Pe parcursul luptelor, forțele israeliene au devastat orașul Beirut, care înainte de război fusese denumit „perla Orientului Mijlociu”. În timpul invaziei israeliene, nava U.S.S. „New Jersey”, ancorată în apropierea coastelor, a tras cu obuze în unele orașe libaneze. Implicarea Statelor Unite în războiul israelian din 1982 a distrus bruma de credibilitate care-i mai rămăsese Americii în Orientul Mijlociu și i-a costat pe contribuabilii noștri miliarde de dolari; de asemenea, a costat viața a trei sute de soldați din Infanteria Marină a S.U.A. Mai mult decât atât, peste o mie de femei, copii și bătrâni au fost măcelăriți în taberele de refugiați Sabra și Shatila, sub ochii atenți ai invadatorilor israelieni. Generalul israelian Ariel Sharon, care a fost răspunzător în mod

direct de acest infern (se cuvine să precizăm că mii de israelieni onorabili au defilat pe străzi într-un marș de protest împotriva lui), a fost eliberat din funcție, deși ulterior a fost răsplătit cu un fotoliu de cabinet.

Un masacru mai recent a avut loc la Qana, un orașel din sudul Libanului. Iată câteva extrase din relatarea de martor ocular a unui ziarist britanic despre această acțiune, astfel încât cititorul să poată înțelege pe deplin că dincolo de statisticile reci se află oameni adevărați, oameni care s-au confruntat cu o oroare cu nimic mai prejos decât a victimelor asasinate în sabotajul cu bombă din Oklahoma City.

Qana, sudul Libanului. A fost un masacru. Niciodată, de la Sabra și Shatila încoace, n-am mai văzut o asemenea măcelărire a oamenilor nevinovați. Refugiații libanezi, femei, copii și bărbați, zăceau în grămezi, cu mâinile, brațele sau picioarele lipsă, decapitați sau eviscerați. Erau cu mult peste o sută. Un copil nu mai avea cap. Obuzele israeliene îi seceraseră în timp ce stăteau în adăpostul Națiunilor Unite, crezând că erau în siguranță, sub protecția lumii întregi. La fel ca musulmanii din Srebrenica, musulmanii din Qana s-au înșelat.

În fața unei clădiri care ardea, din cartierul general al batalionului O.N.U. Fijian, o fată ținea în brațe un cadavru, trupul unui bărbat cărunt ai cărui ochi o priveau fix, în timp ce îl legăna înainte și-napoi, tânguindu-se, plângând și strigând aceleași cuvinte, la nesfârșit: „Tatăl meu, tatăl meu“. Un soldat din batalionul O.N.U. Fijian stătea în mijlocul mării de cadavre și, fără să scoată o vorbă, ținea ridicat trupul unui copil fără cap.

(...) Când am pornit spre ei, am alunecat pe o mână omenească...

Măcelărirea civililor de către israelieni în această cumplită ofensivă de zece zile, două sute șase până noaptea trecută, a fost atât de necruțătoare, atât de feroce, încât nici un libanez nu va uita vreodată acest masacru. A fost atacul ambulanței de sâmbătă, surorile asasinate la Yohmor în ajun, fetița de doi ani decapitată de un proiectil israelian cu patru zile în urmă. Iar ieri, mai devreme, israelienii masacraseră o familie de doisprezece persoane, cel mai mic fiind un copil în vârstă de numai patru zile când piloții israelieni de elicopter au tras cu rachete în casa lor.

Nu peste mult timp, trei turboreactoare israeliene au aruncat bombe la doar două sute cincizeci de metri distanță de un convoi al O.N.U. din care făceam parte și eu, aruncând în aer o casă, până la o înălțime de zece metri, în fața ochilor mei. Noaptea trecută, în timp ce mă întorceam la Beirut spre a-mi scrie raportul despre masacrul din Qana pentru ziarul „Independent“, am găsit două torpiloare israeliene care trăgeau în mașinile civile de pe podul peste râu, la nord de Sidon (...).

Un soldat francez din trupele O.N.U. bombănea înjurături de unul singur, în timp ce deschidea un sac ca să-l umple cu picioare, degete, bucăți de brațe omenești (...).

Dintr-o dată, nu mai eram trupe O.N.U. și gazetari, ci deveniserăm occidentali, aliații Israelului, obiect al urii și al veninului. Un bărbat cu barbă și ochi aprinși ne privea fix, cu chipul întunecat de furie. „Sunteți americani!“ a răcnit el la noi. „Americani sunt niște câini. Voi ați făcut asta. Americanii sunt niște câini!“

Președintele Bill Clinton s-a aliat cu Israelul în acest război contra „terorismului“, iar libanezii, în durerea lor, n-au uitat acest lucru. Exprimarea oficială a regretelor de către Israel n-a făcut decât să pună sare pe rănilor. „Aș vrea să mă echipez ca bombă umană și să sar în aer între israelieni“, a spus un bătrân (...).394

Spre deosebire de cazurile scenelor sângeroase din urma atentatelor cu bombe săvârșite de palestinieni sinucigași, americanii și europenii n-au văzut niciodată măceluri ca acela descris de Fisk. Mass-media nu ne atrag decât foarte rar atenția asupra suferințelor cauzate de evrei, ele preocupându-se mai mult de suferințele provocate evreilor. Cei care poartă steaua cu șase colțuri și bombardează adăposturile O.N.U., ambulantele, taberele de refugiați civili și autovehiculele civile nu sunt descriși niciodată ca teroriști. Ei sunt numiți numai „luptători de comando“ sau, mai simplu, „forțe militare“. Prin contrast, luptătorii palestinieni din afara granițelor Israelului sunt, desigur, declarați cu regularitate teroriști.

Remarcile bătrânului necunoscut de la Qana, care spunea „aș vrea să mă echipez ca bombă umană și să sar în aer între israelieni“ s-a dovedit profetică în sens tragic, căci după numai un an și jumătate de atunci un număr de palestinieni, dorind cu disperare să se răzbune, și-au sacrificat viețile pentru a face tocmai acest lucru, într-o piață din Ierusalim. Nimeni nu poate apăra faptele de orice fel care se soldează cu mutilarea sau schilodirea unor nevinovați, dar este important să se înțeleagă oroarea care i-a determinat pe sute de palestinieni să-și jertfească propriile vieți pentru a le da aceste lovituri slabe oamenilor care i-au ucis pe cei dragi lor și le-au furat patria. În durerea și furia lor, și ei comit acte violente

împotriva nevinovaților. Liderii sioniști știu și ei perfect de bine că pierderile evreiești de acest gen, propagate de mass-media care transmit imagini sângeroase în întreaga lume, nu fac decât să accentueze solidaritatea evreiască și să sporească simpatia neevreilor la adresa poporului evreu cel veșnic năpăstuit.

Când Saddam Hussein a încercat să ia înapoi Kuweitul, care cu doar câteva zeci de ani în urmă făcuse parte din Irak, lumea occidentală a pornit la război încurajată în acest sens mai ales de Israel. Erau oare acțiunile Irakului mai imperialiste cu ceva decât cele ale Israelului împotriva palestinienilor sau a libanezilor?

Excepție făcând proporțiile conflictului, cu ce se deosebește războiul continuu de cucerire al Israelului de căutarea Lebensraum-ului de către Germania nazistă, la începutul anilor patruzeci? Germania nu s-a purtat cu nici o națiune mai rău decât tratează Israelul Palestina, cu terorizarea și alungarea a trei sferturi din locuitorii ei. Nici o populație a unei națiuni europene, cu excepția celor din sectoarele de ocupație sovietice ale Germaniei n-a fost dislocată în proporții atât de masive. Este interesant de remarcat că evreii au dirijat și teroarea împotriva germanilor, dar în acel război purtau uniforma comisarilor sovietici, în locul celei a organizațiilor teroriste Stern Gang sau Haganah.

Între granițele Israelului și pe teritoriile ocupate, sub cizma unei ocupații militare dure, Israelul continuă să exproprieze pământuri de la palestinieni, așezare cu așezare. Evident, palestinienii se opun unor asemenea confiscări. Cea mai mare revoltă din ultimii ani a fost Intifada. Statisticile victimelor palestinienilor sunt amenințătoare. Iată cifrele compilate de importantul ziar francez „Le Monde“:

1.116 palestinieni au fost omorâți de la începutul Intifadei (revolta cu aruncări de pietre), la data de 9 decembrie 1987, împușcați de militari, polițiști sau coloniști. Cifrele se împart după cum urmează: 626 de morți în 1988 și 1989, 134 în 1990, 93 în 1991, 108 în 1992 și 155 de la 1 ianuarie până la 11 septembrie 1993. Printre victime s-au numărat 233 de copii sub șaptesprezece ani, conform unui studiu efectuat de Betselem, asociația israeliană pentru drepturile omului.

Sursele militare înaintează o cifră de aproape 20.000 cu privire la numărul de palestinieni răniți de gloanțe, iar agenția de Ajutorare și Angajare a Națiunilor Unite, (În orig. – U.N. Relief and Works Agency)(U.N.R.W.A.) pentru refugiații palestinieni dă o cifră de 90.000.

(...) Această organizație umanitară indică și faptul că cel puțin douăzeci de deținuți sunt torturați în fiecare an în timpul interogatoriilor din centrele militare de detenție.³⁹⁵

Nici o țară, în timp de pace, nici chiar Uniunea Sovietică sau China Roșie, în perioada de glorie a Gulagurilor lor, nu a deținut atât de mulți prizonieri pe cap de locuitor ca națiunea israeliană. Este una dintre puținele națiuni care nu vrea să renunțe oficial la folosirea torturii. Israelul figurează de mult timp în fruntea listei compilate de asociația Amnesty International. „London Times Magazine“ a realizat un expozeu extins despre torturile israeliene în anii șaptezeci și optzeci. Rămâne inevitabil faptul că Israelul s-a născut și a fost construit prin invazii, ucideri și furturi. O asemenea nedreptate are nevoie de folosirea forței și a terorii pentru a-și menține puterea.

Între timp, americanii și europenii prosperă unii cu faptele celorlalți și cu lozinca sacră că Israelul este „singura democrație din Orientul Mijlociu“. Dar nu se întreabă niciodată presa noastră de dominație evreiască ce fel de democrație e aceea care expulzează fără să stea pe gânduri trei sferturi din cetățenii care pot vota în sens nedorit? Terorizarea, depozedarea, încarcerarea, uciderea și expulzarea le-au răpit palestinienilor mult mai mult decât voturile, pentru că exilații și-au pierdut propria țară.

Rădăcinile istorice ale Israelului

Israelul s-a născut din Holocaust, dar a fost procreat cu mii de ani mai înainte. Timp de cel puțin două mii de ani, evreii s-au rugat: „La anul, în Ierusalim“. Și, până la jumătatea secolului XX, această rugăciune nu a fost decât o metaforă religioasă. Apoi, în 1948, posibilitatea unei întâlniri „la anul în Ierusalim“ a devenit în mod dramatic reală pentru toți evreii din lume. Mașinațiile politice ale Statului Sionist depun mărturie despre omniprezența și unitatea puterii evreiești în Occident. Prin operațiunile sale, Israelul trăiește ca o dovadă vie a însăși naturii expansioniste a iudaismului și a fiului său parțialmente laic, sionismul.

Tradiția mesianică evreiască datează de când există istoria lor consemnată în scris. Chiar și pe vremea când evreii erau unul dintre cele mai mici triburi din Orientul Mijlociu, își formulară o credință care îi desemna ca pe un popor deosebit, un popor ales, un popor căruia i se promisese că avea să stăpânească lumea. Aceste intenții mesianice nu sunt

amăgirile paranoide ale antisemiților, ci sunt scrise negru pe alb în propriile lor scripturi ebraice și au fost urmărite conștiincios din acea vreme și până în prezent. Comparați următorul citat biblic cu cuvintele mesianice ale întâiului prim-ministru al Israelului, David Ben-Gurion:

(...) și împărați veni-vor de la tine și vor domni orișunde a pășit piciorul fiilor omului. Voi dărui seminței tale întregul pământ ce se află sub ceruri, și vor domni peste toate neamurile după placul inimii lor; și după aceea vor trage tot pământul la dânșii și îl vor moșteni de-a pururi. (... 32:18-19)

Într-un număr al revistei „Look“ din 1962, Ben-Gurion și-a declarat prezicerile pentru următorii douăzeci și cinci de ani, cu un spirit de previziune uluitor:

Imaginaea lumii în 1987 așa cum se conturează în imaginația mea: Războiul Rece va ține de domeniul trecutului. Presiunile interne ale intelighenței în continuă dezvoltare din Rusia (...) pot duce la o democratizare treptată a Uniunii Sovietice. Pe de altă parte (...) [vor] transforma Statele Unite într-un stat social-democrat cu economie planificată. (...) Cu excepția U.R.S.S. ca stat eurasiatic confederat, toate celelalte continente se vor uni într-o alianță mondială, căreia îi va sta la dispoziție o forță de poliție internațională. Toate armatele vor fi abolite și nu vor mai exista războaie. La Ierusalim, Națiunile Unite (niște națiuni cu adevărat unite) vor construi un Altar al Profeților care să slujească uniunea confederată a tuturor continentelor; acesta va fi sediul Curții Supreme a Omenirii.³⁹⁶

Mulți oameni descoperă cu uimire că majoritatea evreilor din Israel sunt „non-religioși“, la fel ca primul lor mare lider, David Ben-Gurion. Totuși, acești evrei în cea mai mare parte atei tolerează un stat religios. Se pare că evreii care nu cred în Dumnezeu susțin iudaismul ca pe o instituție sponsorizată de stat care conservă atât cultura, cât și genotipul evreiesc. Cu excepția câtorva fanatici intoleranți, instituțiile evreiești ortodoxe permit o gamă largă de convingeri religioase, de la ateism până la forma de credință ocultă numită kabbalism. Numai Talmudul ar putea avea un pasaj unde un rabin susține că a discutat în contradictoriu cu Dumnezeu și L-a învins. Pentru ortodoxismul evreiesc, interpretările biblice și teologice pot fi foarte variate, atâta timp cât tradiția și moștenirea evreiască se păstrează cu scrupulozitate.

Este Dumnezeu sionist?

Israelul își susține revendicările asupra pământurilor palestinienne afirmând că Dumnezeu le-a dăruit evreilor. Un argument laic corolar spune că strămoșii îndepărtați ai poporului evreu au trăit cu două mii de ani în urmă în unele părți ale actualului Israel. Evreii susțin cu toată seriozitatea că acest lucru le dă dreptul de a lua acele pământuri de la oricine le-a locuit în anii intermediari.

Acest argument este totuna cu a spune că, numai fiindcă romanii au stăpânit Mediterana cu două mii de ani în urmă, italienii ar avea acum dreptul să cucerească întregul bazin al Mediteranei și să alunge trei sferturi din populație. Mai mult, evreii nu pot susține nici că au fost primul popor care a locuit pe „Pământul Făgăduinței“. Biblia consemnează clar invaziile și genocidurile evreiești în regiune. Palestinienii sunt descendenții acelorași popoare care au locuit în zonă înainte de cuceririle evreiești. Dacă acceptăm principiul conform căruia pământul îi aparține de drept primului ocupant, atunci palestinienii ar avea dreptul prioritar să revendice țara, pentru că mulți dintre strămoșii lor au trăit pe teritoriu cu mult timp înainte ca Israelul antic să fi existat măcar.

Afirmația că stăpânirea Palestinei de către evrei în zilele noastre este rânduită de Dumnezeu ridică o întrebare și mai dificilă, mai ales pentru creștinii contemporani. Este dificilă pentru că agenții evrei ai puterii au avut posibilitatea de a schimba două mii de ani de interpretări creștine ale Bibliei. Predicatorii iudeo-creștini servili au încheiat alianțe cu sioniștii din cauza puterii mediatice a acestora. Ei citează cu dărnicie din Vechiul Testament versete care proclamă un legământ între Dumnezeu și israeliți prin care regiunea numită Israel le este acordată evreilor.

Biserica Creștină a părinților noștri, însă, din cele mai vechi timpuri ale ei și până nu demult, a respins întotdeauna această pretenție. Cărturarii creștini, de la autorii Noului Testament până la jumătatea secolului XX, au atras atenția că în Biblie e scris foarte clar un lucru: toate făgăduielile făcute de Dumnezeu sunt condiționate de credință. Dumnezeu spune limpede în Vechiul Testament: dacă israeliții îl resping, îi va părăsi. Noul Testament subliniază cu fermitate faptul că națiunea evreiască, respingându-l pe Dumnezeu și pe fiul Lui, a dizolvat Vechiul Testament. Scripturile Noului Testament îl citează pe Dumnezeu ca încheind un Nou Legământ cu o nouă promisiune de mântuire întru Christos, pentru toți. Așa cum am citat anterior, scripturile nici nu pot fi mai explicite decât în versetul 8:10 din

Epistola Sfântului Apostol Pavel către Evrei, în care Dumnezeu spune că evreii nu mai fac parte din legământul încheiat de El în Vechiul Testament.

8:10 Nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână ca să-i scot din pământul Egiptului, căci ei n-au stăruit în legământul meu, de aceea și eu i-am năpustit zice Domnul.

Mai e de mirare că evreii resping Noul Testament și că Israelul le interzice chiar și să citeze din el în școlile lor? Diverse grupuri finanțate de guvern au organizat arderi în public ale exemplarelor din Noul Testament, iar legile presupun urmărirea penală și pedeapsa cu cinci ani de închisoare pentru creștinii care încearcă să convertească evrei. În lumina acestor fapte, pare destul de ciudat că multe confesiuni ale Bisericii Creștine se preocupă acum să adopte viziunea conform căreia evreii ar mai fi chiar și în zilele noastre „poporul ales”.

Este de înțeles că evreii adepți ai supremației, care îl resping pe Christos și Noul Testament, spun că Dumnezeu le autorizează teroarea împotriva poporului palestinian, dar e scandalos că niște creștini îi pot susține în sângeroasa lor aventură. Mulți dintre cei care au suferit de pe urma măcelului sionist erau palestinieni creștini. Crimele Israelului au lovit în proporție semnificativă componenta creștină a poporului palestinian. Faptul că unii lideri creștini acordă sprijin moral și financiar unei națiuni care-i urăște și-i prigonește pe creștini este o dovadă vie privind puterea de penetrare și subversiune a influenței sioniste chiar și în cele mai înalte conciliabule ale diverselor confesiuni creștine. Procedând astfel, evreii au subminat credința creștină în tot Orientul Mijlociu. Ba chiar, în întreaga lume.

Afirmația israelienilor că Dumnezeu le-a dăruit țara lui Israel devine rizibilă când ne gândim că cel puțin trei sferturi din israelieni nici măcar nu cred în Dumnezeu. (Statisticile guvernamentale israeliene arată că optzeci și cinci la sută din locuitorii țării sunt ateii.) Cum le poate promite pământ un Dumnezeu în care ei nu cred? Departe de a fi împlinirea unei făgăduieli religioase, crearea Israelului s-a produs nu printr-o intervenție divină, ci prin intrigile sioniste care au început în timpul Primului Război Mondial.

Declarația Balfour

Primul Război Mondial a pus bazele politice ale Statului Sionist. Marea Britanie trecea prin vremuri grele. Ani de zile, războiul îi smulsese un număr îngrozitor de vieți omenești. În pofida oceanelor de sânge vărsat, liniile Frontului de Vest se deplasaseră doar cu câțiva kilometri înainte și înapoi.

În timpul războiului, loialitățile evreiești au fost oarecum împărțite. Unii evrei îi preferau pe Aliați din motive de afaceri sau de altă natură. Alții îi favorizau pe germani, din principalul motiv că succesul Germaniei împotriva Rusiei i-ar fi slăbit pe inamicii lor de lungă durată, Rusia imperială și Țarul. Cu doar un deceniu în urmă, marii financiari Jacob Schiff și Bernard Baruch conduseseră o campanie de finanțare a japonezilor în războiul ruso-japonez, ducând la înfrângerea Rusiei. Acum, agenții evrei ai puterii din întreaga lume sperau o înfrângere și mai cruntă a Rusiei în Marele Război, care să le dea ocazia de a-l răsturna pe Țar și a instaura un guvern bolșevic-evreiesc.

Germanii, luptând cu disperare pe două fronturi, știau că o revoluție în Rusia ar putea înlătura această țară din război. În acest scop, Kaiserul Wilhelm a aprobat una dintre cele mai trădătoare fapte din analele civilizației apusene. În zelul lor de a înfrânge Rusia, miniștrii germani i-au ajutat pe Lenin, Troțky și sute de alți revoluționari bolșevici, în majoritate evrei, să traverseze Germania într-un tren blindat, spre Rusia. Permitea accesului teroriștilor și asasinilor bolșevici în Rusia a dezlănțuit cea mai cumplită perioadă de opresiune omenească, torturi și crime pe care a cunoscut-o vreodată lumea.

Marea Britanie și Aliații ei conta pe o remiză cu Germania, dar când puterile Rusiei au început să slăbească, Aliații au știut că înfrângerea acestei țări ar fi permis ca toată armata germană de pe Frontul de Est să dubleze, aproape, efectivele Frontului de Vest, înclinând dramatic balanța militară în favoarea Puterilor Centrale. Marea Britanie a înțeles că era obligatoriu să atragă Statele Unite în război, de partea Aliaților, pentru a contracara prăbușirea Rusiei.

În acest moment de criză a intervenit Lordul britanic Arthur Balfour. Balfour s-a întâlnit cu membrii familiei Rothschild și a încheiat un acord ca, în schimbul angajării sprijinului britanic pentru crearea unei patrii evreiești în Palestina, evreii să-și folosească enorma putere și influență internațională pentru a atrage Statele Unite în război (vezi „Barnes Review”, de Willis Carto).³⁹⁷ Lordul Balfour a redactat un document – Declarația Balfour – care proclama patria evreiască. Chiar și enciclopediile noastre populare recunosc adevăratul motiv al Declarației Balfour:

Toată lumea știe că Declarația Balfour a fost o întreprindere unilaterală a guvernului britanic. Scopul ei imediat era acela de a câștiga sprijinul evreilor și al altor grupări din țările beligerante și neutre, ca Statele Unite, pentru cauza Aliaților din Primul Război Mondial.³⁹⁸ (Encarta Encyclopedia)

Citiți ce a scris David Lloyd George, primul ministru al Marii Britanii în timpul războiului, despre Declarația Balfour. Observați precizarea lui că evreii din Rusia fuseseră „principalii agenți ai trădării efortului rus de război”, precum și în ceea ce privește „acea dezintegrare generală a societății ruse recunoscută mai târziu ca revoluție”.

Evreii ruși activaseră în secret, de partea Puterilor Centrale, încă de la început. (...) până în 1917, făcuseră multe pregătiri pentru acea dezintegrare generală a societății ruse recunoscută mai târziu ca revoluție. Se credea că dacă Marea Britanie se pronunța pentru împlinirea aspirațiilor sioniste în Palestina sub propria ei protecție, unul dintre efecte ar fi fost acela de a atrage evreimea din Rusia spre cauza Antantei.

De asemenea, se mai credea că o astfel de declarație urma să aibă o puternică influență asupra evreimii din afara Rusiei, obținând pentru Antantă ajutorul intereselor financiare evreiești. În America, ajutorul lor în acest sens ar fi avut o valoare specială, în situația în care Aliații epuizaseră aproape complet aurul și titlurile negociabile expuse achizițiilor americane. Acestea au fost principalele considerațiuni care, în 1917, au determinat guvernul britanic să încheie un contract cu evreimea.³⁹⁹

Samuel Landman, în cartea sa Marea Britanie, evreii și Palestina, confirmă rolul evreilor în atragerea Statelor Unite în război. Landman, un sionist de frunte și secretar al Organizației Sioniste din 1917 până în 1922, confirmă din perspectivă evreiască exact ceea ce a spus Lloyd George:

(...) singura cale (după cum avea să se dovedească a fi) de a-l convinge pe Președintele Statelor Unite să intre în război era aceea de a obține cooperarea evreilor sioniști, promițându-le Palestina, astfel înrolând și mobilizând forțele până atunci nebănuite de puternice ale evreilor sioniști din America și din alte țări în favoarea Aliaților, pe baza unui contract de tip quid pro quo (...).⁴⁰⁰

Unii dintre principalii sfătuitori ai Președintelui Woodrow Wilson în acea perioadă erau judecătorul evreu Louis Brandeis de la Curtea Supremă, Rabbi Stephen Wise și puternicul bancher și financiar internațional din New York City, Bernard Baruch. Deși Wilson candidase la președinție sub sloganul „Ne-a ferit de război”, după ce a fost propusă Declarația Balfour, influența evreiască l-a împins rapid pe calea intervenționistă. În luna mai a anului 1917, când Balfour a venit în Statele Unite cu speranța de a atrage America în război, a ignorat Departamentul de Stat al S.U.A. (atitudine care a provocat mari resentimente) și s-a întâlnit cu Brandeis, care nu avea nici o autoritate să discute problemele de relații externe.⁴⁰¹

Protagoniștii evrei ai războiului au fost ajutați în jonglerile lor și de un număr de magnati americani care considerau că participarea Statelor Unite în conflictul european echivala cu un cec în alb completat pentru complexul militar-industrial. Presa aflată în proprietate sau sub influență evreiască făcea o agitație nerușinată pentru război, publicând povești sinistre despre așa-zisele atrocități germane și lansând zvonuri cum că Germania ar fi planificat să invadeze Statele Unite prin Mexic cu toate că, în patru ani de război, nu fusese capabilă să cucerească nici măcar Parisul.

În scurt timp, germanii, deși prin nimic diferiți pe plan rasial și moral de britanici și americani, au ajuns să fie etichetați ca „huni” și „ucigași-de-copii”. Despre Aliați, în pofida imperiilor străine nedemocratice ale Marii Britanii și Franței, se spunea că luptau pentru „democrație”. Deși avea instituții electorale similare cu cele ale Aliaților, Germania era declarată „tiranică”.

Cele două sloganuri de răsunet ale celui mai mare și mai sângeros război din toate timpurile de până atunci erau: „Un război care să asigure lumea pentru democrație” și, în mod incredibil, „Războiul ce va pune capăt tuturor războaielor!” Dacă acestea erau cu adevărat obiectivele Aliaților în Primul Război Mondial, roadele victoriei lor sunt ușor de observat. În timp ce secolul XX se apropie de sfârșit, democrația din întreaga lume pare să fie în continuare mai mult absentă, iar din 1918 încoace războiul a rămas una dintre cele mai prospere afaceri.

Majoritatea istoricilor sunt acum de acord că Primul Război Mondial nu a fost rezultatul agresiunii, al dictaturii sau al vreunei forțe sinistre diferite de perturbarea alianțelor structurate pentru a menține balanța puterii. În esență, războiul nu a fost stimulat de altceva decât de temeri și teribilisme naționale. În cea mai mare parte a acestui conflict intestine,

America a avut atâta minte încât să nu se amestece în nebunia războiului, dar în cele din urmă puterea evreiască, pe care n-o interesa, ca de obicei, decât propriile sale interese, a înclinat balanța războiului. La urma urmei, ce însemnau viețile câtorva sute de mii de tineri americani în comparație cu interesele celor Aleși?

Mass-media i-au orbit pe americani față de influența evreiască asupra participării noastre în Primul Război Mondial, la fel cum camuflaseră și decisiva implicare a evreilor în revoluția rusă. Lumea n-a aflat decât în 1999 că Lordul Balfour era de fapt, fără știrea celorlalți, un evreu care în timp ce pe față susținea interesele britanicilor acționa în secret spre folosul organizațiilor sioniste mondiale. Chiar și în zilele noastre, puțini americani sunt conștienți de influența evreiască precumpănitoare pentru implicarea Statelor Unite în Primul Război Mondial.

Declarația Balfour suna destul de inofensiv și făcea eforturi să declare

(...) că nu se va face nimic care să poată prejudicia drepturile civile și religioase ale comunităților non-evreiești existente în Palestina, sau statutul și drepturile politice de care se bucură evreii din orice altă țară.⁴⁰²

Sioniștii, însă, nu doreau o patrie care să conțină o comunitate non-evreiască de proporții semnificative. Încă de la bun început, au fost hotărâți să nu înființeze o democrație multiculturală și pluralistă, pe care erau atât de ocupați s-o planifice pentru America și restul lumii europene. Voiau un stat pur evreiesc, etno-religios și șovin, dar nu puteau dezvălui acest lucru până nu ajungeau la putere. Între ei, însă, își declarau limpede intențiile de a crea un stat etnic uluitor de similar cu națiunea pe care o urau cel mai mult: Germania nazistă.

Sionism/nazism: născute unul după chipul și asemănarea celuilalt

În Procesele pentru Crime de Război de la Nürnberg, Julius Streicher, notoriul editor al textului de un brutal antisemitism „Der Stürmer“, fiind întrebat dacă ajutase la elaborarea legilor rasiste din Germania, a depus următoarea mărturie:

Acuzatul (Streicher): Da, (...) am scris că tot acel amestec de sânge german și evreiesc trebuia să fie împiedicat în viitor. Am scris articole în acest sens și am repetat mereu că trebuie să luăm rasa evreiască, sau poporul evreu, ca model. Am repetat întotdeauna în articolele mele că evreii trebuia să fie considerați un model pentru celelalte rase, căci și-au creat o lege rasială, legea lui Moise, care spune: „Dacă vă duceți pe meleaguri străine, nu trebuie să vă luați neveste străine.“ Iar aceasta, domnilor, are o mare importanță pentru a judeca legile de la Nürnberg. Aceste legi evreiești erau cele care au fost luate ca model. Când, peste sute de ani, legislatorul evreu Ezra a văzut că, în ciuda lor, mulți evrei se căsătoriseră cu soții neevreice, aceste legături au fost rupte. Aceasta a fost originea evreimii care, grație legilor ei rasiale, a supraviețuit secole de-a rândul, câtă vreme toate celelalte rase și civilizații au fost distruse.⁴⁰³

Deșteptarea rasială a Europei din secolele al XIX-lea și al XX-lea s-a datorat în mare parte prezenței poporului evreu. În Europa nu existau negri sau orientali, în schimb nu se ducea lipsă de evrei. Observatorii științifici și sociali au remarcat că înfățișarea și caracterul acestora erau diferite de cele ale raselor indigene din Europa.

Una dintre primele mari personalități care au recunoscut dinamica putere a rasei și a scris pe larg despre aceasta a fost primul ministru britanic Benjamin Disraeli, care el însuși era de origine evreiască. Disraeli a declarat: „Chestiunea rasială este cheia istoriei lumii (...) rasa e totul, alt adevăr nu există.“ Savanții care au recunoscut rolul rasei în istorie știau că puterea și perseverența rasei evreiești se bazau pe etnocentrismul ei și interdicțiile privind căsătoriile mixte, care i-au dat posibilitatea să supraviețuiască după mai mult de două mii de ani de viață printre goyimi. După cum dovedește depoziția lui Streicher, cei care au formulat ideologia rasială a Europei învățaseră multe din studiul instituțiilor și al istoriei evreiești. Deși sioniștii și naziștii se considerau unii pe ceilalți dușmani de moarte, mulți dintre liderii ambelor mișcări observau similitudinile de idei, iar unii au cooperat pentru atingerea multor scopuri comune.

Național-Sioniștii doreau ca propria lor națiune să fie eliberată de influența evreiască, iar sioniștii urmăreau non-asimilarea cu goyimii și o națiune proprie. (Chiar și în prezent, majoritatea organizațiilor evreiești din America și Europa modernă se opun căsătoriilor mixte.) La prima vedere, pare de necrezut ca sionismul și nazismul să fi cooperat vreodată de bunăvoie, dar documentele istorice dezvăluie probe fascinante.

Majoritatea evreilor din Europa și din restul lumii se împotriveau cu virulență lui Hitler și Germaniei Național-Socialiste. Mai concret, în 1933, când Hitler a cucerit puterea, Congresul Mondial Evreiesc, afirmând că vorbea în numele evreilor din lumea întreagă, a declarat

război economic Germaniei și și-a anunțat intenția de a face tot ce-i stătea în putere pentru a distruge Germania și național-socialismul.⁴⁰⁴

În sânul comunității evreiești, însă, existau mulți sioniști care vedeau în politica antisemită a Germaniei un ajutor adus creării statului evreiesc. Ei considerau această politică o încurajare a emigrării în Palestina și a intensificării furiei și solidarității evreiești. Și, lucru destul de interesant, priveau gândirea rasială a lui Hitler ca pe o analogie cu ceea ce-și doreau ei pentru propriul lor popor. În opinia acestor evrei, cooperarea dintre sioniști și naziști ar fi servit interesele amândurora.

În anii treizeci, Marii Britanii îi era dificil să facă față problemelor crescânde ale emigrării evreiești în Palestina, întrucât aceasta provoca tulburări intense în sectoarele arabe ale protectoratului. Pentru a reduce tensiunile, britanicii au încercat să limiteze emigrația evreiască în Palestina. Hitler și Germania nazistă au profitat de această ocazie. Deși Hitler avea suspiciuni față de Israel ca viitor centru al puterii evreiești internaționale similar cu Uniunea Sovietică care devenise centrul comunismului internațional, și cu toate că nu dorea să prejudicieze relațiile Germaniei cu lumea arabă, el considera crucială emigrarea evreilor din Germania și din toată Europa. După părerea lui, un stat evreiesc în Palestina ar fi putut să fie destinația realistă a tuturor evreilor europeni.

Încă din primele zile ale ascensiunii lui Hitler la putere, principala organizație sionistă din Germania a căutat să ajungă la un acord cu el. La câteva luni după ce Hitler a obținut titlul de cancelar, Federația Sionistă din Germania i-a prezentat o declarație care sugera că sionismul ar fi putut să rezolve „problema evreiască”.

La întemeierea noului stat, care a proclamat principiul de rasă, dorim să adaptăm comunitatea noastră la aceste noi structuri (...).

Recunoașterea de către noi a naționalității evreiești ne permite să stabilim relații clare și sincere cu poporul german și realitățile lui naționale și rasiale. Tocmai fiindcă nu dorim să subestimăm aceste principii fundamentale, pentru că și noi suntem împotriva căsătoriilor mixte și pentru menținerea purității grupului evreiesc (...).

(...) Sionismul consideră că renașterea la viață națională a unui popor, care are loc acum în Germania prin accentul pus pe caracterul său creștin și național, trebuie să se producă și în sânul grupului național economic. Și pentru poporul evreu originea națională, religia, destinul comun și un sentiment de unicitate trebuie să aibă o importanță decisivă în conturarea existenței sale (...).

(...) Nu suntem orbi față de faptul că există și va continua să existe o problemă evreiască. Din situația anormală a evreilor rezultă dezavantaje grave pentru ei, dar și condiții greu tolerabile pentru alte popoare.^{405, 406, 407, 408}

Joachim Prinz, un sionist german care a emigrat în Statele Unite pentru a deveni, mai târziu, șeful Congresului Evreiesc American, a scris în cartea lui din 1934 intitulată Noi, evreii ⁴⁰⁹ că revoluția național-socialistă din Germania a însemnat „evreime pentru evrei”. În ultimii ani, Prinz a scris de asemenea, pe un ton caustic, despre opiniile lui Adolf Hitler cu privire la importanța rasei, dar n-a ezitat, în mod ipocrit, să apere conceptul de „rasă evreiască”.

Dorim ca asimilarea să fie înlocuită de o lege nouă: declarația de a aparține națiunii evreiești și rasei evreiești. Un stat clădit pe principiul purității naționale și rasiale nu poate fi onorat și respectat decât de un evreu care își declară apartenența la propriul lui neam (...). Acum nu ne mai poate salva nici un subterfugiu. În locul asimilării, dorim un concept nou: recunoașterea națiunii evreiești și a rasei evreiești.⁴¹⁰

În cartea-cheie a sionismului modern, Statul evreu, Theodore Herzl susținea că evreii reprezentau mult mai mult decât o comunitate religioasă; erau un popor. Herzl folosea cu referire la ei chiar bine cunoscutul termen rasist german „Volk”. „Volk” era și unul dintre cuvintele favorite ale lui Hitler, cu ajutorul căruia acesta descria statul ideal, „Volkische Staat”. Herzl a scris, cu mult timp înainte de ascensiunea lui Hitler, că antisemitismul este o reacție firească a goyimilor față de evrei. El susținea un stat separat ca singura soluție a conflictului.^{411, 412, 413, 414}

Chestiunea evreiască există oriunde se găsesc evrei în număr mare. Unde nu există, este adusă de evreii care sosesc (...). Cred că înțeleg antisemitismul, care este un fenomen foarte complex. (...) Analizez această evoluție ca evreu, fără ură sau frică. (...) Este o problemă națională. Pentru a o rezolva, trebuie în primul rând să facem din ea o problemă de politică internațională, (...) o soluție finală a problemei evreiești.

Importantul ziar sionist din Germania „Judische Rundschau“ a ajuns chiar să-și exprime aprobarea, în 1935, față de „Legile de la Nürnberg“ care-i desemnau pe evrei ca pe o naționalitate străină și interziceau căsătoriile mixte și relațiile sexuale între germani și evrei.

Noile legi îi conferă minorității evreiești din Germania propria ei viață culturală, propria ei viață națională. În viitor, ea își va putea constitui propriile școli, propriul teatru și propriile asociații sportive. Pe scurt, își va putea crea propriul viitor, în toate aspectele vieții naționale (...).⁴¹⁵

Georg Kareski, fostul lider al celei mai mari comunități evreiești din Europa de Vest (aceea din Berlin) și președinte al Organizației Statului Sionist și al Ligii Culturale Evreiești, a făcut următorul comentariu în cotidianul berlinez „Der Angriff“, la sfârșitul anului 1935:

Ani de zile am asistat la o separare completă între afacerile culturale ale celor două popoare [evreii și germanii] ca o condiție prealabilă pentru a conviețui fără conflict (...). Am susținut mult timp o asemenea separare, atâta timp cât ea se bazează pe respectul la adresa naționalității străine. Legile de la Nürnberg (...) mi se par, lăsând la o parte prevederile lor legale, întru totul conforme cu dorința unei vieți separate, bazată pe respect reciproc (...). Această întrerupere a procesului de disoluție în multe comunități evreiești, care a fost promovat prin căsătoriile mixte, este prin urmare, din punct de vedere evreiesc, absolut binevenită.^{416, 417, 418, 419, 420}

Și alți fruntași sioniști din întreaga lume s-au exprimat în același spirit. Rabbi Stephen S. Wise, președintele Congresului Evreiesc American și al Congresului Evreiesc Mondial, vorbind la un miting din New York în anul 1938, a spus:

Nu sunt cetățean american de credință evreiască, sunt evreu. Sunt american. Am fost american timp de șaizeci și trei, șaizeci și patru de ani din viața mea, dar evreu sunt de patru mii de ani. Hitler a avut dreptate într-o privință. A numit poporul evreu „rasă“, iar noi suntem o rasă.⁴²¹

Cooperarea nu era doar exprimată în cuvinte, ci chiar activă, funcționând între sioniști și naziști până la începutul celui de-Al Doilea Război Mondial și chiar în timpul acestuia. Guvernul nazist a înființat o serie de patruzeci de centre agricole pe toată întinderea Germaniei, ca să-i instruiască pe tinerii evrei pentru viața de chibut din Palestina. A susținut emigrarea evreilor în Palestina până când războiul a împiedicat desfășurarea acesteia. Ziarul oficial al SS, „Das Schwarze Korps“, susținea sionismul în editorialele de pe prima pagină.⁴²²

SS-ul a colaborat cu Haganah, organizația paramilitară sionistă din Palestina, cu ajutorul emigrației evreiești, și chiar a trimis arme prin contrabandă pentru forțele sioniste. În ciuda tuturor neajunsurilor, Hitler a continuat să sprijine obiectivele sioniste din Palestina.^{423, 424, 425, 426}

În 1939, apoi din nou în 1941, Hitler i-a spus aghiotantului său militar că, în 1937, îi consultase pe britanici în legătură cu transferul tuturor evreilor din Germania în Palestina sau Egipt. Britanicii au respins propunerea, spunea el, pentru că ar fi cauzat noi dezordini.⁴²⁷

Pe măsură ce guvernul britanic devenea tot mai restrictiv față de emigrarea evreilor în Palestina, la sfârșitul anilor treizeci, SS-ul a încheiat un pact cu agenția sionistă secretă Mossad le-Aliya Bet pentru a transporta clandestin evrei în Palestina. Ca rezultat al acestei colaborări, emigrația evreiască, atât legală cât și ilegală, din Germania (inclusiv Austria) în Palestina a crescut dramatic în anii 1938 și 1939. Zece mii de evrei erau programați pentru emigrare în luna octombrie a anului 1939, dar izbucnirea războiului i-a împiedicat să mai plece. Pe parcursul anilor 1940 și 1941, până în luna martie a anului 1942, Germania a continuat să ajute emigrarea indirectă a evreilor în Palestina și să aibă pe teritoriul țării cel puțin o tabără oficială de antrenament pentru chibuturi, autorizată de sioniști, pentru potențialii emigranți⁴²⁸ (vezi și „Secretele Mossadului“, în „Barnes Review“).⁴²⁹

În sfera economică, acordul Ha'avara dintre Germania nazistă și Centrul din Palestina al Organizației Sioniste Mondiale a fost vital pentru cauza sionistă. A intrat în vigoare în 1933 și a durat pe tot parcursul anilor treizeci, permițând transferul avuției evreiești în Palestina. Prin intermediul acestui pact, Al Treilea Reich al lui Hitler a făcut mai mult decât oricare alt guvern, în toată perioada anilor treizeci, pentru a sprijini dezvoltarea comunității evreiești din Palestina.^{430, 431, 432, 433, 434, 435}

Probabil că cel mai grăitor document despre bunăvoința unor facțiuni sioniste de a intra într-o alianță cu Hitler a fost oferta lansată în 1941 de Luptătorii pentru Libertate din Israel, organizație numită popular „Lehi“, sau Banda Stern. Unul dintre principalii ei conducători era Yitzhak Shamir, care a devenit liderul și cel mai important terorist al organizației după

moartea lui Stern, iar în anii optzeci a ajuns primul ministru al Israelului. Banda Stern îi considera pe britanici cei mai mari dușmani ai sionismului, pentru că Marea Britanie încerca să apere drepturile civile ale palestinienilor localnici și căuta să încetinească insurgența emigrației evreiești.

Printr-unul din cele mai uluitoare fapte ale istoriei moderne, Lehi a înaintat efectiv Germaniei propunerea oficială a unei alianțe militare între organizația revoluționară evreiască și naziști. Practic, sioniștii se ofereau să intre în război de partea Germaniei. Iată câteva fragmente din textul comunicatului lor pentru naziști:

În cuvântările și declarațiile lor, principalii oameni de stat ai Germaniei național-socialiste au subliniat adeseori faptul că o Nouă Ordine în Europa necesită în prealabil soluționarea radicală a problemei evreiești prin evacuare. („Europa fără evrei“)

Evacuarea maselor de evrei din Europa este o condiție esențială pentru rezolvarea problemei evreiești. Totuși, singurul mod în care se poate realiza complet un asemenea lucru e prin stabilirea acestor mase în patria poporului evreu, Palestina, și prin înființarea unui stat evreiesc în limitele hotarelor sale istorice.

Scopul activității politice și al anilor de lupte din partea Mișcării pentru Eliberarea Israelului, Organizația Militară Națională din Palestina (Irgun Zvai Leumi), este acela de a rezolva problema evreiască în acest mod, eliberând astfel poporul evreu complet și pentru totdeauna.

O.M.N., care este foarte familiarizată cu bunăvoința guvernului Reich-ului german și a oficialităților sale față de activitățile sioniste din Germania și programul sionist de emigrare, e de părere că:

1. Pot exista interese comune între o Nouă Ordine Europeană bazată pe conceptul german și adevăratele aspirații naționale ale poporului evreu, așa cum le reprezintă O.M.N.

2. Este posibilă cooperarea între Noua Germanie și o evreime reînnoită, folkish-națională.

3. Înființarea statului evreiesc istoric pe baze naționale și totalitare, și legat printr-un tratat cu Reich-ul german, ar fi în interesul menținerii și fortificării viitoarei poziții de putere a Germaniei în Orientul Apropiat.

Pe baza acestor considerente și cu condiția ca guvernul Reich-ului german să recunoască aspirațiile naționale ale Mișcării pentru Eliberarea Israelului menționate mai sus, O.M.N. din Palestina se oferă să participe activ la război, de partea Germaniei.

Această ofertă din partea O.M.N. ar putea include activități militare, politice și informaționale pe teritoriul Palestinei și, după anumite măsuri organizatorice, și în afară (...).

Participarea indirectă a Mișcării pentru Eliberarea Israelului în Noua Ordine a Europei, aflată deja în etapa de pregătire, combinată cu o soluție pozitiv-radicală a problemei evreiești din Europa pe baza aspirațiilor naționale ale poporului evreu mai sus menționate, ar întări enorm bazele morale ale Noii Ordini în ochii întregii omeniri.

Cooperarea Mișcării pentru Eliberarea Israelului ar corespunde și cu un discurs ținut recent de Cancelarul Reich-ului german, în cuprinsul căruia Hitler a insistat că va întreprinde orice combinație și coalitie în scopul de a izola și a învinge Anglia.^{436, 437, 438}

Nu există nici o consemnare a răspunsului Germaniei la această uimitoare propunere, dar la vremea când a fost oferită Germania se angajase deja într-o postură pro-arabă, încercând să submineze poziția Marii Britanii în Orientul Mijlociu.

Când am văzut prima oară acest document, am remarcat similitudinile ideologice dintre sionism și național-socialism, până la folosirea cuvântului favorit al naziștilor, „folkish“ (Volk) cu referire la temelile statului pe care voiau să-l creeze.

Am fost fascinat să citesc despre cârdășia sioniștilor cu Germania nazistă. Colaborarea sionist-nazistă a fost mult timp un mic secret necurat care spune enorm despre bazele ideologice ale Israelului și până unde erau în stare să meargă extremiștii sioniști pentru a-i asigura creația.

Fanatismul sionist avea foarte puțină considerație pentru viețile omeniești, inclusiv acelea ale evreilor, când era vorba de înființarea statului Israel. Cel dintâi prim-ministru al Israelului, David Ben-Gurion, a făcut următoarea declarație în perioada când evreimea germană era amenințată de Hitler:

Dacă aș ști că ar fi posibil să-i salvez pe toți copiii din Germania transportându-i în Anglia, și numai pe jumătate din ei aducându-i în Eretz Yisrael, atunci aș alege a doua variantă. Căci trebuie să punem în balanță nu numai viața acestor copii, ci și istoria Poporului lui Israel.⁴³⁹

Dacă respectul primului ministru al Israelului față de viața evreilor era atât de scăzut încât ar fi preferat să-i vadă pe jumătate dintre copiii evrei din Germania murind, decât să fie transportați în Anglia și nu în Israel, cât preț ne putem aștepta că ar pune pe viața unui copil palestinian? Cum am reacționa în fața unui nazist care ar spune că ar prefera să-i vadă pe jumătate dintre copiii evrei murind, decât plecând pur și simplu în altă țară?

Un alt exemplu clasic al nepăsării față de viața omenească, chiar și cea a evreilor, poate fi găsit într-un act terorist săvârșit în 1940 de Ben-Gurion și fondatorii statului sionist. Haganah, condusă de Ben-Gurion, a aruncat în aer un vapor cu refugiați evrei trimis de Hitler. Englezii îi duseseră în Mauritius, în loc de a le permite să debarce la Haifa, în Israel. Pentru a provoca indignarea împotriva britanicilor, sioniștii au torpilat nava în ziua de Crăciun, 1940, cauzând moartea a două sute cincizeci și doi de evrei, plus membrii englezi ai echipajului. Dacă naziștii ar fi scufundat un vas cu refugiați în apele teritoriale ale Israelului, Mossad-ul i-ar fi vânat pe făptași până la capătul Pământului, dacă era nevoie, ca să poată fi aduși în fața tribunalelor israeliene pentru „crime de război“. Ar fi avut loc comemorări anuale, beneficiind de o publicitate deșănțată, a complotului act de terorism. În schimb, Israelul l-a ales pe asasin în funcția de prim-ministru.⁴⁴⁰

Sionismul și nazismul sunt croite din aceeași stofă și au drapelele mânjite cu sânge. Sioniștii, însă, se pricep mai bine la relațiile cu publicul.

Israelul: un stat rasist

În ziua de 10 noiembrie 1975, o sesiune plenară a Națiunilor Unite a declarat că sionismul este o formă de rasism. Din toată America și din întreaga lume au început să se audă urlete de protest, din partea (din nou) bieților evrei persecutați. Erau furioși că se putuse aduce o asemenea acuzație la adresa „singurei democrații adevărate din Orientul Mijlociu“. Dar ce anume este sionismul, dacă nu rasism? Însuși David Ben-Gurion, discutând despre „hitlerismul“ lui Menachem Begin, a scris: „Poate fi acuzat de rasism, atunci ar trebui să fie dată în judecată întreaga mișcare sionistă, care se întemeiază pe principiul unei entități exclusiv evreiești în Palestina.“⁴⁴¹

Convenția Internațională pentru Eliminarea Tuturor Formelor de Discriminare Rasială, adoptată de Adunarea Generală a Națiunilor Unite în anul 1965, a fost ratificată până acum de majoritatea statelor membre. Articolul 1 al acestei convenții definește termenul „discriminare rasială“ ca însemnând:

(...) orice deosebire, excludere, restricție sau preferință bazată pe rasă, culoare, genealogie sau origini naționale ori etnice, care are scopul sau efectul de a anula sau prejudicia recunoașterea, acordarea sau exercitarea, cu titlu de egalitate, a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, în domeniile politic, economic, social și de oricare altă natură ale vieții publice.⁴⁴²

Israelul a fost și este o națiune înființată exclusiv pentru evrei. Conform „Legii Întoarcerii“ israeliene, un evreu este definit nu prin convingerile sale religioase, ci prin genealogia evreiască, dovedită cu ajutorul moștenirii părinților. Deși este posibil ca goyimii să se convertească la iudaism, obstacolele sunt atât de mari încât cei „convertiți“ nu reprezintă decât un procentaj infim din populația evreiască. În timp ce scriu aceste rânduri, ortodoxismul evreiesc, religia de stat a Israelului, se află într-o controversă majoră cu facțiunile reformată și conservatoare din America, pentru că ortodocșii din Israel nu vor să recunoască nici măcar convertirile din aceste două ramuri diferite ale iudaismului.

Un palestinian care s-a născut între hotarele actualului stat Israel și a cărui familie a trăit acolo mii de ani, înainte de a fi alungată cu forța de armata israeliană, nu poate să se mai întoarcă în țara lui și să devină cetățean israelian. Dimpotrivă, un evreu ateu născut în New York City, care nu cunoaște limba ebraică, poate să emigreze în Israel și să obțină pe loc cetățenia. În plus, guvernul israelian le oferă evreilor emigrați ajutor în privința locuinței, a cheltuielilor de întreținere, învățământului și multe alte beneficii.

În 1948, aproape nouăzeci și patru la sută din totalul pământurilor din Israel se aflau în proprietatea palestinienilor. De atunci, pământurile palestinienilor au fost confiscate sistematic de guvernul israelian. Majoritatea pământurilor care aparținuseră palestinienilor au intrat în ceea ce Israelul numește „Fondul Național Evreiesc“ și au fost declarate prin lege ca fiind „Pământul lui Israel“. Au devenit pământuri „evreiești“ și, conform legii, nu mai pot fi niciodată vândute unor neevrei, închiriate unor neevrei sau lucrate de neevrei. O mare parte din pământuri le-au fost date gratuit coloniștilor evrei. Armata sionistă i-a izgonit pe palestinieni din peste trei sute cincizeci de orașe și sate din Israel și de pe Teritoriile Ocupate,

după care a demolat casele cu buldozerele. Până și vechile cimitire palestinienesc sunt adeseori rase de pe suprafața pământului.

Alte două legi se referă la Keren Kayemet (Legea „Fondului Național Evreiesc”, promulgată la data de 23 noiembrie 1953) și Keren Hayesod (Legea „Fondului de Reconstrucție”, promulgată în 10 ianuarie 1956). Președintele Ligii Israeliene pentru Drepturile Omului, Doctorul Israel Shahak, profesor la Universitatea Ebraică din Ierusalim, ne spune în cartea sa *Rasismul și statul Israel* 443 că în Israel există orașe întregi (Carmel, Nazareth, Illith, Hatzor, Arad, Mitzphen-Ramen și altele) unde neevreilor li se interzice prin lege să locuiască.

Palestinenii care au rămas în Israel, deși titular sunt cetățeni, suferă de discriminări drastice. Primesc acte de identitate unde nu este indicată naționalitatea israeliană; naționalitatea e desemnată doar ca arabi sau evrei, ducând la numeroase politici discriminatoare în statul evreiesc. În Israel există orașe și așezări întregi unde e ilegal să locuiască palestinienii. Se găsesc spații și complexe locative, școli și unități de recreere segregate, unde palestinienilor nu li se permite accesul. Această segregare nu este numai de facto, ci e o politică guvernamentală oficială. Palestinenilor nu li se permite să-și satisfacă serviciul militar și, cu toate că reprezintă între cincisprezece și douăzeci la sută din populația Israelului, în guvernul țării nu a existat niciodată un singur palestinian.

Legea israeliană nu recunoaște legalitatea căsătoriilor între evrei și palestinienii, întrucât căsătoriile și alte aspecte ale legilor civile sunt decise de tribunale religioase, care nu recunosc asemenea căsătorii. Ori de câte ori văd, în mass-media americane, evrei care glorifică și încurajează căsătoriile mixte între albi și negri, mă gândesc la ipocrizia lor de a susține o națiune care, prin lege, nu recunoaște căsătoria între un evreu și o neevreică sau viceversa.

Haim Cohen, fost judecător al Curții Supreme din Israel, comenta:

(...) amara ironie a sorții care a făcut ca aceleași legi rasiste și biologice propagate de naziști și inspiratoare ale infamelor legi de la Nürnberg să servească drept bază a definirii iudaismului pe teritoriul statului Israel.444

Trădarea împotriva „Libertății”

Evreii și istoria lor m-au fascinat dintotdeauna. În timp ce studiam problema evreiască, n-am păstrat tăcerea. Am discutat ceea ce citeam, împreună cu familia, prietenii și profesorii. Faptul de a atrage atenția asupra ipocriziei evreiești a făcut să fiu acuzat de ură, intoleranță, rasism, bigotism religios și, desigur, antisemitism.

Pentru mine a devenit clar că, în pofida imaginii mediatice a evreilor ca fiind cei mai sfinți și dumnezeiești oameni de pe Pământ, infrastructura evreiască a menținut o formă extremă de spirit al supremației etnice. Acest spirit de supremație se combina cu o intensă ură la adresa celorlalți, alimentată de pe vremea șederii în Egipt și până în epoca modernă, post-Holocaust. Un asemenea șovinism a erupt de nenumărate ori sub forma intoleranței și a represiei. Oricine îndrăznește să expună aceste realități ale ipocriziei, rasismului și urii evreiești este defăimat de „Liga Anti-Defăimare” ca instigator la ură.

Când aduceam vorba despre rasismul evreiesc sau citam din scripturile ebraice ori din actualii lideri evrei, profesorii mei erau mai întâi descumpăniți, dar apoi mă asigurau că asemenea sentimente țineau de un trecut sau doar de o infimă minoritate din prezent. Îmi spuneau că de fapt evreii din epoca modernă nu urmează cu adevărat calea etnocentrică a înaintașilor lor. Studiul Israelului, însă, m-a ajutat să-mi dau seama că spiritul supremației este foarte prezent în actualitatea evreiască. Unul dintre incidente care m-a lămurit pe deplin a fost un act beligerant al Israelului contra Americii, o faptă trădătoare care n-a suscitât decât slugărnice și poltronerie din partea presei și a guvernului american.

În ziua de 8 iunie 1967, o navă de informații a Marinei Americane, U.S.S. „Liberty”, patrulând pe apele teritoriale ale Israelului prin apropierea Fâșiei Gaza, a fost atacată cu foc de torpiloare și turboreactoare de vânătoare. Îmi amintesc că am auzit știrea la radioul meu cu tranzistori, în timp ce mă aflam la muncă de vară, răzuind zugrăveala de pe o casă din cartierul Lakeview al orașului New Orleans. Atacul a avut loc în timpul războiului arabo-israelian din 1967, un război în care America susținea Israelul. Primele buletine de știri nu au identificat părțile agresoare, iar eu am presupus că egiptenii, într-un atac suprem de brutal și prostesc, loviseră un vas al Statelor Unite ca represalii pentru sprijinul masiv pe care noi îl acordam armatei israeliene. Câțiva oficiali aleși începuseră deja să ceară riposta militară neîntârziată împotriva Egiptului.

În pofida cunoștințelor mele tot mai bogate despre natura pernicioasă a sionismului, patriotismul meu cu rădăcini adânci a ieșit imediat năvalnic la suprafață. M-am infuriat că

Egiptul îndrăznise să atace o navă americană. Mai târziu, au început să sosească rapoarte care spuneau că israelienii erau cei ce lansaseră atacul, soldat cu treizeci și unu de americani morți și o sută șaptezeci și unu de răniți. Scuza oficială era că israelienii confundaseră U.S.S. „Liberty” cu o navă egipteană. În următoarele câteva săptămâni au ieșit la iveală multe probe care dovedeau că atacul fusese deliberat. Între timp, însă, povestea vasului U.S.S. „Liberty” și a celor peste două sute de victime americane dispăruse de pe primele pagini ale ziarelor.

Echipajului i se ordonase să nu divulge nici un fel de informații despre atac. Peste ani de zile, când tăcerea a fost în sfârșit spartă de către locotenentul James Ennes, un ofițer de la bordul navei „Liberty”, s-a descoperit un munte de dovezi irefutabile care denunțau un atac cu sânge rece al israelienilor asupra unei nave americane.

U.S.S. „Liberty”, un vas de informații cu armament ușor, a cărui misiune consta în a intercepta semnalele radio ale comunicațiilor străine, naviga pe apele internaționale, în zona orașului egiptean El Arish, pe care forțele israeliene tocmai îl capturaseră. Israelul știa că „Liberty” îi monitoriza transmisiunile și se temea că avea să afle despre pregătirile pentru o invazie a Siriei, a doua zi.

În dimineața senină și cu vânt a zilei de 8 iunie, câteva turboreactoare de vânătoare israeliene au dat ocol de mai multe ori navei U.S.S. „Liberty”, coborând atât de jos și de aproape încât membrii echipajului puteau să vadă fețele piloților, cărora le făceau chiar cu mâna. „Liberty” purta însemnele clare și vizibile de identificare ale Marinei S.U.A. și avea un pavilion american mare fluturând în vânt.

Fără nici un avertisment, la orele 14:00, avioanele israeliene fără însemne au atacat U.S.S. „Liberty” cu rachete, foc de mitraliere și bombe cu napalm. Prima țintă a fost camera de radio-comunicații, pe care au distrus-o, o dată cu antenele navei. Avioanele au executat raiduri repetate, atacând nava până când li s-au terminat bombele și munițiile, iar ofensiva s-a încheiat. În acel moment, oamenii de la bordul lui „Liberty” au înlocuit primul drapel american, care fusese doborât, cu un steag și mai mare, de doi pe patru metri.

Israelienii știau în mod evident că vasul era american, cu atât mai mult cu cât interceptaseră și încercaseră să bruieze electronic semnalele radio prin care „Liberty” cerea ajutor. În mod incredibil, radiștii navei reușiseră să instaleze o nouă antenă și să lanseze un apel de alarmă, identificându-i pe agresori și cerând ajutor de la Flota a Șasea mediteraneană. Portavioanele „Saratoga” și „America” au trimis mesaje că ajutoarele soseau și au expediat avioane de vânătoare ca să apere nava U.S.S. „Liberty”.

Membrii echipajului de pe „Liberty”, terorizați și plini de sânge, au așteptat degeaba sprijinul aerian promis, în timp ce torpiloarele israeliene treceau la atac, încercând să scufunde nava împreună cu echipajul care acum încerca să stingă incendiile de napalm de pe punte și să-i îngrijească pe răniți. Israelienii au ciuruit U.S.S. „Liberty” cu proiectile de douăzeci și patruzeci de milimetri calibru și au lovit bordajul cu o torpilă, pe linia de plutire, ucigând încă douăzeci și doi de marinari care se aflau sub punte. Torpiloarele au ajuns destul de aproape pentru a-i mitralia pe membrii din echipaj care îi tratau pe răniții de pe punte.

În pofida producerii a opt sute douăzeci și una de găuri mari cât pumnul, a exploziilor bombelor cu napalm pe punte și pe suprastructură, a spărturii din bordaj și a avariilor grave provocate de torpile pe linia de plutire, U.S.S. „Liberty” a rămas la suprafață, ca prin miracol (și nu grație întăririlor aeriene americane, care n-au mai ajuns niciodată; avioanele fuseseră chemate înapoi la ordinul Președintelui Lyndon Johnson, înainte de a-i putea intercepta pe atacatori).

Era clar că Israelul încercase să scufunde U.S.S. „Liberty” și să-i omoare pe toți cei de la bord. Încalcând legile internaționale, torpiloarele israeliene au mitraliat chiar și bărcile de salvare pregătite pentru lansarea la apă de la bordul navei. Au căutat să distrugă camera de telecomunicații și să bruieze semnalele radio ale vasului, pentru a-l împiedica să-i identifice pe agresori, încercând apoi să scufunde nava americană cu tot cu echipaj astfel încât nimeni să nu poată contesta supoziția comodă că actul de trădare ar fi fost de fapt comis de egipteni. Sioniștii știau că, scoțând din luptă U.S.S. „Liberty”, urmau să aibă mai multă libertate în Siria, iar indignarea față de scufundarea unei nave americane de către egipteni ar fi adus un supliment de ajutoare necondiționate pentru cel mai radical dintre obiectivele beligerante ale Israelului. Numai curajul și ingeniozitatea oamenilor de pe U.S.S. „Liberty” au împiedicat continuarea silniciei.

Rechemând avioanele Marinei S.U.A. trimise să apere nava „Liberty”, Johnson a comis unul dintre cele mai grave acte de trădare din istoria americană. Îl interesa mai mult să împiedice o ruptură publică între S.U.A. și Israel, decât să salveze viețile unor militari

americani în luptă. Supraviețuitorii de pe U.S.S. „Liberty” au declarat clar că dacă avioanele nu erau chemate înapoi atacul torpiloarelor ar fi putut să fie oprit, salvând multe vieți americane.

Căpitanul William McGonagle, comandantul U.S.S. „Liberty”, deși grav rănit, a dat dovadă de un eroism excepțional, care în cele din urmă a făcut să fie decorat cu Medalia de Onoare a Congresului. De obicei, președintele decernează cele mai înalte onoruri ale națiunii în cadrul unei ceremonii la Casa Albă, împreună cu citarea prin ordin de zi a detaliilor faptei de eroism. Președintele Johnson i-a întrebat pe israelieni dacă aveau vreo obiecție față de decernarea medaliei, apoi s-a hotărât să nu participe la ceremonie, ba mai mult, nici măcar să nu permită oficierea acesteia la Casa Albă. Până la urmă, decorația a fost decernată de Secretarul Marinei, la Șantierul Naval din Washington, iar ordinul de zi nici măcar nu cita Israelul ca atacant. Ziarul „The Washington Post” nu a publicat nici un articol despre primirea medaliei de către Căpitanul McGonagle. Marina S.U.A. a efectuat o anchetă superficială (cu durata de numai patru zile), fără să cheme pe nimeni din Israel pentru a depune mărturie. Prin contrast, atacul asupra navei U.S.S. „Stark” a beneficiat de o anchetă lungă de nouă luni.

Locotenentul James Ennes, unul dintre ofițerii de pe U.S.S. „Liberty”, a scris o carte detaliată despre incident, cu titlul Atac asupra Libertății, publicată în 1979.445 Cartea expune dovezile covârșitoare care arată că atacul a fost o încercare deliberată și calculată pentru a scufunda o navă despre care israelienii știau că era americană ucigându-i pe toți supraviețuitorii, pentru a nu rămâne nici un martor american. Ambasadorul Statelor Unite în Liban în acea perioadă se prezentase și el, declarând că în timp ce era la datorie în Orientul Mijlociu auzise comunicațiile israelienilor cu avioanele de vânătoare, interceptate de americani, prin care se recunoștea că nava era americană. Mulți lideri de prestigiu ai Marinei S.U.A. au luat poziție oficială, cu mult curaj, cerând să se întreprindă o anchetă reală a cazului „Liberty”, iar comandantul Operațiunilor Marinei a spus că dovezile indicau clar un atac planificat. Secretarul de Stat Dean Rusk, Amiralul Thomas Moorer și membrii rămași în viață ai echipajului de pe U.S.S. „Liberty” susțin cu toții că atacul a fost în mod clar deliberat.

Poate că am înțelege un asemenea act trădător din partea inamicilor țării noastre, dar nu și dintr-a unui presupus aliat. Faptul că Israelul a atacat forțele națiunii care îl sprijinise mai mult decât oricare alta cu bani, eforturi diplomatice, bunăvoință și chiar mijloace militare (inclusiv arme care au fost întoarse împotriva oamenilor noștri) nu poate fi decât unul dintre cele mai scandaloase acte de trădare militară din istoria tuturor națiunilor.

M-am întrebat cum putuseră fi israelienii atât de nechibzuiți încât să atace o navă americană. Răspunsul cel mai evident este că știau că operațiunea lor împotriva U.S.S. „Liberty” presupunea foarte puține riscuri, căci dacă atacul reușea și nava era distrusă cu tot echipajul, Israelul ar fi primit tot ce dorea în acel război. Dacă misiunea de a scufunda vasul „Liberty” și a da vina pe egipteni eșua, israelienii știau că se puteau ascunde sub scuza unei confuzii. De asemenea, mai știau și că influența lor masivă în guvern și presă avea să-i ajute să mușamalizeze incidentul. După ce ascunseseră sub covor, timp de o jumătate de secol, semănarea terorii și depozitarea unui milion și jumătate de palestinieni, povestea cu U.S.S. „Liberty” era o joacă de copii.

Nobilul nostru aliat, Israelul, nu s-a rezumat numai la a ataca forțele americane, ci a și infiltrat spioni în cele mai înalte poziții ale guvernului nostru, zeci de ani în șir. Un exemplu este Afacerea Pollard, în care un evreu cu funcție importantă din serviciile de informații americane a predat guvernului israelian cantități enorme de materiale top-secret. Când Pollard a fost judecat, condamnat și închis, potrivit faptelor sale, guvernul Israelului a înființat un fond pentru a ajuta să-i obțină eliberarea și l-a răsplătit pentru serviciile lui. De la Afacerea Pollard încoace, sioniștii nu au mai avut nevoie de spioni la nivel inferior, căci acum au plasat agenți totalmente devotați care domină cele mai înalte sfere ale acțiunilor informative din Statele Unite în Consiliul Național de Securitate al Președintelui.

Când am aflat adevărul complet despre trădarea din cazul U.S.S. „Liberty”, la ani de zile după consumarea atacului, mi-am amintit cât de indignat fusesem la vârsta de șaptesprezece ani, când auzisem la aparatul meu de radio cu tranzistori cum atacaseră egiptenii, chipurile, o navă americană. Acele momente de revoltă trecuseră de mult când am citit cartea lui Ennes. Totuși, în timp ce citeam impresionantele relatări ale locotenentului Ennes despre răniții și morții de la bordul vasului „Liberty”, furia mi s-a trezit din nou, numai pentru ca imediat să facă loc unei profunde tristeți pentru țara mea. Ca american tânăr și mândru, nu puteam înțelege cum era posibil ca președintele nostru să interzică în mod trădător apărarea unor

americani aflați sub foc, nici cum era în stare guvernul nostru să acopere trădarea asasinării intenționate de către israelieni a unor tineri americani, ba chiar să-i răsplătească pe ucigași cu alte miliarde de dolari din banii contribuabililor noștri, sub forma ajutoarelor externe.

În acel moment, mi-am dat seama că Israelul nu este numai o problemă palestiniană. E și o problemă americană. Israelul este o problemă nu numai din cauza celor cincizeci de miliarde de dolari pe care le-a supt din tezaurul nostru; nici din cauza sutelor de miliarde de dolari în prețuri mai mari ale petrolului, determinate de politica noastră preferențială pentru Israel; nici pentru pagubele pe care le-a provocat bunului nostru renume în lume; nici măcar prin atacul trădător asupra navei U.S.S. „Liberty“. Politica noastră israeliană este un simptom al omniprezenței puterii evreiești în guvern și presă care amenință chiar fundamentele Americii însăși.

În timp ce sioniștii din Israel îi depozitau pe palestinieni, sioniștii din America erau ocupați să-și consolideze puterea și în toate celelalte națiuni occidentale, promovând politici care să slăbească identitatea și voința de autoconservare a elementelor goyim fondatoare. S-au apucat chiar să ne transforme într-o minoritate în propria noastră țară, la fel cum au făcut din palestinieni o minoritate în Israel. Știam că nu mai aveam mult până la ziua când și noi, asemenea palestinienilor, aveam să devenim o minoritate oprimată la noi acasă. Faptul că nava atacată de israelieni se numea „Liberty“ are o semnificație amară, căci știam că dacă sioniștii vor reuși să-și atingă obiectivele supreme, vor distruge libertatea și chiar viața poporului nostru.

Structura și forma Israelului modern dovedește că spiritul supremației evreiești nu este o ideologie a trecutului, ci o realitate amenințătoare a prezentului, exprimată deschis prin toate trăsăturile statului israelian. Faptul că structura de putere evreiască din America și din întreaga lume îl susține intens oferă probe concludente cât de puține s-au schimbat în lupta dintre evrei și goyimi, în ultimii două mii cinci sute de ani. Mai mult, faptul că evreii au putut convinge lumea occidentală să sprijine sionismul în toată glorioasa lui ipocrizie dovedește puterea lor asupra tuturor formelor de mijloace de informare și asupra guvernanților națiunii noastre. Rasa europeană nu poate supraviețui dacă această putere nu este detronată.

Capitolul nouă

Un studiu al Holocaustului

După ce am devenit conștient de etnocentrismul care îmbiba iudaismul și sionismul și despre omniprezența evreilor în mass-media, am citit unele cărți și articole care insinuuau că relatările despre atrocitățile comise de germani în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial erau exagerate și denaturate. Unii sugerau că suprasaturarea persistentă a mijloacelor de informare cu ceea ce se numește acum Holocaust, la zeci de ani după război, era motivată de interesele strategice ale Israelului. La început, am respins ideea că s-ar putea ca unele dintre afirmațiile contra germanilor să fie false, căci văzusem oribilele fotografii și filme care păreau să dovedească fără putință de tăgadă atrocitățile germane. În continuare urmează o relatare despre modul cum am ajuns să pun la îndoială unele aspecte ale acestui episod întunecat din istoria Europei.

La Louisiana State University, am scris un eseu pentru cursul de engleză despre liberalizarea moravurilor sexuale americane. Am relatat că nu văzusem niciodată imaginea unei femei complet nude, fotografiată frontal, până în primul an de liceu. O asemenea amintire le poate părea ciudată tinerilor din ziua de azi, însă chiar și revista „Playboy“ a omis cea mai intimă zonă sexuală până la jumătatea anilor șaizeci. După ce am scris eseu, un prieten cu vederi de dreapta, care l-a citit, mi-a spus că greșeam spunând că în copilărie nu văzusem niciodată nuditate totală.

„Ai văzut femei complet goale“, a spus el, „imagini clare cu femei și bărbați goi, adesea emaciați, în niște ipostaze oribile ale morții. Ai văzut multe fotografii și filme ale evreilor care au căzut victime atrocităților naziste.“

Stând să mă gândesc mai bine, a trebuit să recunosc că avea dreptate. Televiziunea și presa tipărită de la sfârșitul anilor cincizeci și începutul anilor șaizeci erau mult mai pudice decât în zilele noastre, dar în perioada copilăriei mele mass-media arătau adesea fotografii și imagini filmate înfiorătoare, reprezentând scene detaliate cu evrei goi, emaciați și mutilați, victime ale celui de-Al Doilea Război Mondial. Acopereau pagini întregi în reviste ca „Look“ și „Life“; nu lipseau niciodată din documentarele de televiziune despre război și erau reproduse chiar și în cotidiene inclusiv în ziarul orașului meu natal, „Times-Picayune“, aflat în proprietate evreiască.

La o vârstă a inocenței, când prietenii mei și cu mine nu văzuserăm niciodată fotografia unei femei complet dezbrăcate, mass-media ne arătau cadavre, adeseori ale unor femei, sau trupuri mici de copii, îngrămădite ca tot atâtea lemne de foc și împinse cu buldozerele de trupele Aliate în gropile comune. Acele fotografii erau impresionante, căci asemenea imagini au rămas vii chiar și acum, întipărite adânc în memorie de emoțiile pe care le provocau.

Prietenul meu a sugerat că exista un motiv politic pentru care presa îmi arătase în repetate rânduri evreii căzuți victime în Al Doilea Război Mondial. „Oare să fi fost întâmplător?“ a întrebat el, retoric. „Dacă o făceau numai pentru senzaționalul goliciunii și al morții, de ce nu se arată practic decât evrei?“

În 1974, când a fost lansat în rețeaua cinematografelor din America filmul „Fețele morții“ 446, milioane de oameni au stat la cozi ca să vadă imaginile reale ale unor oameni suferind cu adevărat chinurile morții. Imaginea unei ființe omenești în poziția grotescă a morții este, poate, cea mai șocantă scenă la care poate asista cineva. Părinții își feresc copiii de asemenea priveliști, iar emisiunile de actualități de la televiziune rareori arată cele mai naturaliste momente ale unei omucideri. În pofida folosirii frecvente de către mass-media a senzaționalismului pentru a ridica ratele de audiență, chiar și după prăbușirea unui avion de pasageri nu se arată de obicei decât planuri generale de la locul catastrofei, nu și capete retezate și trupuri sfărțecate.

În anii nouăzeci, multe persoane și-au exprimat îngrijorarea că programele de televiziune și filmele de cinema sunt prea violente și sângeroase pentru copiii mici și totuși, scenele oribile ale Holocaustului au devenit materiale obligatorii de vizionare pentru unii elevi de școală, conform legii de stat. Grupurile evreiești au făcut campanii pentru emiterea unor legi care să ceară „studiul Holocaustului“ în școlile publice și mii de sisteme locale de învățământ, la îndemnul evreilor, le-au aprobat fără să stea pe gânduri. Violența sângeroasă a celor mai sordide filme de ficțiune sau emisiuni de televiziune nu putea fi mai șocantă decât imaginile sinistre ale Holocaustului. Oare aceleași școli le-ar arăta micilor lor elevi și reportaje despre victimele mutilate ale catastrofelor aviatice? Le-ar arăta masacrările femeilor și copiilor

palestinieni măcelăriți în taberele de refugiați de la Sabra și Shatila din Libanul ocupat de israelieni, sau victimele masacrete de comuniști în Cambodgia, unor copii de nouă ani? În ce scop, mă întrebam, trebuie să le arate unor copii mici acele scene oribile cu evreii care au căzut victime acum o jumătate de secol?

Preopinienții „studiilor despre Holocaust” pentru elevii de școală susțin că această traumă e necesară ca să-i învețe despre pericolele rasismului și ale antisemitismului. Și totuși, nu le arată victime cu creierii împrăștiați pe pereți pentru a-i învăța pe copii despre ororile omuciderilor criminale, nici scene cu milioanele de cadavre ale oamenilor omorâți prin înfometare sau măcelărire de ucigași în masă sovietici, ca să-i învețe pe copii despre pericolele comunismului. Nici un colegiu nu are o „catedră de studii despre Gulag” și nici un liceu public nu cere studii despre Gulaguri la absolvire.

Unul dintre argumentele folosite de cei care promovează Studiile despre Holocaust pentru copiii noștri este acela că Holocaustul dezvăluie efectele nefaste ale rasismului. Holocaustul arată, susțin ei, că uciderile în masă sunt consecințele ultime ale conștiinței rasiale. Omit să menționeze că mult mai multe ființe omenești au fost masacrate în numele egalității decât în numele rasismului. Din zilele exceselor sângeroase ale Revoluției Franceze și până la milioanele de oameni exterminați de sovietici în lagărele lor, la ucigașele Gârzi Roșii din China și la câmpiile morții din Cambodgia, nici o doctrină nu a ucis mai mulți oameni decât comunismul în centrul căruia se află devotamentul fanatic față de egalitarism.

Groznicile scene ale suferinței și morții evreilor m-au mișcat adânc în tinerețe și încă mai au același efect. Mi-au stârnit repulsia față de neomenia care a provocat asemenea orori. Mai mult, tuturor ne trezește furia la adresa celor răspunzători de acel carnagiu. Cu toate acestea, pe măsură ce deveneam tot mai conștient de dominația evreiască timpurie a mișcării comuniste internaționale, am început să mă întreb de ce atenția mass-media se concentra aproape exclusiv asupra suferinței evreilor, neluând în seamă aproape deloc alte victime ale omorurilor în masă.

Singurele victime de care eram cu adevărat conștient rămâneau evreii. Ei erau victimele despre care citeam, victimele pe care le vedeam în filmele de televiziune, victimele care apăreau în fotografiile și documentarele șocante.

Nu există nici o crimă omenească mai mare decât măcelărirea celor inocenți. Istoricul englez David Irving o denumește „inocenticid”. Și totuși, până la urmă am aflat despre inocenticiduri mult mai extinse chiar și decât cumplitele crime ale naziștilor. Această cunoaștere nu se mai datora documentarelor de televiziune, ficțiunilor de inspirație istorică sau emisiunilor despre procesele de largă publicitate ale criminalilor de război ori despre căutarea acestora, ci paginilor tăcute ale unor cărți și documente foarte puțin discutate în mass-media populare.

Comuniștii din Rusia, Europa de Est și China au omorât de cel puțin zece ori mai mulți oameni nevinovați decât se susține că ar fi ucis naziștii. În adolescență, nu eram conștient de existența acestor victime ale comunismului. Auzisem comentarii despre atrocitățile săvârșite de comuniști, dar nu văzusem nici o fotografie sau imagine de film documentar despre victimele comunismului. Nu-mi pot aminti nici măcar una. N-am văzut nici un reportaj, n-am citit nici un jurnal al vreunei fete (sau al altcuiva) care suferise din vina comuniștilor. Prin urmare, nu aveam nici o legătură emoțională cu victimele creștine ale comuniștilor, însă eram unit prin legături emoționale strânse de evreii victime ale celui de-Al Doilea Război Mondial.

Animat de convingerile mele anticomuniste, am citit despre cel mai mare masacru omenesc din istoria lumii: exterminarea a zeci de milioane de creștini în Rusia comunistă. Am citit fascinat despre oribila asasinare a Țarului Nicolae și a familiei lui de către bolșevicii evrei și despre omorurile în masă începute de Lenin, pentru a atinge punctul culminant în măcelul fără egal comis de Stalin. Clasică declarație a lui Lenin în legătură cu asasinatele în masă săvârșite de statul sovietic ilustrează perfect sângele rece cu care s-au comis aceste crime. Lenin a spus: „Nu poți face omletă fără să spargi ouă.” La începutul anilor șaizeci, unele informații date publicității chiar de la Kremlin recunoșteau că liderii timpurii ai comunismului organizaseră lichidarea, după propriile estimări ale partidului comunist, a douăzeci și cinci până la patruzeci de milioane de oameni. În această perioadă, mass-media au continuat să se concentreze asupra suferințelor evreilor, arătând prea puțină compasiune sau atenție celorlalte victime ale totalitarismului. Mi se părea uluitor că presa învrednicea cu atât de multă atenție atrocitățile contra evreilor, în timp ce se arăta indiferentă față de uciderea în masă a milioane de creștini de către comisarii evrei din statul sovietic.

Reacția discretă față de atrocitățile sovietice mi se părea inexplicabilă, având în vedere faptul că, în acea perioadă, America se afla în plin „război rece” cu comunismul. Ce armă psihologică ar fi putut să fie folosită cu mai mult succes împotriva comuniștilor, în acel război rece ideologic, pe scară mondială, decât demascarea adevărului istoric despre masacrarea de către aceștia a zeci de milioane de ființe omenești?

Presa occidentală păstra în cea mai mare parte tăcerea asupra omorurilor în masă comise de sovietici, chiar și în timp ce milioane de oameni continuau să sufere în lagărele de concentrare comuniste. Alte milioane de oameni au murit în China Roșie în timpul „revoluției culturale”, în multe națiuni din Africa, în închisorile din Cuba, pe câmpiile morții din Cambodgia și în „lagărele de reeducare” din Vietnam. Și totuși, într-o perioadă când marxistii lichidau milioane de oameni, noi nu vedeam altceva decât interminabila paradă a relatărilor despre suferințele evreilor din urmă cu zeci de ani.

În același moment în care autoritățile evreiești țipau „Să nu se mai repete!” în legătură cu atrocitățile comise de un regim solitar, mort și îngropat de decenii întregi, milioane de oameni nevinovați se confruntau cu tortura și moartea în zeci de tiranii comuniste din întreaga lume. În timp ce crimele continuau, noi auzeam numai câteva șoaapte despre ele, dar publicitatea împinsă până la suprasaturare despre suferințele evreilor în război continuă chiar și în momentul de față. La sfârșitul anilor șaizeci și începutul anilor șaptezeci am participat la diverse întruniri ale anticomuniștilor cubanezi și de diverse naționalități din Europa de Est, care suferiseră crunt de mâna comuniștilor. Letoni, estoni, lituanieni, ucraineni, ruși albi, români, unguri, cehi, polonezi, croați, sârbi și mulți alți refugiați povesteau despre opresiuni, torturi și omoruri care beneficiau doar de o fracțiune din spațiul mediatic acordat Holocaustului și totuși, relatările lor se refereau la suferințele unui număr de oameni incomparabil mai mare.

În timp ce mass-media trâmbețau căutarea, capturarea și judecarea criminalilor de război germani, criminalii de război comuniști ai zilelor noastre continuau să încarcereze, să tortureze și să asasineze milioane de oameni în lagărele de concentrare din întreaga lume. Mass-media dominate de evrei nu făceau nici un efort hotărât de a împiedica nimicirea vieților care ar fi putut să fie salvate, nici nu chemau cu îndreptățire la traducerea în instanță a criminalilor de război comuniști din trecut sau prezent.

După ce am aflat despre marile masacre organizate de evreii bolșevici în Uniunea Sovietică, m-am întrebat de ce le rezervasem o asemenea ranchiună autorilor naziști ai crimelor de război. De ce, mă întrebam eu, am rezervat o dușmănie specială unor masacre în masă, în comparație cu altele? Indiferent dacă este vorba de un comisar care-i asasinează pe Țar și copiii lui, de un comandant SS din Europa de Est răvășită de război lichidând niște evrei, de un chinez maoist din Garda Roșie ucigând mii de oameni în așa-zisa „revoluție culturală”, de un membru al Bandei Stern evreiești masacrând palestinieni la Deir Yassin sau de un terorist arab aruncând în aer o piață comercială din Tel Aviv, nu sunt toate crimele în masă la fel de depravate? Și totuși, în mod incontestabil, pentru victimele de neam evreu aveam cea mai mare empatie, iar persecutorii lor antisemiți îmi inspirau cea mai mare silă și furie. Mă întrebam: din ce cauză?

În acel moment, am început să înțeleg cum fusesem manipulat. Dată fiind influența evreilor în mijloacele de informare și divertisment, ceea ce vedeam la televizor și la cinematograf era varianta lor; suferința lor o cunoșteam din cărți, trupurile lor maltratate le vedeam în fotografii și filme, despre oroarea lor învățam de la profesori și predicatori. Cât de puternic este asupra unui copil de nouă-zece ani impactul primei imagini de nuditate pe care o vede în mass-media, mai ales dacă e însoțită și de scenele cumplite ale morții?

Am început să-mi pun și alte întrebări incorecte politic despre Holocaust. Chiar dacă tot ceea ce se spune în mass-media despre Holocaust este adevărat, de ce ne ocupă el atenția într-o proporție de o mie de ori mai mare decât masacrarea mult mai multor oameni de către sovietici? Acum, după căderea comunismului, de ce nimeni nu cere zgomotos niște procese de tip Nürnberg pentru ucigașii în masă comuniști?

Începeau să mă hărțuiască și alte întrebări. Dacă introducerea unui civil evreu nevinovat într-o cameră de gazare era o cvintesență a răului, nu era la fel de imorală bombardarea și incendierea a milioane de civili germani și japonezi? Există o deosebire etică între a omorî niște oameni nevinovați prin asfixierea cu gaze toxice și a-i ucide arzându-i de vii? Este mai acceptabil moralmente faptul că America a aruncat bombe incendiare peste femei și copii pentru că eram în război cu germanii și cu japonezii? Urmând aceeași logică, ar fi atrocitățile

germanilor împotriva evreilor în Al Doilea Război Mondial cu ceva mai acceptabile dacă ei s-ar fi considerat în război cu evreii?

Am citit o carte de David Irving intitulată *Distrugerea Dresdei*.⁴⁴⁷ Descria criminalul bombardament de la Dresda din ultimele zile ale celui de-Al Doilea Război Mondial. Majoritatea americanilor au auzit multe despre bombardamentele de la Hiroshima și Nagasaki, dar puțini știu că la Dresda au murit mai mulți oameni decât în oricare dintre aceste două orașe nimicite cu bombe atomice. La Dresda a avut loc un „experiment” al Aliatilor. Voiau să descopere dacă puteau provoca o „furtună de foc” aruncând tone întregi de bombe incendiare în centrul orașului. Dresda era un oraș plin cu comori artistice și culturale neprețuite, care până în acel moment scăpase neatins de război. Bombardamentul a dat foc întregului centru al orașului, iscând vânturi puternice ca niște uragane care au alimentat flăcările. Asfaltul clocotea și se scurgea pe străzi ca lava vulcanică.

La sfârșitul atacului aerian, muriseră cam o sută de mii de oameni. Pentru a evita răspândirea bolilor, autoritățile au ars rămășițele pământești ale câtorva zeci de mii de oameni pe niște ruguri funerare sinistre. Dresda nu avea nici o semnificație militară și, când a fost bombardată, războiul era practic câștigat. Dacă bombardamentul a avut vreun efect, n-a fost altul decât de a înverșuna și mai mult rezistența germanilor, astfel costând și mai multe vieți din rândurile aliaților. Mă întrebam sincer: bombardarea Dresdei n-o fost o crimă de război? N-a fost o crimă contra umanității? Copiii care au suferit cea mai crudă moarte dintre toate, fiind arși de vii, au fost mai puțin nedreptățiți decât, să zicem, Anna Frank, care a fost internată într-un lagăr de concentrare și, în cele din urmă, a sucombat din cauza bolilor?

În zilele noastre, guvernul britanic recunoaște că Ministerul Aviației, începând din luna februarie a anului 1942, s-a angajat într-o strategie de vizare a civililor germani pentru bombardamente. După cum arată „Barnes Review” a lui Willis Carto, peste șase sute de mii de bărbați, femei și copii au murit în bombardamentele calculate să ucidă cât mai mulți civili posibil.⁴⁴⁸

Națiunile Unite definesc în prezent bombardarea deliberată a civililor drept crimă contra umanității. Dublul standard care părea să acționeze în toate situațiile care aveau legătură cu Al Doilea Război Mondial îmi sâcăia simțul fair play-ului. Un exemplu al moralității de conveniență a mass-media este modul cum a fost tratat sabotajul din Oklahoma City în comparație cu cutremurătoarele bombardamente asupra civililor din Al Doilea Război Mondial. Îmi mai amintesc și acum refrenul de după carnagiul de la Oklahoma City și neîncrederea care se făcea auzită la procesul lui Timothy McVeigh. În esență, leit-motivul era: „Ce fel de monstru ar fi în stare să arunce în aer și să ardă de vii copiii?”

Arderea de vii a zeci de mii de copii nevinovați, prin bombardarea intenționată a civililor, din avioane, este mai puțin imorală decât asasinarea a două duzini de copii de către Timothy McVeigh? Guvernele îi dau unui ucigaș de copii medalii, iar altuia, pedeapsa cu moartea. Totuși, vina finală le revine guvernelor care instituie asemenea strategii, nu militarilor care le execută ordinele. Consider uciderea în masă a femeilor și a copiilor, de oricine, în numele oricărei cauze și la ordinul oricărui guvern, o crimă fără nici o posibilă justificare.

Chiar și după sfârșitul războiului, timp de luni de zile, Aliții au alocat o rație oficială de calorii pentru fiecare civil german, insuficientă pentru a putea rămâne în viață. „Barnes Review” menționează că sute de mii de civili au murit în acele luni de foamete, boli și lipsă a adăposturilor. Sovieticii au alungat milioane de germani din casele lor din Est.⁴⁴⁹ Încălcând Convenția de la Geneva și regulile de lungă durată ale războiului, milioane de soldați germani au fost ținuți prizonieri mult timp după sfârșitul războiului, mii și mii murind de foame, de boli și de epuizare, în lagărele de prizonieri administrate de Aliți. Aceste decese au avut loc după ce furia războiului încetase, când în apropiere se găseau rezerve masive de hrană și medicamente, înmagazinate în antrepozitele Aliților.⁴⁵⁰

Am găsit un exemplu concludent al dublului standard moral de tipul „noi și ei” într-o carte despre care aflasem în colegiu, intitulată *Germania trebuie să piară!* ⁴⁵¹, de un evreu american, Theodore N. Kaufman. Publicată în 1941, înainte de intrarea Americii în război și de afirmarea oricărui program german de exterminare a evreilor, prefața acestei cărți declară:

Acest volum dinamic conturează un plan cuprinzător pentru exterminarea națiunii germane și eradicarea completă de pe Pământ a tuturor germanilor. De asemenea, volumul conține o hartă care ilustrează posibila disecție teritorială a Germaniei și împărțirea zonelor ei.

Cartea de care se teme Hitler
GERMANIA TREBUIE SĂ PIARĂ!
de
Theodore N. Kaufman

Atât revista „Time” cât și ziarul „The New York Times” au publicat recenzii ale cărții, în loc de a o ignora pur și simplu, și nici unul dintre periodice n-a părut prea indignat de această instigare pe față la genocid. Cum ar reacționa moraliștii de azi dacă naziștii ar fi publicat o carte intitulată „Evreii trebuie să piară!”, iar ziarele și revistele cele mai importante din Germania interbelică ar fi făcut publicitate unui volum care chema la „eradicarea completă de pe Pământ a tuturor evreilor”? N-ar prezenta-o ca pe o dovadă a depravării morale a Germaniei?

În adolescență, deși eram foarte patriot și pro-american, am început să înțeleg că în război nici una dintre tabere nu a deținut un monopol pe virtute. Iar în războiul total, în care o parte beligerantă anihilează complet structura politică și culturală a celeilalte, numai învingătorii scriu istoria. Se aplică perfect vechea zicală care spune că „în război, prima victimă e adevărul”. Prin urmare, cum rămâne cu adevărul despre Holocaust?

Știam că mijloacele de informare americane mă induseseră în eroare cu privire la originile și forțele propulsoare ale comunismului sovietic și internațional, precum și în legătură cu proporțiile omorurilor în masă săvârșite de comuniști. Cu siguranță, părea posibil ca mass-media dominate de evrei să fi fost la fel de înșelătoare într-o problemă de o importanță imensă pentru ei.

Când am început să cercetez în detaliu Holocaustul, descoperisem deja că imaginea de origini mediatice a eternei nevinovății a poporului și religiei evreiești era falsă. Totuși, îmi era greu să privesc obiectiv Holocaustul, căci cu nu prea mulți ani în urmă ochii mi se umpluseră de lacrimi citind Jurnalul Annei Frank.⁴⁵² Eram și încă mai sunt profund mișcat de scenele carnagiilor omenesti din Al Doilea Război Mondial.

La prima vedere, dovezile despre Holocaust păreau copleșitoare. Îl proclamau munți de cărți, articole de ziare și reviste, predici și discursuri, filme artistice și documentare, aproape fără nici un glas care să le contrazică. În plus, ca american tânăr și mândru, cu un trecut militar de familie, tindeam să cred toată propaganda de război despre dușmanii țării mele. Tatăl meu, colonel plin care continua să ia parte la acțiunile rezerviștilor activi din Armată, își considera participarea în Al Doilea Război Mondial cea mai semnificativă perioadă din viața lui. Nu accepta să audă nici o circumstanță atenuantă pentru vinovăția germanilor.

Holocaustul făcea parte din sistemul de convingeri al tatălui meu și ajunsese să facă parte și dintr-al meu. Totuși, am descoperit că un număr de americani distinși făcuseră o serie de afirmații care contraziceau versiunea generalizată despre istoria celui de-Al Doilea Război Mondial. Printre ei se includeau oameni ca Senatorul Robert Taft, Charles Lindbergh, Generalul George Patton și fostul judecător șef de la Curtea Supremă, Harlan Fiske Stone.

Am citit opiniile interesante ale lui Paul Rassinier, un supraviețuitor al Holocaustului care a luat atitudine împotriva a ceea ce el declara a fi minciunile despre Holocaust. Francez și oponent politic al naziștilor, Rassinier a suferit enorm în timpul războiului. Internat în mai multe lagăre de concentrare pe tot parcursul războiului, n-a văzut nicăieri nici urmă de cameră de gazare pentru oameni sau program de exterminare a evreilor. După eliberare, a citit o serie de descrieri senzaționale despre care știa că erau false. Deși nu-i respecta deloc pe temnicerii săi germani, considera că era de datoria lui etică să spună adevărul despre lagăre, respingând afirmațiile exagerate și false care se făceau în presa întregii lumi.

Paul Rassinier, un supraviețuitor al Holocaustului care a devenit revizionist

Pe lângă relatările impresionante ale propriilor lui experiențe și observații, Rassinier a început, după sfârșitul războiului, să cerceteze fenomenul în ansamblul lui. A afirmat că rata mortalității în lagăre era mult mai scăzută decât se susținea și că decesele erau cauzate în primul rând de relele condiții de viață – efect neintenționat al pagubelor și devastărilor dintr-o țară strivită într-un război catastrofic. De asemenea, a numit alegațiile despre camerele de gazare „exemple clasice ale propagandei de război fără nici o bază reală”. Rassinier nu a avut nimic de câștigat pe plan personal în Franța postbelică, adoptând o poziție atât de nepopulară. Ba chiar, a avut mult de pierdut și, după ce a suferit toate greutățile și privațiunile din lagărele de concentrare germane, a continuat prin a suferi persecuții intense pentru scrierile lui curajoase.

Trei victime celebre ale Holocaustului

Peste ani de zile, am citit un pamflet care scotea în evidență inadvertențele și conținutul neverosimil al Jurnalului Annei Frank.⁴⁵³ Dr. Robert Faurisson, un profesor liberal specializat în autentificările literare la Universitatea din Lyon, Franța, argumenta convingător că forma și conținutul cărții făceau să fie improbabil ca aceasta să fi fost scrisă de o fată la începutul adolescenței, cel puțin în forma care fusese publicată. De asemenea, mă uimea faptul că această fată, cea mai celebră victimă a Holocaustului, care a petrecut cea mai mare parte a războiului la Auschwitz, nu a murit în camerele de gazare. Spre sfârșitul războiului, germanii au evacuat-o, împreună cu mulți alții, la Bergen-Belsen. În ultimele luni ale războiului, s-a îmbolnăvit de tifos și a murit. Nici sora Annei Frank, Margot, și mama lor, nu au fost gazate. Și ele au murit amândouă tot de tifos. Tatăl ei, Otto, s-a îmbolnăvit în timp ce se afla la Auschwitz și a fost tratat în spitalul lagărului până s-a vindecat. Spre sfârșitul războiului, germanii l-au evacuat la Mauthausen, de unde a fost eliberat. Otto Frank însuși a confirmat aceste fapte.

Toate acestea par complet diferite de poveștile pe care le citisem despre Auschwitz. Cărțile și filmele portretizau lagărul ca pe o fabrică a morții, un loc unde încărcături întregi de evrei din trenuri mergeau de pe peronoanele unde erau debarcați direct în camerele de gazare. Naziștii, se spune, îi inspectau pe noii-sosiți și îi trimiteau pe cei apți la muncă, iar pe copii și pe bolnavi, la gazare. Dacă aceste relatări sunt adevărate, de ce Anna și sora ei, care au sosit la Auschwitz în toiul programului de exterminare, n-au fost gazate?

Celălalt supraviețuitor celebru de la Auschwitz este marele preot al Holocaustului, Elie Wiesel, omul care a primit Premiul Nobel pentru scrierile pe această temă. Wiesel, la fel ca tatăl Annei Frank, a petrecut și el o perioadă în spitalul din lagăr, spre sfârșitul războiului. În cartea sa autobiografică *Noaptea*, Wiesel relatează că în luna ianuarie a anului 1945, în secția Birkenau de la Auschwitz, a fost operat pentru o infecție la picior, în spitalul lagărului. Medicul i-a recomandat două săptămâni de odihnă, dar rușii aveau să elibereze în curând lagărul. Autoritățile germane le-au dat de ales, pacienților din spital și celorlalți care erau considerați inapți de a se deplasa, între a fi evacuați împreună cu germanii sau a rămâne pe loc, așteptând să fie eliberați de ruși. După ce s-au consultat, Wiesel și tatăl său s-au hotărât să plece împreună cu presupușii lor „ucigași”.^{454, 455}

Aș menționa de asemenea că al treilea supraviețuitor celebru al Holocaustului este Simon Wiesenthal, care a devenit cunoscut prin înverșunarea cu care luptă contra celor care îndrăznesc să aibă vreo îndoială cu privire la unele aspecte ale fenomenului. La fel ca tatăl Annei Frank și ca Elie Wiesel, Wiesenthal a trecut și el prin spitalele lagărelor naziste. A scris că, în timp ce era închis de naziști, a încercat să se sinucidă tăindu-și venele.⁴⁵⁶ Naziștii despre care Wiesenthal susține că încercau să-i extermine pe toți evreii din Europa nu l-au lăsat să moară; în schimb, l-au internat în spital, unde a fost tratat cu grijă până și-a revenit.

Dacă germanii erau brutele ticăloase pe care le înfățișează Wiesel în cărțile lui, și urmăreau cu adevărat lichidarea tuturor evreilor, de ce el și tatăl său au preferat să plece cu ei, în loc de a-i aștepta pe sovietici? Când am citit această mărturisire a lui Wiesel, nu mi-a venit să cred. De ce să-l fi trimis pe tatăl Annei Frank la spital, și de ce Dumnezeu să se fi străduit să salveze viața unui evreu care încercase să se sinucidă? Aflând toate aceste lucruri, mi-am dat seama că erau complet contradictorii față de povestea Holocaustului așa cum este ea prezentată de obicei.

M-am întrebat dacă povestea Holocaustului s-a schimbat de-a lungul anilor. Prin urmare, primul lucru pe care l-am făcut a fost să scot iarăși din raft volumele din 1956 ale „Encyclopaedia Britannica”⁴⁵⁷, ferfenițe de-atâtea răsfoiri. Nu conțineau decât o singură referire la atrocitățile naziste contra evreilor. Articolul extins despre Al Doilea Război

Mondial nu menționa nicăieri pogromurile naziste. De asemenea, ediția nu conținea nici un articol dedicat „Holocaustului”. În articolul intitulat „evrei”, exista un scurt paragraf despre evreii din Europa în timpul războiului. Acest articol, scris de Jacob Marcus, poate cel mai eminent istoric evreu din lume în acea perioadă, cita mulți scriitori și autorități evreiești ca surse, inclusiv „Encyclopedia Judaica”, „Judische Lexicon”, „The Jewish Encyclopedia” și „Universal Jewish Encyclopedia”. Articolul era dominat de o perspectivă pro-evreiască, iar Marcus descria condițiile de viață ale evreilor sub nazism cu aceste cuvinte:

În scopul de a aplica o soluție a problemei evreiești în conformitate cu teoriile lor, națiștii au efectuat o serie de expulzări și deportări ale evreilor, în majoritate ale celor din categoria de origine est-europeană, din aproape toate statele europene.

Bărbați despărțiți de soții și, în multe cazuri, de copii, au fost trimiși cu miile în Polonia și în Rusia de vest. Au fost internați în lagăre de concentrare, sau rezervații imense, ori trimiși în mlaștini, sau scoși pe drumuri, în echipe de muncă forțată. Un mare număr au murit din cauza condițiilor inumane în care munciau. În timp ce toate celelalte mari centre evreiești erau răscolite de război, evreimea americană dobânda treptat o poziție de conducere a evreimii mondiale.⁴⁵⁸ (fragment existent în edițiile 1947, 1952 și 1956).

Imaginați-vă surprinderea mea de a fi găsit această descriere a fenomenului care astăzi este numit Holocaust, în ediția din 1956 a „Encyclopaedia Britannica”, publicată la unsprezece ani după sfârșitul războiului și nu mult mai puțini ani după cele mai importante dintre Procesele pentru Crime de Război de la Nürnberg. Mă așteptasem să citesc un articol detaliat despre „cel mai mare carnagiu omenesc din istorie”. Desigur, articolul înfățișa un tablou sumbru al suferințelor omenesti, dar important este că nu menționa nicăieri celebra cifră de șase milioane, nici camerele de gazare sau măcar cuvântul Holocaust. În schimb, „Encyclopaedia Britannica” nu făcea decât să declare că națiștii îi închiseseră pe evrei în lagăre de concentrare și-i siliseră să lucreze în echipe de muncă, unde mulți muriseră din cauza condițiilor grele. Cât de departe sunt toate acestea de actuala imagine a Holocaustului, mi-am spus.

Mi se părea curios faptul că cea mai celebră și mai respectabilă enciclopedie din lume descria în acest fel suferințele evreilor. Acest lucru mi-a semănat primul grăunte de îndoială cu privire la toată chestiunea și a început să-mi contureze în minte noi întrebări. În 1970, m-am dus la biblioteca publică și am cercetat din nou paragraful „Evrei”, într-o ediție din 1967 a „Encyclopaedia Britannica”.⁴⁵⁹ Printr-un contrast accentuat cu edițiile din anii cincizeci, aceasta declara fără echivoc că germanii încercaseră să extermine toată evreimea europeană și folosiseră o metodă care era „mai eficientă și economică decât execuțiile prin împușcare sau spânzurare: gazele toxice”. Ce anume descoperiseră redactorii de la „Encyclopaedia Britannica” între 1956 și 1967?

De ce această schimbare față de edițiile precedente? m-am întrebat. Se descoperiseră noi dovezi, la zeci de ani după război? Dacă eficiența mașină de război nazistă îi controla pe toți evreii din Europa și urmărea să-i ucidă, cum de putuseră supraviețui atât de mulți? În fond, milioane de evrei au cerut și au primit despăgubiri de la guvernul german. Cum supraviețuiseră toți aceștia? De asemenea, am remarcat că în celebra autobiografie a lui Wiesel, publicată în 1956, același an cu articolul din „Encyclopaedia Britannica”, deși menționează crematoriile de la Auschwitz, autorul nu amintește nicăieri de camerele de gazare nici măcar o dată. De fapt, el scrie că evreii erau omorâți în masă fiind aruncați de vii în gropi unde ardeau focuri, o alegație înspăimântătoare, desigur, dar foarte diferită de versiunile moderne.

De asemenea, Wiesel citează relatări despre evreii asasinați la Babi Yar unde „luni de-a rândul, pământul nu înceta să se cutremure” și „din când în când, țâșneau din el gheizere de sânge”.⁴⁶⁰ M-am întrebat: Și aceste afirmații îi aparțin omului care îmi va spune adevărul despre Holocaust?

Îmi veneau în minte alte și alte întrebări impertinente. Chiar au construit națiștii, în toiu! efortului de război, camere de gazare imense și complexe? Au transportat milioane de evrei în lagăre și și-au exterminat victimele în acest mod? Dacă aveau intenția să-i omoare, n-ar fi putut s-o facă mult mai eficient cu gloanțe, care costau câteva centime bucata, eliminând cheltuielile enorme și coșmarul logistic al transporturilor, cazărilor, alimentației și îngrijirilor medicale? M-am întrebat: Dacă națiștii intenționau cu adevărat să-i ucidă pe toți evreii, de ce mai era nevoie, măcar, să construiască lagăre de concentrare?

Mă simțeam stânjenit punându-mi toate aceste întrebări. M-am întrebat dacă nu cumva luam apărarea uciderilor în masă, adoptând presupunerea că povestirile despre atrocități

fuseseră exagerate. Văzusem la televizor supraviețuitori care povesteau despre evrei dintr-a căror piele se confecționau abajururi și ale căror trupuri erau transformate în săpun. În unele momente, se stârnea câte un val de compasiune, făcându-mă să renunț pentru câte o perioadă la cercetări.

În cele din urmă, m-am hotărât să-mi continui lecturile și să mă gândesc mai temeinic la toată problema. Căutarea adevărului nu poate fi niciodată un lucru rău. Singurul păcat este lipsa curajului de a merge pe acest drum până la capăt. Mi-am reînceput cercetările despre Holocaust studiind Procesele de la Nürnberg, procedurile juridice internaționale care se presupune că au dovedit natura și proporțiile Holocaustului.

Procesele de la Nürnberg

Tatăl meu era un republican tradițional care îl admira pe Senatorul Robert Taft din Ohio. Taft era de acord cu mulți militari americani care susțineau că Procesele de la Nürnberg creaseră un precedent periculos care putea pune în pericol personalul militar american capturat în conflicte viitoare. Dacă armatele victorioase din Al Doilea Război Mondial își puteau judeca inamicii învinși pentru crime de război, Taft se temea că același lucru li se putea întâmpla într-o bună zi și unor militari americani capturați. Am văzut filmul laureat al Premiului Oscar „Procesul de la Nürnberg” și am citit o carte care descria procesele ca pe un act de dreptate față de criminalii de război ce meritau ștreangul sau plutonul de execuție.

În mod interesant, prima viziune alternativă pe care am citit-o despre Tribunalul Militar Internațional de la Nürnberg provenea de la un om pe care îl considerasem un dușman al Sudului: Președintele John F. Kennedy. În paginile cărții sale premiate cu Pulitzer Profiluri ale curajului 461, Kennedy a scris despre eroismul politic al Senatorului Taft, al cărui cod personal al onoarei îi cerea să denunțe Procesele de la Nürnberg cu riscul de a-și periclita scopul de-o viață: președinția. În pofida opoziției zgomotoase și a unei campanii de mânăjire fără precedent, dezlănțuite împotriva lui de mass-media influențate de evrei, Taft a pus la îndoială corectitudinea Proceselor de la Nürnberg.

Senatorul Taft afirma că procesele nu erau nici pe departe acele exemple strălucite de jurisprudență occidentală pe care mi le sugeraseră mass-media. El a condus o anchetă a Senatului în cadrul căreia mulți martori americani au dezvăluit faptul că asupra inculpaților germani se folosiseră cu precădere tortura. O asemenea conduită l-a revoltat pe Senatorul Taft, care a avut temeritatea de a afirma că în asemenea confesiuni nimeni n-ar fi putut să aibă încredere. În continuare, Taft a luat în discuție însăși baza juridică a proceselor și imaginea justiției pe care ar fi trebuit s-o reprezinte.

În Profiluri ale curajului, Kennedy citează cuvântarea lui Taft de la Kenyon College din Ohio. La pagina 238, Kennedy scrie:

„Judecarea celor învinși de către învingători”, a spus el [Taft] în fața unui auditoriu atent, deși cam uimit, „nu poate fi imparțială, oricât de strict s-ar respecta formalitățile juridice”.462

În continuare, Kennedy citează pe larg din discursul lui Taft:

Tot procesul s-a desfășurat într-un spirit de răzbunare, iar răzbunarea rareori e totuna cu justiția. Spânzurarea celor unsprezece oameni condamnați va fi o pată pe obrazul american pe care o vom regreta mult timp.

În aceste procese, am acceptat ideea rusească cu privire la scopul proceselor, politică de stat, nu justiție, care nu are nici o legătură cu moștenirea anglo-saxonă. Îmbrăcând politica în formele procedurilor legale, putem discredita întreaga idee de justiție în Europa, pentru ani și ani de zile.463

Kennedy comentează:

Nürnberg, a insistat Senatorul de Ohio, a fost o pată pe istoria constituțională a Americii și o abdicare gravă de la moștenirea noastră anglo-saxonă de tratament cinstit și echitabil, o moștenire care pe bună dreptate a făcut ca această țară să fie respectată în întreaga lume.

„Nici nu ne putem învăța propriul popor principiile sănătoase ale libertății și justiției”, a conchis el. „Nu-l putem învăța guvernarea în Germania suprimând libertatea și justiția...”464

Taft argumenta că justiția învingătorilor nici nu se poate numi justiție. Deși mass-media au conferit proceselor o aparență de corectitudine în decor de tribunal, aceasta era superficială. Adevărata justiție nu se poate găsi atunci când acuzatorii dețin controlul asupra judecătorilor, procurorilor și apărătorilor. Conceptul nostru occidental de drept se bazează pe ideea de justiție imparțială. Este posibilă aceasta, când judecătorii sunt adversarii politici ai acuzaților? Este posibilă, când oamenii se pomenesc acuzați de niște fapte de război pe care le comiseseră aliații înșiși? Sunt procesele credibile, când acceptă cantități masive de depoziii

fără contra-examinarea martorilor... când așa-zisele dovezi constă în mărturisiri smulse prin tortură... când martorii apărării pot fi arestați dacă se prezintă în instanță... când oamenii sunt judecați pentru încălcarea unor legi care nici măcar nu existau în perioada presupuselor infracțiuni?

Judecătorul Edward Van Roden era membru în Comisia Simpson a Armatei care a investigat metodele folosite în lagărul de concentrare de la Dachau. În numărul din 9 ianuarie 1949, al ziarului „Washington Daily News” și în cel din 23 ianuarie 1949, al ziarului londonez „Sunday Pictorial”, Van Roden a vorbit despre câteva exemple de folosire a torturii.

(...) „Anchetatorii”, a spus el, „îi puneau acuzatului pe cap o cagulă neagră, apoi îl loveau cu boxuri de alamă în față, cu picioarele și cu furtunuri de cauciuc (...). Toți germanii din cele o sută treizeci și nouă de cazuri pe care le-am investigat, cu doar două excepții, fuseseră loviți în testicule fără a se mai putea vindeca.^{465, 466}

Multe dintre „dovezile Holocaustului” prezentate astăzi de istorici provin din „confesiunile” smulse la procesele pentru crime de război. M-am gândit: Putem avea încredere în „confesiunile” unor oameni ale căror testicule au fost vătămate în timpul interogatoriilor? De asemenea, am fost șocat să aflu că pe banca judecătorului stăteau ofițeri superiori ruși din K.G.B., care ei înșiși comiseseră crime pe scară largă contra umanității.

Unul dintre prietenii mei din Consiliul Cetățenesc mi-a spus că un judecător american care prezida unul dintre tribunale a demascat nedreptățile Proceselor de la Nürnberg. Am aflat că judecătorul Charles F. Wenersturm de la Curtea Supremă din Iowa demisionase din funcție, dezgustat de desfășurarea procedurilor. Wenersturm a reproșat că acuzarea împiedica apărarea să obțină dovezi și să-și pregătească pledoariile, că procesele nu încercau să creeze un nou principiu legal, ci erau motivate exclusiv de ura la adresa germanilor. În plus, a mai spus că nouăzeci la sută din Curtea de la Nürnberg consta din persoane care, din motive politice și rasiale, erau subiective împotriva apărării. A susținut că evreii, dintre care mulți erau refugiați din Germania și cetățeni americani recent „naturalizați”, dominau personalul Tribunalului de la Nürnberg și erau mai preocupați de răzbunare decât de justiție.

Întreaga atmosferă era nesănătoasă (...). Erau angajați avocați, grefieri, traducători și anchetatori care deveniseră americani doar în ultimii ani, având un trecut cu rădăcini adânci în urile și prejudecățile europene.⁴⁶⁷

De asemenea, am mai descoperit că idolul meu militar, Generalul George S. Patton, se împotriva proceselor pentru crime de război. De exemplu, într-o scrisoare adresată soției sale, Patton a scris:

Mă opun franc tuturor chestiilor ăstora cu criminalii de război. Nu e cricket și e o treabă semită. Și mă mai opun să trimit prizonierii de război să lucreze ca niște sclavi în țări străine, unde mulți vor muri practic de foame.⁴⁶⁸

Armatele aliatei noastre, Uniunea Sovietică, au violat aproape toate femeile germane din zonele ocupate de la fete mici până la femei bătrâne. Au asasinat milioane de oameni, iar pe alte milioane i-au alungat din case, în iarna anului 1945. Întreaga populație a Prusiei de Est, un land german vechi de secole, a fost exterminată sau expulzată de sovietici. În anii nouăzeci, cercetătorul evreu John Sack a atestat documentar uciderea în masă a zeci de mii de germani, în lunile imediat ulterioare războiului.⁴⁶⁹

Nu numai sovieticii și evreii au comis crime de război. Aliații occidentali au avut și ei partea lor. Una dintre aceste fapte a fost Operațiunea Keel Haul, prin care au fost deportați sute de mii de anticomuniști ruși și est-europeni spre a fi torturați, omorâți în masă sau puși la muncă silnică în Uniunea Sovietică. Când au aflat despre repatrierea forțată pe care le-o plănuiau Aliații, zeci de oameni s-au sinucis. Planul Morgenthau a fost o altă crimă rușinoasă implementată de Aliați după război. Acest plan impunea ca fiecare civil german să primească o rație de mâncare mai mică decât cea care li se alocase deținuților din lagărele de concentrare germane.

Mi s-a făcut rău când am citit despre mamele germane care erau silite să se prostitueze pentru a-și hrăni copiii. După ce războiul a luat sfârșit, sute de mii de civili și militari germani au murit în primul an de ocupație dură a Aliaților.⁴⁷⁰ Când am înțeles că războiul provocase nedreptăți de acest gen din partea ambelor tabere, am început să mă îndoiesc tot mai serios de convingerea mea că germanii fuseseră singurii vinovați de silnicii în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

Descoperirea faptului că și Aliații comiseseră atrocități mi-a amintit de veninoasa propagandă anti-sudistă dezlănțuită când forțele yankee au eliberat prizonierii din lagărul de la Andersonville, în timpul Războiului de Secesiune. Mulți prizonieri nordști muriseră din

cauza bolii și a malnutriției. Aceasta era provocată de faptul că forțele sudiste nu aveau literalmente ce să le dea de mâncare prizonierilor. Mulți sudiști au suferit ei înșiși îngrozitor de tactica „pământului pârjolit” aplicată de William Tecumseh Sherman, distrugerea căilor ferate și blocada navală asupra Sudului. În asemenea împrejurări, nu e deloc surprinzător că lagărele de prizonieri au devenit adevărate bolgii ale infernului, fără a fi necesară nici o conspirație sau plan malefic pentru a o justifica. Încă din colegiu învățasem că, deși Nordul nu suferea de lipsuri alimentare, condițiile din lagărele de prizonieri administrate de yankei nu erau cu mult mai bune decât cele din lagărele sudiste.⁴⁷¹ Când am citit despre ordinul direct al lui Lincoln care le interzicea temnicherilor yankei să le dea prizonierilor sudiști pachetele cu mâncare și păturile trimise de rudele îngrijorate, am aflat crudul adevăr că învingătorii se autoportretează întotdeauna ca fiind oameni drepiți, în timp ce pe învinși îi prezintă ca pe cei mai nedrepiți.

Ținând seama de nedreptățile patentate ale Proceselor de la Nürnberg, mi-a devenit mai ușor să privesc obiectiv Holocaustul, căci temelia lui consta în alegerile lansate de Tribunalul Militar Internațional de la Nürnberg.

Un exemplu al probatorilor șubrede de la Nürnberg este așa-zisa confesiune a lui Rudolf Hoess, fostul comandant nazist al lagărului de concentrare de la Auschwitz. Ani de zile, istoricii Holocaustului au trâmbițat „confesiunea” lui Hoess ca pe o dovadă că naziștii i-ar fi exterminat intenționat pe evrei. Ba chiar, aceasta constituia fundamentul alegerilor despre gazările în masă de la Auschwitz. Principalul istoric al Holocaustului, Raul Hilberg, s-a bazat masiv pe această mărturisire, dar în anii șaiszeci, când a fost dat publicității conținutul ei complet și netrunchiat, mulți experți ai Holocaustului s-au văzut puși într-o situație jenantă, iar până în anii nouăzeci unii au recunoscut că nu se putea pune nici o bază pe ea. Istoricul Christopher Browning a admis, într-un articol din revista „Vanity Fair”, că:

Hoess a fost tot timpul un martor foarte slab și confuz. Din acest motiv, revizionistii se folosesc de el tot timpul, în scopul de a încerca să discrediteze memoria lagărului de la Auschwitz în ansamblul său.⁴⁷²

Prima problemă consta în numere. În pretinsa lui confesiune, Hoess a spus că la Auschwitz au fost gazați peste două milioane și jumătate de evrei. Aproape toate așa-numitele autorități în problema Holocaustului, inclusiv actualul custode al muzeului și centrului expozițional din lagărul de la Auschwitz, Dr. Francizek Piper, afirmă acum că cifra era de un milion și două sute de mii. De ce ar fi mințit Hoess?

De asemenea, Hoess a mărturisit și lucruri care erau imposibile. De exemplu, a susținut că după ce sute de victime erau gazate cu cianură de potasiu, lucrătorii intrau imediat în camerele neaerisite și scoteau cadavrele, fără să poarte măști contra gazelor. A povestit cum fumau și mâncau gustări în timp ce lucrau. În comparație, Statul California își aerisește camera de gazare din zilele noastre ore întregi după o execuție. Chiar și atunci, muncitorii nu pot intra în cameră fără măști de gaze și costume de protecție pentru a evita substanța toxică, aceasta putând provoca moartea doar prin pătrunderea în pori. Orice persoană din lagăr care intra imediat într-o încăpere mare saturată cu cianură de potasiu mortală, care ucisese sute de oameni, ar fi ajuns imediat printre victime. În confesiunea lui, Hoess a mai făcut aluzie și la un lagăr de concentrare care nici măcar nu exista, Wolzek.

Hoess și-a scris memoriile în timp ce aștepta judecata și execuția într-o închisoare din Polonia, administrată de K.G.B.-ul comunist, cu tot ceea ce implică împrejurările de acest gen. Rupert Butler, în cartea sa anti-nazistă și anti-Hoess *Legiunile morții*, descrie în termeni pitorești capturarea lui Hoess. Iată relatarea lui Butler despre felul cum a fost arestat și torturat Rudolf Hoess:

La orele 5 p.m. ale zilei de 11 martie 1946, Frau Hoess a deschis ușa pentru a lăsa să intre șase specialiști în informații în uniforme britanice, majoritatea înalți și amenințători și cu toții antrenați în cele mai sofisticate tehnici de anchetă susținută și necruțătoare (...).

Am descoperit ulterior că pierduse pilula de cianură pe care o purtau cei mai mulți dintre ei asupra lor. Nu că ar fi avut prea mari șanse s-o folosească, fiindcă îi băgaserăm o lanternă în gură (...).

Clarke a răcnit: „Cum te numești?” La fiecare răspuns de „Fritz Lang”, mâna lui Clarke cădea peste fața prizonierului. A patra oară când s-a întâmpnat acest lucru, Hoess a cedat și a recunoscut cine era (...).

Mărturisirea a dezlănțuit dintr-o dată sila sergenților evrei din grupul de arestare (...).

Prizonierul a fost trântit de pe patul de sus, pijamaua i-a fost smulsă de pe trup. Apoi, a fost târât gol pe una dintre mesele de măcelărie, unde loviturile și urletele au continuat, i se

părea lui Clarke, la nesfârșit. În cele din urmă, un medic ofițer a intervenit pe lângă căpitan: „Oprește-i, dacă nu vrei să te-alegi doar cu un cadavru...”

[Hoess] a fost târât înapoi la mașina lui Clarke, unde sergentul i-a turnat pe gât o doză substanțială de whiskey. Apoi, Hoess a încercat să adoarmă. Clarke i-a deschis ochii cu forța, folosindu-și bastonul din dotare, ordonându-i în germană: „Ține-ți ochii deschiși, porcule (...).”

Grupul a ajuns înapoi la Heide în jurul orelor trei dimineața. Continua să ningă, dar au smuls pătura de pe Hoess și l-au pus să traverseze complet gol curtea închisorii, până la celulă. Au fost necesare trei zile ca să obțină o declarație coerentă de la el. 473

Camerele de gazare: o poveste de adormit copiii

Un alt exemplu concludent al denaturării din Procesele de la Nürnberg a fost acela că Aliații afirmaseră ca pe o certitudine faptul că în lagărul de concentrare de la Dachau, lângă München, fuseseră omorâți prin gazare trei sute de mii de oameni. În zilele noastre, nici o autoritate a Holocaustului nu mai susține că germanii ar fi gazat o singură persoană la Dachau, iar numărul oficial al morților s-a redus la aproximativ treizeci de mii, cu toții decedați din cauze diverse. Aproximativ jumătate din decese au fost cauzate de epidemiile care bântuiau prin lagăr, multe dintre acestea declanșându-se chiar și după ce Aliații l-au preluat sub control.

După eliberarea lagărului de la Dachau, mii de deținuți au murit de tifos, în timp ce Aliații se chinuiau să oprească epidemia. Fotografii făcute de Aliați în acea perioadă prezintă indicatori pentru limitarea vitezei rutiere în Dachau, pe care scrie, în engleză: „Praful propagă TIFOSUL. Limită de viteză, 5 m.p.h.”

„PRAFUL PROPAGĂ TIFOSUL. 5 m.p.h.”

Europa răvășită de război suferea de epidemii de tifos catastrofale și larg răspândite. Autoritățile germane combăteau infestarea cu păduchi folosind camere pentru îmbrăcăminte și obiectele personale, la fel cum și închisorile americane omoară păduchii dezinfectând deținuții cu un spray insecticid. Gazul Zyklon B s-a folosit numai asupra hainelor și a altor obiecte și nu putea fi întrebuințat decât într-o cameră construită special, închisă etanș, astfel încât să nu pună în pericol viața nimănui.

Înainte de a citi pe larg literatura Holocaustului, comparând materialele vechi cu cele noi, am început să observ în temelia acesteia fisuri care amenințau întregul edificiu. Cei mai mulți dintre noi au citit sau au auzit relatări ale soldaților americani care povesteau că știau ce făcuseră naziștii fiindcă „văzuseră cu propriii lor ochi”.

Ce au văzut de fapt soldații americani? Am văzut niște priveliști cumplite ale suferinței și morții omeniești. Au văzut grămezi de cadavre emaciate de foame și boli, cum le-au văzut și trupele yankee la Andersonville, în timpul Războiului de Secesiune. Totuși, a văzut vreun american camere de gazare? Potrivit autorităților acceptate asupra acestui subiect, inclusiv celebrul vânător de naziști Simon Wiesenthal, americanii nu au văzut așa ceva în Germania, nici n-ar fi putut pentru că singurele camere de gazare folosite în relație cu evreii erau în Europa de Est.

O imagine clasică, propagată în întreaga lume, arată un soldat american cu cască, la Dachau, stând lângă o ușă masivă de metal pe care e pictat un craniu cu două oase încrucișate, deasupra inscripției (în germană): ATENȚIE! PERICOL DE MOARTE! Legenda fotografiei spunea: „Cameră de gazare în infamul lagăr nazist al morții de la Dachau”. Nimeni dintre cei care au văzut fotografia și textul nu poate fi acuzat fiindcă a crezut că vedea imaginea unei camere de gazare în care naziștii ucisese ființe omeniești. Când am văzut prima oară fotografia, și eu am crezut același lucru. Peste ani de zile, am aflat că era într-adevăr o cameră de gazare folosită la fumigarea hainelor, pentru a omorî păduchii, paraziții care răspândesc tifosul și alte boli ce-i ucideau pe deținuții din lagărele de concentrare. De fapt, sute de soldați americani au murit de aceste boli propagande de paraziți, în timpul războiului și după aceea. Soldatul din celebra fotografie stătea la ușa unei camere de dezinfecție destinată să salveze viețile deținuților, nu să le răpească.

Napoleon a spus: „În război, raportul dintre mintal și fizic este de trei la unu.” Spre sfârșitul războiului, guvernele Aliate trebuia să-l zgrăvească pe inamicul german în cea mai

proastă lumină posibil. Zvonurile proliferau, exagerările erau exploatare. N-a fost nevoie de un salt prea mare de propagandă pentru a prezenta camerele de deparazitare pentru păduchi drept camere de gazare pentru oameni. (Se cuvine să amintim două exemple extrem de recente: Revoluția din România, 1989, și Războiul din Kosovo, 1999. – n. a.)

Ușa celebrei camere de gazare de la Dachau, fotografie arătată lumii întregi. A reieșit că era o cameră de dezinfecție pentru păduchi.

Eliberatorii americani ai lagărelor, care citiseră și auziseră de mii de ori vorbindu-se despre gazarea evreilor de către germani, au ajuns să creadă că văzuseră cu ochii lor rezultatele gazărilor. Acesta este un fenomen psihologic familiar judecătorului și ziaristului deopotrivă. După ce trecuseră prin șocul psihologic al cumplitelor scene ale morții din lagăre, nimeni n-a mai putut fi condamnat fiindcă dădea crezare „explicațiilor oficiale” răspândite de mass-media. Și astăzi, la ani de zile după război, când se știe de mult că nici un soldat american nu a văzut o singură victimă a gazării, mass-media continuă să susțină acest mit. Ziarele și revistele citează frecvent soldați care „știu” că germanii au gazat evrei fiindcă „erau acolo” și „au văzut cu ochii lor”. Și totuși, nici un redactor nu corectează această greșală.

La sfârșitul anilor șaiszeci și începutul anilor șaptezeci, am remarcat începuturile unei revizuirii semnificative ale poveștii Holocaustului. „Lagărele de exterminare” unde se presupunea că fuseseră gazați sute de mii de oameni au devenit dintr-o dată „lagăre de concentrare” unde nu se făcuse nici un efort intenționat de a extermina prizonierii. Lagăre ca acelea de la Dachau, în care înainte se susținuse că fuseseră gazați evrei, au încetat dintr-o dată să mai facă orice referire la gazare, iar numerele de morți au fost corectate prin scădere. Plăcile de pe porțile lagărelor, care prezentau fostele numere umflate ale victimelor, au fost înlocuite discret. Până și „istoricii profesioniști ai Holocaustului” au început să clasifice lagărul de la Dachau ca pe un „lagăr de concentrare”, nu „de exterminare”.

Harta publicată în lung și-n lat a lagărelor de concentrare (albe) și a lagărelor „de exterminare” (negre). Observați că toate „lagărele morții” au fost capturate de sovietici. (Ulterior, și acestea s-au redus la numai patru: Auschwitz-Birkenau, Maidanek, Sobibor și Treblinka.)

Legenda: – Frontiera Reich-ului; – Lagăr de concentrare; – Lagăr de exterminare

La un studiu mai atent, afirmațiile anterioare despre gazările umane în lagărele de pe pământ german au fost demascate ca minciuni proprii unei perioade de război. Cea mai mare parte a presei populare continuă să propage eroarea, deși până și cronicarii oficiali ai Holocaustului au mutat cu totul alegațiile privitoare la camerele de gazare în lagărele din Răsărit, „eliberate de comuniști”. Așa-zișii experți care spun acum că toate lagărele de exterminare se aflau în Est au susținut cu doar câțiva ani în urmă același lucru despre lagărele din Vest.

Legenda săpunului evreiesc

Extravaganta poveste care spune că naziștii preparaseră săpun din trupurile evreilor este, poate, una dintre cele mai sfruntate pilde despre natura frauduloasă a probatoriilor și procedurilor din Procesele de la Nürnberg și celelalte falsuri pe care le conține istoria Holocaustului. În timpul Proceselor de la Nürnberg, L. N. Smirnov, consilier juridic principal din partea U.R.S.S., declara:

Aceeași mentalitate josnică și pragmatică a tehnicienilor SS care crease camerele de gazare și dubele ucigașe a început să găsească metode de (...) producție a săpunului și

prelucrare a pielii omenеști în scopuri industriale (...).474 (Corpul delict U.R.S.S. de la Nürnberg 197)

Procurorii Aliați au obținut declarații sub prestare de jurământ care susțineau că Doctorul Rudolf Spanner, directorul Institutului de la Danzig, ceruse să se producă săpun din cadavrele celor internați în lagărele de concentrare. A fost prezentată pretinsa formulă de săpun uman a doctorului Spanner (Documentul U.R.S.S. de la Nürnberg 196), iar în fața Tribunalului Militar Internațional au fost arătate calupuri de săpun presupuse a fi fost preparate din trupuri omenеști (Corpul delict U.R.S.S. de la Nürnberg 393).

Sir Hartley Shawcross, procurorul șef britanic, în pledoaria sa în fața instanței, a declarat: „Ocazional, chiar și trupurile propriilor lor victime [ale germanilor] erau folosite pentru a reduce penuria de săpun din timpul războiului“. În cadrul verdictului de la Nürnberg, judecătorii au proclamat: „s-au făcut încercări de a utiliza grăsimea din trupurile victimelor pentru fabricarea comercială a săpunului“.475 Această alegație senzațională a apărut pe primele pagini ale ziarelor din întreaga lume, fiind repetată adesea chiar și în zilele noastre.

După Procesele de la Nürnberg, legenda săpunului evreiesc s-a amplificat cu fiecare reluare. Supraviețuitorii povesteau că se spălau pe mâini cu săpunuri făcute din evrei.

Vânătorul de naziști Simon Wiesenthal a scris despre săpunul de origine umană în timpul Proceselor de la Nürnberg. Într-un număr din 1946 al ziarului „Der Neue Weg“ editat de comunitatea evreiască din Austria, Wiesenthal a scris:

În ultimele săptămâni ale lunii martie, presa românească a publicat o știre neobișnuită: în orașelul românesc Fălticeni au fost îngropate în cimitirul evreiesc douăzeci de cutii de săpun, cu ceremonie de onoare și rituri funerare complete. Acel săpun fusese găsit recent într-un fost depozit al armatei germane. Pe cutii erau înscrise inițialele R.I.F., „Grăsime evreiască pură“. Cutiile respective erau destinate trupelor Waffen-SS. Hârtia de ambalaj dezvăluia cu o obiectivitate complet cinică faptul că săpunul era fabricat din trupuri de evrei. În mod surprinzător, meticuloșii germani au uitat să precizeze dacă săpunul fusese produs din copii, fete, bărbați sau persoane în vârstă.476

Afirmația că naziștii fabricaseră săpun din evrei în ultimii ani ai războiului a fost prezentată doar ca un aspect crud al inumanității germanilor față de evrei. A fost repetată în cărți ca mult trâmbițata „Ascensiunea și prăbușirea celui de-Al Treilea Reich“, de William Shirer, și în mii de articole, documentare, chiar și manuale școlare.477 În Israel s-au oficiat ritualuri funerare pentru calupuri de săpun presupuse a fi rămășițele pământești ale unor evrei. Săpunurile, învelite în lînțolii funebre, au fost înmormântate după un ritual evreiesc solemn.

Tuturor articolelor, declarațiilor, depozițiilor sub prestare de jurământ și povestirilor dramatice despre săpunurile fabricate de germani din trupurile evreilor li s-a dovedit falsitatea. După război, Aliații au inițiat o acțiune judiciară împotriva doctorului Rudolf Spanner. În urma unei anchete prelungite, procuratura nu a găsit nici o dovadă că Institutul din Danzig ar fi fabricat vreodată săpun din trupuri omenеști, iar acuzațiile au fost casate.

A reieșit că inițialele „R.I.F.“ care apăreau pe săpunurile respective nu însemnau „Grăsime evreiască pură“, ci denumirea oficială a agenției guvernamentale care distribuia săpunul și alți detergenți. „Reichsstelle für Industrielle Fettversorgung“ nu înseamnă altceva decât „Centrul Reich-ului pentru aprovizionarea cu Grăsime Industrială“. De fapt, „Grăsime evreiască pură“ s-ar scrie „R.J.F.“ (Rein Judisches Fett), nu „R.I.F.“ dar, în isteria atmosferei anti-germane de la sfârșitul războiului, fanaticii Holocaustului nu se împiedicau de asemenea fleacuri. Când „revizionistii Holocaustului“ i-au confruntat pe inventatorii atrocităților cu adevărul, aceștia au fost nevoiți să recunoască minciuna cu săpunurile, ca să nu-și piardă credibilitatea.

Istoricul evreu Walter Laqueur, în cartea sa din 1980 Cumplitul Secret, a recunoscut că povestea săpunului uman era o fantasmagorie.478 Gitta Sereny, o altă istorică evreică de mare renume, a consemnat în cartea ei Spre bezna aceea 479 că „povestea universal acceptată despre cadavrele folosite pentru prepararea săpunurilor și a îngrășămintelor este în cele din urmă refutată de Autoritatea Centrală de la Ludwigsburg pentru Cercetarea Crimelor Naziste, care în general e foarte demnă de încredere“. Deborah Lipstadt, profesoară de istorie evreiască modernă și studii ale Holocaustului la Universitatea Emory, a scris în 1981 că „naziștii nu au folosit niciodată trupurile evreilor, sau pe ale oricui altcuiva, pentru producția de săpun“.480

În sfârșit, în luna aprilie a anului 1990, omul aclamat ca fiind principalul istoric din lume al Holocaustului, Profesorul Yehuda Bauer de la Universitatea Ebraică din Israel, împreună

cu Shmuel Krakowski, directorul arhivelor celebrului Centru al Holocaustului Yad Vashem din Israel, au declarat că poveștile cu săpunul omenesc nu au fost adevărate niciodată. Bauer a spus că deținuții din lagăre „erau pregătiți să creadă orice orori despre persecutorii lor“. În interesanta lui declarație, Bauer i-a învinuit pe naziști pentru toată invenția cu săpunul uman. Krakowski a comentat că „istoricii au ajuns la concluzia că săpunul nu era făcut din grăsime omenească. Dar, când atât de mulți oameni neagă că Holocaustul ar fi avut loc vreodată, de ce să le dăm o armă pe care o pot folosi împotriva adevărului?“⁴⁸¹

Istoricul Mark Weber, scriind în Jurnalul de Studii Istorice, își rezumă articolul despre „săpunul evreiesc“ declarând: „Faptul că atât de mulți oameni inteligenți și altminteri raționali au putut crede vreodată cu seriozitate că germanii distribuiau calupuri de săpun etichetate neobrăzat cu litere care le indicau fabricația din cadavre de evrei arată cât de ușor pot fi și chiar sunt acceptate ca fapte chiar și cele mai absurde fabule ale Holocaustului“.⁴⁸² La fel cum legenda „săpunului evreiesc“ a reieșit a fi o farsă gigantică, există o sumedenie de informații care contrazic și ele majoritatea celorlalte convingeri răspândite. Mulți cercetători simțindu-se incitați de contradicțiile și scenariile neverosimile ale poveștii cu Holocaustul, au ajuns pe căi independente la noi descoperiri. Colectivul de investigații care contestă povestea Holocaustului „Revizionismul Holocaustului“ continuă să găsească noi dovezi, chiar în timp ce eu scriu aceste rânduri. (Vezi și „Mitul care refuză să moară“, „Barnes Review“.)⁴⁸³

Experții Holocaustului le-au ripostat revizionistilor cu invective și suprimări. Cu doar câțiva ani în urmă, aceia care îndrăzneau să pună la îndoială povestea săpunului evreiesc erau numiți naziști și instigatori la ură. Chiar și în prezent, oricine cutează să-și exprime dubii despre oricare parte a pachetului Holocaustului: natura acestuia, numerele sau politicile aplicate – este condamnat ca „denigrator al Holocaustului“ (termen care probabil va fi înregistrat oficial și scris cu „D“ mare, la fel cum și cuvântul Holocaust a ajuns să fie scris cu „H“ mare).

A numi pe oricine care se îndoiește de dogma Holocaustului „denigrator al Holocaustului“ înseamnă a sugera că e un dement antisemit fără minte (sau posedat de Satana). Cum ar putea cineva să nege, întreabă „autoritățile“ Holocaustului, lucruri pe care, în fond, toți le-au văzut cu ochii lor: fotografiile și imaginile filmate ale gazărilor, împușcărilor și munților de cadavre ale evreilor.

În realitate, am descoperit că nici un revizionist responsabil nu neagă faptul că un număr imens de oameni nevinovați, inclusiv mulți evrei, au murit de mâna germanilor și a aliaților acestora, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Nimeni nu neagă că germanii i-au adunat pe evreii din toată Europa ocupată și i-au internat în deplorabilele lagăre de concentrare. Revizionistii nu neagă că naziștii au comis atrocități împotriva evreilor; totuși, ei susțin că numărul victimelor a fost umflat enorm. Mai important, susțin că nu a existat nici un program central, plan, politică sau ordin din partea guvernului german de a fi exterminați toți evreii. Revizionistii afirmă că naziștii au creat lagărele ca să-i izoleze pe evrei pentru că îi considerau un factor de risc sub aspectul securității, la fel cum și guvernul american i-a adunat și închis pe japonezi din motive de securitate.

Revizionistii argumentează că poziția lor este sprijinită cu probe documentare și științifice, iar preopinienții ortodoxiei Holocaustului trebuie să suprimă necruțător orice dezbateri dacă vor ca legenda Holocaustului să supraviețuiască. În sfârșit, revizionistii declară că la baza creării și a perpetuării acestui basm al Holocaustului stau motive politice și economice extrem de puternice.

Suprimarea ereticilor Holocaustului

În anii nouăzeci, sute de persoane din toată lumea occidentală, inclusiv mulți cercetători și oameni de știință, au suferit hărțuiri, intimidări, agresiuni fizice, concedieri, amenzi și chiar condamnări la închisoare, numai pentru că prezentaseră dovezi care contestă unele părți ale ortodoxiei Holocaustului. Profesori, magistrați și oameni de cultură au fost dați afară din funcții. Unii au fost amendați cu zeci de mii de dolari, numai pentru că-și exprimaseră opinii incorecte politic. Profesorul Robert Faurisson de la Universitatea Lyon-II din Franța, de exemplu, a fost amendat cu câteva mii de franci pentru opiniile lui și a fost desfigurat în bătaie și prin stropirea feței cu acid, în timpul unui atac bestial. Adeseori, victimele de acest gen sunt oameni educați și respectabili, care n-au fost niciodată acuzați de antisemitism până când au început să facă cercetări și să scrie despre Holocaust.

Un prim exemplu al persecuțiilor la adresa celor ce pun în discuție Holocaustul îl oferă situația istoricului David Irving. Cărțile lui se găsesc în aproape toate bibliotecile lumii. Irving a scris peste treizeci de volume despre Al Doilea Război Mondial, publicate de o jumătate de

duzină de edituri ale lumii occidentale dintre cele mai prestigioase, inclusiv: The Viking Press; Harper & Row; Little Brown; Simon & Schuster; Avon Books.

Cei mai respectați istorici ai lumii, printre care și A. J. P. Taylor, H. R. Trevor-Roper, Gordon Craig și Stephen Ambrose, i-au lăudat unele opere. A făcut cercetări în Arhivele Statului German timp de peste treizeci de ani, precum și în Arhivele Naționale ale Statelor Unite, Oficiul Documentelor Publice din Marea Britanie, arhivele guvernamentale ale Austriei, Franței, Italiei și Canadei, chiar și în arhivele statului din fosta Uniune Sovietică. A fost primul istoric care a contestat validitatea așa-numitelor „Jurnale ale lui Hitler”⁴⁸⁴, cărora li s-a făcut o publicitate atât de deșănțată, numai pentru ca în cele din urmă să li se dovedească falsitatea. Pe parcursul cercetărilor sale de mare anvergură, Irving a descoperit multe documente care contrazic părți întregi din ortodoxia Holocaustului.

În timp ce se afla în Germania, Irving a citat mărturisirea înregistrată pe bandă video a custodelui de la Muzeul de Stat din Auschwitz, Dr. Francizek Piper. Piper recunoscuse că instalația prezentată timp de patruzeci de ani celor peste patruzeci de milioane de vizitatori ai lumii întregi drept cameră de gazare veritabilă, construită de naziști, nu era autentică. De fapt, o construiseră comuniștii polonezi, după război. Pentru simpla citare a mărturisirii lui Piper, guvernul l-a acuzat pe Irving de „defăimare a memoriei morților”.

Deși avea probe concludente cu care să dovedească realitatea afirmațiilor sale, lui Irving i s-a interzis să le prezinte la proces, și chiar să-l cheme pe Piper ca martor în instanță. Pentru declarațiile pe care le făcuse despre acest fapt istoric, guvernul german l-a amendat cu treizeci de mii de mărci. În „interesul statului german”, i s-a interzis să mai folosească Arhivele Statului, unde lucrase timp de peste treizeci de ani și cărora le donase colecții inestimabile de documente originale.

Apoi, guvernul german l-a exilat din țară. Canada, Franța, Austria, Italia, Africa de Sud, Australia și multe alte națiuni i-au interzis în continuare prezența pe teritoriul lor, la cererea evreilor. Editorii cărților lui au fost hărțuiți și intimidati, pentru a rezilia contractele. A fost agresat fizic, iar conferințele i-au fost perturbate de bătași înarmați cu țevi.

În Canada, la cererea Centrului Simon Wiesenthal, autoritățile l-au arestat și l-au expulzat din țară cu cătușe la mâini. Ziarul „The Toronto Globe & Mail” a întrebat retoric de ce i se puseseră cătușe, răspunzând apoi tot cu o întrebare: „Credea cineva că și-ar fi putut folosi mașina de scris?”

În tradiția americană a drepturilor stipulate prin Primul Amendament, puțini își dau seama că în așa-numita „Lume Liberă” este posibil ca un istoric să fie închis numai pentru că și-a exprimat o opinie despre un eveniment istoric consumat cu cincizeci de ani în urmă. Vorbind în orașul său natal din apropierea ambasadei americane din Londra, Irving a dat un interviu unui post de televiziune francez, repetând din nou faptul că principalele camere de gazare arătate turiștilor la Auschwitz erau false. Pentru că a făcut această declarație, în propria lui casă din Londra, a fost dat în judecată la un tribunal din Paris. În Franța, contestarea oricăreia dintre „crimele contra umanității” afirmate prin Carta Proceselor de la Nürnberg din 1945 este ilegală chiar dacă se săvârșește la domiciliu, în altă țară.

Există destui oameni care afirmă că n-ar trebui să dezbatem nici un aspect al Holocaustului, după cum nu trebuie să-i luăm în serios nici pe cei care spun că Pământul e plat. Și totuși, s-ar teme orice persoană în cunoștință de cauză să discute serios cu un adept al teoriei Pământului Plat? Ar insista să se emită legi care să-l împiedice pe susținătorul acelei teorii să vorbească, să scrie sau să publice? Ar încerca să-i distrugă viața, să-l amendeze cu mii de dolari și, dacă nici toate acestea nu dau rezultate, să-l azvârle în închisoare?

Cred în libertatea cuvântului pentru că nu mă tem. Cred că ideile mele au baze raționale și că îmi pot susține opiniile cu dovezi și argumente logice. Într-o atmosferă a discuțiilor libere și deschise, nu are de ce să-mi fie teamă, pentru că nu există nici un adevăr care să mă înspăimânte. De ce anume le este frică adversarilor lui David Irving sau ai tuturor revizioniștilor?

Bibliotecile și școlile noastre sunt dotate din belșug cu literatură ortodoxă a Holocaustului. Ziarele și revistele publică un torent nesfârșit de articole pe acest subiect. Pe ecranele cinematografelor și ale televizoarelor se derulează scenarii, comentarii, interviuri și imagini ale Holocaustului. S-ar părea că, în contextul unei asemenea campanii, nu poate exista nici un motiv de teamă în fața celor ca David Irving decât dacă, desigur, persecutorii lui cred că au probe convingătoare, un raționament solid și o prezentare elocventă. Astfel, pentru a-și proteja propria versiune asupra Holocaustului, caută să-l vâneze până la capătul Pământului.

Ce „fapt istoric“ este atât de vulnerabil încât trebuie să fie apărat prin teroare, deportare și încarcerare? De ce anume se tem oponenții lui David Irving și ai celorlalți revizionişti? Sunt cumva argumentele revizioniste atât de convingătoare încât adversarii lor trebuie să folosească opresiunea politică fățișă pentru a le reduce la tăcere?

Auschwitz – moțul de pe tortul Holocaustului

Povestea Holocaustului se focalizează în jurul lagărului de concentrare de la Auschwitz, în Polonia. Ani de zile, acesta a fost prezentat lumii ca un lagăr al morții, unde naziștii ar fi gazat între trei și patru milioane de evrei, precum și milioane de non-evrei. Orice îndoieli ar mai putea să aibă vizitatorii despre enormitatea Holocaustului și veridicitatea poveștilor cu camerele de gazare acestea se risipesc în timpul vizitării lagărului. În fiecare an, o jumătate de milion de turiști văd ceea ce se afirmă a fi camerele propriu-zise de gazare unde ar fi fost asasinați milioane de evrei. Din 1945 până în 1989, o placă de pe poarta de la intrare proclama în mai multe limbi diferite că acolo muriseră patru milioane o sută de mii de victime. În timpul unei vizite făcute în lagăr, în luna iunie a anului 1979, Papa Ioan Paul al II-lea s-a oprit în fața acestui monument și a binecuvântat sufletele celor patru milioane de victime. Ulterior, a reieșit că cel puțin trei milioane dintre morți erau simple plăsmuiri ale imaginației.

La scurt timp după vizita papei, fără fanfară sau publicitate, istoricii lagărului au scos placa, înlocuind-o cu una care reflecta noua cifră oficială: un milion două sute de mii. Ani de zile, oficialitățile declaraseră șase milioane de victime ale Holocaustului, inclusiv cele patru milioane de presupuse victime omorâte la Auschwitz. Interesant este că, după ce numărul celor de la Auschwitz a fost redus cu trei milioane, nimeni nu s-a repezit să corecteze enciclopediile sau interminabilele texte care citau cifra de șase milioane.

Când „experții“ au efectuat reducerea de la Auschwitz, au comis o faptă pentru care niște revizionişti ar fi fost aruncați în închisoare: au corectat prin scădere numărul de victime din rândurile evreilor. Totuși, nu aveau încotro. Dacă nu coborau radical cifrele, își pierdeau credibilitatea. Fusesse foarte ușor să facă afirmații ridicol de fanteziste în anii cincizeci și șaiszeci, când muzeul de la Auschwitz, aflat sub controlul partidului comunist, era foarte puțin vizitat, dar o dată cu sporirea accesului sporea și numărul întrebărilor. Revăzând cifrele, custozii lagărului recunoșteau efectiv că oficialitățile anterioare ale muzeului și administrația comunistă fabricaseră numere, umflându-le prea tare pentru a putea fi crezute.

Revizionistul evreu David Cole s-a deplasat la Auschwitz în luna septembrie a anului 1992. Purtând o yarmulke, i-a luat un interviu custodelui, Dr. Francizek Piper, care a recunoscut că, deși în „vizitele oficiale cu ghid“ se spune că acea cameră de gazare arată exact așa cum a fost găsită la eliberarea lagărului, ea este de fapt o „reconstituire“. Această dezvăluire nu este decât una dintre găurile căscate în prova crucișătorului „Auschwitz“, nava-mamă a flotei Holocaustului. Ulterior, Cole a fost bătut și amenințat cu moartea în mai multe rânduri.⁴⁸⁵

În fața dovezilor tot mai numeroase care demascau falsurile flagrante de la Auschwitz, promotorii Holocaustului au recunoscut o mare parte din lucrurile pentru a căror exprimare fuseseră condamnați atâția oameni ca David Irving. În mod interesant, cea mai autoritară și exhaustivă carte, poate, despre Auschwitz publicată până acum, Auschwitz, din 1270 până în zilele noastre, de Robert Jan Van Pelt și Deborah Dwork, doi autori evrei pe tema Holocaustului, recunoaște că principala cameră de gazare din lagărul de la Auschwitz, arătată tuturor turiștilor, e un fals construit de comuniștii polonezi la mult timp după război.⁴⁸⁶ Autorii, însă, susțin că existau camere de gazare într-un lagăr secundar din complexul de la Auschwitz.

Răsturnarea comunismului din Rusia a adus la lumină multe documente care până atunci le fuseseră inaccesibile cercetătorilor occidentali. În Arhivele Statului din Moscova s-au găsit recent probe uluitoare. Când sovieticii au „eliberat“ lagărul de la Auschwitz, acesta fusese abandonat în grabă de germani, care lăsaseră în urmă tone întregi de documente. Printre articolele recuperate de trupele comuniste se afla și „Registrul deceselor“ de la Auschwitz, certificatele de deces ale celor ce muriseră în lagăr, legate în volume cronologice. Timp de patruzeci și cinci de ani, aceste documente cruciale lănceziseră în dosarele secrete ale K.G.B.-ului. Președintele rus Mihail Gorbaciov a autorizat punerea în circulație a celor pe care le găsiseră cercetătorii: patruzeci și șase de volume. Documentele arată că doctorii și restul personalului medical de la Auschwitz înregistrau cu meticulozitate fiecare deces. În certificate se menționau cauzele morții, care puteau fi: execuția (în general, prin împușcare sau spânzurare), bolile, atacurile de inimă și altele similare. Majoritatea deceselor fuseseră

provocate de boli. Volumele incomplete ale „Registrului deceselor“ conțin documente care se însumează la șaptezeci și patru de mii de morți, dintre care aproximativ treizeci de mii au fost evrei. Restul erau polonezi, ruși și de alte naționalități.

„Registrul deceselor“ a dat naștere imediat altor întrebări. Dacă autoritățile înregistrau execuțiile prin împușcare sau spânzurare, de ce nu le-ar fi consemnat și pe cele prin gazare? Mai important de ce fuseseră ținute ascunse registrele atâția ani? Le suprimaseră cumva sovieticii pentru că nu corespundeau cu versiunile oficiale ale K.G.B.-ului despre Auschwitz?

Alte probe concludente, din surse Aliate, contrazic și ele fantastica rată a mortalității prezumtive de la Auschwitz. La jumătatea anilor șaptezeci, guvernul S.U.A. a pus în circulație fotografiile aeriene ale lagărului de la Auschwitz, imortalizate în timpul războiului. Istoricul evreu Raul Hilberg, în articolul său pentru „Encarta Encyclopedia“, scrie: „În 1944, lagărul a fost fotografiat de avioanele de recunoaștere ale Aliatilor care căutau ținte industriale; au fost bombardate fabricile, dar nu și camerele de gazare.“

United States Army Air Corps a făcut fotografiile pe o perioadă îndelungată, iar acestea sunt atât de clare încât în ele se pot distinge vehicule și chiar oameni. Multe dintre fotografii au fost făcute în etapa când se presupune că exterminarea atinsese apogeul. Avioanele de recunoaștere au făcut multe fotografii în zile tipice de muncă, la orele dinaintea prânzului. În nici una dintre fotografii nu se văd gropi enorme sau grămezi de cadavre; nu există nici focuri care să sugereze arderea acestora, sau fum care să iasă din hornurile crematoriilor.

Dacă ar fi fost în curs de desfășurare uciderea și incinerarea a milioane de oameni, ar fi fost necesare mii de tone de cocs pentru a alimenta crematoriile. Totuși, în fotografii nu se vede nici un munte de cocs și nici o garnitură lungă de tren cu vagoanele pline de combustibil. La ușile pretinsei camere de gazare de la Auschwitz nu stau oameni la rând, iar pe acoperișul pe unde se susține că era introdus gazul Zyklon B pentru uciderea victimelor nu există nici o deschizătură.

O altă dovadă șocantă a ieșit la suprafață o dată cu dezvăluirea de către britanici a „Secretului Enigma“. Cu ajutorul calculatoarelor, britanicii au spart codul ultra-secret, presupus a fi indescifrabil, pe care se bazau germanii pentru a trimite comunicate între front și marele stat-major. Spargerea cifrului a contribuit decisiv la răsturnarea de forțe, căci acum englezii și Aliții lor cunoșteau planurile și ordinele militare ale germanilor aflându-le, uneori, chiar înaintea comandanților germani de pe front însșiși!

Sir Frank H. Hinsley, master la St. John's College și profesor de Relații Internaționale la Cambridge University, a publicat o anexă specială la Volumul II al magistralei sale lucrări Informațiile britanice în Al Doilea Război Mondial. Influența lor asupra strategiei și operațiunilor 487. În capitolul intitulat „Cifririle poliției germane“, Hinsley dezvăluie faptul că, în anii 1942 și 1943, serviciile britanice de informații au interceptat zilnic comunicații codificate privitoare la Dachau, Buchenwald, Auschwitz și alte șapte lagăre. Fiecare lagăr raporta zilnic numărul de oameni aduși, numărul celor transferați în alte lagăre, numărul de nou-născuți și cel de morți. De asemenea, erau raportate execuțiile prin împușcare sau spânzurare.

„Rapoartele de la Auschwitz“, declară Hinsley, „cel mai mare dintre lagăre, cu două sute de mii de deținuți, menționau boala ca principală cauză a morții, dar includeau și referiri la împușcări și spânzurări. În mesaje decifrate nu există nici o referință la gazări.“ Numerele de morți din mesaje decodificate corespund cu cifrele din registrele de decese și cu cantitățile de cocs consumat. Mai important, dacă ar fi avut loc gazări, de ce nu erau raportate și acestea, la fel cum se făcea cu împușcările și spânzurările? Din moment ce germanii le raportau conștiincios superiorilor execuțiile sau uciderile în alte condiții, iar rapoartele lor erau transmise prin comunicații top-secret, de ce ar fi ascuns metodele de execuție folosite?

În mod destul de interesant, serviciile britanice de informații au interceptat și comunicațiile forțelor de comando germane numite „einsatzgruppen“ care se înclăștaseră într-un crunt război de partizani la răsărit, împotriva comuniștilor. În aceste mesaje deciptate există descrieri amănunțite ale uciderii în masă a partizanilor evrei și ale unor grupuri de civili. De ce aceste mesaje secrete includeau asemenea informații sinistre despre asasinarea civililor, pe când cele de la Auschwitz, nu?

Dovezi științifice

Într-un proces penal, dovezile de natură științifică sunt de obicei cele mai convingătoare, pentru că pot fi validate în mod obiectiv, științific. Nu există nici o dovadă științifică indicând gazarea în masă la Auschwitz sau în oricare alt lagăr german. Armata Statelor Unite a pus experți în toxicologie să autopsieze sute de cadavre din lagărele de concentrare naziste.

Rămășițele pământești umane pot păstra ani de zile urmele intoxicației cu cianură. Nu s-a găsit nici o dovadă științifică arătând că măcar una dintre victime ar fi murit prin gazare. Nici documentația necropsiilor efectuate de medicii ruși, în lagărele din Europa de Est, nu prezintă vreun indiciu de gazare. Deși s-au efectuat toate autopsiile cerute, rezultatele lor nu au fost prezentate la Nürnberg. De ce? Nu cumva pentru că aceste rezultate n-ar fi fost de nici un folos acuzării, întrucât nici unul dintre decese nu putea fi pus pe seama gazelor toxice? În orice proces de omucidere, acuzarea nu încearcă să demonstreze cauza morții? La procesul de omor căruia i s-a făcut cea mai mare publicitate a tuturor timpurilor, judecat de Tribunalul Militar Internațional, probele privind cauzele morților strălucesc prin absență. Dacă naștiții gazaseră într-adevăr oameni cu milioanele, n-ar fi înaintat acuzarea măcar o singură autopsie care să probeze cauza morții ca otrăvire cu cianura emanată de gazul Zyklon B?

„Experții“ ortodocși ai Holocaustului susțin că o „dovadă“ a gazării ființelor omenești este marea cantitate de Zyklon B folosită la Auschwitz în timpul războiului. Încercând să respingă dubiile revizioniste asupra camerelor de gazare, Jean Claude Pressac, un chimist francez, în cartea sa *Auschwitz: Tehnicile și funcționarea camerelor de gazare*, prezintă date care arată marele consum de Zyklon B la Auschwitz.⁴⁸⁸ O explicație mult mai simplă și mai logică este aceea că germanii foloseau substanța chimică într-un efort de a controla epidemiile care devastau lagărele.

În plus, datele publicate de Pressac însuși arată că, pe cap de deținut, cantitatea de Zyklon B folosită în lagărul de concentrare de la Auschwitz este egală cu cantitatea de Zyklon B consumat în alte lagăre germane, cum ar fi cel de la Oranienburg, unde experții recunosc că nu a avut loc nici o gazare de ființe omenești. Dacă Auschwitz era marele centru de exterminare, iar dacă otrava folosită era substanța Zyklon B, cum e posibil ca documentele de achiziție și întrebuințare să nu prezinte un consum mai mare la Auschwitz decât în numeroasele lagăre de concentrare unde produsul Zyklon B s-a folosit strict contra infestării cu păduchi și nu s-au efectuat nici un fel de presupuse gazări umane? De asemenea, Pressac face greșeala de a recunoaște că, la Auschwitz, nici consumul de cocs pe cap de deținut nu era mai mare decât în lagărele din Germania care nu au fost acuzate de exterminare.

În luna februarie a anului 1988, guvernul canadian l-a dat în judecată pe Ernst Zundel, un alt contestatar al Holocaustului, pentru încălcarea unei legi arhaice împotriva „răspândirii de știri false“. Avocații apărării în acest caz penal au angajat un consultant tehnic american în problema camerelor de gazare din închisori, Fred Leuchter, pentru a efectua un examen științific al presupuselor camere de gazare homicidă de la Auschwitz. Leuchter, care e apolitic, este probabil prima autoritate din Statele Unite cu privire la construirea și întrebuințarea echipamentelor de execuție, fiind însărcinat efectiv cu proiectarea și construirea unităților de execuție folosite în mai multe închisori americane.

În investigațiile lui, Leuchter a observat construcția pretinselor camere de gazare și a cercetat proprietățile chimice ale produsului pentru fumigație Zyklon B. A constatat că Zyklon B este un compus care, în contact cu aerul, eliberează cianură de potasiu, sub forma unui gaz cu efecte mortale. Aderă la suprafețe și are tendința de a reacționa chimic cu materialele care conțin fier (compuși ferici), creând o fericianidă. Dacă în niște camere cu pereți de fier sau din cărămidă roșie se folosește Zyklon B, acesta reacționează cu materialele feroase, producând o culoare albastră distinctivă. Industria cernelurilor de tipar a folosit zeci de ani aceste reacții, pentru a produce un colorant distinctiv, numit Albastru de Prusia. „Random House Webster’s Electronic Dictionary“, în ediția din 1992, îl definește după cum urmează:

Prusia, Albastru de, s. 1. albastru-verzui de nuanță moderată până la închisă; 2. pigment ferocianidic albastru-închis, cristalin, insolubil în apă, folosit în pictură, la fabricația materialelor textile și albăstrirea rufelor.

Leuchter nu numai că a aflat că presupusele camere de gazare omicidă de la Auschwitz erau structural inadecvate pentru gazare, ci a și prelevat eșantioane din pereți, analizându-le apoi chimic. Mai multe laboratoare independente din Statele Unite nu au găsit nici o urmă de compuși fericianidici. Totuși, când Leuchter a examinat încăperile folosite pentru dezinfectarea hainelor și a bagajelor, a observat imediat colorația albastră distinctivă asociată cu fericianida. După analiza chimică a mostrelor recoltate, a dovedit că pereții camerelor de deparazitare conțineau concentrații masive de fericianidă, cauzate de contactul cu cianura.

De asemenea, Leuchter a mai subliniat că încăperile de dezinfectare folosite pentru dezinsecția hainelor erau construite perfect, ermetice și în conformitate cu toate măsurile de

siguranță. Pe de altă parte, presupusele camere de gazare umană erau construite de mântuială. Leuchter a întrebat de ce camerele pentru gazarea păduchilor fuseseră construite corect, câtă vreme cele, chipurile, destinate uciderii a milioane de oameni erau proiectate și construite defectuos fiind, astfel, periculoase pentru operatori.

Lupta împotriva revizionismului

Când Leuchter și-a publicat raportul, autoritățile Holocaustului au reacționat în modul cel mai previzibil prin defăimări, suprimări, intimidări și chiar încarcerări. Leuchter a devenit victima unei intense campanii internaționale care urmărea să-l discrediteze și să-l ruineze financiar. Organizații evreiești au scris scrisori defăimătoare la toți guvernatorii penitenciarelor de stat care-i erau clienți, insistând să i se rezilieze contractele. Au putut convinge autoritățile să-l traducă în instanță în statul lui natal, Massachusetts, în pofida patentelor și a evidentei lui valori științifice, conform unei prevederi obscure privitoare la practicarea ingineriei fără licență.

Guvernul german l-a închis pe Leuchter timp de șase săptămâni, numai pentru că își anunțase descoperirile tehnice într-o conferință din luna noiembrie a anului 1991, la Weissheim. Pentru simpla traducere și comentare a discursului lui Leuchter, domnul Günter Deckert, un fost profesor de liceu cu trecut curat, a fost condamnat la un an de închisoare cu suspendare. În pronunțarea verdictului, judecătorii, doctorul Orlet și doctorul Muller, au subliniat că Deckert era consilier municipal care absolvise cum laudae dreptul la Universitatea din Heidelberg și avea un caracter foarte moral. Întrucât nu l-au condamnat pe Deckert destul de aspru ca să fie pe placul presei internaționale, înșiși judecătorii au avut de suferit intimidări și s-au făcut eforturi de a se anula sentința impusă de ei.

Frau Saline Leutheusser-Schnarrenberger, ministra Justiției din Germania, a numit sentința o palmă în obrazul tuturor victimelor Holocaustului și a ordonat suspendarea celor doi judecători și trimiterea lor în „concediu medical”. Procurorul Hans Klein din Mannheim a declarat apel, cu rezultatul că Deckert a fost condamnat la doi ani de închisoare. De asemenea, Klein a promis că avea să treacă peste pronunțarea verdictului, căutând orice posibil temei pentru a-i pune sub acuzare pe cei doi judecători. Cât de liber este un sistem în care un judecător poate fi demis, sau chiar acuzat penal, pentru că și-a justificat îngăduința în limitele autorității lui?

Se pare că s-au schimbat foarte puține în Germania, de-a lungul acestui secol. În America e greu să ne imaginăm că un om e închis numai fiindcă a tradus o prelegere științifică, sau că niște judecători sunt suspendați ori amenințați cu arestarea pentru că au dat un verdict considerat incorect politic. Și totuși, acestea sunt metodele de a proteja mitul Holocaustului. Germania nu este singura care încalcă libertatea cuvântului în această privință. Peste câțva timp, Fred Leuchter, un om firav și cu ochelari, a fost de asemenea încarcerat și deportat cu forța din Marea Britanie.

La un an după controversa Leuchter, personalul muzeului de la Auschwitz a repetat în secret testele lui Leuchter, ajungând la aceleași rezultate științifice. Totuși, aceste concluzii științifice nu sunt discutate în ghidurile muzeului. Jalnica lor explicație a lipsei de fericiantă din camerele de gazare umană este că aceasta s-a disipat cumva în timp – o imposibilitate chimică. Nu oferă nici o explicație pentru motivul din care fericiantă nu s-a disipat și în camerele de deparazitare. Un alt expert al Holocaustului susținea că e necesară mai puțină cianură pentru a omorî oamenii decât păduchii, prin urmare în camerele de gazare umană se găsea mai puțină decât în cele de dezinfectare. Cu toate acestea, se susține că s-au folosit cantități enorme de Zyklon B pentru a uide milioane de oameni, într-o adevărată „fabrică a morții”.

Revizioniștii Holocaustului, în ciuda atacurilor sălbatice îndurate din partea presei, au stârnit o asemenea agitație prin publicarea Raportului Leuchter, urmată de dezvăluirea detaliilor despre propria expertiză chimică a administrației muzeului de la Auschwitz, încât personalul acestuia din urmă a autorizat o nouă anchetă, cu scopul de a contrazice atât concluziile lui Leuchter, cât și pe cele ale propriului lor studiu anterior. Totuși, au refuzat în continuare să aprobe efectuarea unor cercetări independente, de către ingineri și oameni de știință apolitici, deși e ușor să se preia eșantioane de pe pereții pretinselor camere de gazare și să li se facă o analiză chimică rapidă. În repetate rânduri, când este vorba de studiul Holocaustului, cei care au un interes personal să mențină vechea versiune a evenimentelor se opun cercetărilor academice sau științifice. Fac toate eforturile pentru a împiedica inspecția fizică a documentelor sau studiul științific al locurilor și declară pasibilă cu închisoarea până și anunțarea publică a investigațiilor științifice sau istorice.

Chiar și un respectabil istoric evreu care crede în existența camerelor de gazare oferă un punct de vedere oarecum revizionist. În cartea sa din 1988 *Why Did the Heavens not Darken?: The „Final Solution“ in History*, profesorul Arno J. Mayer de la Universitatea Princeton a atras atenția că există multe întrebări fără răspuns în legătură cu Holocaustul. Mayer, care și-a pierdut el însuși câteva rude apropiate în Holocaust, scrie:

Multe întrebări rămân deschise (...). Una peste alta, cât de multe cadavre au fost incinerate la Auschwitz? Câți oameni au murit acolo, în total? Care era componența națională, religioasă și etnică a acestei cantități enorme de victime? Câți dintre ei au fost condamnați să moară din cauze „naturale“ și câți au fost măcelăriți intenționat (...)? Pentru moment, pur și simplu nu avem răspunsuri la toate aceste întrebări. (pag. 366)

Din 1942 și până în 1945, la Auschwitz cu siguranță, dar probabil peste tot, au murit mai mulți evrei din cauze așa-numite „naturale“ decât din cauze „nenaturale“. (pag. 365)

Sursele pentru studiul camerelor de gazare sunt în același timp rare și nedemne de încredere.⁴⁸⁹

Trebuie să repet că Mayer rămâne ferm convins de existența camerelor de gazare la Auschwitz, dar el atrage atenția că „Majoritatea lucrurilor care sunt cunoscute se bazează pe depozițiile ofițerilor și ale călăilor naziști la procesele postbelice și pe amintirile supraviețuitorilor și ale martorilor neimplicați. Aceste mărturii trebuie să fie selectate cu mare atenție, întrucât ele pot fi influențate de factori subiectivi de o mare complexitate.“⁴⁹⁰ În Franța și Germania, declarațiile lui Mayer ar justifica darea în judecată.

Martorii Holocaustului

Așa cum indică Mayer, o mare parte din povestea Holocaustului se bazează pe relatări ale martorilor oculari. Revizioniștii susțin că așa-numiții martori oculari nu sunt întotdeauna demni de încredere. Dau ca exemplu cazul John Demjanjuk. Demjanjuk, un mecanic auto din Europa de Est stabilit în Statele Unite, a fost acuzat de a fi unul și același cu Ivan cel Groaznic, un malefic gardian din lagărul de concentrare de la Treblinka despre care se spunea că ar fi asasinat sute de oameni.

Demjanjuk și-a declarat inocența, dar sute de martori oculari evrei au continuat să susțină că era unul și același cu Ivan. Martorii țipau, urlau și gesticulau, povestind cele mai incredibile acte de cruzime și sadism. Atestau sub prestare de jurământ că și-l aminteau clar pe Ivan, iar acesta era Demjanjuk. În cele din urmă, Demjanjuk a fost deportat în Israel, unde un tribunal israelian l-a judecat și l-a condamnat, bazându-se în primul rând pe mărturiile „martorilor oculari“. S-au găsit însă noi probe, dovedind că Demjanjuk fusese victima unei înscenări a K.G.B.-ului. Documentele care chipurile dovedeau că fusese gardian s-au vădit a fi falsificate de sovietici. Confruntată cu un scandal mondial, până și Curtea Supremă din Israel a trebuit să recunoască faptul că declarațiile martorilor oculari nu erau credibile, Demjanjuk fiind nevinovat.

Acele numere incredibile

Examinând Holocaustul, am descoperit că sursele diferă enorm în ceea ce privește estimările numerelor de victime, variind între patru și douăzeci și patru de milioane. Am reprodus mai jos paragraful propriu articolului Holocaust din „Compton's Multimedia Encyclopedia, 1991“:

Pe măsură ce Germania nazistă ocupa țară după țară, în Al Doilea Război Mondial, aveau loc numeroase ucideri ale civililor și maltratări ale soldaților care se pot înscrie în categoria crimelor de război. Aceste crime, însă, pălesc în comparație cu exterminarea masivă, deliberată și planificată amănunțit a peste cincisprezece milioane de persoane, în contextul operațiunii denumite ulterior Holocaust. Acest genocid de proporții cutremurătoare a fost executat cu eficiență scrupuloasă de o birocratie germană perfect coordonată, în care nimic nu era lăsat la voia întâmplării.⁴⁹¹

La altă pagină a aceleiași „Enciclopedii Compton“ (sub paragraful Concentrare, Lagăr de), figurează următoarele afirmații:

Cea mai oribilă prelungire a sistemului lagărelor de concentrare a fost înființarea centrelor de exterminare, după anul 1940. Acestea au fost instituite în primul rând pentru uciderea evreilor. Acest măcel este cunoscut sub denumirea de Holocaust. Se presupune că în lagărele de exterminare au fost ucise între optsprezece și douăzeci și șase de milioane de persoane, inclusiv șase milioane de evrei și patru sute de mii de țigani.⁴⁹²

E evident că acei cronicari ai Holocaustului care apreciază crimele germanilor nu găsesc că ar fi necesară exactitatea, sau măcar consecvența. Dar, indiferent care sistem de cifre este

folosit, acestea sunt atât de fantastice încât depășesc orice credibilitate. Dacă în „centrele de exterminare“ din Polonia (majoritatea aflându-se la Auschwitz) au fost asasinate și incinerate între optsprezece și douăzeci și șase de milioane de oameni, numărul zilnic ar fi trebuit să se ridice la ordinul zecilor de mii. Așa cum am arătat anterior, expertul citat de înșiși savanții Holocaustului, Pressac, estimează acum că numărul total al morților de la Auschwitz se situează undeva între șase sute și opt sute de mii. Cum se potrivesc aceste cifre, care ele însele pot fi enorm de exagerate, cu numerele aberante atribuite lagărului de la Auschwitz în enciclopediile populare? Când o națiune este acuzată de asemenea crime cumplite, n-ar trebui să se ceară măcar precizie și coerență? În caz contrar, oricine ar putea fi acuzat cu impunitate de orice infamie.

Cam în aceeași perioadă când observam discrepanțele din numerele Holocaustului, am văzut la televizor un interviu luat unui sionist care ataca revizionismul Holocaustului, spunând că: „Indiferent dacă au fost zece milioane, un milion, o sută de mii sau o mie, asta nu face crima cu nimic mai scuzabilă!“ Adevărul este că, dacă în loc de douăzeci și șase de milioane au murit câteva sute de mii, și dacă majoritatea acestor decese au fost cauzate de brutalitățile firești ale războiului, nu printr-un plan de exterminare calculat, atunci versiunea predominantă a poveștii Holocaustului este grosolan de inadecvată.

Alte întrebări despre Holocaust

Principala componentă a legendei Holocaustului este aserțiunea că naziștii ar fi avut un plan sau un program de exterminare a evreilor. Însă cu toate că Aliații au capturat sediile guvernamentale și militare din Germania, și majoritatea lagărelor de concentrare, cu documentele din ele intacte, nu s-a găsit nici măcar un singur ordin sau instrucțiune care să ceară gazarea evreilor sau să indice un plan de a extermina toată evreimea din Europa. Nu s-a găsit nici un proiect de construcție a vreunei camere de gazare umană, nici instrucțiuni sau ordine scrise pentru gazarea ființelor omenești.

Pe această temă, ca și pe altele, povestea Holocaustului a suferit revizuirii. Experții nu mai susțin că naziștii ar fi dat ordine directe de exterminare a evreilor. Raul Hilberg, în prima ediție, din 1961, a principalei sale lucrări despre Holocaust, „Distrușterea evreilor europeni“, a scris că în 1941 Hitler dăduse două ordine de exterminare a evreilor. Ediția în trei volume revăzută a cărții și publicată în 1985 nu mai conține nici o referire la asemenea ordine.⁴⁹³ Într-o recenzie a ediției revăzute a lucrării lui Hilberg, istoricul Christopher Browning, el însuși un „istoric exterminționist“, scrie:

În noua ediție, toate referirile în text la o decizie sau un ordin al lui Hitler pentru „soluția finală“ au fost înlăturate sistematic. Pe fundul unei singure note de subsol a mai rămas îngropată o aluzie singuratică: „Împrejurările și cronologia indică o decizie a lui Hitler înainte de sfârșitul verii.“ În noua ediție, nu s-au luat decizii și nu s-au dat ordine.⁴⁹⁴

Un Holocaust sub nasul Crucii Roșii?

Liderii evrei și-au îndreptat mânia asupra Crucii Roșii Internaționale pentru că nu dezvăluise Holocaustul și nu făcuse nimic ca să-l oprească. Subliniază că echipe internaționale de inspectori ai Crucii Roșii au vizitat și inspectat toate lagărele germane de concentrare importante, inclusiv pe cel de la Auschwitz, pe tot parcursul războiului, până la sfârșit. Pe de o parte, adepții Holocaustului ne pretind să credem că germanii asasinau zeci de mii de oameni pe zi, în cadrul unui plan super-confidențial, pe care nu îndrăzneau să-l menționeze nici chiar în comunicațiile lor cu caracter top-secret. Pe de altă parte, se așteaptă să credem că naziștii ar fi lăsat Crucea Roșie Internațională să inspecteze aceleași lagăre, în perioada când se presupune că omorâseră mii de oameni pe zi. Iată câteva citate dintr-un articol grăitor publicat în „U.S.A. Today“:

Mulți lideri evrei și experți ai Holocaustului au susținut mult timp că în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial Crucea Roșie a înregistrat un eșec spectaculos în special prin faptul că nu a dat alarma despre atrocitățile naziste și, ulterior, și-a agravat vina, refuzând s-o recunoască.

De fapt, într-o scrisoare datată în 22 noiembrie, 1944, și adresată oficialităților din Departamentul de Stat al S.U.A., despre vizită, Crucea Roșie spunea: „Nu am putut descoperi nici urmă de instalații pentru exterminarea prizonierilor civili (...).“

În acest caz, după cum reiese din documente, înseamnă că inspectorii Crucii Roșii au eșuat absolut la tot pasul. Nu numai că n-au reușit să înțeleagă adevărata situație, dar în continuare le-au mai și trimis informații eronate Aliaților.

TENDINȚA DE A NU CREDE POVESTIRILE DE GROAZĂ

Mai multe documente ale Crucii Roșii sugerează că organizația a ezitat, cel puțin inițial, să dea prea multă crezare povestirilor și zvonurilor despre brutalitățile naziștilor. Asemenea marelui public, oficialitățile Crucii Roșii nu percep adevăratele proporții ale crimelor naziste (...).

„Nu încapă nici o îndoială că organizația internațională a Crucii Roșii s-a lăsat folosită de naziști“, afirmă Radu Ioanid, directorul Registrului Supraviețuitorilor Holocaustului de la Muzeul Memorial al Holocaustului din Statele Unite. „Nu încapă nici o îndoială că au fost păcăliți.“ 495

Evident, dacă obolul funest de mare al morților a fost cauzat de lipsa de medicamente, penuria de insecticid (pentru exterminarea păduchilor propagatori de boli) și de alimente provocată de distrugerile și perturbările proprii războiului naziștii nu s-ar fi temut de prezența inspectorilor și a voluntarilor Crucii Roșii Internaționale în lagăre mai mult decât s-ar fi temut englezii de ajutorul acestora în ruinele din Estul Londrei, după un raid aerian. Oare promotorii poveștii Holocaustului chiar cred că membrii Crucii Roșii Internaționale au făcut parte dintr-o conspirație nazistă antisemită a Holocaustului? Sau poate că membrii organizației, în pofida faptului că au vizitat lagărele în timpul războiului și le-au predat deținuților nouă sute șaptezeci și trei de mii de pachete și colete (după cum se consemnează în propriile lor documente), pur și simplu nu au văzut nici o indicație a tuturor acelor gazări sau arderi în masă sau „instalații de exterminare“ ori, de ce nu, al vreunui efort din partea naziștilor de a extermina intenționat populația evreiască?

În timp ce ajutau sute de mii de refugiați, voluntarii Crucii Roșii au auzit, fără îndoială, destule povești despre brutalitățile naziste și zvonuri despre gazările în masă, au luat notă de ele și au căutat atenți orice semne în acest sens, dar nu au văzut nimic care să indice că zvonurile ar fi fost adevărate. La sfârșitul războiului, în unele lagăre cum ar fi cel de la Buchenwald, au văzut mari numere de cadavre, dar propriile lor rapoarte puneau aceste orori pe seama epidemiilor, pe care chiar și ocupanții britanici și înșiși agenții Crucii Roșii nu reușeau să le controleze decât cu mare greutate. De exemplu, britanicii estimau că mult mai mulți oameni au murit după ce au preluat ei sub control lagărul de la Bergen-Belsen decât înainte de eliberarea acestuia.

Forțele evreiești îi condamnă pe revizionistii care înaintează întrebări de bun-simț despre Holocaust, ca de exemplu următoarea: „Cum s-a putut desfășura un Holocaust chiar sub nasul Crucii Roșii Internaționale?“ Nu e de mirare că vor ca aceste întrebări să fie înăbușite, iar cei care le formulează, închiși în temniță. Versiunea lor despre Holocaust nu poate rezista în fața unor asemenea investigații.

De ce nu se discută?

Custozii oficiali ai Holocaustului desfășoară o campanie internațională pentru a reduce la tăcere întrebările deranjante. Majoritatea oamenilor nu pot auzi niciodată poziția revizionistă, pentru că forțele evreiești domină mass-media și blochează principalele căi de acces la materialele care exprimă dubii despre ortodoxismul Holocaustului.

Printre cele mai puternice dintre forțele de acest gen figurează „Liga Anti-Defăimare a B'nai B'rith“, o organizație cu caracter mondial, care are în Statele Unite un buget anual de treizeci și șapte de milioane de dolari folosiți pentru defăimarea acelor care critică Israelul sau pun la îndoială unele părți din povestea Holocaustului. A.D.L. își instruește purtătorii de cuvânt să nu discute niciodată despre vreun aspect al Holocaustului. Dacă versiunea lor despre Holocaust este atât de perfect documentată, de ce se tem de discuțiile libere și deschise?

O dezbatere onestă între înalții preoți ai Holocaustului și contestatarii acestuia ar dezvălui faptul că cei din urmă nu sunt niște imbecili sau instigatori la ură, ci oameni care au de pus întrebări legitime și de susținut argumente solide, bazate pe probe concludente. O asemenea dezbatere ar arăta că revizionistii nu neagă încarcerarea pe nedrept a evreilor în lagăre de concentrare, așa cum li s-a întâmplat în Al Doilea Război Mondial și japonezilor din America. Revizionistii recunosc faptul că, spre sfârșitul războiului, condițiile de viață din lagărele de concentrare europene ajunseseră îngrozitoare și susțin de asemenea că în lagăre au murit multe mii de evrei, în majoritate de malnutriție și boli. În sfârșit, revizionistii recunosc de bunăvoie și faptul că au avut loc unele masacre ale inocenților și că asemenea orori trebuie să fie condamnate.

Revizionistii susțin că, deși au existat fără îndoială germani care au comis ceea ce astăzi se definește prin „crime de război“, Aliații înșiși, inclusiv sovieticii, s-au făcut vinovați de

aceleași fapte, cel puțin în măsură egală. Revizionistii atrag atenția asupra bombardării incendiare intenționate de către Aliați a populațiilor civile, precum și asupra violării, expulzării și asasinării în masă a mii de germani și alți locuitori din Estul Europei, de către sovietici (vezi „Barnes Review“ de Willis Carto).⁴⁹⁶ De asemenea, ei subliniază că multe dintre decesele din ultimii ani ai războiului, în lagărele de concentrare, au fost cauzate de bombardarea de către Aliați a căilor ferate care erau vitale pentru transportul alimentelor și al medicamentelor. Arată că vizarea și distrugerea sistematică a fabricilor de produse farmaceutice care asigurau aprovizionarea cu medicamente și alte materiale medicale a mărit rata mortalității printre civilii germani, militari și, de asemenea, deținuții din lagăre.

Evident, contestarea concepției populare despre Holocaust nu echivalează cu scuzarea uciderii în masă. Cei care resping viziunea generalizată a Holocaustului precizează clar că privesc atrocitățile la adresa evreilor nevinovați sau a oricărui alt popor ca pe niște crime față de valorile morale ale civilizației occidentale. Revizionistii nu fac altceva decât să afirme că evreii nu au fost singurele victime ale celui mai oribil război din istorie. Mulți revizionisti susțin de asemenea că motivația cutremurătorului mit al Holocaustului urmărește realizarea obiectivelor economice și politice ale Israelului și ale organizațiilor evreiești.

Când am început să descopăr multe dintre faptele tulburătoare care îmi contraziceau fostele opinii despre Holocaust, m-am întrebat cum a început povestea Holocaustului și de ce continuă să fie atât de omniprezentă, la peste cincizeci de ani după încheierea celui de-Al Doilea Război Mondial. De obicei, la sfârșitul oricărui război domnește multă ură și înverșunare, dar cu timpul isteria slăbește și începe să prevaleze luciditatea. Și totuși, frenezia față de crimele de război ale germanilor pare să fie la fel de puternică astăzi ca în perioada imediat ulterioară războiului. La doar câteva luni după ce războiul se terminase, Robert Taft, liderul Senatului S.U.A., a condamnat Tribunalele Militare Internaționale ca pe „o pată pe obrazul american pe care o vom regreta mult timp.”⁴⁹⁷ Judecătorul Principal de la Curtea Supremă a Statelor Unite, Harlan Fiske Stone, a spus despre judecătorul Jackson, care părăsise Curtea pentru a prezida Tribunalul:

Jackson a plecat să-și vadă de linșajul lui în stil mare la Nürnberg. Nu mă deranjează ce le face naziștilor, dar detest să văd prefăcătoria că ar prezida un tribunal și niște proceduri conforme cu dreptul comun. O asemenea fraudă e puțin cam prea ipocrită ca să corespundă cu ideile mele de modă veche.⁴⁹⁸

Cincizeci de ani mai târziu, greu mai găsim măcar un singur congressman american care ar îndrăzni să condamne procesele pentru crimele de război. Chiar dacă nutrește în secret această opinie, omul știe că pronunțarea ei ar atrage asupra lui o asemenea mânie turbată încât cariera lui politică s-ar sfârși pe loc.

Prin urmare, din ce motiv se străduiesc adepții Holocaustului să-și mențină povestea atât de adânc înfiptă în mințile și inimile noastre?

Motivațiile poveștii Holocaustului

Asupra puterilor Aliate s-au exercitat presiuni pentru a înființa un refugiu permanent al supraviețuitorilor evrei în Palestina. Instaurarea statului Israel, la trei ani după înfrângerea Germaniei, a fost astfel un efect ulterior al Holocaustului.⁴⁹⁹ Articolul despre Holocaust din „Encarta Encyclopedia”, de Raul Hilberg, istoric de frunte al Holocaustului evreilor.

În fiecare an are loc propagandă de război. În arta războiului modern, aceasta a devenit o puternică armă psihologică. Chiar neavând neapărat legătură cu adevărul, propaganda poate fi folosită asupra propriilor forțe ale unei națiuni, ca și asupra celor inamice. În timpul Primului Război Mondial, Oficiul de Război al Marii Britanii a trimis depeșe care spuneau că soldații germani din Belgia se distrau ridicând bebelușii în baionete și, mai mult, că le ardeau trupurile pentru a extrage fosfații folosiți la fabricarea munițiilor. După război, ministerul a recunoscut că aceste povești fuseseră niște invenții nerușinate.

În Al Doilea Război Mondial într-o epocă de dezvoltare a radioului, cinematografului, ziarelor și revistelor de largă circulație, propaganda a devenit și mai rafinată și puternică. Evreii, care exercitau o putere considerabilă în mass-media americane și britanice, au pus în circulație zvonuri despre atrocitățile germane din anii treizeci, povești care se escaladau pe măsură ce se apropia războiul. După cum indică publicația revizionistă „Barnes Review”⁵⁰⁰, la fel cum în Primul Război Mondial fuseseră acuzați că fierbeau copii mici, germanii erau acuzați acum că făceau săpun din trupurile victimelor asasinate de ei. Totuși, de astă dată a trebuit să treacă aproape o jumătate de secol pentru ca adevărul istoric să învingă minciuna poveștii cu săpunul, iar această scorneală sfruntată încă mai continuă să fie repetată.

Student fiind, în subsolul bibliotecii de la Louisiana State University, am parcurs un mare număr de reviste publicate între anii 1945 și 1950, unde am descoperit motive convingătoare pentru care propaganda de război nu a încetat o dată cu sfârșitul războiului. Tunurile din Europa abia tăcuseră, când a început un nou război, care era vital pentru comunitatea evreiască mondială. În Palestina a început masiva invazie evreiască, urmată de războaiele pe care le cunoaștem, pentru crearea statului sionist al Israelului. Succesul operațiunii depindea în mare măsură de povestea Holocaustului. În articolul său din „Encarta Encyclopedia”, Raul Hilberg descrie în mod adecvat înființarea Israelului ca pe un „efect ulterior al Holocaustului”. De fapt, instaurarea statului Israel nu a fost atât un efect al Holocaustului ca atare, cât un efect ulterior al poveștii Holocaustului. Realitățile Holocaustului nu erau la fel de importante ca impresia că ar fi existat un Holocaust.

În prezent, se ridică multe întrebări istorice importante privitoare la scufundarea navei „Maine” înainte de războiul spaniolo-american, incidentul din Golful Tonkin care a precedat masiva implicare a Americii în Vietnam, și dacă „Lusitania”, pe care germanii au scufundat-o în Primul Război Mondial, transporta sau nu ilegal muniții. Importanța acestor incidente decisive consta mai mult în percepția publică despre ele, decât în bazele lor reale la momentul respectiv. Același lucru este valabil și despre Holocaust. Visul sionist al statului Israel avea nevoie de un „Holocaust”, cel mai monstruos Holocaust imaginabil pentru a-și duce scopurile la îndeplinire.

Israelul modern nu s-ar fi putut înființa fără povestea celor „șase milioane”. Crearea statului evreu a depins de influxul masiv al evreilor din întreaga lume spre Palestina și valul de teroare declanșat cu succes atât împotriva forțelor britanice care administrau regiunea, sub mandatul Ligii Națiunilor, cât și contra locuitorilor originari ai zonei. Populațiile evreiești dislocate din Europa au reprezentat o zdrobitoare sursă de emigranți pentru Palestina. Fără această invazie, e îndoielnic că populația evreiască locală, relativ puțin numeroasă înainte de război, ar fi putut obține controlul de la britanici și de la localnicii palestinieni.

Cucerirea militară sionistă a Palestinei necesita un enorm sprijin economic, militar și politic din întreaga lume. Implica terorizarea majorității palestinienilor, alungarea populației din case și de pe pământuri și interzicerea drepturilor civile și politice pentru localnici. Numai perpetuarea legendei Holocaustului ar fi putut face ca aceste crime să devină tolerabile pentru opinia publică mondială. Compasiunea față de evrei, adânc răscolită de amintirile Holocaustului, făcea ca toate gravele ofense săvârșite la adresa palestinienilor, oricât de nedrepte, să pară neînsemnate.

Povestea Holocaustului a generat zeci de miliarde de dolari, sub forma ajutoarelor din Statele Unite, și sume chiar mai mari, din Germania, cu titlul de daune. Cel mai important, poate, este faptul că Holocaustul a fost combustibilul care a alimentat flacăra sionismului evreiesc din întreaga lume. Recitările Holocaustului i-au unit pe evreii din toată lumea și au atras enormul sprijin financiar și politic necesar pentru înființarea și susținerea statului Israel. După cincizeci de ani de conflicte aproape neîntrerupte cu palestinienii și vecinii săi arabi, Israelul continuă să se bazeze din greu pe sprijinul american și german. Israelul este cel mai mare beneficiar anual de ajutoare externe din America, așa cum a fost tot timpul de la înființare. Recursul permanent la Holocaust face banii să curgă în continuare, de la evrei și neevrei deopotrivă, constituind în același timp o scuză subtilă pentru toate silniciile comise asupra arabilor.

Nahum Goldmann, președintele Congresului Evreiesc Mondial, a scris o carte foarte populară, cu titlul Paradoxul evreiesc, publicată de editura Grosset & Dunlap în 1978. Goldmann descrie dramatic impactul despăgubirilor germane pentru Israel:

Germanii vor fi plătit un total de optzeci de miliarde (...). Fără daunele germane care au început să sosească în primii zece ani ai existenței sale ca stat, Israelul n-ar fi avut nici jumătate din actuala lui infrastructură: toate trenurile din Israel sunt germane, vapoarele sunt germane și același lucru este valabil pentru instalațiile electrice și o mare parte din industria Israelului (...) și toate acestea, lăsând la o parte pensiile individuale plătite supraviețuitorilor. În prezent, Israelul primește sute de milioane de dolari în monedă germană pe an (...). În unii ani, sumele de bani primite de Israel din Germania au ajuns chiar să fie duble sau triple față de contribuțiile realizate prin colecte de la evreimea internațională.⁵⁰¹

În această carte uluitoare, Goldmann recunoaște că, încă din timpul războiului, sioniștii planificau procese pentru crimele de război și daune din partea Germaniei.

În timpul războiului, C.E.M. (Congresul Evreiesc Mondial) crease un Institut al Afacerilor Evreiești la New York (sediul său se află acum la Londra). Directorii erau doi mari juriști evrei-lituanieni, Jacob și Nehemiah Robinson. Grație lor, Institutul a elaborat două idei complet revoluționare: tribunalul de la Nürnberg și despăgubirile germane.

Ideea Institutului (...) a fost ca Germania nazistă să fie obligată să plătească după ce era înfrântă, (...). Daunele germane trebuia să fie plătite mai întâi poporului care-și pierduse bunurile din vina naziștilor. În continuare, dacă, așa cum speram, era creat statul evreu, germanii urmau să plătească despăgubiri pentru a le da coloniștilor posibilitatea de a se stabili acolo. Această idee a fost exprimată pentru prima oară în timpul războiului, pe parcursul unei conferințe din Baltimore.⁵⁰²

Procesele de la Nürnberg au fost prezentate marelui public ca un efort din partea Aliților de a-i judeca drept pe criminalii de război. În Paradoxul evreiesc, Goldmann recunoaște că ideea Proceselor de la Nürnberg și cea a daunelor germane nu le-au aparținut Aliților, ci sioniștilor, înainte de a fi existat cel mai mic semn al vreunui Holocaust, iar despăgubirile aveau să fie vitale pentru fundamentarea statului Israel.

De la Al Doilea Război Mondial încoace, povestea Holocaustului a generat zeci de milioane de dolari vărsați din Statele Unite și sume chiar mai mari din Germania, sub formă de daune. Năucitoarea sumă, depășind pe departe o sută cincizeci de miliarde de dolari, avea să ofere cu siguranță o motivație puternică Israelului și sionismului mondial pentru a duce mai departe povestea senzaționalistă a Holocaustului.

O altă posibilă motivație pentru a menține în viață propaganda mi-a devenit evidentă în timp ce citeam teancurile de reviste din anii patruzeci aflate în biblioteca L.S.U. Am găsit numeroase articole care preziceau renașterea iminentă a nazismului. Multe dintre ele făceau afirmația fantezistă că existau rezerve secrete de aur care aveau să finanțeze mișcarea neo-nazistă din Germania și din întreaga lume, inclusiv America de Nord și de Sud.

Asocierea Holocaustului cu nazismul a fost, desigur, cel mai eficient mod de a zădărnici filosofia național-socialistă. Cu siguranță, Holocaustul nu numai că-i respinge pe naziști, dar îi și izolează pe evrei contra criticilor. De asemenea, este o armă psihologică în mâinile mișcării egalitariste conduse de evrei, căci mass-media n-au părut să piardă nici o ocazie de a asocia gândirea și știința rasială cu ororile naziste.

Avansând povestea Holocaustului, mass-media de dominație evreiască și-au găsit un partener binevoitor în guvernele Aliate. La sfârșitul războiului, cu Europa în ruine, zeci de milioane de oameni morți și jumătate din continent sub tirania sovietică, mulți puteau fi iertați când întrebau dacă implicarea în războiul germano-polonez de la început meritase un asemenea preț. Povestea Holocaustului oferea justificări emoționale mult mai puternice.

Când eram în colegiu, îmi plăcea să citesc romanele polițiste ale lui Raymond Chandler. În timp ce studiam Holocaustul, mi-am amintit că, la constituirea unui dosar penal, acuzarea arată că inculpatul a avut motive de a comite infracțiunea și posibilitatea de a o face. Cu siguranță, puternicele interese evreiești aveau motive de a crea și promova povestea Holocaustului în versiunea ei cea mai extremă, și e clar că dominația lor asupra mijloacelor de informare le dădea și posibilitatea de a o face.

S-au tipărit literalmente mii de cărți care se concentrează asupra diverselor aspecte ale Holocaustului, iar despre teroarea acestuia ne vorbesc nenumărate articole din ziare și reviste, discursuri, predici, documentare, romane, filme și piese de teatru. Un număr copleșitor de autori ai materialelor despre Holocaust sunt ei înșiși evrei. Este oare de crezut ca evreii, care cred cu patimă în ororile indescriptibile ale Holocaustului, să poată scrie obiectiv despre așa ceva? A putut Elie Wiesel să redacteze o descriere nepărtinitoare a Germaniei naziste sau a Holocaustului, sau ar fi putut Adolf Hitler, dacă mai trăia, să se pronunțe imparțial despre Wiesel și Al Doilea Război Mondial?

Elie Wiesel scrie:

Fiecare evreu, undeva în ființa lui, trebuie să pună deoparte o zonă a urii – a urii sănătoase, virile – pentru ceea ce personifică germanul și ceea ce persistă în german. Altfel, ar însemna că trădează morții.⁵⁰³

Imaginați-vă ce-ar fi fost dacă un supraviețuitor rus al ucigătorului Gulag de sub tirania bolșevismului evreiesc ar fi făcut o declarație care să spună că:

Fiecare rus, undeva în ființa lui, trebuie să pună deoparte o zonă a urii – a urii sănătoase, virile – pentru ceea ce personifică evreul și ceea ce persistă în evreu. Altfel, ar însemna că trădează morții.

Nu cred că ar fi primit Premiul Nobel pentru Pace. Ba chiar, în Europa zilelor noastre, ar fi fost închis și acuzat de antisemitism diabolic.

Adevărata putere a poveștii Holocaustului constă în emoțiile omenești pe care le suscită. Amintirile lacrimogene ale evreilor bătrâni care au supraviețuit, cuvintele cochete ale Annei Frank, fotografiile și filmele cu trupuri emaciate și mutilate, s-au întipărit în conștiința noastră a tuturor. Toate acestea constituie cronică în imagini care trece drept „dovadă” reală a Holocaustului, căci cu toții i-am văzut victimele, în cumplitele ipostaze ale morții. Totuși, asemenea imagini s-ar putea arăta din aproape orice războaie. Am putea să vedem milioanele de victime ale comunismului, rămase în urma Armatei Roșii a lui Troțky sau într-a epurărilor lui Stalin. Am putea vedea femeile și copiii care au murit cu miile în lagărele de concentrare ale britanicilor din timpul Războiului cu Burii. Am putea să vedem rămășițele pământești ale zecilor de mii de bărbați, femei și copii care au ars de vii în Dresda și Hamburg. Am putea vedea victimele de pe câmpiile morții din Cambodgia sau junglele înroșite de sânge din Rwanda. Dar pe toate aceste victime nu le vedem în fotografii și filme zi de zi și an de an. Aceste victime ale altor războaie nu au nici un memorial de milioane de dolari printre monumentele naționale din Washington D.C., nici lobby politic, nici promotori la Hollywood. Comemorarea lor nu corespunde cu agenda celor care hotărăsc ce va vedea și ce va auzi publicul.

În timpul secolului următor, pe măsură ce comunicațiile se vor desfășura tot mai rapid și mai simplu, mai mulți oameni vor contesta o mare parte dintre premisele și alegațiile poveștii Holocaustului. Erorile și falsitățile se vor destrăma în fața viguroaselor examinări încrucișate și a provocărilor intelectuale. În fiecare zi, povestea se mai destramă puțin, devenind tot mai nerezistentă. Adevărul se întărește treptat-treptat. Teroarea și supresiunea nu vor mai fi de ajuns pentru a-i obstrucționa înaintarea. Va învinge într-o bună zi, triumfător în puterea lui dezgolită.

Nu pot spune cu deplină certitudine că anumite părți ale poveștii Holocaustului nu s-au întâmplat întocmai așa cum afirmă „exterminaționiștii” principali. Dar, cu siguranță, între timp s-au acumulat suficiente probe contrarii și întrebări rezonabile pentru a mandata o cercetare și o dezbatere completă și deschisă a dogmei Holocaustului.

Nu putem cunoaște tot adevărul înainte de a se permite opiniile contrare și libera examinare a Holocaustului. Acelor istorici și oameni de știință care nutresc îndoieli cu privire la unele aspecte ale ortodoxiei Holocaustului trebuie să li se permită să investigheze și să analizeze, iar apoi, să-și prezinte concluziile fără teama de represalii ca acelea suferite de David Irving.

După ce am pus sub semnul întrebării și am studiat diverse elemente ale poveștii Holocaustului, am ajuns să-mi dau seama că cei care contestă anumite părți din ea nu au justificări cu nimic mai mici decât cei ce se îndoiesc de versiunea oficială cu privire la asasinul singuratic al lui Kennedy. Deosebirea constă în faptul că, atunci când sunt contrazise concluziile Comisiei Warren, repercusiunile politice, economice, sociale sau religioase sunt mult mai mici. Simplul fapt de a formula întrebări pertinente cu referire la orice aspect al poveștii Holocaustului atrage mânia dezlănțuită a celor care domină mass-media și care sprijină Israelul. Am plătit deja scump pentru apostazia mea, iar această carte mă va costa probabil și mai mult. În America, dacă un cercetător îndrăznește să publice și apoi să discute public problema, această faptă îl poate face să-și piardă mijloacele de subzistență și chiar integritatea fizică. În Canada și Europa a însemnat revocarea unor diplome universitare și pierderea locurilor de muncă, a statutului profesional, a pensiilor, contractelor și, în plus, închisoarea și agresiunile fizice.

În timp ce scriam aceste cuvinte, am aflat vestea că liderul naționalist francez Jean-Marie Le Pen a fost condamnat de un tribunal francez și amendat cu câteva mii de dolari numai pentru că a spus, în cadrul unei conversații cu un ziarist, că faimoasele camere de gazare au fost o „notă de subsol” a celui de-Al Doilea Război Mondial.⁵⁰⁴ Sir Winston Churchill, în monumentală sa lucrare în șase volume Al Doilea Război Mondial ⁵⁰⁵, nu face nici o referire la camerele de gazare nici măcar într-o notă de subsol. Același lucru se poate spune despre cartea lui Eisenhower Cruciadă în Europa.⁵⁰⁶ Poate că sioniștii vor reuși să aranjeze un proces postum pentru acești doi oameni care nu au adus omagiul cuvenit sfântului Holocaust.

După comentariul lui Le Pen, directorul european al Centrului Wiesenthal a cerut ridicarea imunității parlamentare europene a lui Le Pen, spre a putea fi dat în judecată și a deveni neeligibil pentru candidatura la oficiul electiv.⁵⁰⁷

O societate care nu permite libertatea de discuție, cercetare și dezbateri nu se poate numi liberă. Cu cât e mai mare teama guvernului și a mass-media de o idee, cu atât devine mai intensă supresiunea. În cazul ideilor incorecte politic despre Holocaust, această teamă a ajuns la proporții isterice.

Un guvern sau o instituție mass-media care suprimă anumite idei, se teme de acele idei și nu pentru că ideile ar fi slabe, ci fiindcă sunt puternice; nu pentru că acele idei ar fi refutabile, ci fiindcă sunt convingătoare. Dacă vrem să cunoaștem adevărata istorie a Holocaustului, trebuie să avem libertatea de a cerceta, libertatea de a întreba și libertatea de a ne îndoii.

Dacă am învățat un singur lucru în viața mea politică, am învățat să întreb. Avem nevoie de libertatea cuvântului și a presei, de libertatea cercetării și a discuției. Înainte de a putea ști ce este adevărat și ce nu, ce e real și ce este ficțiune, trebuie să ascultăm toate părțile. Acest lucru este valabil pentru fiecare problemă cu care ne confruntăm, inclusiv fenomenul care produce o isterie atât de incredibilă: Holocaustul, scris cu „H” mare.

Holocaustul dobândește în proporție crescândă dimensiunile unei religii. Este un fel de temă a morții și a mântuirii care preia imaginea unui popor nevinovat, măcelărit dar reînviat într-o aură de sfințenie inatacabilă. Lagărele de concentrare au fost renovate ca niște altare și sunt vizitate în veritabile pelerinaje; există sfinte scripturi pline de sfinți și păcătoși, și temple ca Muzeul Holocaustului din Washington D.C. Oricine pune la îndoială fie și cel mai mic detaliu al mitului este un eretic vrednic de dispreț și batjocură cel puțin dar, preferabil, de pierderea locului în societate și azvârlirea în închisoare. Scrierile blasfematorilor trebuie să fie confiscate și arse. Dacă ereticul reușește cumva, chiar și în cea mai mică măsură, să-și croiască drum până în fața publicului, el trebuie să fie înjosit și ridiculizat sistematic.

Legenda Holocaustului trăiește mai departe, alimentând intensă solidaritate etnică între evrei și ura colectivă împotriva goyimilor. Printre goyimi, reluarea cronică a poveștii Holocaustului ne distruge cele mai elementare mijloace de apărare psihologică împotriva spiritului supremației evreiești.

În realitate, cel mai mare Holocaust pe care l-a generat vreodată etnocentrismul a fost asasinarea în masă a zeci de milioane de creștini de către bolșevicii conduși de evrei, în Uniunea Sovietică și Europa de Est. Pare o tristă ironie că se acordă atât de puțină atenție acestui Holocaust al Holocausturilor. În epoca noastră, însă, evenimentele și semnificațiile lor sunt definite așa cum hotărăsc evreii să le definească. Terminologia Holocaustului rămâne prerogativa exclusivă a evreilor victime ale celui de-Al Doilea Război Mondial. Holocaustul evreiesc este ținut la o parte, cu sfințenie, față de toate celelalte pierderi de vieți omenești. În primul rând există Evrei, și abia apoi restul omenirii goyimii cu „g” mic de pe această lume.

Mama tuturor Holocausturilor

Ar fi mult mai potrivit să descriem în întregime Al Doilea Război Mondial ca pe un Holocaust, în loc de a ne referi numai la suferințele evreilor. Bombardarea și incendiarea celor mai frumoase orașe și opere de artă din Europa, moartea a zeci de milioane dintre cei mai curajoși și mai apti tineri și nemiloasa dezrădăcinare, înfometare, siluire și asasinare a zeci de milioane de civili nevinovați din toate națiunile și grupurile etnice ale Europei – acesta a fost cel mai mare Holocaust pe care l-a cunoscut lumea vreodată. Lumea civilizată va simți efectele culturale și genetice ale celui de-Al Doilea Război Mondial încă multe generații de-acum încolo.

Primul ministru al Marii Britanii, Neville Chamberlain, s-a exprimat succint când a spus că disputa de la granița germano-polonă nu merita nici măcar sângele unui singur grenadier englez. Toți cei care s-au născut în timpul conflictului și după aceea au crescut cu catehismul părinților și al presei despre „războiul cel drept”. Dacă moartea a cincizeci de milioane de ființe omenești înseamnă un război drept, atunci cum e un război nedrept? Evident, aceleași forțe care au făcut publicitate Holocaustului au accentuat necesitatea războiului, iar Tribunalele de la Nürnberg au decretat că vina supremă a războiului le revine germanilor. Căutând să pună capăt subjugării poloneze de douăzeci de ani a teritoriului german de la răsărit, Germania invadase Polonia. În acel moment, era un război de frontieră, cu pierderi minime de vieți omenești și foarte puține bombardamente asupra orașelor și civililor. Războiul s-a extins când Franța și Anglia au declarat război Germaniei și, în curând, a fost numit Război Mondial, ajungând să devină cel mai mare carnagiu uman din istorie (vezi „Barnes Review” de Willis Carto).508

În multe națiuni existau oameni care doreau războiul. Existau germani care priveau spre est, în căutare de Lebensraum; polonezi, care preferau războiul decât să dea înapoi teritoriile germane expropriate prin Tratatul de la Versailles. Printre francezi se găseau cei invidioși pe

rivalii lor germani; iar printre englezi, cei ce se temeau de puterea economică, politică și militară a unei Europe unite. Aceste forțe, și altele, au ajutat să se creeze Holocaustul celui de-Al Doilea Război Mondial.

Și să nu uităm încă un grup care poartă o grea răspundere pentru acest Holocaust al războiului: forțele mondiale ale evreimii organizate. În 1933, Congresul Evreiesc Mondial a declarat război Germaniei.⁵⁰⁹ Timp de șase ani, în fiecare națiune din Apus, ebraicii au exacerbatoate nemulțumirile naționale și toate formele de paranoia naționalistă. Publicau în presa evreiască articole incendiare despre Germania. Își foloseau marea putere financiară în propriul lor avantaj. Își foloseau puternica influență politică și mediatică ca să facă agitație pentru război și să dezlănțuie flăcările urii, flăcări pe care presa continuă să le ațâțe chiar și la cincizeci și cinci de ani după ce faptul s-a consumat.

Noi, americanii, împreună cu britanicii, germanii, francezii, polonezii, rușii, italienii și ceilalți, am masacrat milioane de femei și copii europeni, i-am omorât și schilodit pe propriii noștri tineri, am ars cele mai sacre opere ale frumuseții, în leagănul culturii și civilizației noastre europene. Când eram foarte tânăr, mi se formase un sentiment de vinovăție pentru sclavie și Jim Crow. Am scăpat de acea vinovăție când am ajuns să-mi dau seama că rasa noastră a dăruit planetei mult mai mulți oameni decât i-a răpit. Ajungând să înțeleg realitățile celui de-Al Doilea Război Mondial, sentimentele de vinovăție m-au cuprins din nou, dar de astă dată nu pentru ceea ce le făcuse rasa mea altora, ci pentru ceea ce ne-am făcut nouă înșine. În ultimă instanță, nimeni nu e mai vinovat decât noi de acel carnagiu.

„Declarația de război“ a evreilor împotriva Germaniei

Al Doilea Război Mondial a fost cea mai distructivă și devastatoare catastrofă din îndelungata istorie a omenirii europene. Comunismul a violat jumătate din Europa și s-a dezlănțuit peste întreaga planetă, ucigând și înrobind alte milioane de oameni înainte de a se stinge singur. Prin victoria lor f la Pyrrhus, adepții supremației evreiești și-au consolidat puterea, rezultatul fiind acela că secolul XX se apropie de sfârșit cu hegemonia sionistă ajunsă la cele mai înalte niveluri ale puterii mediatice și politice. Lumea albă și-a dizolvato imperiile, iar acum își vede propriile țarmuri invadate de Lumea a Treia în măsura în care până și țările natale ale confrăților noștri sunt amenințate de catastrofa demografică și genetică. O ură străveche este acum reînviată de niște oameni care „nu uită și nu iartă niciodată“.

Și nici chiar azi, deși antagoniștii noștri evrei par să se afle în pragul victoriei depline, în timp ce sunt ocupați să pună bazele Noii Ordini Mondiale rânduite de ei, nu puterea lor este cea care ne amenință ci propria noastră slăbiciune. Pentru noi, tendonul lui Ahile s-a dovedit a fi naivitatea noastră. Dacă aflăm adevărul despre Holocaust, această naivitate va lua sfârșit și încă mai avem șanse să zădărniciim planurile de eradicare a omenirii europene.

Noi, bărbații și femeile din Apus, nu trebuie să ne sacrificăm dreptul din naștere pe altarul Holocaustului.

Capitolul zece
Invazia străină condusă de evrei
Dă-mi mulțimile tale, ostenite, adunate,
Jinduind să respire în libertate.
Nefericita pleavă a țărmlui tău bogat.
– Emma Lazarus

Influxul de europeni în America de Nord a făcut ca populațiile indigene să fie dislocate și în cele din urmă consemnate în rezervații. În mod similar, emigrația neîncetată a evreilor în Palestina a contravenit intereselor poporului palestinian, dar aceasta era necesară pentru cucerirea evreiască a regiunii. Ea a pus bazele statului sionist.

Orice trib, rasă sau națiune care dorește să-și conserve cultura, interesele de grup și suveranitatea trebuie să-și păstreze statutul dominant în regiunea geografică unde locuiește. Majoritatea națiunilor au ajuns la o înțelegere fundamentală a acestui fapt încă din cele mai vechi stadii ale civilizației lor și fiecare națiune modernă a căutat să-și controleze cu strictețe frontierele și fenomenele de emigrație.

Majoritatea americanilor consideră trecutul istoric al rezistenței indienilor față de colonizarea europeană justificat moralmente, dar în etica denaturată a zilelor noastre unii găsesc încercările europeano-americane de protejare a culturii și genelor noastre unice de emigrația non-europeană reprobabile moralmente. Cu toate acestea, în pofida propagandei omniprezente care promovează multiculturalismul și mult trâmbițatele de presă bucurii ale diversității, sondajele de opinie din America denotă o opoziție copleșitoare față de emigrația fără opreliști. Aceleași sentimente publice sunt valabile în fiecare națiune europeană.

Abia după ce a fost promulgată Legea Emigrării din 1965, Congresul S.U.A. a trecut peste dorințele majorității și a început o politică de discriminare împotriva potențialilor emigranți europeni, încurajând o masivă emigrație non-europeană. De atunci încolo, guvernul federal s-a arătat și el mai puțin dispus să aplice legile privitoare la emigrare și să ne păzească frontierele. Aceste strategii politice au dus la năvala unui val de emigranți de culoare, legali și ilegali. Emigrația și rata crescută a natalității în rândul populației non-albe au transformat structura demografică americană, care la începutul anilor șaizeci fusese în proporție de nouăzeci la sută europeană, făcând-o să scadă sub șaptezeci la sută, spre sfârșitul secolului. Biroul de Recensământ al Statelor Unite a prezis că, pe la jumătatea secolului XXI, când mulți dintre cei care citesc aceste rânduri încă vor mai fi în viață, americanii de origine europeană vor reprezenta o minoritate în Statele Unite. Suntem deja o minoritate în majoritatea marilor orașe americane și în curând vom fi depășiți numeric în statele California și Texas. Alte politici similare cu cele aplicate în S.U.A. au ajutat să intre un mare număr de non-europeni în Canada, de negri în Marea Britanie, de nord-africani și asiatici în Franța, turci în Germania și un potpuriu de rase colorate în Scandinavia, Spania și Italia.

Pe măsură ce mi se dezvolta conștiința de rasă, îmi devenea cu certitudine tot mai evident faptul că noile politici de emigrare din Statele Unite și Europa vor vătăma grav societățile apusene. La foarte scurt timp după schimbarea din politica de emigrare, problemele criminalității s-au escaladat în toate națiunile afectate. Calitatea învățământului și a educației a avut de suferit, iar dificultățile de asistență socială au crescut. Pe măsură ce toată această transformare rasială planificată se accelerează, problemele respective vor dobândi proporții catastrofice.

Care grupuri au ceva de câștigat de pe urma acestui Armageddon demografic? Străinii individuali care ar putea să beneficieze de posibilitățile economice pe care le oferă societățile occidentale au foarte puțină influență politică sau economică în afara națiunilor apusene. Observând lupta din Statele Unite în privința legilor referitoare la emigrație din ultima sută de ani, forța propulsoare de la baza deschiderii granițelor Americii mi s-a dezvăluit clar: era evreimea organizată, așa cum o personifică poeta Emma Lazarus, ale cărei versuri le-am citat la începutul acestui capitol.

La vremea când eram elev în primul an de liceu, mă convinsesem deja că masiva emigrație non-europeană reprezenta cea mai mare amenințare, pe termen atât scurt cât și lung, la adresa Americii pe care o iubeam. Am înțeles că Legea Emigrării din 1965, dacă nu era revizuită, avea să sfârșească prin a da semnalul marșului funebru pentru țara mea. O mare parte din materialele pe care le citeam indicau un îndelungat trecut al eforturilor evreiești de a schimba radical legile americane privitoare la emigrație. Am luat legătura cu

Drew Smith, un avocat vârstnic din New Orleans care scrisese cartea Moștenirea creuzetului și care mă învățase deja multe în problema emigrării.⁵¹⁰

Smith și cu mine ne-am întâlnit într-o zi ploioasă, după cursuri, în birourile Consiliului Cetățenesc. Bătrânul avocat mi-a explicat istoricul legii americane de emigrare. După ce a citat versurile Emmei Lazarus de pe pedestalul Statuiei Libertății, m-a întrebat: „Interesele cui le-ar fi servit inundarea Americii cu „pleavă nefericită”“. Imediat, a răspuns singur la întrebare: „Era în interesul declarat al unui popor strâns unit, care folosește solidaritatea rasială ca pe o armă, o armă pe care o dorește numai pentru el însuși. Eforturile de a schimba legislația americană privitoare la emigrație și de a disloca, în cele din urmă, majoritatea europeană, au fost conduse aproape exclusiv de evrei.”

Smith mi-a explicat că Emma Lazarus, la fel ca mulți alți activiști pentru emigrare, era o evreică partizană care sprijinea crearea unui stat sionist exclusiv evreiesc în Palestina, dar în același timp susținea „diversitatea” pentru America. Mi-a atras atenția cum au schimbat evreii ca Lazarus sensul modern al Statuiei Libertății. Frumosul colos de culoarea jadului nu a avut inițial nici o legătură cu emigrarea și era mai vechi decât centrul de emigrări de pe Ellis Island. Fusese un cadou al francezilor, în semn de comemorare a Revoluției Americane, nu în cinstea sosirii „nefericitei pleve” pe țărmurile Americii.

Emma Lazarus fusese foarte cunoscută pentru fulminantele ei luări de poziție împotriva pogromurilor din Rusia ulterioare asasinării Țarului Alexandru al II-lea, în 1881. Ironia este savuroasă: o femeie devotată creării unui stat evreiesc de elită în Palestina dorea să transforme America într-un refugiu pentru scursorile lumii. Drew Smith avea multe cărți pe tema emigrării, inclusiv unele scrise de evrei, în care subliniasă pasaje importante. Le-am împrumutat de la el și am început să le citesc cu pasiune.

Organizațiile evreiești, cum ar fi Congresul Evreiesc American, au făcut și încă mai fac mari eforturi pentru a liberaliza emigrația în America și a înfrânge legislația restrictivă. În anii 1921, 1924 și 1952, Congresul S.U.A. a emis legi care nu încercau altceva decât să mențină starea de fapt rasială în America. În mod destul de interesant, deși anglo-americanii reprezentau o vastă majoritate a populației americane, precum și în Congres, ei nu au încercat să-și mărească propriile procentaje demografice, căutând doar să păstreze status quo-ul fiecărui grup. În primele lupte legislative, evreii au fost susținătorii de frunte ai unei emigrări deschise și s-au împotrivit vehement legilor care ar fi ajutat America să rămână o națiune european-creștină din punct de vedere etnic. În Camera Reprezentanților, Adolph Sabath, Samuel Dickstein și Emanuel Celler au condus lupta pentru emigrarea fără restricții câtă vreme în Senat acest efort a fost coordonat de Herbert Lehman și, în ultimii ani, de Jacob Javits.

În timpul luptelor de început, Deputatul Leavitt a conturat clar implicarea evreilor, prin câteva remarci pronunțate de la tribuna Congresului.

Instinctul de conservare națională și rasială nu este condamnabil (...). Nimeni n-ar putea înțelege mai bine dorința americanilor de a păstra America americană decât domnul din Illinois [domnul Sabath], care conduce atacul contra acestei măsuri, sau domniile din New York domnul Dickstein, domnul Jacobstein, domnul Celler și domnul Perlman.

Acesta este cel mai reprezentativ popor din istorie care și-a menținut identitatea de rasă de-a lungul secolelor, întrucât crede sincer că este un popor ales, cu anumite idealuri de menținut, și știe că pierderea identității rasiale ar însemna o schimbare de idealuri. Acest fapt ar trebui să le ușureze, dumnealor și majorității celor mai activi dintre adversarii acestei măsuri, înțelegerea și simpatizarea cu punctul nostru de vedere, care nu este atât de extrem ca acel al propriei lor rase, cerând numai ca adăugirea de alte popoare să se facă numai în asemenea fel și proporții și în asemenea cantități încât să nu modifice caracteristicile rasiale mai rapid decât se poate realiza asimilarea în privința ideilor de guvernare ca și a sângelui. (Analele Congresului, 12 aprilie 1924.)⁵¹¹

Sociologul Edward A. Ross, în influenta sa carte din 1914 Lumea veche și cea nouă. Semnificația emigrației din trecut și prezent pentru poporul american, îl citează pe celebrul lider pro-emigraționist Israel Zangwill cu sugestia că America ar fi un loc ideal pentru realizarea intereselor evreiești. În continuare, Ross scrie clar despre influența evreiască:

Prin urmare, evreii au mari interese în politica de emigrare: de aici și strădaniile lor de a controla politica de emigrare a Statelor Unite. Deși proporția lor reprezintă o șeptime din totalul emigrației noastre nete, evreii conduc lupta în cadrul Comisiei de Emigrări (...). Campania sistematică din ziare și reviste pentru a înfrânge toate argumentele în favoarea restricțiilor și a calma temerile adeptilor spiritului localnic este purtată de și pentru o singură

rasă. Banii evreilor stau la baza Ligii Naționale pentru Emigrarea Liberală și a numeroaselor ei publicații.⁵¹²

În 1924, kongresmanul Knud Wefald a atras atenția asupra legăturilor multor emigranți evrei cu comuniștii și a declarat că mulți evrei „nu simpatizează cu idealurile noastre americane de pe vremuri“:

Conducerea vieții noastre intelectuale în multe dintre fazele ei a ajuns în mâinile acestor nou-veniți abili care nu simpatizează cu idealurile noastre americane de pe vremuri, (...) care ne detectează slăbiciunile, se folosesc de ele și se îmbogățesc prin deserviciile pe care ni le aduc.

Întregul nostru sistem de distracții a fost luat în primire de oameni care au venit aici pe creasta valului emigrației din sudul și estul Europei. Ei produc oribilele noastre scenarii cinematografice, scriu multe dintre cărțile pe care le citim [și] ne redactează ziarele și revistele. (Analele Congresului, 12 aprilie 1924).⁵¹³

Ultima lege importantă emisă de Congres pentru a proteja starea de fapt a Americii a fost Legea Walter-McCarran din 1952. Opoziția parlamentară a fost condusă de troica evreiască formată din Celler, Javits și Lehman. Toate organizațiile evreiești importante (împreună cu partidul comunist din S.U.A.) s-au aliniat împotriva legii, inclusiv Congresul Evreiesc American, Comitetul Evreiesc American, A.D.L., Consiliul Național al Femeilor Evreice și alte zeci și zeci. În timpul dezbaterilor din Congres, Francis Walter a remarcat că singura organizație civică adversă legii în totalitatea ei era Congresul Evreiesc American. Deputatul Celler a observat că Walter „n-ar fi trebuit să exagereze, așa cum a făcut, cu accentul pus pe grupul de o credință aparte care se opune legii.“ (Analele Congresului, 23 aprilie 1952).⁵¹⁴

Când judecătorul evreu Simon Rifkind și-a prestat depoziția împotriva legii, în fața camerelor reunite ale Congresului, acesta a subliniat faptul că, susținând anularea legislației americane pentru emigrări, reprezenta „întregul corp de opinie religioasă și laică din cadrul grupului evreiesc, vorbind din punct de vedere religios, de la extrema dreaptă până la extrema stângă“.⁵¹⁵

Am fost fascinat să citesc comentariile curajoase ale kongresmanului din Mississippi, John Rankin, în timpul dezbaterilor. În zilele noastre, asemenea comentarii sincere din partea oricărui oficial ales ar atrage un torent de violențe cărora puțini le-ar putea rezista.

Se văicăresc pe tema discriminării. Știți împotriva cui are loc discriminarea? Împotriva populației albe creștine din America, a oamenilor care au creat această națiune (...). Mă refer la albi creștini din Nord ca și din Sud (...).

Comunismul este rasial. O minoritate rasială a acaparat puterea în Rusia și în toate țările satelit, cum ar fi Polonia, Cehoslovacia și multe alte țări pe care le-aș putea numi.

În anii trecuți, au fost alungați din practic toate țările Europei și, dacă mai continuă să provoace zădărnici în țara asta și încearcă să le impună creștinilor din America programul lor comunist, nu putem spune ce li se va întâmpla și aici. (Analele Congresului, 23 aprilie 1952).⁵¹⁶

În cele din urmă, obiectivul avansat pentru prima oară de organizațiile evreiești în 1880 s-a împlinit în 1965, când Congresul a emis Legea Emigrării. Ca rezultat al acesteia, emigrația a devenit în proporție de nouăzeci la sută non-europeană. America a trecut, de la un program de emigrări destinat să reprezinte în mod proporțional toate grupările din Statele Unite, la un program discriminatoriu împotriva europenilor. La fel ca în cazul legilor anterioare, asaltul a fost condus de deputații și senatorii evrei, aflați în fruntea celor mai puternice organizații de lobby evreiești. Și a reușit, pentru că în cei patruzeci și unu de ani trecuți din 1924 puterea evreiască sporise dramatic, în virtualmente toate sferele vieții americane.

În 1951, Senatorul Jacob Javits a scris un articol intitulat „Să ne deschidem porțile“⁵¹⁷ care cerea emigrarea masivă, fără restricții. Javits și Deputatul Celler au jucat roluri de frunte pentru votarea legii, în 1965. Cu nouă ani înainte de promulgarea Legii Emigrării din 1965, Congresul Evreiesc American a propus inițial elementele esențiale ale legii și l-a lăudat pe Președintele Eisenhower pentru „opoziția [sa] fără echivoc față de sistemul național de cotare“. Într-un editorial din 1956, evreii îl lăudau pentru că „a luat poziție cu curaj în fruntea multor partizani ai politicii de emigrare liberală și a îmbrățișat o poziție asupra căreia insistaseră de la bun început Congresul Evreiesc American și alte agenții evreiești.“⁵¹⁸

Movitațiile evreiești de la baza emigrării

Ar fi fost absurd și contraproductiv pentru organizațiile evreiești care insistau pentru deschiderea granițelor să recunoască faptul că erau animate de interese contradictorii celor ale europenilor neevrei. Aceste organizații declarau „patriotică“ emigrarea deschisă. Încă din

primii ani ai secolului XX, ele făceau declarații publice în sensul că diversitatea și multiculturalismul ar fi fost benefice pentru statele unite, disimulându-și cu abilitate adevăratele motivații strategice.

După promulgarea statutelor emigrării deschise din 1965, unii autori evrei, ca Naomi W. Cohen, au simțit că se aflau într-o poziție mult mai sigură pentru a dezvălui unele dintre motivele reale ale evreilor de a promova o asemenea politică. Naomi Cohen a scris că, începând cu persecuțiile din Rusia anilor 1880 și continuând pe tot parcursul ocupației naziste a Europei, până la tribulațiile Războiului Rece din Europa de Est, emigrarea deschisă în țările occidentale a slujit intereselor evreiești pentru că „imperativele supraviețuirii dictau adeseori ca evreii să se refugieze pe alte meleaguri”.⁵¹⁹ De asemenea, Cohen a mai scris că politica externă internaționalistă a Statelor Unite servește interesele evreilor pentru că „o mentalitate americană mai internațională are șanse să fie mai sensibilă la problemele comunitar evreiești de peste hotare”.⁵²⁰ Poate că cea mai importantă este sugestia lui Cohen că, după părerea evreilor, politica de emigrare deschisă fisura omogenitatea și unitatea Americii, creând o societate pluralistă în care evreii aveau să prospere.

În monumentală sa carte Istoria evreilor din America, Howard Sachar consemnează că pluralismul sprijină „legitimarea conservării unei culturi minoritare în mijlocul unei societăți-gazdă majoritare”.⁵²¹ Astfel, fracturând integritatea și coeziunea Americii, evreii puteau efectiv să-și accentueze propria lor integritate și coeziune. În continuare, Sachar arată explicit cum intensifică pluralismul solidaritatea evreiască:

Dar influența lui Kallen s-a extins cu adevărat asupra tuturor evreilor instruiți: prin legitimarea conservării unei culturi minoritare în mijlocul unei societăți-gazdă majoritare, pluralismul a funcționat ca un punct de ancorare intelectual pentru a doua generație a unei evreimi educate, i-a susținut unitatea și cele mai tenace acțiuni comune în timpul dificultăților Crizei și al revigorării antisemitismului, pe parcursul perioadei de șoc a nazismului și a Holocaustului, până când apariția sionismului, în anii de după Al Doilea Război Mondial, a răspândit în evreimea americană o apoteotică fervoare de reabilitare proprie.⁵²²

Psihologul social Kevin MacDonald a subliniat în Un popor care va rămâne aparte că principalele mișcări antisemite se găsesc de obicei în națiunile omogene etnic și că „pluralismul etnic și religios slujește interesele externe ale evreilor pentru că astfel evreii devin doar un grup etnic printre multe altele (...) și e mai dificil sau chiar imposibil să se formeze grupuri unificate și omogene de goyimi, solidare în opoziția față de iudaism.”⁵²³,
⁵²⁴

În cartea sa din 1985 Un anumit popor: Evreii americani și viața lor în zilele noastre, Charles Silberman scrie că

(...) evreii americani sunt angajați pe calea toleranței culturale datorită convingerii lor, cu rădăcini adânci în istorie, că evreii nu sunt în siguranță decât într-o societate care acceptă o gamă largă de atitudini și credințe, precum și o diversitate de grupuri religioase și etnice. Această convingere, de exemplu, și nu aprobarea homosexualității, este aceea care determină o majoritate covârșitoare de evrei americani să susțină „drepturile gayilor” și să adopte o poziție liberală în privința multora dintre celelalte așa-numite „probleme sociale”.⁵²⁵

John Higham, în cartea sa Pe aceștia trimiteți-i la mine: Emigranții în America urbană, declară în termeni lipsiți de echivoc că schimbările sponsorizate de evrei în legea emigrării au reprezentat o înfrângere a reprezentării politice și culturale a „oamenilor de rând din Sud și Vest”.⁵²⁶

În deceniile care au dus la deschiderea din 1965 a granițelor, grupurile evreiești declaraseră cu cucernicie că nu trebuie să se facă discriminări împotriva nici unor grupuri de emigranți și că acestea nu puteau fi decât benefice pentru America. Dar Richard Arens, directorul colectivului de conducere al subcomisiei senatoriale care a produs Legea Walter-McCarran, a evidențiat faptul că aceleași forțe evreiești care susținuseră cu cea mai mare îndârjire emigrația deschisă se opuneau în mod ipocrit emigrației etnice pe care o considerau nefavorabilă față de propriile lor interese.

Una dintre curiozitățile privitoare la cei care susțin cel mai zgomotos că legea din 1952 ar fi „discriminatorie” și că nu lasă loc pentru un număr suficient de preținși refugiați este aceea că se opun primirii unuia singur dintre cei aproximativ un milion de refugiați arabi din lagărele unde trăiesc în condiții jalnice, după ce au fost alungați din Israel.⁵²⁷

Evreimea organizată nu numai că dorește să-i împiedice pe refugiații arabi să se întoarcă la casele lor din Israel, ci se opune și venirii lor în Statele Unite. Îi consideră cumva pe

palestinienii dislocați niște potențiali adversari politici? Grupurile evreiești promovează în mod clar formele de multiculturalism care distrug coeziunea neevreiască, dar nu și pe acelea care ar putea amenința propria lor putere de grup.

Instituțiile politice și mediatice dominate de evrei au promovat mult timp invazia și disoluția demografică a Americii. În timp ce mass-media evreiești îi demonizează ca „rasiști” pe aceia care se opun torentului de emigranți non-albi în Statele Unite, Canada și toate națiunile europene, este scuzată politica de emigrare a Israelului care-i exclude pe neevrei. În urma ocupării de tip blitzkrieg a Palestinei de către israeliți, un milion de palestinieni au fugit din casele lor. Aceștia nu se mai pot întoarce în patria strămoșească și mulți sunt siliți să trăiască în taberele de refugiați doar cu puțin mai decente, ca mizerie și nevoit, decât niște lagăre de concentrare.

A. M. Rosenthal este de mult timp redactorul-șef al celui mai influent ziar, poate, din America „The New York Times”, aflat în proprietate evreiască. Susținător înverșunat al Israelului, Rosenthal nu se plânge de statul sionist decât atunci când acesta nu e destul de sionist pentru a-i fi lui pe plac. Totuși, într-un editorial din 1992, Rosenthal s-a simțit dator să critice o altă țară care dorește să-și păstreze integritatea rasială și moștenirea culturală:

Ar face mai bine să stabilească o cotă de emigranți și să cultive o societate mai pluralistă, adoptând o formulă pentru cetățenie bazată pe rezidență, nu pe legăturile de rudenie.

La fel de nemulțumitor este faptul că la Bonn nu s-a revizuit o lege depășită a naturalizării, cu baze etnice. Conform sistemului existent, unui muncitor turc rezident care locuiește în Germania de treizeci de ani și vorbește fluent limba germană i se refuză cetățenia acordată automat unui emigrant vorbitor de limbă rusă care dovedește că a avut strămoși germani.⁵²⁸

Rosenthal aseamănă actuala politică germană de emigrare cu aceea a naziștilor. Și totuși, este aceasta cu mult diferită de legea israeliană a emigrării?

Nu doar germanii, ci toate națiunile albe fac ținta emigrării deschise susținute de Rosenthal. Numai politica de emigrare a Israelului cea mai draconică dintre toate este ferită de orice critici. În America, Rosenthal se identifică drept progenitură a unui emigrant ilegal (tatăl lui) și chiar laudă emigrarea haitienilor, dintre care mulți sunt consumatori de droguri și seropozitivi.

Aproape întotdeauna când citesc despre haitienii care înfruntă marea pentru a ajunge în această țară, dar sfârșesc după gardurile de sârmă ghimpată, mă gândesc la un emigrant ilegal pe care întâmplător îl cunosc foarte bine, la fiicele și la fiul lui (...).

Chiar și recunoscând, fără tragere de inimă, unele dintre limitele economice, această țară ar trebui să aibă eleganța morală de a-și accepta vecinii care fug din țări unde viața lor înseamnă teroare și foame și unde sunt hăituiți de bande ucigașe (...).

Dacă acesta ar fi un motiv de calificare pentru intrarea în țara noastră de Aur, haitienii ar trebui să fie primiți cu cântece, îmbrățișări și discursuri de bun venit.⁵²⁹

Deși sunt un cititor cronic al ziarului „The New York Times”, încă n-am găsit un editorial al lui Rosenthal care să ceară primirea în Israel a celor un milion sau chiar mai mulți palestinieni ce trăiesc în mizeria taberelor de refugiați. Și, dacă nu cumva mi-a scăpat mie din vedere, Rosenthal n-a cerut nici ca evreii să-i primească pe palestinieni în Israel cu „cântece și îmbrățișări”. Rosenthal nu e prost, ci doar foarte ipocrit. Știa prea bine că, dacă tuturor palestinienilor aflați actualmente în Israel și în taberele de refugiați din afara granițelor țării li s-ar acorda cetățenia cu drepturi depline, statul sionist ar fi cotropit imediat, în același fel cum emigrația de culoare erodează America strămoșilor noștri. Dar Rosenthal nu are de ce să-și facă griji pentru America, din moment ce se identifică atât de mândru cu străinii.

Rosenthal se mândrește pentru ceea ce este el și mulți alți evrei: în egală măsură străini și venetici ca aceia cu care se identifică. Locuiește aici, având parte de toate avantajele cetățeniei americane, dar nu va deveni și nu va putea deveni un adevărat american care să plaseze interesele americanilor mai presus de cele de pe agenda sionistă.

Pe măsură ce evreii devin tot mai obraznici în exercițiul puterii lor, unii au început să se laude cu rolul pe care l-au jucat în depozitarea americanilor goyim-europeni. Earl Raab, director executiv emerit al Institutului Perlmutter de Avocatură Evreiască, asociat al A.D.L. (Liga Anti-Defăimare a B'nai B'rith) și editorialist la periodicul „Jewish Bulletin” din San Francisco, a scris:

Abia după Al Doilea Război Mondial legea emigrării a fost schimbată drastic pentru a elimina asemenea discriminări. Printr-una din primele manifestări ale maturizării sale politice, comunitatea evreiască a jucat un rol de frunte în efectuarea acestor schimbări.⁵³⁰

În continuare, Raab prevede trecerea albilor din America la statutul de minoritari. O dată ce acest lucru se va întâmpla, el abia așteaptă noile „constrângeri constituționale“ (restricții asupra libertății cuvântului?):

Biroul de Recensământ tocmai a raportat că aproximativ jumătate din populația Statelor Unite va fi în curând non-albă sau non-europeană. Și cu toții vor fi cetățeni americani. Am trecut dincolo de punctul în care un partid nazisto-arian ar putea să aibă câștig de cauză în această țară.

Am cultivat climatul american de opoziție față de bigotismul etnic timp de circa o jumătate de secol. Acest climat încă nu a fost perfect pus la punct, dar natura eterogenă a populației noastre tinde să facă ireversibil procesul și să ajute constrângerile noastre constituționale împotriva bigotismului să devină mai practice decât oricând.⁵³¹

După cum spune Raab, aceiași activiști evrei sioniști care au susținut un stat național de conducere exclusiv evreiască au cultivat și masiva emigrație netradițională în America și abia așteaptă vremea când demografia electorală a Statelor Unite va reflecta această transformare.

Mă întreb dacă sionistul Israel Zangwill, care a propus termenul de „creuzet“, și-a imaginat statul evreu ca pe un creuzet în care să se topească laolaltă evrei și arabi, islamism și iudaism? Dat fiind etnocentrismul sionismului, mă cam îndoiesc. Un caricaturist american a scris că problema creuzetului este aceea că „întotdeauna fundul se arde, iar drojdiile se ridică la suprafață“. Aste adevărat că America a cunoscut o contopire a multor naționalități europene diferite într-o majoritate americană tradițională dar, în ciuda omniprezentei propagande de amalgamare rasială a mijloacelor de informare evreiești, nu a existat nici o mare fuzionare între albi și negri, și doar o contopire marginală a elementelor mestizo și anglo. Totuși, ceea ce acești sioniști încă n-au reușit să realizeze de-a lungul partizanatului lor pentru mezalianțe, ei sunt în curs de a izbândi acum prin emigrarea masivă și ratele diferențiale ale natalității.

Evreii au mai promovat, prin adepții „zero-populației“ ca Paul Ehrlich, familii mai puțin numeroase printre liderii naturali ai majorității americane. Promovarea de natură evreiască a mișcării pentru eliberarea femeilor și avorturile la cerere a coborât rata natalității în rândul celor mai inteligente și mai educate clase ale Americii. Dorința lor declarată este dizolvarea rasei albe în Occident prin toate mijloacele necesare. Continua emigrație masivă a non-europenilor satisface perfect aceste scopuri.

În sumă, emigrarea masivă a populațiilor de culoare a fost și este una dintre cele mai eficiente arme ale evreimii organizate în războiul ei cultural și etnic contra americanilor de origine europeană. Nu putem câștiga această luptă pe viață și pe moarte până când poporul nostru nu-și va da seama că ne aflăm în plin război, iar tabăra noastră suferă pierderi grele. Înfrângerea în acest război ar însemna distrugerea culturii, a moștenirii și a libertăților noastre americane. Ar însemna nici mai mult nici mai puțin decât nimicirea însăși a genelor care au făcut posibile toate creațiile sociale, culturale și spirituale ce disting civilizația noastră. Glasurile noastre sunt reduse la tăcere de mass-media care se află în mâinile dușmanilor. Prea mulți dintre noi asistă în tăcere la genocidul poporului nostru. Orele sunt înaintate. Trebuie să luăm cuvântul chiar acum și să ne apărăm. Trebuie să luptăm pentru a duce mai departe magnifica noastră cultură, pe care ne-au lăsat-o moștenire înaintașii noștri. Trebuie să luăm toate măsurile necesare pentru a asigura viitorul copiilor noștri și al generațiilor următoare. Așa cum este valabil pentru toate ființele vii, trebuie să luptăm pentru dreptul nostru la viață.

Dacă mai păstrăm tăcerea în această perioadă critică din istoria poporului nostru, acest popor va rămâne mut și va pieri pentru totdeauna.

Capitolul unsprezece

Strategia evoluționistă evreiască și pretențiile superiorității evreiești

La începutul anilor șaptezeci, într-o perioadă a egalitarismului dezlănțuit, am citit cartea Geografia intelectului 532, scrisă de partizanii evrei Nathaniel Weyl și Stephan Possony, precum și o carte foarte populară, intitulată Mistica evreiască 533, de Ernest Van Den Haag. Ambele cărți declarau pe față că evreii ar fi superiori din punct de vedere genetic, cultural și moral. Afirmau în mod sfruntat ceea ce principalele istorii evreiești nu făcuseră decât să insinueze. În 1969, popularul om de știință britanic devenit romancier, C. P. Snow, a ținut o cuvântare la Colegiul Uniunii Ebraice în care susținea că, datorită „consangvinizării”, evreii erau „superiori tuturor celorlalte popoare în viață”. 534

Atunci, ca și acum, pentru a explica succesul evreilor, unii autori evrei sugerează că structura iudaismului a avut un efect genetic pozitiv asupra inteligenței. Aserțiunile privitoare la superioritatea genetică evreiască se bucură de o caldă primire din partea aceluiași mijloc de informare care condamnă caustic ca imorală și malefică așa-numita „teorie a superiorității genetice caucaziene”.

Weyl argumenta convingător că tradițiile evreiești aveau un efect eugenic, citând faptul că învățații evrei de cel mai mare succes și, prin urmare, cei mai inteligenți reprezentanți ai comunității evreiești, rabinii, erau susținuți de confrății lor evrei spre a avea cele mai numeroase familii. Autorul compara rata înaltă a natalității în familiile rabinice cu celibatul clerului catolic, despre care considera că avea un efect disgenic printre goyimi.

Puteam înțelege, cu siguranță, în ce fel au putut fi benefice pentru inteligența evreiască asemenea sisteme de reproducere și, fără îndoială, eram dispus să recunosc faptul că evreii sunt inteligenți. Ceea ce m-a frapat atunci a fost teza lui Weyl conform căreia sistemele și practicile sociale ale evreilor le puteau afecta inteligența. Crezusem mult timp că atât inteligența cât și tendințele comportamentale au o componentă genetică importantă, dar abia atunci am început pentru prima oară să mă gândesc serios la deosebiri de fond dintre evrei și goyimi. Aveau acestea oare o origine cultural-religioasă, sau genetică? Pentru a ajunge la baza problemei, am cercetat aplicațiile biologiei evoluționiste asupra dezvoltării poporului evreu.

Monumentala operă The Origin of Species 535 a lui Charles Darwin se ocupă de efectele selecției naturale asupra individului dar și, la un nivel mult mai important, asupra proceselor de selecție care implică speciile și subspeciile (rasele). Darwin a studiat originea grupurilor de indivizi înrudiți genetic și le-a cercetat capacitățile de supraviețuire în mediile lor ambiante respective. Subtitlul capodoperei lui sună astfel: „Conservarea raselor favorizate în lupta pentru viață”.

Puțini oameni au înțeles mecanismul selecției de grup în privința evoluției omenеști. Poate că cel mai reprezentativ exponent al acestei teorii a fost Sir Arthur Keith, în dinamica sa carte din 1948 O nouă teorie a evoluției umane. 536 Keith a explicat că, la fel cum indivizii sunt supuși presiunilor evolutive, același lucru se întâmplă și cu grupurile aflate în concurență. La începutul anilor șazeci, cercetătorul W. D. Hamilton și alții au început investigarea modernă asupra bazelor genetice ale comportamentului social, cunoscută astăzi sub denumirea de socio-biologie. 537

Principiile socio-biologiei, înaintate pentru prima oară de către G. C. Williams în anii șazeci, au fost încorporate științific în principiile geneticii comportamentale și în opera de răscruce a doctorului Edward Wilson, influența sa Socio-biologia: O nouă sinteză. 538 Am citit cartea lui Wilson la doar câteva luni după apariție și am găsit-o magnifică. Deși Wilson ocolea abil aplicarea teoriilor sale asupra raselor omenеști, el oferea probe concludente care arată că, de la cele mai elementare ființe, cum ar fi furnicile, până la complexitățile omenirii însăși, comportamentul are o bază biologică determinată de impulsul conservării genotipului. Înrudirea genetică s-a dovedit a fi un factor puternic în evoluție și comportament. Într-un asemenea context, loialitatea de grup și altruismul au devenit de înțeles din perspectivă evoluționistă, în sensul că individul își poate sacrifica viața și reproducerea individuală pentru a asigura supraviețuirea celor care sunt similari cu el din punct de vedere genetic.

În următoarele două decenii, Richard Alexander, J. Phillippe Rushton, D. S. Wilson, Kevin MacDonald, Edward Wilson, Edward Miller și mulți alții au dus teoria mai departe. Ei au arătat că grupurile omenеști de configurație genetică diferită cunosc presiuni sociale similare cu cele suferite de speciile sau subspeciile animale aflate în concurență. Noua disciplină științifică, numită genetică a comportamentului, continuă să înregistreze alte și

alte progrese, demonstrând relația intimă dintre ereditate și comportamentul omenesc, atât la nivel individual cât și la nivel de grup.

Descoperirile socio-biologiei și ale geneticii comportamentale ne-au sporit enorm înțelegerea dezvoltării deosebirilor rasiale. Este ușor de observat impactul evolutiv al climatului nordic mai aspru asupra a peste cinci mii de generații de europeni și efectele climatului mai blând din Africa asupra rasei negre. În plus, tabuurile sociale, tradițiile și organizarea socială a ființelor omenesti încă de la începuturile civilizației pot avea și ele un impact evident asupra sistemelor de reproducere și configurației genetice.

Începând de la relativ recenta domesticire a câinelui, omenirea a produs, prin încrucișări selective, sute de rase care diferă enorm între ele, cum ar fi St. Bernard-ul, Chihuahua fără blană, Ciobănescul German, Pug-ul sau Pit Bull-ul. Toate provin dintr-o singură specie originală și toate sunt capabile genetic de reproducerea încrucișată. Iată cum caracterizează Grolier's Encyclopedia varietățile de câini și modul în care încrucișarea selectivă le-a afectat atât înfățișarea, cât și temperamentul:

Câinii sunt mai diferiți ca aspect exterior decât ca structură anatomică. Un câine adult poate cântări între două și nouăzeci și nouă de kilograme, (...), în funcție de rasă, și poate avea o înălțime cuprinsă între 1,25 și 90 de centimetri (...), la nivelul umărului. Alte diferențe de conformație includ lungimea piciorului, lungimea botului, mărimea și poziția urechilor, lungimea, forma și poziția cozii, precum și lungimea, densitatea, culoarea și alte caracteristici ale părului. În timp, au fost prășite de asemenea, în mod selectiv, diverse rase pentru a produce temperamente potrivite cu sarcinile pe care le aveau de efectuat.⁵³⁹

În același mod în care oamenii au putut prăsi prin selecție genetică diferite rase de câini, anumite structuri și strategii sociale pot afecta evoluția omenească. Structurile sociale, în special cele care influențează obiceiurile de căsătorie, pot avea un impact dramatic asupra ratelor de supraviețuire și de reproducere. Cu siguranță, ele pot afecta temperamentul și comportamentul omenesc în același mod în care reproducătorii de câini au creat rase stoice ca St. Bernard-ul sau hiper-active ca Pekinezul. Cunoaștem oameni care sunt din fire agresivi ca un Pit Bull sau la fel de prietenoși ca un Labrador Retriever.

Este oare configurația comportamentală evreiască un produs al instituțiilor culturale, cum ar fi iudaismul și progenitura sa laică, sionismul, sau există în genotipul lor o tendință care i-a împins spre comportamentele constante manifestate de ei de-a lungul a trei milenii și mai bine, în contextul unor culturi enorm de diferite? Mă întrebam cum ar fi putut afecta structura și natura iudaismului, de-a lungul secolelor, caracteristicile genetice ale poporului evreu.

La fel cum două specii de animale care ocupă o anumită zonă geografică își formează o strategie evolutivă de grup ca să concureze pentru resurse, și grupurile omenesti pot face același lucru chiar și în societățile civilizate. Își pot elabora anumite trăsături comportamentale care le asigură avantajul în competiție și un succes mai mare în reproducere. În societățile omenesti, când interacționează grupuri distincte din punct de vedere genetic, acestea își pot asimila și pierde distincțiile genetice, sau pot dezvolta ideologii și comportamente etnocentrice care favorizează caracteristicile distincte ale propriului lor sistem de gene. Un grup etnocentric ar putea chiar să-și dezvolte o religie care să-i justifice rațional reacția evolutivă față de alte grupuri.

M-am întrebat dacă evreii se distanțaseră genetic de celelalte popoare ale Europei și, dacă așa stau lucrurile, cât de profundă a fost diviziunea. Se încorporaseră în codul genetic tendințele lor etnocentrice și de supremație, sau nu erau decât un rezultat al atitudinii culturale a religiei lor și al societăților separate pe care le creaseră? Creaseră impulsurile genetice ideologia iudaismului care fortifica și intensifica genotipul evreiesc? Peste ani de zile, după 1990, aceeași antropologie dominată de evrei care respinsese importanța conștiinței rasiale și orice simț al identității europene reafirma israelitismul și „identitatea evreiască”. În articolul „Evrei, multiculturalism și antropologie boasiană” publicat în „The American Anthropologist”, scriitoarea evreică Gelya Frank declară antropologia anti-rasistă boasiană a americanilor „istorie evreiască”.⁵⁴⁰ Gelya Frank subliniază că rolul central al evreilor a fost escamotat cu intenție, de teamă că goyimii își vor da seama că evreii au o agendă radicală.

Dintotdeauna a existat un discurs intern, însuflețit, deși uneori pe șoptite, despre originile evreiești ale antropologiei americane și înțelesul acestora. Preponderența intelectualilor evrei în primii ani ai antropologiei boasiene și identitatea evreiască a

antropologilor din generațiile ulterioare au fost trecute sub tăcere în istoriile standard ale acestei discipline științifice (...).

Eseul de față reunește tendințele acestor discursuri diverse despre prezența evreilor în antropologie pentru o nouă generație de antropologi americani, preocupați în special de transformarea teoriilor multiculturaliste în agende de activism (...).

De asemenea, a existat o disimulare a etnicității evreiești, reflectând temerile de reacții antisemite care ar fi putut discredita disciplina antropologiei și pe antropologii individuali, fie pentru că evreii erau considerați periculoși datorită presupuselor lor diferențe rasiale, fie pentru că erau asociați cu cauzele radicale. – Gelya Frank

În prezent, când solidaritatea europeană este dominată pe plan politic și cultural de pluralismul rasial, Gelya Frank dezvăluie faptul că antropologii evrei își afirmă din nou etnicitatea evreiască și identitatea de grup.

Orice număr de cercetători își reafirmă identitatea evreiască în academie, încercând simultan să descopere și să definească ce anume poate însemna identitatea evreiască în această instituție, cea mai universalistă dintre toate. Unele exemple relevante din lunga și crescândă listă a surselor, pe lângă cele deja citate, includ: Behar, 1996; Boyarian, 1992, 1996; Eilberg-Schwartz, 1990, 1992, 1994; H. Goldberg, 1987, 1995; Kleebatt, 1996; Nochilin și Garb, 1995; Prell, 1989, 1990, 1996; Robin-Dorsky și Fisher Fishkin, 1996; și Schneider, 1995.

Reapariția diferenței(/lor) evreiești ridică miza pentru antropologii evrei angajați în discursuri multiculturaliste.⁵⁴¹

Articolul m-a doborât. Aceeași instituție antropologică de dominație evreiască care le spune europenilor că în realitate nu există rase și că identitatea rasială e în cel mai bun caz o prostie, iar în cel mai rău, opera Satanei, promovează discret „identitatea genetică” și „diferențele” evreiești. Articolul lui Gelya Frank continuă cu laude deșănțate la adresa mândriei evreiești exprimată de Barbara Meyerhoff în „Zilele noastre numărate”.⁵⁴²

Când am cercetat pentru prima oară problema înrudirii genetice a evreilor, n-aveam la dispoziție articolul lui Gelya Frank. În acea perioadă, credeam că cel mai potrivit mod pentru a investiga chestiunea era acela de a observa cât de mult se aseamănă populațiile evreiești despărțite pe plan geografic, între ele și cu populațiile goyim în sânul cărora trăiesc. Diferă evreii de alți europeni în același fel în care diferă, să zicem, un englez de un francez sau un german de un rus? Sau sunt complet diferiți de toate sub-rasele europene?

Asupra acestei probleme s-au desfășurat cercetări substanțiale, în mare măsură din partea oamenilor de știință evrei care erau ocupați să studieze configurația genetică a propriului lor popor. De-a lungul anilor, ele m-au lămurit asupra subiectului în același mod în care obținusem și o perspectivă interesantă asupra istoriei evreiești din cronicile evreilor.

Primul lucru pe care l-am găsit au fost informațiile despre seria de boli cu baze genetice care apar aproape exclusiv în comunitățile evreiești, cum ar fi boala Tay-Sachs. Prezența lor indica indubitabil o trăsătură genetică proprie populației evreiești și ilustra o deosebire genetică față de goyimi. În curând am început să găsesc articole științifice care se ocupau tocmai de subiectele cercetate de mine.^{543, 544}

Cercetătorii geneticieni Sachs și Bat-Miriam au descoperit similitudini uluitoare între populațiile de evrei din nouă țări aflate în Africa de Nord, Orientul Mijlociu și Europa Centrală. Totodată, ei au constatat deosebiri acute între evreii și neevreii din aceleași țări.⁵⁴⁵

Studiind datele privitoare la grupele sangvine, Mourant, Kopec și Domaniewska-Sobczak au scris, într-o carte intitulată Genetica evreilor, că

se poate spune că, în general, situația grupelor sangvine (...) corespunde cu omogenitatea relativă a principalelor comunități evreiești istorice.⁵⁴⁶

Iată că acum avem antropologi și geneticieni evrei de renume – același grup care ne predică neobosit că nu există mari diferențe între albi și negri – afirmând cu îndrăzneală că poporul evreu este diferit genetic și relativ omogen! Ei susțin că există unele deosebiri între Ashkenazim și Sephardim (principala diviziune etnică din rândul evreilor), dar că în esență evreii formează un singur popor, având doar o asemănare genetică limitată cu populațiile europene în mijlocul cărora locuiesc.⁵⁴⁷

• Două studii majore asupra situației grupelor sangvine, unul efectuat în 1977 de Bonné-Tamir, Ashbel și Kenett, iar celălalt, în 1979, de Karlin, Kenett și Bonné-Tamir, nu au constatat, folosind paisprezece locuri polimorfice, nici o diferență semnificativă între populațiile evreiești din Irak, Libia, Germania sau Polonia. Au estimat că distanța genetică dintre goyimii și evreii care trăiesc în aceeași zonă este de trei până la cinci ori mai mare decât între evreii care trăiesc în diferitele națiuni studiate. În studiul din 1977, cercetătorii

declară că „nu au avut loc amestecuri prea mari între evrei așkenazi și vecinii lor goyimi, în ultimii circa șapte sute de ani.”^{548, 549}

- Mille și Kobylansky au descoperit, în studiile datelor dermatologice, că evreii așkenazi (din Europa de Est) sunt mult mai asemănători cu evreii sefarzi (din restul Europei și Orientul Mijlociu) decât cu est-europenii neevrei.⁵⁵⁰

- Kobylansky și Livshits, folosind analiza de bloc asupra a douăzeci și cinci de caracteristici morfologice, au estimat că evreii din Rusia erau de șase ori mai îndepărtați de ruși decât rușii de germani. De asemenea, au mai constatat că evreii sunt complet separați de alte douăzeci și patru de grupuri etnice studiate în Rusia, Germania și Polonia.⁵⁵¹

- Un alt studiu îi compara pe evreii moderni cu scheletele evreilor de acum trei mii de ani, descoperite în Orientul Mijlociu. Sofaer, Smith și Kaye au studiat morfologia dentară din Maroc, Irakul kurd și țările Europei de Est. Au găsit asemănări mai mari între populațiile evreiești răspândite la mari distanțe decât în cadrul grupurilor de goyimi care trăiau în apropierea lor. Grupul de schelete evreiești din vechime a reieșit ca fiind mult mai asemănător cu cele trei populații evreiești decât în cazurile tuturor grupurilor de neevrei, cu o singură excepție: un grup arab drus din secolul al XI-lea.⁵⁵²

Un cercetător a rezumat totalitatea diferențelor genetice spunând că, probabil, existau de cel puțin trei ori mai multe deosebiri genetice între un evreu de categorie medie din Franța și vecinul său francez goyim decât între același evreu de categorie medie din Franța și un evreu care trăiește în Rusia sau în Orientul Mijlociu.

Studiile evreiești m-au uimit. N-aș fi crezut că evreii sunt atât de diferiți sub aspect genetic de toți europenii. Cunoșteam câțiva evrei care nu se puteau deosebi de amalgamul celorlalți europeano-americani. După înfățișare, părea imposibil să fi existat de trei ori mai multe diferențe genetice între ei și noi decât între ei și evreii din alte regiuni, îndepărtate, ale lumii. Dar cercetările dovedeau că între evreu și european există o mare diferență genetică. Mă întrebam de ce înfățișarea lor nu se deosebea de a noastră într-o măsură la fel de dramatică.

Fritz Lenz a sugerat, în anii treizeci, că asemănarea dintre evrei și populațiile europene nu implică neapărat o similitudine a genelor.⁵⁵³ Lenz a spus că aspectul exterior similar se poate datora selecției genetice din cadrul fondului de gene evreiești. Aceste gene pot constitui pur și simplu un mic bloc de gene care a stat în stare latentă, în fondul evreiesc, sau au fost introduse printr-un amestec genetic limitat cu goyimii, iar apoi au fost favorizate selectiv de ambianța socială. Genele care au cauzat o asemănare corporală mai mare cu morfologia goyimilor gazde au putut avea rezultate favorabile în acceptarea socială, acumularea averii și progresul social, afectând astfel pozitiv succesul reproducerii.

Printr-un proces oarecum similar, unele specii de fluturi, distincte și fără legături apropiate de rudenie, ajung să semene între ele fără a-și reduce distanța genetică. Astfel a putut fi favorizat numai un mic set de gene din cadrul populației evreiești, care influențau înfățișarea, cauzând o mai mare asemănare cu aspectul populației goyim, fără a îngusta înstrăinarea genetică generală față de populația gazdă. Pe parcursul mai multor generații, asemănarea exterioară cu goyimii putea să se accentueze, în timp ce acele părți ale creierului care afectează tendințele comportamentale rămăneau neschimbate.

Conform geneticii evoluționiste, este posibil ca evreii să fi ajuns să semene mai mult cu gazdele lor ca aspect exterior, în același timp îndepărtându-se și mai mult pe planul caracteristicilor mintale și comportamentale. Lăsând la o parte detaliile înfățișării fizice, nu pare să încapă nici o îndoială că evreii sunt într-adevăr foarte diferiți de europeni și că și-au menținut un timp îndelungat diferența genetică.

De asemenea, am mai întâlnit un număr de surse populare care susțin că intensificarea căsătoriilor mixte între evrei și goyimi ar pune capăt caracterului genetic distinctiv al goyimilor europeni. La fel ca în multe alte situații privitoare la evrei, există o mare bogăție de informații, subliniind o realitate cu totul diferită de concepțiile populare cele mai răspândite.

Vor pune capăt căsătoriile mixte etnocentrismului evreiesc?

Se spune adesea că rata crescută a căsătoriilor mixte între evrei și goyimi, mai ales în Statele Unite, va diminua etnocentrismul și va determina asimilarea populației evreiești în fondul genetic goyim. Această afirmație este făcută în cartea de mare popularitate și beneficiară a unei intense publicități Mitul rasei evreiești, de Ralph și Jennifer Patai. Autorii sugerează că mariajele mixte ale evreilor s-au înmulțit constant din epoca Iluminismului încoace.⁵⁵⁴

Este adevărat că numeroase grupuri și lideri evrei au făcut multă agitație pe tema primejdiei căsătoriilor mixte. Publicațiile evreiești importante tipăresc adeseori articole și chiar reclame care combat căsătoriile mixte și îi imploră pe evrei să se căsătorească numai cu evreice și viceversa. Steve M. Cohen scrie următoarele în Familia evreiască: Mituri și realitate:

Evreimea organizată face eforturi viguroase, încercând să oprească sau să inverseze recente schimbări demografice (...) de a convinge un mare număr de evrei să-și schimbe deciziile privitoare la familie adică, să se căsătorească la vârste tinere, să se căsătorească în sânul comunității, să rămână căsătoriți și să aibă cât mai mulți copii.⁵⁵⁵

Pinches Stolper scrie că Uniunea Congregațiilor de Evrei Ortodocși din America nu promovează decât căsătoriile evreiești pure și puternice. Descriind amenințarea reprezentată de o frumoasă fată goyim care locuiește la doar câteva case distanță, Stolper afirmă:

Căsătoriile mixte constituie o tragedie pe care poporul evreu nu o poate tolera. Persoana care se căsătorește în afara credinței a întors spatele poporului evreu. Tradiția noastră consideră o asemenea persoană moartă spiritual, iar familia șade în shiva [respectă o perioadă de doliu] pentru acea persoană.

Asemenea căsătorii nu reușesc decât rareori, chiar și atunci când sunt însoțite de o așa-zisă convertire la iudaism, și nu pot reuși în nici un caz când partenerul evreu este preocupat de evreimea sa. Pentru familiile implicate, rezultatul constă în suferințe și tragedii, iar pentru copii, într-o viață de frustrare, conflicte și tensiuni.⁵⁵⁶

David Landau arată că fundamentalismul evreiesc se intensifică rapid în Diaspora. Landau îl citează pe unul dintre oponenții unei schimbări moderate din legea reformistă care permite urmărirea genealogiei pe linie paternă în locul celei materne, ca fiind „una dintre cele mai malefice crime, aproape la nivelul lui Hitler. A distrus integritatea poporului evreu.”⁵⁵⁷

Ascensiunea fundamentalismului a însemnat și o creștere a ratei natalității printre cei mai devotați evrei. Într-un eseu din cartea Familia evreiască: Mituri și realitate, Cohen observă că, prin creșterea ratei natalității și prin „folosirea mecanismelor de izolare, Hasidimii au atins un mare succes în a zădărnici tendințele asimilaționiste ale marii societăți”.⁵⁵⁸

Prin urmare, se poate vedea că evreimea organizată a desfășurat un efort concertat pentru a încuraja endogamia printre evrei. Grupurile ortodoxe sunt, cu siguranță, cele ce se opun cu maximă înverșunare căsătoriilor mixte, însă chiar și ziarele și revistele publicate de grupurile reformiste o descurajează insistent. Cercetătorul evreu Ellman comentează în ziarul „Jewish Social Studies” că singura comunitate etnică sau religioasă din Statele Unite care continuă să încerce limitarea și descurajarea convertirilor și a căsătoriilor mixte este comunitatea evreiască organizată. Ellman însă, împreună cu un număr de alți autori care se opun categoric căsătoriilor mixte mai crede și că ratele aparent ridicate ale acestora nu reprezintă o reală amenințare la adresa moștenirii evreiești. El sugerează că mariajele mixte întăresc genotipul și cultura evreiască tradițională, eliminându-i pe acei evrei care au tendințe asimilaționiste.⁵⁵⁹

Ellman subliniază că mariajele mixte au foarte puțin efect asupra nucleului iudaismului. El atrage atenția că acestea se produc mult mai frecvent în cazul unei a doua căsătorii, sau a uneia ulterioare, în care cuplurile au șanse mai mici de a face copii. De asemenea, citează rata mult mai mare a divorțurilor din căsătorii mixte. Peste nouăzeci la sută din căsătoriile mixte rezultă în non-convertire și, astfel, cei căsătoriți în asemenea condiții nu se integrează în comunitatea evreiască. Numai un mic procentaj de copii din căsătorii mixte sunt crescuți ca evrei și peste nouăzeci la sută din aceștia nu se mai căsătoresc cu evrei sau evreice. De asemenea, Ellman mai arată că evreii cu o poziție socio-economică superioară au șanse mai mari de a se căsători în sânul comunității, astfel încât comunitatea va continua să fie dominată de un nucleu de elită pur evreiesc, în timp ce evreii din clasele inferioare, care nu reprezintă trăsăturile dorite de solidaritate etnică, sunt mult mai predispuși să se căsătorească în afară, părăsind comunitatea.

Barry Kosmin și alți cercetători evrei, în „Aspecte ale studiului național al populației evreiești, C.J.F. 1990”, au constatat că nouăzeci și unu la sută din căsătoriile mixte s-au încheiat între cupluri neconversioniste, că numai douăzeci și opt la sută din copiii rezultați din asemenea cupluri au fost crescuți ca evrei și că până și descendenții acestei minorități infime aveau slabe șanse de a se mai căsători cu evrei și evreice.⁵⁶⁰

Nu numai că evreii căsătoriți în afara comunității sunt mult mai predispuși să părăsească cercul evreiesc, dar dovezile sugerează că ei întâmpină adesea ostilitate în societatea

evreiască. Unii autori evrei ca Michael Meyer⁵⁶¹ și C. Waxman⁵⁶² citează „respingerea tacită” a cuplurilor mixte. Toți acești factori arată că mariajele mixte au foarte puțin efect asupra fondului genetic evreiesc, pe lângă afectarea numărului de ansamblu al evreilor.

Ratele crescute ale căsătoriilor mixte vor avea, probabil, efectul pe termen lung de a întârzi caracteristicile genetice evreiești tradiționale. Elementele predispuse spre asimilare sunt înlăturate, în timp ce se produce o revigorare a ortodoxiei evreiești și o creștere a ratei natalității printre cele mai devotate elemente, cum ar fi evreii Hasidim. În plus, evreii religioși din Israel sunt aproape în totalitate ortodocși, iar în centrul mondial al evreilor, statul Israel, nu are loc aproape nici o căsătorie mixtă.

Poate că cel mai potrivit mod de a descrie comunitatea evreiască este cel folosit de distinsul scriitor evreu Daniel Elazar, în Comunitate și politică: Dinamica organizatorică a evreimii americane.⁵⁶³ Elazar propune un model bazat pe cercuri concentrice. Cercul interior reprezintă un nucleu dur, reprezentând între cinci și opt la sută evrei care duc, conform expresiei lui, „vieți complet evreiești”. Urmează între zece și douăsprezece procente de evrei numiți de Elazar „participanți”. Aceștia sunt angajați adesea în „servicii civile evreiești”, lucrând neobosit pentru cauzele evreiești. Pe locul trei, Elazar identifică un procentaj cuprins între douăzeci și cinci și treizeci la sută de evrei pe care îi numește „contribuabili și consumatori”. Aceștia aduc contribuții regulate pentru cauzele evreiești și se folosesc de comunitatea evreiască în situații cum ar fi nunțile, ceremoniile de bar mitzvah și funeraliile. Elazar numește ultimul grup „perifericii și repudatorii”. Ei nu-și aduc nici o contribuție la cauzele evreilor, uneori cercurile interioare îi atrag să participe, iar alții sunt înlăturați, lăsând nucleul evreiesc din centru și întreaga evreime mai angajată ca oricând.⁵⁶⁴

În urma copioasei publicități făcute ratei înalte de căsătorii mixte ale evreilor, unii goyimi pot ajunge să creadă că evreii ar deveni mai puțin etnocentrici. În realitate, lucrurile stau tocmai invers. Acei evrei care rămân în centru sunt cel mai puțin dispuși spre asimilare. În același timp, evreii căsătoriți în afară, care pot fi atrași spre valorile goyimilor, slujesc și ei un scop important, făcându-i pe goyimi să creadă că grupul evreiesc ar fi mai asemănător cu al lor decât este de fapt.

Mai important, unii cercetători evrei consideră că, într-o anumită măsură, căsătoriile mixte au o valoare funcțională în mediile sociale goyim. Mark Zborowski și Elizabeth Herzog spun că acestea servesc drept punte spre comunitatea goyimilor, fără a amenința însă nucleul evreiesc.

Zona de la periferie care servește drept punte spre culturile înconjurătoare satisface mai multe funcții. Este o cale de invazie, un tampon și o sursă de vigoare reînnoită. Fiecare impact care știrbește marginile exterioare poate sluji simultan la fortificarea centrului.⁵⁶⁵

Lieberman și Weinfeld, în articolul lor „Tendințe demografice și supraviețuire evreiască”, consideră nivelurile relativ înalte ale căsătoriilor mixte o strategie de succes pentru a obține un sprijin mai mare din partea comunității goyim pentru scopurile lor politice și sociale, cum ar fi susținerea politică a Israelului.

Exercițiul cu succes al influenței se realizează cel mai bine într-o comunitate cu un mare număr de membri secundari care interacționează cu oamenii politici și liderii de opinie. Chiar prin intermediul evreilor căsătoriți în afara comunității și, cu siguranță, prin rețelele lor de relații sociale care implică familia evreiască și prietenii ce pot fi mai apropiați de centrul comunității, preocupările, interesele și sensibilitățile evreiești pot fi articulate în fața unui auditoriu mai larg și mai influent. Într-un interviu recent, asistentul prezidențial Robert Lipshutz pune originile preocupării lui Jimmy Carter față de Israel pe seama prieteniei sale strânse cu un văr de gradul întâi, evreu ortodox (mătușa lui Carter s-a măritat cu un evreu, iar cei doi copii ai lor au fost crescuți ca evrei). Evreii căsătoriți mixt, deși diluează poate comunitatea, într-un sens, satisfac în alt sens funcții strategice care compensează acest efect.⁵⁶⁶

Evident, dacă evreii căsătoriți mixt servesc drept „punte spre comunitatea goyim”, cei aflați în afara comunității evreiești dar care sunt conștienți de originea lor evreiască vor avea adeseori sentimente binevoitoare față de această moștenire și vor fi dispuși să servească interesele evreiești. De asemenea, ei vor manifesta o solidaritate mai redusă cu cauzele și interesele europene.

Departate de a rezolva conflictul între evrei și goyimi, căsătoriile mixte nu tind decât să fortifice genotipul evreiesc de la centru și să cultive o solidaritate politică și culturală și mai accentuată. Trimițându-și aliații în cultura și instituția noastră politică, evreii își pot realiza mai ușor interesele. Printre goyimi, căsătoriile mixte au tocmai efectul opus. Întrucât evreii

sunt absorbiți aproape complet în societatea noastră, propria noastră solidaritate este slăbită, dându-ne iluzia că am avea de-a face cu o comunitate evreiască mai puțin impenetrabilă și etnocentrică. Nu există nici o amenințare reală la adresa genotipului evreiesc; acesta nu face decât să devină și mai „evreiesc”, cu fiecare generație.

O dată ce am aflat că evreii au o moștenire genetică diferită de a europenilor și că această diferență se intensifică, am dorit să înțeleg ce poate însemna ea în termenii comportamentului și ai strategiei evolutive evreiești.

Sumar istoric

Până acum, această carte a arătat că istoria evreiască, din cele mai vechi timpuri consemnate în Biblie și până la actuala fanfaronadă tribală a Israelului, a însemnat o îndelungată continuitate a etnocentrismului și spiritului de supremație. Evreii au învățat să prospere ca minoritate distinctă în națiunile de componentă covârșitor non-evreiască și au învățat să-și conserve moștenirea culturală și genetică în fața presiunilor adeseori intense spre asimilare din partea societăților-gazdă. Pentru a evita procesele de asimilare care înghițeau aproape toate celelalte etnii trăitoare ca minorități în națiunile din vechime, evreii și-au cultivat o ideologie de intensă loialitate și iubire de grup, pe plan interior, plus ură și etnocentrism, la nivel exterior.

În timpul șederii în Egipt, ca minoritate puternică, la începuturile istoriei lor, evreii și-au creat o strategie de supraviețuire și puritate rasială. Mai târziu, într-o regiune locuită de numeroase popoare distincte, și-au rafinat politica etnocentrică și au creat o mitologie conform căreia această politică ar fi fost decretată de Dumnezeu. O asemenea strategie își găsește expresia cea mai pură în iudaism, o religie a acestei lumi care făgăduiește domnia și puterea poporului evreu, nu compensația personală a unei vieți de Apoi pentru indivizii care o merită.

Pentru a rezista asimilării de către societățile mult mai numeroase în care conviețuiau, evreii și-au elaborat o teologie care alimenta convingerea că erau un popor superior, „ales de Dumnezeu” și făurit „separat de alte popoare”, cu dreptul de origine divină de a stăpâni lumea, însoțit de datoria sacră de a-și păstra pure cultura și genotipul. Neevreii erau caracterizați ca fiind niște inferiori necurați și chiar dușmani ucigași, hotărâți să-i distrugă fie prin exterminare (așa cum se comemorează anual la Paștele evreiesc și la Purim), fie prin asimilare (cum se comemorează la Hanukkah).

Pentru a supraviețui ca minoritate în sânul altor națiuni adeseori ca nou-veniți fără pământ, sau doar cu foarte puțin, și cu un dispreț religios-cultural față de munca fizică, evreii aveau nevoie să-și dezvolte abilitățile în alte domenii. Au devenit maeștri ai cămătăriei, finanțelor și administrației, precum și în diverse afaceri de tip atât legal, cât și penal. Au descoperit că, prin eforturi altruiste de echipă, puteau ajunge să domine zone importante din structura socială a goyimilor. De asemenea, le-a devenit evident că era în interesul lor să-și mențină o „strategie de echipă” etnocentrică și, în același timp, să submineze solidaritatea goyimilor. Totodată, au elaborat strategii complexe pentru a-și ascunde ostilitatea față de goyimii-gazde.

Spre sfârșitul captivității babiloniene, într-o perioadă de o sută de ani pe parcursul căreia au prosperat ca minoritate puternică într-o națiune străină, strategia lor iudaică s-a dezvoltat până la nivelul unei arte rafinate, pe care au codificat-o în Tanakh (Vechiul Testament) și, în cele din urmă, în Talmud.

Evreii și-au dezvoltat tradiții culturale, dietare și rituale distincte, pentru a rămâne separați de goyimi. Deosebit de celelalte două religii importante ale lumii, iudaismul nu căuta noi convertiți și, deși permitea în mod ostentativ conversiunea, ridica obstacole care o îngreunau. Comunitatea evreiască nu-i accepta complet pe convertiți și nici chiar pe descendenții acestora. (Mulți rabini din scripturile evreiești spun că sunt necesare zece generații sau chiar mai mult de viață în comunitatea evreiască pentru a obține acceptarea deplină, iar legea evreiască îi numește pe urmașii convertiților „bastarzi“.) Imensa majoritate a evreilor care se căsătoreau mixt își alegeau parteneri de viață goyimi neconvertiți, fiind astfel expulzați din comunitatea evreiască.

Cu alte cuvinte, era lipsit de drepturile civile și politice care i se cuveneau oricărui israelit, chiar și aceluia ca bastarzii ce aveau o genealogie cu pete grave.⁵⁶⁷

Ca minoritate strâns unită în cadrul națiunilor de goyimi, evreii erau nevoiți să-și ascundă adevăratele convingeri etnocentrice. Un sprijin în acest sens îl aducea menținerea limbii ebraice printre cărturarilor lor și limitarea traducerilor după textele evreiești în limbi goyim. (După cum atestă documentar capitolul despre spiritul supremației evreiești, în vremurile

moderne au inventat chiar și cuvinte codificate pentru a disimula citatele cele mai pline de ură anti-goyim din Talmud și din ritualurile lor, ajungând chiar să publice ghiduri ale Talmudului din care elevii evrei să învețe adevăratul sens anti-goyim al termenilor deghizați.)⁵⁶⁸ De asemenea, evreii au învățat să devină cât mai criptici posibil pe plan politic, adeseori mulțumindu-se să tragă sforile din culise, pentru a nu trezi furia goyimilor. În timp ce comiteau aceste fapte, de multe ori nu reușeau să-și stăpânească rapacitatea, ceea ce a dus uneori la reacții antisemite violente.

Comunitatea iudaică a pus accentul în plan istoric pe educație și a adus înalte elogii studiului iudaic al Talmudului, răsplătind această învățătură cu prestigiu social și securitate economică. O asemenea politică a avut un profund impact asupra genotipului. La fel cum favorizarea celor mai buni savanți îi avantaja pe deținătorii celei mai mari inteligențe verbale, multe alte aspecte ale structurii lor sociale favorizau alte caracteristici evreiești tradiționale.

J. Philippe Rushton, în cartea sa de răsunet *Rasă, evoluție și comportament* ⁵⁶⁹ publicată în 1995, a arătat cu ajutorul unor studii de date asociate cu cercetări paralele că până și tendințele spre etnocentrism și spre altruismul de grup au puternice componente genetice. Legea evreiască i-a expulzat timp de sute de generații pe evreii care se asimilasera printre goyimi, astfel înlăturându-i din fondul lor de gene. O asemenea politică avea șanse sigure de a întări orice predispoziție evreiască spre etnocentrism, eliminând elementele care manifestau o atitudine mai conciliantă sau chiar atracție față de esteticile și valorile neevreiești.

Pe măsură ce evreii deveneau tot mai pricepuți la cămătărie, practicile de afaceri monopoliste, încasarea impozitelor, acțiunile criminale și rolul de intermediari opresivi sau administratori ai guvernelor de ocupație, antisemitismul goyim reacționar a fortificat mentalitatea de asediu a evreilor. Antipatia lor față de gazdele de neam goyim a încurajat comunitățile evreiești să sprijine incursiunile militare ale străinilor și ocuparea națiunilor cu care conviețuiau. Asemenea acțiuni, la rândul lor, au provocat animozități și mai mari contra evreilor, adâncind cercul vicios care continuă și în zilele noastre.

Evreii au reacționat față de pericolul asimilării devenind și mai etnocentrice. Printr-un contrast accentuat, trăind în comunitățile lor cel mai adesea omogene din inima Europei, strămoșii noștri nu și-au dezvoltat niciodată mentalitatea de asediu a evreilor. În perioada când comerțul, sclavia și emigrația străină se intensificau în Europa, majoritatea comunităților europene erau slab pregătite pentru a face față introducerii unor puternice minorități etnocentrice între granițele lor. Societățile goyim din Antichitate permiteau adesea expresii religioase diversificate, inclusiv toleranța credinței evreiești, câtă vreme evreii pretindeau respectarea strictă a credinței lor, în cadrul comunității.

De-a lungul secolelor, comunitatea evreiască și-a continuat existența de societate autoritaristă care promova permanent și conștient coeziunea evreiască. Pe tot parcursul Evului Mediu, multe comunități evreiești aplicau pedeapsa cu moartea pentru acei evrei care se considera că ar fi trădat interesele evreiești. Execuția lui Iisus este un exemplu perfect de eradicare a unui om pe care-l identificau ca reprezentând o amenințare la adresa omogenității lor. Alte instrumente istorice folosite pentru a le menține puritatea ideologică și genetică au fost excomunicarea și expulzarea. În timp ce europenii, provenind dintr-o societate mai omogenă și mai puțin competitivă, aplicau o etică de viață mai individualistă, pe principiul „trăiește și lasă-l să trăiască”, evreii mențineau un colectivism intens. În timpurile moderne, evreii și-au întărit rețelele de comunicații și solidaritate, în timp ce susțineau fragmentarea societăților și a valorilor neevreiești.

Pentru a prospera ca mică minoritate în mijlocul unei societăți străine este necesar și un anumit talent la înșelătorie. În Spania creștină din Evul Mediu, evreii au răspuns cererilor de convertire la creștinism devenind marranos, falși convertiți creștini care continuau să practice în secret iudaismul. Au elaborat planuri complicate de înșelătorie, care au durat sute de ani. Mulți evrei nedeclarați își amăgeau cu succes gazdele goyimi în privința adevăratelor lor credințe religioase anticreștine. Cei mai convingători marranos au prosperat și s-au îmbogățit, pe când cei mai puțin pricepuți la o asemenea duplicitate adeseori sufereau sau piereau în beciurile Inchiziției și în urma altor persecuții.

Evreii și-au format sisteme de dualitate morală: o morală pentru ei înșiși și ai lor și o alta pentru goyimii-gazde. Dimpotrivă, goyimii din societățile omogene ale Europei tindeau să-și dezvolte o morală unică, favorabilă asimilării, când populații străine emigrau pe pământurile lor sau când ei cucureau alte națiuni. Grecia Antică a exemplificat această tradiție aplicând o doctrină universalistă în teritoriile ocupate. Unele dintre aceleași valori ale altruismului în

cadrul rasei pe care evreii și le rezervau lor înșile existau și printre populațiile europene. Totuși, întrucât nu era prezentă nici o rasă non-europeană, nu era nevoie să se dezvolte acele strategii de grup concurențiale sau înșelătoare foarte complicate, atât de caracteristice pentru evrei. În comerțul de zi cu zi și interacțiunea socială a Europei, respectarea adevărului era onorată ca un standard al vieții cotidiene. În vremuri de război se iveau un tip mai dual de moralitate, diferențiind interesele propriului popor față de cele ale dușmanului. Dar, în decursul normal al activităților, predominau schimburile reciproce între cei de același neam, mai degrabă decât cu străinii. Astfel, popoarele noastre nu au învățat niciodată bine arta duplicității morale, decât în timpul exigențelor războiului. Migrația și prezența elementelor evreiești străine au contribuit enorm la dezvoltarea modernă a conștiinței europene de rasă.

Starea actuală a evreimii

În 1920, descriind cucerirea evreiască a Rusiei, Churchill s-a exprimat succint, spunând că evreii i-au „înșfăcat pe ruși de păr și au devenit practic stăpânii necontestati ai acelui enorm imperiu”.⁵⁷⁰ În ultimul deceniu al secolului XX, evreii înșfacă America de păr în același fel.

Domină complet mijloacele de informare și de divertisment, în aproape toate națiunile civilizate; controlează piețele internaționale și bursele de acțiuni; nici un guvern nu poate rezista pretențiilor lor, în orice privințe care au importanță. Se pot coaliza împotriva oricărui stat care se opune puterii lor, ca în cazul extorcării unui miliard de dolari din Elveția, sau al violentelor covoare de bombe lansate asupra Irakului. Coeziunea poporului evreu este într-adevăr contextul Noii Ordini Mondiale și, sub auspiciile sale, ei încearcă să-și extindă interdicerea totalitară a libertății cuvântului din Europa și Canada până în națiunea care cândva a fost cea mai liberă din lume: Statele Unite.

Despre cei care declară realitățile puterii evreiești se spune că ar crede în „Conspirația evreiască”, parcă pentru a sugera imaginea ridicolă a evreilor cu caftane și yarmulke, privind printre șuvițele de păr cârlionțat într-un glob luminat de lumânări în timp ce ticluiesc stăpânirea întregii lumi. Dar nu de fantasmagoricii Bătrâni Învățați ai Sionului trebuie să ne temem, ci de aceia care dețin puterea evreiască în prezent, cu și mai multă neobrăzare.

Nu există nici o conspirație, cel puțin nu în sensul obișnuit al cuvântului. Nici cine știe ce secret nu există. Puterea evreiască este omniprezentă. Fiecare om politic este atât de conștient de puterea lor încât știe că nici măcar nu poate îndrăzni s-o menționeze! Organizațiile evreiești, mijloacele de informare evreiești și agenții politici ai evreilor își avansează necruțător agenda, fără nici o muștrare de cuget. Cu o mentalitate la fel de unilaterală ca atunci când au orchestrat revoluția din Rusia, își coordonează acum puterea la nivel mondial. Nici un lider evreu nu are nevoie să-și trimită acoliții pentru a căuta să câștige controlul asupra națiunilor neevreiești; o fac la fel de firesc cum își însușește cucul cuibul altor păsări. Boșii mijloacelor de informare evreiești și birocrății din guvern nu au nevoie să li se spună să distrugă mândria goyimilor, moștenirea acestora, onoarea lor, loialitatea și tradițiile, în timp ce și le apără pe ale lor proprii. Nu e necesar nici un plan de ansamblu pentru a corupe moravurile sexuale ale goyimilor, structura familiei și convingerile religioase. Freud și descendenții lui intelectuali, împreună cu corifeii mass-media, n-au avut nevoie, cu siguranță, de nici un plan, n-au făcut decât ceea ce le venea de la sine. Nici un Învățat Bătrân al Sionului n-a trebuit să le spună birocrăților evrei să deschidă granițele Americii și ale Europei în calea nefericitei pleve din Lumea a Treia; știu aproape instinctiv că o națiune în diversitate poate fi dominată. Mai știu și că dacă ne pot distruge integritatea genetică și solidaritatea rasială, nimeni nu va avea capacitatea de a le contesta puterea.

Nu, nu e nici o conspirație. Nu e vorba decât despre două națiuni: evreii și goyimii în stare de război etnic. Desigur, majoritatea evreilor și a goyimilor nici măcar nu-și dau seama că suntem în război. Dar în timp ce noi, goyimii, învățăm în mod inconștient lecția sinuciderii culturale și politice, evreii sunt învățați să le fie loiali celor de-un neam cu ei, iar pe noi să ne urască și să nu ne acorde nici cea mai mică încredere. Numai o mică parte dintre evrei se află în primele linii ale frontului cultural și politic dar, prin intermediul numeroaselor organizații evreiești, cartierul general își susține trupele de asalt.

Desigur, există și evrei care au deplâns ipocrizia adeptilor supremației. Unii chiar și-au riscat viața pentru a-i avertiza pe goyimi despre pericolul sionist. Printre asemenea oameni se numără Noam Chomsky, Benjamin Freedman și Alfred Lilienthal, trei oameni de origine evreiască deveniți conștienți că extremismul sionist îi poate duce la dezastru. Mișcarea de pace din Israel conține mulți asemenea evrei. Unii evrei, deși sunt totuși dornici să-și

păstreze propriul genotip, caută o politică de separare și coexistență pașnică, nu absolutismul sionist. Își dau seama că spiritul supremației evreiești poate sfârși prin a-i distruge.

Deși înțelegem caracterul iudaismului și al sionismului în spiritul acestei supremații evreiești, recunoaștem că există evrei individuali care nu îmbrățișează nici una dintre doctrine și nu sunt angajați în nici un fel de activități pentru a corupe sau a distruge instituțiile goyimilor. Un bun exemplu este acela al lui Israel Shahak, un supraviețuitor evreu al lagărelor de concentrare naziste și profesor în Israel, care a suferit enorm pentru îndrăzneala de a fi vorbit public despre sionism și iudaismul talmudic. Profesorul Shahak vorbește lumii despre mizantropia evreiască nu numai în numele justiției pentru goyimi, ci și ca să-și salveze poporul de consecințele propriilor sale fapte.

Evreii ca Israel Shahak ne oferă speranța unei rezolvări reciproc-avantajoase a conflictului între evrei și goyimi. Dar Shahak și cei ca el continuă să reprezinte o minoritate infimă și disprețuită printre compatrioții lor. Cu siguranță, hegemonia evreiască nu va putea aduce niciodată o soluționare cinstită a conflictului. Numai după ce vom detrona puterea evreiască din propriile noastre națiuni vom putea negocia cu ei, cu șanse de succes. În acest punct al conflictului, deși o conferință de pace etnică ar fi cea mai fericită soluție pentru toate părțile implicate, istoria ne spune că e improbabil ca aceasta să aibă loc. Tiraniile nu se înclină decât în fața unei puteri mai mari decât a lor.

Dacă ei reprezintă tot ceea ce are omul mai nobil, atunci poate că ar sta în firea lucrurilor ca oamenii noștri să fie înlocuiți de prototipul evreiesc. Istoria, însă, ne dezvăluie că de-a lungul secolelor evreii au fost mult mai adeseori aducători ai întunericului decât ai luminii. Acest lucru este dezvăluit în tragica implementare a doctrinelor celor mai influenți trei evrei din secolele al XIX-lea și al XX-lea: Marx, Freud și Boas. Acești trei evrei au reușit să înjosească omenirea, nu s-o înnobileze.

Evreii au o putere enormă, o putere născută din talentul conjugat cu lipsa de scrupule. Ceea ce pe noi ne slăbește, pe ei îi fortifică. Puterea noastră nu se poate afirma decât prin devotamentul față de adevăr și justiție, prin expresiile de noblețe și curaj. Când ne încălcăm propria moralitate, devenim slabi și ușor de exploatat așa cum suntem acum.

Undeva, în genotipul nostru, ni se agită genele de supraviețuire, iar aceste gene se exprimă acum printr-o nouă deșteptare. Constat această deșteptare oriunde există oameni de-ai noștri. Printre tineri, în special, e deosebit de puternică. Tinerii au o viziune a societății ariene pe care vor s-o construiască. Este o viziune pe care persecuțiile și ura n-o pot distruge. Undeva, chiar în acest moment, încă un prunc blond doarme liniștit în leagăn, fără să știe nimic despre marea luptă care se poartă pentru dreptul lui de a crește și de a trăi în propria sa țară și conform valorilor propriului său popor.

Sunt evreii superiori?

În materie de inteligență, cum se compară evreii cu europenii ca întreg și cu diversele grupuri europene luate separat?

S-au efectuat multe studii asupra acestei probleme, în primul rând de către cercetători evrei. Toate denotă un coeficient de inteligență superior al evreilor. Dar diferența provine aproape exclusiv din componentele verbale ale testelor de inteligență. Majoritatea studiilor arată că evreii au un I.Q. verbal net superior, dar europenii punctează adeseori mai mult la componentele abstracte și spațiale ale coeficientului de inteligență. Brown a constatat un I.Q. verbal superior la copiii evrei și un I.Q. vizio-spațial superior la copiii scandinavi. Levinson a descoperit același lucru printre copiii evrei și goyimi în cadrul unui studiu din 1960, iar Backman prezintă coeficienți de inteligență verbală semnificativ superiori și de inteligență a raționamentelor vizio-spațiale mult inferiori pentru evrei.^{571, 572, 573, 574, 575, 576, 577}

Faptul că evreii par a fi superiori în aptitudinile verbale ale minții pare să corespundă perfect cu strategia lor evoluționistă. Talentele verbale au o importanță evidentă pentru comunicații, comerț, munca de echipă, administrație și mediere, toate acestea având o însemnătate vitală în societățile unde au prosperat evreii.

Werner Mosse, un celebru specialist al istoriei evreimii europene, a sugerat chiar, citând studii desfășurate în Germania la începutul secolului, că fabricanții goyim tind să fie meșteșugari, pe când fabricanții evrei provin mai mult din familii de comercianți sau bancheri. Mosse susține că implicarea evreilor în industria germană de fabricație din secolul al XIX-lea s-a manifestat:

(...) mai puțin prin inovații și invenții propriu-zise și mai mult printr-o aptitudine specială pentru „medierea” economică, sub formele exportului de mărfuri germane, sau pentru „inovații secunde”, transferuri tehnologice prin introducerea în Germania a proceselor și

metodelor observate peste hotare, precum și prin crearea de noi tehnici pentru stimularea cererii.⁵⁷⁸

Richard sugerează că aptitudinile vizio-spațiale și capacitățile verbale sunt corelate negativ și că partea cea mai mare a cortexului îi este alocată fie unui set de facultăți, fie celuilalt. Un alt cercetător, Richard Swartzbaugh, în cartea sa *Mediatorul* 579, sugerează că evreii sunt mediatori înnașcuți într-o ambianță multiethnică, multireligioasă și multinațională, unde ciocnirile firești între grupurile antagoniste generează o enormă necesitate de mediere. Această mediere își găsește expresia prin drept, negocieri, arbitraje, bursa de acțiuni și administrația guvernamentală, toate, perfect corespunzătoare cu inteligența și talentele verbale ale evreilor.^{580, 581, 582}

Evreii au primit un procentaj disproporționat de mare pentru realizări științifice și culturale. De la Premiile Oscar, până la Premiile Pulitzer și Nobel, prezența semnificativă a evreilor este frapantă. Succesele disproporționate ale evreilor la câștigarea de premii științifice și culturale reflectă atât aptitudinile lor, cât și strategia de echipă. Atât comisiile pentru Premiile Oscar, cât și cele pentru Premiile Pulitzer, conțin un mare contingent de votanți evrei care au fost învățați încă de la cea mai fragedă vârstă să-i favorizeze pe ai lor. Așa cum am arătat în capitolul despre Z.O.G., evreii tind în special să intre în eșaloanele de conducere ale tuturor organizațiilor sociale din care fac parte, astfel tinzând să-și amplifice posibilitatea de a-i recunoaște și ai răsplăti pe ai lor, în profesiunile respective. În plus, mijloacele de informare și divertisment dominate de evrei îi înalță încontinuu pe ai lor, prin laude și elogii.

S-ar putea ca Barbara Streisand să nu fi fost cea mai bună cântăreață pop din țară, dar rămâne cu siguranță astfel în presa evreiască. Nici „Lista lui Schindler“ nu e sigur că ar fi fost cel mai bun film realizat în 1993, însă a corespuns perfect cu obiectivele sociale și politice ale evreilor. Scandaloasa alegere a teroristului evreu Menachem Begin ca laureat al Premiului Nobel pentru Pace s-a bazat pe fundațiile consolidate de presa evreiască din întreaga lume. Chiar și în domeniul științific, într-o epocă de progrese vertiginoase, plină cu cercetători meritorii, publicitatea și promovarea prin presă a activității unui savant este la fel de decisivă pentru obținerea unei distincții ca și valoarea intrinsecă a lucrărilor. În această arenă, oamenii de știință evrei au un avantaj promoțional inerent. Chiar și în zilele noastre, când geneticienii și psihologii dovedesc cu repeziciune rolul crucial al eredității și al rasei pentru inteligență și comportament, mass-media evreiești continuă să propage punctul de vedere ambientalist. Presa îi tratează preferențial pe egalitariștii periferici ca Lewontin, Kamin și Gould, față de savanții mai competenți, dar mai tăcuți.

Așa cum am arătat anterior, cei mai influenți trei evrei din secolele al XIX-lea și al XX-lea au fost Karl Marx, Sigmund Freud și Franz Boas. Toți trei erau oameni inteligenți, dar fiecare a avut un efect catastrofic asupra societății europene. Karl Marx a pus bazele celei mai distrugătoare și mai ucigașe ideologii a tuturor timpurilor. Sigmund Freud a subminat temeliile familiei și ale valorilor europene. Franz Boas a fost părintele antropolog al mișcării egalitariste care acum nu caută nici mai mult nici mai puțin decât distrugerea genotipului nostru.

Măsura supremă

Chiar și așa-numita aripă moderată a iudaismului predică o supremație evreiască a moralei și intelectului. Într-un articol din revista „Reform Judaism“, intitulat „Fii liniștit. E bine când ești Popor Ales“, Arthur Hertzberg (redactorul șef) și Aron Hirt-Manheimer discută despre victimizarea lor de către creștini, în tinerețe. Afirmă caracterul special al evreilor, chiar și pe al acelor evrei liberali care nu vor să-l recunoască. În articol, ei citează cuvintele fondatorului statului Israel, David Ben-Gurion:

Concepția mea asupra idealului și viziunii mesianice nu e metafizică, ci socio-cultural-morală (...). Cred în superioritatea noastră morală și intelectuală, în capacitatea noastră de a servi drept model pentru înălțarea speciei umane. Această convingere a mea se bazează pe cunoașterea poporului evreu, nu pe o credință mistică; gloria prezenței divine se află înăuntrul nostru, în inimile noastre, nu în afară.⁵⁸³ (sublinierea mea)

Ar fi interesant să vedem reacțiile, dacă Președintele Statelor Unite și-a declarat credința în superioritatea morală și intelectuală a rasei albe. Citatul din Ben-Gurion nu denotă numai o atitudine în spiritul supremației, ci arată și că sentimentul lui de superioritate evreiască nu se datorează credinței că ar fi „aleșii lui Dumnezeu“, ci numai unui egotism autoimpus.

Înainte ca aserțiunile de superioritate evreiască autoproclamată să poată fi luate în serios, e important să ne amintim că măsura supremă a virtuții este capacitatea de creație și

performanța istorică. În acest sens, trecutul european este magnific. Caucazienii au pus bazele astronomiei, ale fizicii, matematicii, ingineriei, biologiei, geologiei și medicinei. Strămoșii noștri au fost cei care au proiectat Piramidele, Parthenonul și Pantheonul. Înaintașii noștri greci au scris primul roman, au transformat teatrul într-o formă de artă și au dăruit lumii filosofia lui Socrate și Platon. Rasa noastră a descifrat secretele universului copernican, confrății noștri au clădit Republica Romană și au scris Magna Carta, Declarația de Independență și Constituția Statelor Unite. Poporul nostru a creat marea artă a Greciei Antice și a descătușat frumusețea Renașterii. Prin degetele lui Michelangelo curgea sângele nostru când a întins mâna spre Dumnezeu, pe bolta Capelei Sixtine. Iar în mâinile lui Leonardo pulsa sângele nostru când a conturat, din piatră rece, calda frumusețe a „Madonei cu Pruncul”.

Din genele noastre au izvorât compozițiile lui Bach, Mozart, Beethoven și Wagner. Oamenii noștri au inventat automobilul, aeroplanul, mașina cu aburi, motorul cu combustie internă, turboreactorul, lumina electrică, telefonul, radioul și camerele de luat vederi, chiar și puternicele instrumente folosite acum ca arme împotriva noastră: aparatul de filmat și camera de televiziune. Beneficiari ai moștenirii noastre au pus bazele epocii computerelor: semiconductorul, tranzistorul și circuitele integrate. Poporul nostru a dezvoltat matematica, fizica și propulsia chimică pe care le-am folosit pentru a ne lăsa urmele pașilor pe Lună.

Aș putea continua astfel la nesfârșit, reamintind marile izbânzi ale moștenirii noastre europene. În măreția Greciei lui Pericle, sau într-a Romei lui Caesar, ori în Anglia lui Shakespeare, nu a existat aproape nici o influență evreiască. Civilizația occidentală a putut atârna mai greu în balanță și fără ei. Dar am fi putut sonda oare hrubele întunecate ale marxismului, ale psihanalizei freudiene și ale egalitarismului boasian, fără ei?

Diferența dintre evrei și goyimi își găsește expresia în genul de filme realizate de Walt Disney, în comparație cu cele produse de actualul patron al Studiourilor Disney, Michael Eisner. Câtă vreme atât Disney cât și Eisner au realizat filme de o mare valoare tehnică, filmele lui Disney puneau accentul pe frumusețea și noblețea omului și pe miracolele Naturii. Eisner a îndepărtat studiourile Disney de producția filmelor despre natură, deturnându-le spre pelicule degenerate ca „Jocul de-a plânsul” și „Preotul”, două filme care se bălăcesc în depravare și devieri sexuale, filme la care Walt Disney nici nu s-ar fi uitat măcar, necum să le mai și producă.

În timp ce clasicii greci și europenii renașcentiști produceau mari opere de artă, picturi și sculpturi care reprezentau frumusețea ideală a formei omenești, evreii respingeau artele plastice ca fiind „chipuri cioplite”. Acum, sponsorizează și promovează o artă degenerată, care valorifică diformitățile și anomaliiile în detrimentul a tot ceea ce este armonios, nobil și eroic. Câtă vreme spiritul faustic al europenilor a pătruns în adâncul oceanelor și s-a înălțat pe cei mai înalți munți, aventurându-se chiar și în spațiu, evreii rareori au fost pionieri. În timp ce noi venerăm solul, Pământul, însăși lumea naturală cu ajutorul căreia majoritatea evreilor și-au câștigat pâinea zilnică până nu demult, evreii s-au adunat în jurul vițelului de aur al unei vieți urbane parazite și lipsite de suflet.

În vreme ce Freud declara organele genitale și excretoare ca fiind cheile celui mai profund sens al vieții, goyimul Carl Jung îl respingea pe Freud și elabora conceptul de suflet rasial. În timp ce evreii încă mai proslăvesc principiul ochi pentru ochi, europenii îmbrățișează, poate cu prețul unui mare pericol, doctrina „întoarce și celălalt obraz”.

În termenii inteligenței, evreii le sunt superiori europenilor la nivelul aptitudinilor verbale. Sunt un popor isteț și iute la vorbă, versat în arta manipulării și a medierii. Dar, cu siguranță, nu sunt superiori în privința calităților de caracter care au creat măreția și splendoarea poporului nostru. Genotipul evreiesc a fost și este, desigur, rezistent și adaptabil, și încă ar mai putea, dacă-i îngăduim, să ne moștenească pământul ca împărăție. Întrecerea, însă, este departe de a se fi sfârșit. Poporul nostru are o avuție de material genetic minunat, care încă se va mai dovedi vrednică de a supraviețui. Când ai noștri se vor trezi și vor pune geniul nostru, idealismul și curajul nostru, în slujba luptei pentru supraviețuire, victoria va fi posibilă.

Evreii s-au adaptat la vicisitudinile lumii din jur, în timp ce-și conservau propriul genotip. Dar, în timp ce ei se adaptau, noi cream. Am creat și tehnologie, și artă. Am găsit mari frumuseți și în trup, și în suflet. L-am îmbrățișat și pe Dumnezeu, și Natura; știința și religia. Am învățat cum să punem în balanță atât guvernarea, cât și libertatea.

Ciocnirea etnică finală între aceste două genotipuri și culturi diametral opuse se apropie rapid, o dată cu noul mileniu. Setea de putere a evreilor îi împinge spre dominație, așa cum a

făcut de două mii de ani încoace. Strategia lor evolutivă a fost perfecționată până în punctul în care noi, europenii, am ajuns să suferim pe scară globală efectele hegemoniei evreiești. Suntem nevoiți să le recunoaștem actuala putere politică și socială, dar mai știm și că puterea lor a fost realizată cu prețul degradării civilizației noastre. Eșecul de a răsturna această putere nu poate duce decât la dispariția noastră definitivă, iar acest fapt îi conferă sarcinii noastre importanța unei lupte pe viață și pe moarte de cea mai mare întâietate pentru poporul nostru.

Noi, arienii, suntem acei oameni de descendență europeană care au conștiință rasială și care și-au dedicat viețile supraviețuirii și progresului evolutiv al neamului nostru. Ne vom face datoria. Nu ne vom preda libertatea și însăși dreptul la existență în fața evreilor sau a oricărei alte puteri. Ne vom păstra moștenirea și drepturile și libertățile cucerite cu atâta trudă. Ne vom călăuzi poporul pe scara evolutivă spre stele.

Bibliografie

- 1 Ford, Henry. (1920-1922). *The International Jew: the World's Foremost Problem*. Dearborn Independent. Dearborn, Michigan.
- 2 Irving, David. (1994). *Action Report*. Special Edition.
- 3 Goldhagen, D. (1996). *Hitler's Willing Executioners: Ordinary Germans and The Holocaust*. New York: Knopf, Random House.
- 4 *Who's Who In World Jewry*. (1965). New York: Pitman Publishing. Corp.
- 5 *Who's Who In American Jewry* (1927-). New York: The Jewish Biographical Bureau, Inc.
- 6 Goldwater, B. M. (1960). *The Conscience of a Conservative*. Shepherdsville, Kentucky: Victor Publishing Co.
- 7 Stormer, J. (1964). *None Dare Call It Treason*. Florissant, Missouri: Liberty Bell Press.
- 8 Schwarz, F. C. (1960). *You Can Trust The Communists*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.
- 9 Churchill, W. (1920). *Zionism versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People*. Illustrated Sunday Herald. February 8.
- 10 Churchill, W. (1920). *Zionism versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People*.
- 11 U. S. National Archives. (1919). Record Group 120: Records of The American Expeditionary Forces, June 9.
- 12 Wilton, R. (1920). *Last Days of the Romanovs*. New York: George H. Doran Co. p. 148.
- 13 U. S. National Archives. (1919). Record Group 120: Records of The American Expeditionary Forces, June 9.
- 14 Francis, D. R. (1921). *Russia From the American Embassy*. New York: C. Scribner's & Sons, p. 214.
- 15 National Archives, Dept. of State Decimal File, 1910-1929, file 861.00/5067.
- 16 Nettl, J. P. (1967). *The Soviet Achievement*. New York: Harcourt, Brace&World.
- 17 *Encyclopedia Judaica*. p 791-792.
- 18 Trotsky, L. (1968). *Stalin: An Appraisal of the Man and His Influence*. ed. trans. Charles Malamuth. London, MacGibbon&Kee.
- 19 Shub, David. (1961). *Novyi Zhurnal* no. 63.
- 20 Shub, D. (1966). *Lenin: a Biography*. Harmondsworth, Penguin.
- 21 *Review of Fonds Social Juif*. (1970). no. 161.
- 22 Ben-Shlomo, B. Z. (1991). *Reporting on Lenin's Jewish Roots*. Jewish Chronicle. July 26, p. 2.
- 23 Hoffman, Michael. (1997). *Campaign for Radical Truth in History*. P. O. Box 849. Coeur D'Alene, ID 83816. Ehrenburg won the Order of Lenin and the Stalin Prize and willed his papers to the Israeli Yad Vashem Holocaust Museum.
- 24 Goldberg, Anatol. (1984). *Ilya Ehrenburg: Revolutionary, novelist, poet, war correspondent, propagandist: the extraordinary epic of a Russian survivor*. New York: Viking.
- 25 Solzhenitsyn, A. (1974). *The Gulag Archipelago, 1918-1956: An Experiment in Literary investigation, I-II*. Tran. Thomas P. Whitney. London: Collins: Harvill Press. p. 79.
- 26 Aronson, G. (1949). *Soviet Russia and the Jews*. New York. American Jewish League Against Communism.
- 27 *The Jewish Voice*. (1942). New York. January.
- 28 *The Congress Bulletin*. (1940). (New York). American Jewish Congress, January 5.
- 29 George Bernard Shaw, quoted in *The Jewish Guardian* (1931). Said: „I have seen the statement which Stalin gave recently to the Jewish Telegraphic Agency on anti-Semitism and in which the Soviet leader said that under the Soviet laws militant anti-Semitism in punishable by death“.
- 30 Joseph Stalin (Note to the Jewish Telegraphic Agency). 12th January 1931, *Collected Works*, vol. 13.
- 31 Gregor Aronson. (1949). *Soviet Russia and the Jews*. New York: American Jewish League Against Communism.
- 32 *Encyclopaedia Britannica*. (1947). Vol. 2. p.76.
- 33 Latimer, E. W. (1895). *Russia and Turkey in the 19th Century*. A. C. McLury&Co. p. 332.
- 34 *Jewish Communal Register of New York City*. (1918). p. 1018-1019.

- 35 New York Journal American (1949). February 3.
- 36 Andelman, M. S. (1974). To Eliminate the Opiate. New York-Tel Aviv: Zahavia. Ltd.
- 26.
- 37 Nedava, J. (1971). Trotsky and the Jews. Philadelphia. Jewish Publication Society.
- 38 Marx, Karl, (1936). Das Kapital. English. New York: The Modern library.
- 39 Marx, Karl, (1932). Capital, the Communist manifesto and other writings. New York: The Modern library.
- 40 Chicago Jewish Sentinel. (1975). Inside Judaica. October 30.
- 41 Barnes Review. (1996). The Racism of Marx and Engels. Oct. vol. 2, 10, p. 3.
- 42 The Encyclopedia of Zionism in Israel. (1971). New York: Herzl Press/McGraw-Hill. p. 496-497.
- 43 Wilton, R. (1920). Last Days of the Romanovs. New York: George H. Doran Co. 148.
- 44 Rapoport, Louis. (1990). Stalin's War Against the Jews. Free Press/Simon& Schuster.
- 45 Curtis, William Elroy. (1907). National Geographic Magazine. The Revolution in Russia. May. p. 313.
- 46 Orwell, George. (1948). 1984.
- 47 Exodus (1960). dir. Otto Preminger United Artists.
- 48 Kurtzman, Daniel. (1995). Ousted House Historian Seeks Restitution and a Straight Record. Jewish Telegraphic Agency. October 31.
- 49 Bible, King James Version. Ezra chapter 9.
- 50 KJV Numbers 33:55.
- 51 KJV Joshua 6:21.
- 52 KJV Joshua 10:32-34.
- 53 KJV Joshua 10:37.
- 54 KJV Isaiah 34:2-3.
- 55 RSV Deuteronomy 20:16.
- 56 KJV Deuteronomy 7:2-3.
- 57 KJV Deuteronomy 7:6.
- 58 KJV Ezra 9:12.
- 59 Maimonides, Mishneh Torah. Laws on Murderers 2, 4, 11.
- 60 KJV Galatians 3:26-29.
- 61 The Winds of War, War and Remembrance, and others.
- 62 New York Herald Tribune. (1959). Nov. 17.
- 63 Dilling, E. (1980). The Jewish Religion. Los Angeles: CDL Report (Renamed From The Plot Against Christianity).
- 64 Talmud, Sanhedrin. (1935). Soncino Edition. p. 400.
- 65 Simon, M. Trans. (1936). 57a Gittin. London. Soncino Press. p 261.
- 66 Jewish Encyclopedia. (1907). Balaam. p. 469.
- 67 Talmud, Sanhedrin. (1935). Soncino Edition, 5th footnote on p. 388.
- 68 Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia. (1905). Min. p. 594.
- 69 Talmud. (1935). Soncino Edition.
- 70 Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. p. 388.
- 71 Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia. (1907). Gentile. New York. p. 617.
- 72 Talmud. (1935). Baba Mezia. Soncino Edition. 114a-114b.
- 73 Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia. (1907). Gentile. New York. p. 621.
- 74 Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 58b. p. 398.
- 75 Talmud, Baba Kamma (1935). Soncino Edition. p. 211.
- 76 Talmud, Baba Kamma (1935). Soncino Edition. p. 666.
- 77 Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 76a. p. 470.
- 78 Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 57a. p. 388.
- 79 Talmud, Baba Kamma (1935). Soncino Edition. 37b.
- 80 Talmud, Baba Kamma (1935). Soncino Edition. p. 664-665.
- 81 Talmud, Yebamoth. (1936). Soncino Edition. 98a.
- 82 Talmud, Abodah Zarah. (1935). Soncino Edition. 22a-b.
- 83 Talmud, Abodah Zarah. (1935). Soncino Edition. 67b.
- 84 Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia. (1907). Gentile: Discrimination Against Gentiles. p. 617-621.
- 85 Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia. (1907). Gentile. New York. p. 617.
- 86 Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 105a-b. p. 717.

- 87 Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 105a-b. p. 726.
- 88 RSV John 8:13T
- 89 Luther, M. L. (1962). *The Jews And Their Lies*. Chicago. Christian Press Translated From The Enlangen And Weimar German Editions (1483-1546). Works. 1883 D. Martin Luther Werke; Kritische Gesamtausgabe. Weimar, H. Böhlau, (1883-1985).
- 90 Random House Websters Unabridged Electronic Dictionary. (1996). „Purim“.
- 91 Holiday Observances (1997). *Jewish Art In Context*.
- 92 Goldwasser, Phillip. (1998). *Bon Appetit*. Hosted by the Jewish Communication Network on the Internet.
- 93 Hess, Moses, (1958). 1812-1875. *Rome And Jerusalem*. Translated By Maurice J. Bloom. New York: Philosophical Library.
- 94 Dubnow, S. (1906). *Foundation of National Judaism*. Translated from Die Grundlagen Des Nationaljudentums. S. M. Dubnow. Berlin: Jüdischer Verlag.
- 95 Menuhin, Moshe. (1965). *The Decadence of Judaism In Our Time*. New York: Exposition Press.
- 96 Menuhin, Moshe. (1965). *The Decadence of Judaism In Our Time*. 482-483.
- 97 Attack. (1976). Goldmann quoted in *Zionism I: Theory*. no. 42. (Hillsboro. WV. www.natvan.com.)
- 98 Brandeis, L. at a speech before the Menorah Society at Columbia University.
- 99 Herzl, T. (1967). *The Jewish State: An Attempt At A Modern Solution Of The Jewish Question*. London, Pordes.
- 100 Wyman, David S. (1985). *The Abandonment Of The Jews: America And The Holocaust, 1941-1945*. Pantheon.
- 101 Lazare, Bernard. (1967). *Antisemitism: Its History And Causes*; Translated From The French. London, Britons Publishing Co.
- 102 Encyclopaedia Judaica. (1994). *Decennial Book, 1983-1992 Events Of 1982-1992 Jerusalem : Encyclopaedia Judaica*.
- 103 De Mille, C. B. (1956). *The Ten Commandments*. Hollywood. Paramount.
- 104 Spielberg, S. (1993). *Schindler's List*. Hollywood. Universal.
- 105 Jewish Press. Brooklyn, NY.
- 106 The Jewish Press. (1988). Feb. 19. 10A.
- 107 Idem, 8C.
- 108 Bermant, C. (1991). *Some Carefully And Carelessly Chosen Words*, *Jewish Chronicle*. May 17.
- 109 New Republic. (1992). May.
- 110 Who's Who In World Jewry. (1965). New York : Pitman Pub. Corp.
- 111 Who's Who In American Jewry. (1927-). New York : The Jewish Biographical Bureau.
- 112 Putnam, C. (1961). *Race and reason: A Yankee View*. Public Affairs Press.
- 113 RSV Acts 17:26.
- 114 RSV Acts 17:26.
- 115 RSV Joshua 6:21.
- 116 KJV Joshua 10:39.
- 117 RSV Deuteronomy 20:10-18.
- 118 KJV Leviticus 19:18.
- 119 KJV Exodus 20:13, 15, and 17.
- 120 RSV Leviticus 19:18.
- 121 TANAKH. (1985). *A New Translation of The Holy Scriptures according to the Traditional Hebrew Text*. Philadelphia. The Jewish Publication Society.
- 122 Talmud – Baba Kamma (1935). 113b. p. 666. Soncino Edition.
- 123 Funk and Wagnalls Jewish Encyclopedia. (1905). Gentile, p. 620.
- 124 Hartung, John. (1995). *Love Thy Neighbor: The Evolution of In-Group Morality*. Skeptic, Vol. 3. No. 4.
- 125 KJV Leviticus 25:44-46.
- 126 KJV Deuteronomy 7:2-6.
- 127 KJV Deuteronomy 7:4.
- 128 RSV Ezra 9:1.
- 129 KJV Ezra 9:2.
- 130 KJV Leviticus 20:24.
- 131 KJV Nehemiah 13:3.

- 132 KJV Galatians 3:26-29.
- 133 RSV Ephesians 6:5.
- 134 RSV 1 Timothy 6:2.
- 135 RSV Titus 2:9-10.
- 136 RSV 1 Peter 2:18.
- 137 RSV Leviticus 25:44-46.
- 138 RSV Luke 7:9.
- 139 KJV Luke 22:36 .
- 140 KJV John 2:15.
- 141 Schonfield, H. J. (1965). The Passover plot; new light on the history of Jesus.
New York: B. Geis Associates. Random House.
- 142 KJV Hebrews 8:9.
- 143 „Judaism.“ Encyclopedia Judaica, p. 396.
- 144 „Conservative Judaism“, Enc. Encyclopedia Judaica, p. 906.
- 145 Universal Jewish Encyclopedia, „Authority“ p. 637.
- 146 Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 105a-b. p. 717.
- 147 Simon, M. Trans. (1936). 57a Gittin. London. Soncino Press, p. 261.
- 148 Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 105a-b. p. 726.
- 149 Idem, 52b. p. 356.
- 150 Idem, 105a-b. p. 726.
- 151 Shahak, I. (1994). Jewish History, Jewish Religion. Boulder, Colorado. Pluto
Press.
- 152 Shahak, I. (1994). Jewish History, Jewish Religion. 97-98.
- 153 Idem, p. 21.
- 154 Idem, 23 & 93.
- 155 „Goy“ Talmudic Encyclopedia as quoted by Shahak.
- 156 Shahak, I. (1994). Jewish History, Jewish Religion. 87.
- 157 Idem, p. 23.
- 158 Luther, M. L. (1962). The Jews And Their Lies. Chicago. Christian Press
Translated From The Erlangen And Weimar German Editions. 1483-1546. Works. 1883 D.
Martin Luthers Werke; Kritische Gesamtausgabe. Weimar, H. Böhlau, 1883-1985.
- 159 RSV Deuteronomy 7:6-12.
- 160 RSV Romans 9:1-3, 6-8, 24-26.
- 161 KJV Hebrews 8:6-7, 9-10, and 13.
- 162 KJV Matthew 21:43-45.
- 163 KJV John 8:42-48.
- 164 KJV John 1:47.
- 165 RSV I Thessalonians 2:14-16.
- 166 RSV Titus 1:13-14.
- 167 Solzhenitsyn, A. (1974). The Gulag archipelago, 1918-1956: an experiment in
literary investigation, I-II. Tran. Thomas P. Whitney. London: Collins : Harvill Press. p. 79.
- 168 RSV John 7:13.
- 169 KJV Hebrews 8:9.
- 170 Koestler, A. (1976). The Thirteenth Tribe. New York: Random House.
- 171 Barnes Review. (1997). The Khazars, Non-Semitic Jews. July. Vol. 3, p. 9.
- 172 Chase, G. A., & V. A. McKusick (1972). Founder Effect In Tay-Sachs Disease.
American Journal Of Human Genetics. 25:p. 339-352.
- 173 The Encyclopedia of Zionism in Israel. (1971). New York: Herzl
Press/McGraw-Hill.
- 174 Glazer, Nathan. (1970). Remembering the Answers: Essays on the American
student revolt. New York: Basic Books.
- 175 Britton, F. (1979). Behind Communism. Noontide Press.
- 176 Cohen, Jacob. (1993). The Rosenberg File. National Review. July 19.: p. 48-52
- 177 Neville, John F. (1997). The Press, the Rosenbergs, and the Cold War. London:
Praeger.
- 178 Strom, Kevin. (1998). We Are All Prejudiced. Internet Article. April 13.
- 179 Boas, F. (1911). Rev. Ed., (1938). The Mind of Primitive Man. New York.
- 180 Herskovits, Melville J. (1953). Franz Boas; the science of man in the making.
Clifton, NJ: A. M. Kelley, P. 65.

- 181 Mead, Margaret. (1961). *Coming of age in Samoa; a psychological study of primitive youth for Western civilization*. Foreword by Franz Boas. New York: Morrow.
- 182 Freeman, D. (1983). *Margaret Mead and Samoa: The Making and Unmaking of an Anthropological Myth*. Cambridge University Press.
- 183 Freeman, D. (1990). *The Samoan Reader: Anthropologists Take Stock*. Lanham, Maryland: University Press of America.
- 184 Freeman, D. (1991). On Franz Boas and the Samoan Researches of Margaret Mead. *Current Anthropology*, p. 32, 322-330.
- 185 Montagu, Ashley. (1945). *Man's Most Dangerous Myth: The Fallacy of Race*. New York: Columbia University Press.
- 186 Pearson, R. (1996). *Heredity and Humanity: Race Eugenics and Modern Science*. Washington, DC: Scott-Townsend Publishers.
- 187 Gelya, F. (1997). Jews, Multiculturalism, And Boasian Anthropology. *The American Anthropologist*. Vol. 99. #4. p. 731-745.
- 188 Yerushalmi, Y. H. (1991). *Freud's Moses: Judaism Terminable and Interminable*. New Haven: Yale University Press, p. 98.
- 189 Gay, P. (1988). *Freud: A Life For Our Time*. New York: W. W. Norton.
- 190 Freud, S. (1939). *Moses and Monotheism*. New York: Vintage.
- 191 Freud, S. (1938). *Totem and Taboo; Resemblances Between the Psychic Lines of Savages and Neurotics*. Harmondsworth, Middlesex: Penguin Books.
- 192 MacDonald, K. (1996). *A People That Shall Dwell Apart*. Westport, Connecticut: Praeger.
- 193 Freud, S. (1969). *The Interpretation of Dreams*. Trans. J. Strachey. New York.
- 194 Yerushalmi, Y. H. (1991). *Freud's Moses: Judaism Terminable and Interminable*. New Haven: Yale University Press, p.45.
- 195 Ibidem.
- 196 Freud, S. (1939). *Moses and Monotheism*. Trans. by K. Jones. New York: Vintage. p. 114-117.
- 197 Mannoni, O. (1971). *Freud*. Trans. R. Belice. New York. p. 168.
- 198 Friedman, Murray. *What Went Wrong*. (1995). New York: Free Press.
- 199 Garrow, David. (1983). *The FBI and Martin Luther King*. Penguin Books, New York.
- 200 Strom, Kevin Alfred. (1994). *The Beast as Saint*. Radio broadcast. Printed transcript available from National Vanguard Books, Box 330, Hillsboro, WV 24946.
- 201 Pappas, T. (1992). *A Houdini of Time*. *Chronicles*. November 26-30.
- 202 Abernathy, R. (1989). *And the Walls Came Tumbling Down*. New York: Harper & Row.
- 203 Newsweek. (1998). *Books: The Middle of the Journey*, Taylor Branch's *Grand Civil-Rights History Rolls On*. January 19. p. 62. Quoting from *Pillar of Fire: America in the King Years 1963-65*. Taylor Branch. Simon and Schuster.
- 204 Kaye, Evelyn. (1987). *A Hole in the Sheet: a Modern Woman Looks at Orthodox and Hasidic Judaism*. Secaucus, New Jersey: L. Stuart.
- 205 Kaye, Evelyn. (1987). *A Hole in the Sheet*.
- 206 *Jewish Encyclopedia*. (1905). Talmudic prayer, p. 617.
- 207 Talmud. (1936). Kethuboth. Soncino Edition. Kethuboth 11b. p. 58.
- 208 Talmud. (1935). Sanhedrin. 69b. p. 469.
- 209 Talmud. (1936). Yebamoth. Soncino Edition. 57b. p. 386
- 210 Walt, Vivienne. (1998). *Backlash In Africa Against a Major Ritual*. *The Sacramento Bee*. July 12.
- 211 *New York Times*. (1992). December 9.
- 212 Network. (1976). Director: Sidney Lumet. Producer: Howard Gottfried. Screenwriter: Paddy Chayevsky. Editor: Alan Heim. United Artists-MGM.
- 213 Thunderbolt. P.O. Box 1211 Marietta, GA 30061.
- 214 *Schindler's List*. (1993). Universal. Director: Steven Spielberg. Producers: Gerald R. Molen, Steven Spielberg. Screenwriters: Kurt Luedtke, Steve Zaillian. Cinematographer: Janusz Kaminski. Editor: Ewa Braun.
- 215 Gabler, N. (1988). *An Empire of Their Own: How the Jews Invented Hollywood*. New York: Crown Publishers.
- 216 Stein, B. (1979.). *The View From Sunset Boulevard*. New York: Basic Books.

- 217 Stein, Ben. (1997). Do Jews Run the Media: You Bet they Do – And What of it? E! online Internet Magazine.
- 218 National Vanguard Books, P. O. Box 330 Hillsboro, WV 24946. Or <<http://www.natvan.com>>
- 219 Time. (1962). The Newspaper Collector. July 27. p. 56.
- 220 Robertson, W. (1981). The Dispossessed Majority. Cape Canaveral, Florida. Howard Alien Enterprises, Inc. (PO Box 76, Cape Canaveral, FL 32920).
- 221 Pierce, Dr. William. (1998). National Vanguard Books. P.O. Box 330, Hillsboro, WV. 24946. Or www.natvan.com. Edited By Brett Anderson.
- 222 Birth Of A Nation. (1915). Director, Composer: D.W. Griffith. Screenwriter: Frank E. Woods, D.W. Griffith. Producer: Frank E. Woods. Cinematographer: Billy Bitzer. Editor: James Smith.
- 223 Gone with the Wind. (1939). Editor: Hal Kern. Producer, Screenwriter: David O. Selznick.
- 224 Dixon, T. (1905). The Clansman: An Historical Romance Of The Ku Klux Klan. New York: Grosset & Dunlap.
- 225 Barnes Review. (1997). Birth of a Nation. July. vol. 3. n. 7 p. 27.
- 226 Shakespeare, W. (1600). The Excellent History Of The Merchant Of Venice: With the extreme cruelty of Shylock the Jew towards the saide merchant, in cutting a just pound of his flesh and the obtaining of Portia by the choyse of three caskets. London: J. Roberts.
- 227 Canadian Jewish News. (1991). January 31. p. 33.
- 228 Mitchell, M. (1936). Gone with the Wind. New York: Macmillan.
- 229 Guess Who's Coming To Dinner. Columbia. (1967). Director, Producer: Stanley Kramer. Screenwriter: William Rose. Cinematographer: Sam Leavitt.
- 230 Newsweek. (1991). June 10.
- 231 Roots. (1977). Wolper Productions. Directors: Marvin Chomsky, John Erman, David Greene, and Gilbert Moses. Producer: David Wolper.
- 232 The Holocaust. (1978). Titus Productions. Director: Marvin Chomsky. Producers: Robert Berger and Herbert Brodtkin. Screenplay: Gerald Green. Music: Morton Gould. Producer: Robert Berger.
- 233 Haley, A. (1976). Roots. Garden City, New York: Doubleday.
- 234 Courlander, H. (1967). The African. New York: Crown Publishers.
- 235 Freedom Road (1979). Zev Braun Productions, Freedom Road Films. Director: J'an K'adir. Producer: Zev Braun. Writer: Howard Fast. Editor: Anne Goursaud.
- 236 Fast, H. (1990). Being Red. Boston. Houghton Mifflin.
- 237 Farewell Uncle Tom. [1972] Cannon Releasing Corporation.
- 238 Medved, M. (1996). Jews Run Hollywood, So What? Moment. August.
- 239 Priest. (1994). Miramax Films.
- 240 The Crying Game. (1992). Miramax Films.
- 241 Seven Years In Tibet. (1997). Sony Pictures Entertainment, TriStar Pictures, Mandalay Entertainment, Reperage & Vanguard Films, Applecross.
- 242 Larry King Live. (1996). Guest: Marlon Brando. Friday, April 5.
- 243 Bar-Yosef, Avinoam. (1994). The Jews Who Run Clinton's Court. Maariv. September 2.
- 244 Fulbright, Sen. William. (1973). Face the Nation. CBS: New York. April 15.
- 245 Buckley, William F. (1970). McCarthy and His Enemies; The Record and Its Meaning. New Rochelle, New York: Arlington House.
- 246 Wall Street Journal. (1978). American Jews and Jimmy Carter. March 2. p. 18.
- 247 Getler, Michael. (1974). Pentagon Chief Suggests Israel Lobby Has Too Much Influence. Los Angeles Times.
- 248 San Francisco Chronicle. (1968). November 23. p. 9.
- 249 Bar-Yosef, Avinoam. (1994). The Jews Who Run Clinton's Court. Maariv.
- 250 Ibidem.
- 251 Ibidem.
- 252 Jonathan Broder. (1997). Saton. February 17.
- 253 The New York Times News Service. (1997). Albright Upbraids Stubborn Balkan Leaders: Refugees... June 1.

- 254 The Spotlight The leading anti-Zionist newspaper in the United States. Published by Liberty Lobby 300 Independence Ave. SE Washington, D.C. 20003
- 255 Jewish Week. (1997). March 3.
- 256 Idem. January 24
- 257 New York Times. (1997). October 4.
- 258 The Times-Picayune. (1998). Swiss banks, Holocaust survivors settle war claims. August 13. p. A-13.
- 259 Findley, Paul. (1989). They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel's Lobby. Chicago, Illinois: Lawrence Hill Books.
- 260 Bar-Yosef, Avinoam. (1994). The Jews Who Run Clinton's Court. Maariv.
- 261 Network (1976). Director: Sidney Lumet. Producer: Howard Gottfried. Screenwriter: Paddy Chayevsky. Editor: Alan Heim. United Artists-MGM.
- 262 Kornberg, R. (1993). Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism. Bloomington: Indiana University Press, inner quote from Herzl diary, 161.
- 263 Microsoft Encarta 96 Encyclopedia. (1993-1995). „Anti-Semitism.“ Microsoft Corporation. Funk & Wagnalls Corporation.
- 264 Grolier's Encyclopedia. Anti-Semitism.
- 265 Heschel, Susannah. (1993). Anti-Semites Against Anti-Semitism. Tikkun, November/December, p. 52.
- 266 Todd Endelman, (1979). The Jews of Georgian England, 1714-1830. Philadelphia. p. 95.
- 267 Wisse, Ruth. (1991). The Twentieth Century's Most Successful Ideology. Commentary. Vol. 91, #2. February, p. 33.
- 268 Jerusalem Post. (1990). Editorial. September 15. p. 24.
- 269 Hertzberg, A. (1993). Is Anti-Semitism Dying Out? New York Review of Books, XL (12), p. 51-57.
- 270 Lewis, N. and Reinhold, M. (1955). Roman Civilization: Sourcebook II: The Empire. Harper Torchbooks: New York.
- 271 Bishop, John. (1964). Nero: the Man and the Legend. Robert Hale Limited: London.
- 272 The Times-Picayune. (1998). Study Affirms Genetic Link in Jewish Priestly Class. July 9, p. A11
- 273 Twain, M. (1899). Concerning the Jews. Harper's Monthly Magazine. September.
- 274 Rose, P. L. (1990). Revolutionary Antisemitism in Germany, from Kant to Wagner. Princeton, New Jersey: Princeton University Press, p. 7.
- 275 KJV. Deut. 23:20.
- 276 KJV. Deut. 23:21.
- 277 The Code of Maimonides, ed. L. Nemoy. (1965). Yale Judaica Series. New Haven, Connecticut: Yale University Press.
- 278 Roth, C. (1978). A History of the Jews in England, 3rd edition. Oxford: The Clarendon Press.
- 279 Chazan, R. (1973). Medieval Jewry in Northern France: A Political and Social History. Baltimore; The Johns Hopkins University Press.
- 280 Weinryb, B. D. (1972). The Jews of Poland: A Social and Economic History of the Jewish Community in Poland from 1100 to 1800. Philadelphia: The Jewish Publication Society of America.
- 281 Neuman, A. A. (1969). The Jews in Spain: Their Political and Cultural Life During the Middle Ages; Vols. I & II. New York: Octagon Books. (Originally published in 1942.)
- 282 Baldwin, J. W. (1986). The Government of Philip Augustus: Foundations of French Royal Power in the Middle Ages. Berkeley: University of California Press.
- 283 Rabinowitz, L. (1938). The Social Life of the Jews of Northern France in the XII-XIV Centuries as Reflected in the Rabbinical Literature of the Period. London: Edward Goldston Ltd.
- 284 Luchaire, A. (1912). Social France at the Time of Philip Augustus. New York: Frederick Ungar.
- 285 Encyclopedia Britannica (1952). Vol. 13. Jews. p. 57.

- 286 Davidson, N. (1987). *The Inquisition and the Italian Jews. Inquisition and Society in Early Modern Europe*. Totowa, New Jersey: Barnes & Noble.
- 287 Haliczer, S. (1987). *Inquisition and Society in Early Modern Europe* Trans. S. Haliczer. Totowa, New Jersey: Barnes & Noble.
- 288 Pullan, B. (1983). *The Jews of Europe and the Inquisition of Venice, 1550-1670*. London: Basil Blackwell. p. 159.
- 289 Kornberg, R. (1993). *Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism*. Inner quote from Herzl diary. Bloomington, Indiana: Indiana University Press, p. 183.
- 290 Kornberg, R. (1993). *Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism*. p. 161-162.
- 291 Kornberg, R. (1993). *Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism*, p. 183.
- 292 Aquinas, Thomas. *On the Governance of the Jews*.
- 293 Finkelstein, L. (1924). *Jewish Self-Government in the Middle Ages*. Westport, Connecticut: Greenwood Press, p. 280.
- 294 Katz, J. (1961). *Tradition and Crisis: Jewish Society at the End of the Middle Ages*. New York. The Free Press of Glencoe. p. 24.
- 295 KJV. Lev. 25:14.
- 296 *The Code of Maimonides*. (1965). ed. L. Nemoy. Yale Judaica Series, New Haven, Connecticut: Yale University Press. Ch. XII: 1. p. 47.
- 297 Katz, J. (1961). *Tradition and Crisis: Jewish Society at the End of the Middle Ages*. New York: The Free Press of Glencoe. p. 61.
- 298 Roth, C. (1974). *A History of the Marranos*, 4th ed. New York: Schocken Books.
- 299 Random House Unabridged Webster's Electronic Dictionary. Marrano.
- 300 Shaw, S. J. (1991). *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic*. New York: New York University Press.
- 301 Hundert, G. D. (1992). *The Jews in a Polish Private Town: The Case of Opatow in the Eighteenth Century*. Baltimore: Johns Hopkins University Press.
- 302 Hundert, G. D. (1992). p. 54.
- 303 Idem. p. 57.
- 304 Liebman, A. (1979). *Jews and the Left*. New York: John Wiley & Sons. p. 267-268.
- 305 Encyclopaedia Britannica. (1947). Vol. 2. p. 76.
- 306 Mosse, W. E. (1987). *Jews in the German Economy: The German-Jewish Economic Elite 1820-1935*. Oxford, U.K.: The Clarendon Press.
- 307 Gordon, S. (1984). *Hitler, Germans, and the „Jewish Question“* Princeton, New Jersey: Princeton University Press.
- 308 Birmingham, Stephen (1967). *Our Crowd: The Great Jewish Families of New York*. New York: Harper & Row.
- 309 Ehrlich, J. and Rehfeld B. (1989). *New Crowd: Changing of the Jewish Guard on Wall Street*. Boston: Little, Brown & Company.
- 310 Schwartz, M. (1987). *Irangate and Boesky Affair Worrisome to Jews*. Palm Beach Jewish World. January 30.
- 311 Newsweek. (1971). November 17.
- 312 Anderson, J. (1971). *Israel is Crook's Promised Land*. Washington Post. December 19.
- 313 Messick, H. (1971). *Lansky*. New York: Putnam. p. 276-277.
- 314 Buggy. (1991). Director: Levinson, B. Screenwriter: Toback, J. Tristar.
- 315 Messick, H. (1971). *Lansky*. New York: Putnam. p. 8-10.
- 316 Brokhin, Y. (1975). *Hustling on Gorky Street*. Dial Press.
- 317 Simis, K. (1982). *USSR: The Corrupt Society*. Simon and Schuster.
- 318 Friedman, R.R. (1998). *The Most Dangerous Mobster in the World*. Village Voice. May 26.
- 319 Ibid.
- 320 Luther, M. (1974). Quoted by Leon Poliakov. *The History of Anti-Semitism*. New York. p. 233, note 10.
- 321 RSV. Lev. 25:44.
- 322 Marcus, J. (1952). *Jews*. Encyclopaedia Britannica. Vol. 13. p. 57.

- 323 Grayzel, S. (1948). *A History of the Jew: From Babylonian Exile to the End of World War II*. Philadelphia Jewish Publication Society of America, p. 312.
- 324 White, W. (1966). *Who Brought the Slaves to America?* White Publishing.
- 325 Barnes Review. (1997). *Who Really Engaged in the African Slave Trade*. Sept. 92.
- 326 Raphael, Marc. (1983). *Jews and Judaism in the United States: A Documentary History*. New York: Behrman House, Inc. Vol. 14. Raphael is the editor of *American Jewish History*, the journal of the American Jewish Historical Society at Brandeis University in Massachusetts.
- 327 Platt, Virginia B. (1975). *And Don't Forget the Guinea Voyage: The Slave Trade of Aaron Lopez of Newport*. William and Mary Quarterly. Vol. 32, # 4.
- 328 Marcus, J. (1970). *The Colonial American Jew: 1492-1776*. Detroit, Michigan: Wayne State University Press.
- 329 Marcus, J. (1974). *The Jew and the American Revolution*. Cincinnati, American Jewish Archives. 3[3
- 330 Liebman S. B. (1982). *New World Jewry 1493-1825: Requiem for the Forgotten*. KTAV, New York, p. 170, 183. [Liebman is an attorney; LL.B., St. Lawrence University, 1929; M.A. (Latin American history), Mexico City College, 1963; Florida chapter American Jewish Historical Society, 1956-58; Friends of Hebrew University, 1958-59; American Historical Society Contributor to scholarly journals on Jewish history.
- 331 Wiznitzer, A. (1960). *Jews in Colonial Brazil*. p. 72-3 [Note: Wiznitzer, Arnold Aharon, educator; Born in Austria, December 20, 1899; Ph.D., University of Vienna, 1920; Doctor of Hebrew Literature, Jewish Theological Seminary of America; Emeritus research professor, University of Judaism, Los Angeles; Contributor to historical journals in the United States and Brazil including the *Journal of Jewish Social Studies* and the *Publications of the American Jewish Historical Society*. Former president, Brazilian-Jewish Institute of Historical Research.]
- 332 Marcus, J. (1989 *United States Jewry*). 1776-1985. Detroit: Wayne State University Press, p. 586.
- 333 *The Secret Relationship between Blacks and Jews*. (1991). Prepared by the Historical Research Department of the Nation of Islam. Chicago, Illinois: Latimer Associates.
- 334 Spielberg, S. (1997). *Amistad*. Los Angeles: Dreamworks.
- 335 Raphael, Marc. (1983). *Jews and Judaism in the United States: A Documentary History*. New York: Behrman House.
- 336 Bristow, E. J. (1983). *Prostitution and Prejudice*. New York: Shocken books.
- 337 Bristow, E. (1986). *Studies in Contemporary Jewry, II*. Bloomington, Indiana: Indiana University Press, p. 310.
- 338 Specter, M (1998). *Slave-traders Lure Slavic Women*. Times-Picayune. New York Times News Service. January 11.
- 339 Specter, M. (1998). [or] Ibid.
- 340 Specter, M. (1998). [or] Ibid.
- 341 Katz, Samuel M. (1998). *Hookers in the Holy Land*. Moment. April, p. 45-78.
- 342 Katz, Samuel M. (1998). *Hookers in the Holy Land*. p. 47.
- 343 Ibidem. p. 48.
- 344 Ibidem. p. 49.
- 345 Josephus, F. (1989). *The Works of Josephus, Antiquities of the Jews*. Complete and unabridged, trans., W. Whiston. Peabody, Massachusetts: Hendrickson Publishers. (12:224).
- 346 Josephus, F. (1989). *The Works of Josephus, Antiquities of the Jews*. (12:224)
- 347 Alon, G. (1989). *The Jews on Their Land in the Talmudic Age (70-640 C. E.)*. Trans. G. Levi from Hebrew. Cambridge: Harvard University Press (Originally published in 1980, 1984 by the Magnes Press, Hebrew University, Jerusalem) p. 16.
- 348 Avi-Yonah, M. (1976). *The Jews under Roman and Byzantine Rule: A Political History of Palestine from the Bar Kokhba War to the Arab Conquest*. Jerusalem: The Magnes Press, reprinted 1984. p. 261.
- 349 Parkes, J. (1934). *The Conflict of the Church and the Synagogue: A Study of the Origins of Antisemitism*. London: The Soncino Press, p. 263, 257-258.
- 350 Grant, M. (1973). *The Jews in the Roman World*. New York: Charles Scribner's Sons. p. 288.

- 351 Ibid. p. 289.
- 352 Jones, A. H. M. (1964). *The Later Roman Empire 284-602: A Social Economic and Administrative Survey*, 2 vol. Norman, Oklahoma: University of Oklahoma Press. p. 950.
- 353 Shaw, S. J. (1991). *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic*. New York: New York University Press, p. 25.
- 354 Ibid. p. 26.
- 355 Shaw, S. J. (1991). *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic*. New York: New York University Press, p. 77.
- 356 Amador de los Rios, R. (1875-1876). *Historia Social, Politico y Religiosa de los Judios de España y Portugal*. Madrid. Vol. I.
- 357 Ballesteros y Beretta, A. (1918-1936). *Historia de España y Su Influencia en la Historia Universal*. Barcelona. Vol. II.
- 358 Castro, A. (1954). *The Structure of Spanish history*. Trans. E. L. King. Princeton, New Jersey: Princeton University Press.
- 359 Stillman, N. A. (1979). *The Jews of Arab Lands: A History and Source Book*. Philadelphia: The Jewish Publication Society of America.
- 360 Irving, D. (1981). *Uprising!* London: Hodder and Stoughton.
- 361 RSV. Genesis 37:6,7.
- 362 RSV. Genesis 37:26.
- 363 RSV. Genesis 39:7-23.
- 364 RSV. Genesis 41:33.
- 365 RSV. Genesis 47:14.
- 366 RJV. for all of above quotes.
- 367 Weizmann, C. (1949). *Trial and Error: The Autobiography of Chaim Weizmann*. New York: Harper and Brothers, p. 90.
- 368 KJV. Genesis: 25:23-33.
- 369 KJV. Genesis: 27:19-39.
- 370 Patai, R. (1977). *The Jewish Mind*. New York: Scribners. p. 234.
- 371 Aleichem, S. (1937). *Funem Yarid*. New York.
- 372 Hook, S. (1989). *On Being a Jew*. Commentary. Vol. 88, # 4. October 29.
- 373 Spitz, L. (1946). *Sermon by rabbi Leon Spitz*. American Hebrew. March 1.
- 374 Truman, Harry S. (1945). As quoted from the diaries of Henry A. Wallace from his papers at the University of Iowa. Included in Victory Lasky's book, *It Didn't Start Watergate*.
- 375 Halkin, Hillel. (1998). *Here to stay: An Unrepentant Zionist Reflects on his Aliyah*. Moment, p. 5.
- 376 Menuhin, Moshe. (1965). *The Decadence of Judaism in Our Time*. New York: Exposition Press, Inc. p. 159.
- 377 Ibidem. p.397.
- 378 Encarta Encyclopedia. (1996). Funk and Wagnalls.
- 379 Brenner, Lenni. (1984). *The Iron Wall: Zionist Revisionism from Jabotinsky to Shamir*. Totowa, New Jersey.: Biblio Distribution Center
- 380 Jabotinsky, V. (1923). *The Iron Wall: We And The Arabs*.
- 381 U.N. Archives. (1948). A. 648. September 16. p. 14.
- 382 Idem.
- 383 KJV. Joshua 23:12-13.
- 384 Exodus (1960). Director & Producer: Otto Preminger. United Artists.
- 385 De Reynier, J. (1950). *Chief Representative Of The International Committee Of The Red Cross In Jerusalem*. (A Jerusalem Un Drapeau Flottait Sur La Ligne De Feu', Geneva.
- 386 Yediot Ahronot. (1972). April 4.
- 387 Ankori, Zvi (1982). *Davar*. April 9.
- 388 Begin, M. (1964). *The Revolt: The Story Of The Irgun*. Tel-Aviv: Hadar Pub. p. 162.
- 389 Haber, E. (1979). *Menachem Begin, The Man And The Legend*. New York: Delle Book. p. 385.
- 390 Erlich, G. (1992). *Not Only Deir Yassin*. Hebrew Daily Ha'ir. May 6.
- 391 Rokach, L. (1980). *Israel's Sacred Terrorism*. Bellmont, Mass: Assoc. Arab American University Grads.

- 392 Ibid.
- 393 Ibid.
- 394 Fisk, R. (1996). Massacre In Sanctuary: Eyewitness. The Independent. April 19. p. 1.
- 395 Le Monde. (1993). September 12. p. 118.
- 396 Look Magazine. (1962). January 16.
- 397 Barnes Review. (1997). The Balfour Declaration. Jan. vol. 3.
- 398 Encarta. Balfour Declaration.
- 399 George, D. L. Memoirs Of The Peace Conference, p. 726.
- 400 Landman, S. (1936). Great Britain, Great Britain: The Jews And Palestine. London: New Zionist Press, p. 3-6.
- 401 Grose, P. (1984). Israel In The Mind Of America. New York: Knopf. p. 64.
- 402 Encarta. Balfour Declaration.
- 403 Trial Of The Major War Criminals Before The International Military Court. Nürnberg: November 14th 1945 Oct. 1 1946. Official French Text. 26th April 1946. Debates, Tome XII. D 321.
- 404 Daily Express. (1933). Judea Declares War on Germany. March 24. p.l.
- 405 Dawidowicz, L. (1976). Memo of June 21, 1933, In: A Holocaust Reader. New York: Behrman. p. 150-155.
- 406 Nicosia, F. R. (1985). The Third Reich And The Palestine Question. Austin: University of Texas, p. 42.
- 407 Niewyk, D. L. (1980). The Jews In Weimar Germany. Baton Rouge, p. 94-95, 126-131, 140-143.
- 408 Nicosia, F. (1985). Third Reich. p. 1-15.
- 409 Prinz, J. (1934). We Jews. [Wir Juden.] Berlin: Erich Reiss.
- 410 Hohne, H. (1971). The Order Of The Death's Head. Ballantine. p. 376.
- 411 Herzl, T. (1970). Jewish State. New York: Herzl Press, p. 33, 35, 36.
- 412 Weckert, I. (1981). Feuerzeichen: Die Reichskristallnacht. Tübingen: Grabert. p. 212.
- 413 Black, E. (1984). The Transfer Agreement. New York: MacMillan. p. 73.
- 414 Herzl, T. (1897). Der Kongress. Welt. June 4. Reprinted In: Theodor Herzl's Zionistische Schriften (Leon Kellner, Ed.), Erster Teil, Berlin: Jüdischer Verlag, 1920, p. 190 (And p. 139).
- 415 Rundschau. (1935). September 17. Quoted In: Yitzhak Arad, With Y. Gutman and A. Margaliot, Eds. Documents On The Holocaust (Jerusalem: Yad Vashem. (1981). p. 82-83.
- 416 Kern, E. (1935). Verheimlichte Dokumente. Der Angriff. Munich. (1988). December 23. p. 148.
- 417 Nicosia, F. (1985). Third Reich. p. 56.
- 418 Brenner, L. (1983). Zionism In The Age Of The Dictators, p. 138.
- 419 Margaliot, A. (1977). The Reaction.... Yad Vashem Studies Jerusalem. Vol. 12. p. 90-91.
- 420 Levine, H. (1975). A Jewish Collaborator In Nazi Germany. Central European History. Atlanta. September, p. 251-281.
- 421 Wise (1938). Dr. Wise Urges Jews To Declare Selves As Such. New York Herald Tribune. June 13. p. 12.
- 422 Nicosia, F. (1935). Das Schwarze Korps. September 26. Quoted In: The Third Reich And The Palestine Question (1985), p. 56-57.
- 423 Nicosia, F. (1985). Third Reich. p. 63-64, 105, 219-220.
- 424 Ibidem, p. 141-144.
- 425 Wistrich, R. (1985). On Hitler's Critical View Of Zionism In Mein Kampf. See Vol. 1, Chap. 11. Quoted In: Hitler's Apocalypse, p. 155.
- 426 Nicosia, F. (1985). Third Reich. p. 26-28.
- 427 Kotze, H. V. (1974). Heeresadjutant Bei Hitler. Stuttgart, p. 65, 95.
- 428 Arad, Y. (1981). Documents On The Holocaust, p. 155.
- 429 Barnes Review. (1995). Secrets of the Mossad. Sept. p. 11.
- 430 Feilchenfeld, W. (1972). Haavara-Transfer Nach Palästina. Tübingen: Mohr/Siebeck.

- 431 Yisraeli, David (1971). The Third Reich And The Transfer Agreement, Journal Of Contemporary History. London. No. 2. p. 129-148.
- 432 Encyclopaedia Judaica. (1971). Haavara. Vol. 7. p. 1012-1013.
- 433 Nicosia, F. (1985). The Third Reich. p.44-49. [consistency!]
- 434 Hilberg, R. (1985). The Destruction Of The European Jews. New York: Holmes & Meier, p. 140-141.
- 435 Levy, R. S. (1984). Commentary, Sept. 68-71.32.
- 436 Original Document In German Auswurtiges Amt Archiv, Bestand 47-59, E 224152 And E 234155-58.
- 437 Yisraeli, D. (1974). The Palestine Problem In German Politics 1889-1945. Israel. p. 315-317.
- 438 Polkhen, K. (1976). The Secret Contacts. Journal Of Palestine Studies. Spring-Summer. p.78-80.
- 439 Yoar-Gelber. (1939-1942). Zionist Policy And The Fate Of European Jewry. Yad Vashem Studies. Vol. XII. p. 199.
- 440 Rosenblum, H. (1958). Yediot Aahronot. Jewish Newsletter. New York. November.
- 441 Bar Zohar. (1966). Le Prophète Armé – : Ben Gourion. Fayard. Paris, p. 146.
- 442 United Nations General Assembly. (1965). The International Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination.
- 443 Shahak, I.. The Racism Of The State Of Israel, p. 57.
- 444 Badi, J. (1960). Fundamental Laws Of The State Of Israel. New York. p. 156.
- 445 Ennes, J. (1979). Assault On The Liberty. New York: Random House.
- 446 Gross, F. B. (1975). Faces of Death. MPI Home.
- 447 Irving, D. (1964). Destruction of Dresden. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- 448 Barnes Review. (1966). Aerial Bombing of German Cities. March/April Vol. 4. p. 2.
- 449 Barnes Review. (1996).The Mass Expulsion of Ethnic Germans. Oct. 96 Vol. 2. 10
- 450 Bacque, J. (1989). Other Losses. Canada: Stoddart Publishing.
- 451 Kaufman, Theodore N. (1941). Germany must Perish! New York: Gordon Press.
- 452 Frank, Anne. (1952). Diary of a Young Girl. Translated from the Dutch by B. M. Mooyaart-Doubleday, with an introduction by Eleanor Roosevelt. Garden City, New York: Doubleday.
- 453 Ibid.
- 454 Wiesel, E. (1969). Night. New York: Avon Books, p. 41-44, 79, 93.
- 455 D. Calder. (1987). The Sunday Sun. [Toronto, Canada. May 31. p. C4.
- 456 Wiesenthal, S. (1967). The Murderers Among Us. New York: McGraw-Hill
- 457 Encyclopaedia Britannica (1952).
- 458 Idem (1947),(1952). & (1956).
- 459 Idem (1967).
- 460 Paroles d'étranger (1982). Editions du Seuil. 86.
- 461 Kennedy, J. F. (1963). Profiles in Courage. New York: Pocket Books.
- 462 Ibid.
- 463 Ibid.
- 464 Ibid.
- 465 Washington Daily News. (1949). January 9.
- 466 Sunday Pictorial. (1949). January 23. London.
- 467 Chicago Daily Tribune. (1948). February 23.
- 468 Blumenson, M. (1972). The Patton Papers. Boston: Houghton Mifflin.
- 469 Sack, J. (1993). An Eye For An Eye. New York: Basic Books.
- 470 Bacque, James (1997). Crimes and Mercies : The Fate of German Civilians Under Allied Occupation, 1944-1950. Toronto: Little, Brown and Company, Canada.
- 471 Barnes Review. (1997). Anderson File: The Movie and the Truth, vol. 3. p. 17.
- 472 Holocaust Revisionism Source Book. (1994). Quote from Vanity Fair. p. 1.
- 473 Butler, R. (1983). Legions of Death. England, p. 235-237.
- 474 Nürnberg exhibit, U.S.S.R. p. 197.

- 475 Porter, Carlos. (1988). Made in Russia. Facsimile reprint from (IMT (Blue Series) vol. 1. p. 252.). p. 159.
- 476 Wiesenthal, S. (1946). Die Neue Weg. 17/18 p. 4-5.
- 477 Shirer, W. L. (1960). The Rise and Fall of the Third Reich: A History of Nazi Germany. New York. p. 971.
- 478 Laqueur, W. (1981). The Terrible Secret: Suppression of the Truth About Hitler's „Final Solution“ Boston: Little, Brown and Company.
- 479 Sereny, Gitta. (1974). Into That Darkness: From Mercy Killing to Mass Murder. New York: McGraw-Hill. p. 141.
- 480 Los Angeles Times. (1981). Nazi Soap Rumor During World War II. May 16. p. II/2.
- 481 Toronto Globe & Mail. (1990). April 25.
- 482 Weber, Mark. (1991). Jewish Soap. Journal for Historical Review. Vol. 2. p. 224.
- 483 Barnes Review. (1998). The Myth that Refuses to Die. Mar/Apr. Vol. 4. p. 63.
- 484 Hugo, R. (1983). The Hitler Diaries. New York: Morrow.
- 485 After much intimidation Cole later repudiated his revisionist viewpoints, but the tape of Francizek Piper remains.
- 486 Van Pelt, R. J. & Dwork, D. (1996). Auschwitz: 1270 to Present. New Haven and London: W.W. Norton & Company, p. 363-364.
- 487 Hinsley, F. H. (1984). British Intelligence in the Second World War: Its Influence on Strategy and Operations. New York: Cambridge University Press.
- 488 Pressac, J. C. (1989). Auschwitz: Techniques and Operation of the Gas Chambers. New York: Beate Klarsfeld Foundation.
- 489 Mayer, A. J. (1988). Why Did The Heavens Not Darken?: The „Final Solution“ In History. New York: Pantheon Books, p. 365.
- 490 Ibid. p. 362.
- 491 Compton's Multimedia Encyclopedia. (1991). Miriam Webster.
- 492 Ibid.
- 493 Hilberg, R. (1961). The Destruction of the European Jews. New York: Harper & Row.
- 494 The Revised Hilberg. (1986). Simon Wiesenthal Annual. Vol. 3. 294.
- 495 Kelley, J., Eisler, P., Kelly K. (1997). Silent Witness. USA Today. May 2. FINAL Page 13A.
- 496 Barnes Review. (1997). Red Rampage 1945. April, vol. 3.
- 497 Kennedy, J.F. Profiles in Courage.
- 498 Mason, A. T. (1956). Harlan Fiske Stone: Pillar of the Law. Viking Press, p. 746.
- 499 Hilberg, R. (1996). Holocaust. Encarta Encyclopedia.
- 500 Barnes Review.
- 501 Goldmann, N. (1978). The Jewish Paradox. New York: Grosset & Dunlap.
- 502 Ibid. p. 122-123.
- 503 Wiesel, E. (1982). Legends of Our Time. (chapter 12: Appointment with Hate.) New York: Schocken Books, p. 142.
- 504 Dina Kyriakidou. (1996). Le Pen. Fights Fine. Reuters Wire Service. June 21.
- 505 Churchill, Winston, Sir. (1989). The Second World War. Norwalk, Connecticut: Easton Press. Indexes: 1. Gathering storm — 2. Their finest hour — 3. Grand Alliance — 4. Hinge of fate — 5. Closing the ring — 6. Triumph and tragedy.
- 506 Eisenhower, Dwight D. (1997). Crusade in Europe. Baltimore, London: Johns Hopkins University Press.
- 507 Wiesenthal Center Press Release (1997). December 8.
- 508 Barnes Review. (1997). Truth for Germany: The Guilt Question of the Second World War. December. Vol. 3. 12.
- 509 Daily Express. (1933). Judea Declares War on Germany. March 24. p. 1.
- 510 Smith, Drew L. (1971). The Legacy Of The Melting Pot. North Quincy, Massachusetts. Christopher Publishing House.
- 511 Congressional Record, April 12, 1924. 6,265-6,266.
- 512 Ross, E. A. (1914). The Old World And The New: The Significance Of Past And Present Immigration To The American People. New York: The Century Co. p. 144.

- 513 Congressional Record, April 12, 1924. 6,272.
- 514 Idem, April 23, 1952. 2,285.
- 515 Joint Hearings Before The Subcommittees Of The Committees On The Judiciary, 82nd Congress, First Session, On S. 716, H. R. 2379, And H. R. 2816. March 6-April 9, 1951. 563
- 516 Congressional Record, April 23, 1952. 4,320.
- 517 Javits, J. (1951). Let's Open Our Gates. New York Times Magazine. July 8. p. 8, 33.
- 518 Congress Weekly. (1956). Editorial of February 20. p. 3
- 519 Cohen, N. W. (1972). Not Free To Desist: The American Jewish Committee 1906-1966. Philadelphia: The Jewish Publication Society Of America.
- 520 Ibid. p. 342.
- 521 Sachar, H. (1992). A History Of Jews In America. New York: Alfred A. Knopf.
- 522 Ibid. p. 427.
- 523 MacDonald, K. B. (1994). A People That Shall Dwell Alone: Judaism As A Group Evolutionary Strategy. Westport, Connecticut: Praeger.
- 524 MacDonald, K. B. (1998). Separation And Its Discontents: Toward An Evolutionary Theory Of Anti-Semitism. Westport, Connecticut: Praeger.
- 525 Silberman, C. E. (1985). A Certain people: American Jews and Their Lives Today. New York: Summit Books.
- 526 Higham, J. (1984). Send These To Me: Immigrants In Urban America. Baltimore: Johns Hopkins University Press.
- 527 Bennett, M. T. (1963). American Immigration Policies: A History. Washington, DC: Public Affairs Press, p. 181.
- 528 A. M. Rosenthal. (1992). New York Times. December 9.
- 529 Ibidem.
- 530 Jewish Bulletin. (1993). July. 23.
- 531 Idem. Feb. 19.
- 532 Weyl, N. & Possony, S. (1963). Geography Of Intellect. Chicago: H. Regnery Co.
- 533 Van den Haag, E. The Jewish Mystique. New York, Stein and Day.
- 534 Pittsburgh Post Gazette. (1969). Apr. 1. p. 26.
- 535 Darwin, C. (1892). The Origin Of Species By Means Of Natural Selection, Or The Preservation Of Favored Races In The Struggle For Life. New York, D. Appleton And Company.
- 536 Keith, Arthur, Sir, (1949). A New Theory of Human Evolution. New York. Philosophical Library.
- 537 Hamilton, W. D. (1964). The Genetical Theory Of Social Behaviour .Vols. I, II. Journal Of Theoretical Biology. 7:p. 1-52.
- 538 Wilson, E. (1975). Sociobiology: A New Synthesis. Cambridge: Harvard U. Press.
- 539 Grolier's Electronic Encyclopedia. (1994). „Dog“.
- 540 Frank, Gelya. (1997). Jews, Multiculturalism, And Boasian Anthropology. The American Anthropologist. 99 (4) 731-745.
- 541 Frank, Gelya (1997).
- 542 Meyerhoff, B. (1978). Number Our Days. E. P. Hutton.
- 543 Chase, G. A., & V. A. McKusick (1972). Founder Effect In Tay-Sachs Disease. American Journal Of Human Genetics. 25:339-352.
- 544 Fraikor, A. L. (1977). Tay-Sachs Disease: Genetic Drift Among The Ashkenazi Jews. Social Biology. 24:117-134.
- 545 Sachs, L, & M. Bat-Miriam (1957). The Genetics Of Jewish Populations. American Journal Of Human Genetics. 9:117-126.
- 546 Mourant, A. E., A. C. Kopec, & K. Domaniewska-Sobczak (1978). The Genetics of the Jews. Oxford, England: Clarendon Press.
- 547 Mourant, A. E., Kopec, A. C. & Domaniewska-Sobczak D. (1978). The Genetics Of The Jews. Oxford, England: Clarendon Press.
- 548 Bonn -Tamir, B., Ashbel, S., & Kenett, R. (1977). Genetic Markers: Benign And Normal Traits Of Ashkenazi Jews In Genetic Diseases Among Ashkenazi Jews. Ed. R. M. Goodman & A. G. Motulsky. New York: Raven Press.

- 549 Karlin, S., R. Kenett & Bonn -Tamir, B. (1979). Analysis Of Biochemical Genetic Data On Jewish Populations II. Results And Interpretations Of Heterogeneity Indices And Distance Measures With Respect To Standards. *American Journal Of Human Genetics*. 31:341-365.
- 550 Mille, S. & Kobylansky, E. (1985). Dermatoglyphic Distances Between Israeli Jewish Population Groups Of Different Geographic Extraction. *Human Biology*. 57: 97-111.
- 551 Kobylansky, E. & Livshits, G. A. (1985). Morphological Approach To The Problem Of The Biological Similarity Of Jewish And Non-Jewish Populations. *Annals Of Human Biology*. 12:203-212.
- 552 Sofaer, J. A., Smith, P. & Kaye, E. (1986). Affinities Between Contemporary And Skeletal Jewish And Non-Jewish Groups Based On Tooth Morphology. *American Journal Of Physical Anthropology*. 70:265-275.
- 553 Lenz, F. (1931). *The Inheritance Of Intellectual Gifts In Human Heredity*, Trans. E. Paul & C. Paul, Ed. E. Baur, E. Fischer, & F. Lenz. New York: Macmillan.
- 554 Patai, R., & Patai, J. (1989). *The Myth Of The Jewish Race*. Detroit, Wayne State University Press.
- 555 Cohen, Steven M. (1986). Vitality And Resilience In The American Jewish Family. In S. M. Cohen & P. E. Hyman (Eds.), *The Jewish Family: Myths And Reality*. New York Holmes & Meier. 228.
- 556 Stolper, P. (1984). *Jewish Alternatives In Love, Dating, And Marriage*. NCSY/Orthodox Union/University Press Of America. 64.
- 557 Landau, D. (1993). *Piety And Power: The World Of Jewish Fundamentalism*. New York: Hill And Wang. 300.
- 558 Shaffir, W. (1986). Persistence And Change In The Hasidic Family. In *The Jewish Family: Myths And Reality*. Ed. S. M. Cohen & P. E. Hyman. New York: Holmes & Meier. p. 190.
- 559 Ellman, Y. (1987). Intermarriage In The United States: A Comparative Study Of Jews And Other Ethnic And Religious Groups. *Jewish Social Studies*. Vol. 49. p. 1-26.
- 560 Kosmin, B. A., Goldstein, S., Waksberg, J., Lerer, N., Keysar, A., & Scheckner, J. (1991). *Highlights Of The CJF 1990 National Jewish Population Survey*. New York: Council Of Jewish Federations.
- 561 Meyer, M. A. (1988). *Response To Modernity: A History Of The Reform Movement In Judaism*. New York: Oxford University Press.
- 562 Waxman, C. (1989). The Emancipation, The Enlightenment, And The Demography Of American Jewry. *Judaism*. Vol. 38. p. 488-501.
- 563 Elazar, D. J. (1980). *Community And Polity: Organizational Dynamics Of American Jewry*, First Published In 1976. Philadelphia: The Jewish Publication Society Of America.
- 564 Ibid.
- 565 Zborowski, M., & Herzog, E. (1952). *Life Is With People: The Jewish Little-Town Of Eastern Europe*. New York: International Universities Press.
- 566 Lieberman, S. & Weinfeld. (1978). *Demographic Trends And Jewish Survival*. Midstream. November.
- 567 Jeremias, J. (1969). *Jerusalem In The Time Of Jesus: An Investigation Into Economic And Social Conditions During The New Testament Period*. Trans. F. H. Cave & C. H. Cave (Based On An Earlier Draft Of A Translation By M. E. Dahl). Philadelphia: Fortress Press, p. 311.
- 568 Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*.
- 569 Rushton, J. Philippe. (1995). *Race, Evolution, and Behavior: A Life History Perspective*. New Brunswick, New Jersey. Transaction Publishers.
- 570 Churchill, W.I. (1920). *Illustrated Sunday Herald*. February 8.
- 571 Levinson, B.M. (1960). A Comparative Study Of The Verbal And Performance Ability Of Monolingual And Bilingual Native Born Jewish Preschool Children Of Traditional Parentage. *Journal Of Genetic Psychology*. Vol. 97. p. 93-112.
- 572 Brown, F. (1944). A Comparative Study Of The Intelligence Of Jewish And Scandinavian Kindergarten Children. Vol. 64.p. 67-92.
- 573 Backman, M. E. (1972). Patterns Of Mental Abilities: Ethnic, Socio-Economic, And Sex Differences. *American Educational Research Journal*. Vol. 9. p. 1-12.

- 574 Levinson, B. M. (1957). The Intelligence Of Applicants For Admission To Jewish Day Schools. *Jewish Social Studies*. Vol. 19 p. 29-140.
- 575 Journal Of Genetic Psychology (1958). Cultural Pressure And WAIS Scatter In A Traditional Jewish Setting. Vol. 93.p. 277-286.
- 576 Journal Of Genetic Psychology. (1960). A Comparative Study Of The Verbal And Performance Ability Of Monolingual And Bilingual Native Born Jewish Preschool Children Of Traditional Parentage. Vol. 97. p. 93-112.
- 577 Journal Of Genetic Psychology. (1962). Jewish Subculture And WAIS Performance Among Jewish Aged. Vol. 100. p. 55-68.
- 578 Mosse, W. E. (1987). *Jews In The German Economy: The German-Jewish Economic Elite 1820-1935*. Oxford, England: Clarendon Press, p. 166.
- 579 Swartzbaugh, Richard. (1973). *The Mediator; His Strategy for Power*. Cape Canaveral, Florida: Howard Allien.
- 580 Lynn, R. (1987). The Intelligence Of The Mongoloids: A Psychometric, Evolutionary And Neurological Theory. *Personality And Individual Differences*. Vol. 8. p. 813-844.
- 581 Rushton, J. P. (1991). Race Differences In Intelligence: A Global Perspective. *Mankind Quarterly*. Vol. 31. p. 255-296.
- 582 J. Lynch, C Ed. (1992). *Intelligence: Ethnicity And Culture*. In *Cultural Diversity And The Schools*. Ed. S. Modgil. London and Washington, D.C.: Falmer Press.
- 583 Hertzberg, A. & Hirt-Manheimer, A. (1998). *Relax. It's Okay to be the Chosen People*. Reform Judaism. May.

CUPRINS

1. Problema evreiască 3
Cuvintele tăioase ale lui Mattie Smith – Începutul unui război etnic
2. Spiritul supremației evreiești 21
Talmudul: o doctrină a supremației evreiești – Contrastul între zilele sfinte evreiești și cele creștine – Sionismul ca rasism – Spiritul modern al supremației evreiești
3. Rasă, creștinism și iudaism 39
Iubește-ți „aproapele” – Biblia incorectă din punct de vedere politic – Anticreștinismul evreiesc
4. Evrei, comunism și drepturi civile 57
Rasa și ideologia comunistă – Dogma egalitarismului rasial – Asaltul Freudian – Mișcarea pentru drepturile civile – Sionismul și marxismul – Feminismul – Egalitarismul și drepturile civile ca arme
5. Cine conduce mijloacele de informare? 74
Trei ziare puternice – Cele mai citite trei reviste de știri – Giganții editării cărților – Principalii editori și recenzori de carte – Televiziunea – Cine conduce mass-media? – „Un imperiu al lor propriu”
6. Influența evreiască în politică 94
7. Rădăcinile antisemitismului 107
Intoleranță religioasă sau invidie economică? – Cămătăria – Activitățile comerciale evreiești – Băncile și bursele de acțiuni – Comportamentul criminal – „Revoluția rusă” și/sau „Mafia rusă” – Comerțul cu sclavi – Sclavia albilor – Neloialitatea – Constantinopole: istoria unei trădări repetate – Povestea lui Iosif – Viziunea evreiască asupra antisemitismului
8. Israel: supremația evreiască în acțiune 145
Israel: statul bazat pe terorism – Rădăcinile istorice ale Israelului – Este Dumnezeu sionist? – Declarația Balfour – Sionism/nazism: născute unul după chipul și asemănarea celuilalt – Israelul: un stat rasist – Trădarea împotriva „Libertății”
9. Un studiu al Holocaustului 172
Trei victime celebre ale Holocaustului – Procesele de la Nürnberg – Camerele de gazare: o poveste de adormit copiii – Legenda săpunului evreiesc – Suprimarea ereticilor Holocaustului – Auschwitz: moțul de pe tortul Holocaustului – Dovezi științifice – Lupta împotriva revizionismului – Martorii Holocaustului – Acele numere incredibile – Alte întrebări despre Holocaust – Un Holocaust sub nasul Crucii Roșii? – De ce nu se discută? – Motivațiile poveștii Holocaustului – Mama tuturor Holocausturilor
10. Invazia străină condusă de evrei 215
Movitațiile evreiești de la baza emigrării
11. Strategia evoluționistă evreiască și pretențiile superiorității evreiești 224
Vor pune capăt căsătoriile mixte etnocentrismului evreiesc? – Sumar istoric – Starea actuală a evreimii – Sunt evreii superiori? – Măsura supremă
- Bibliografie 243